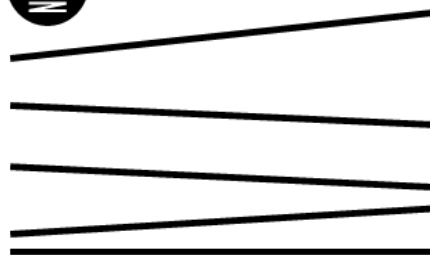

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1832; Vol. 56

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

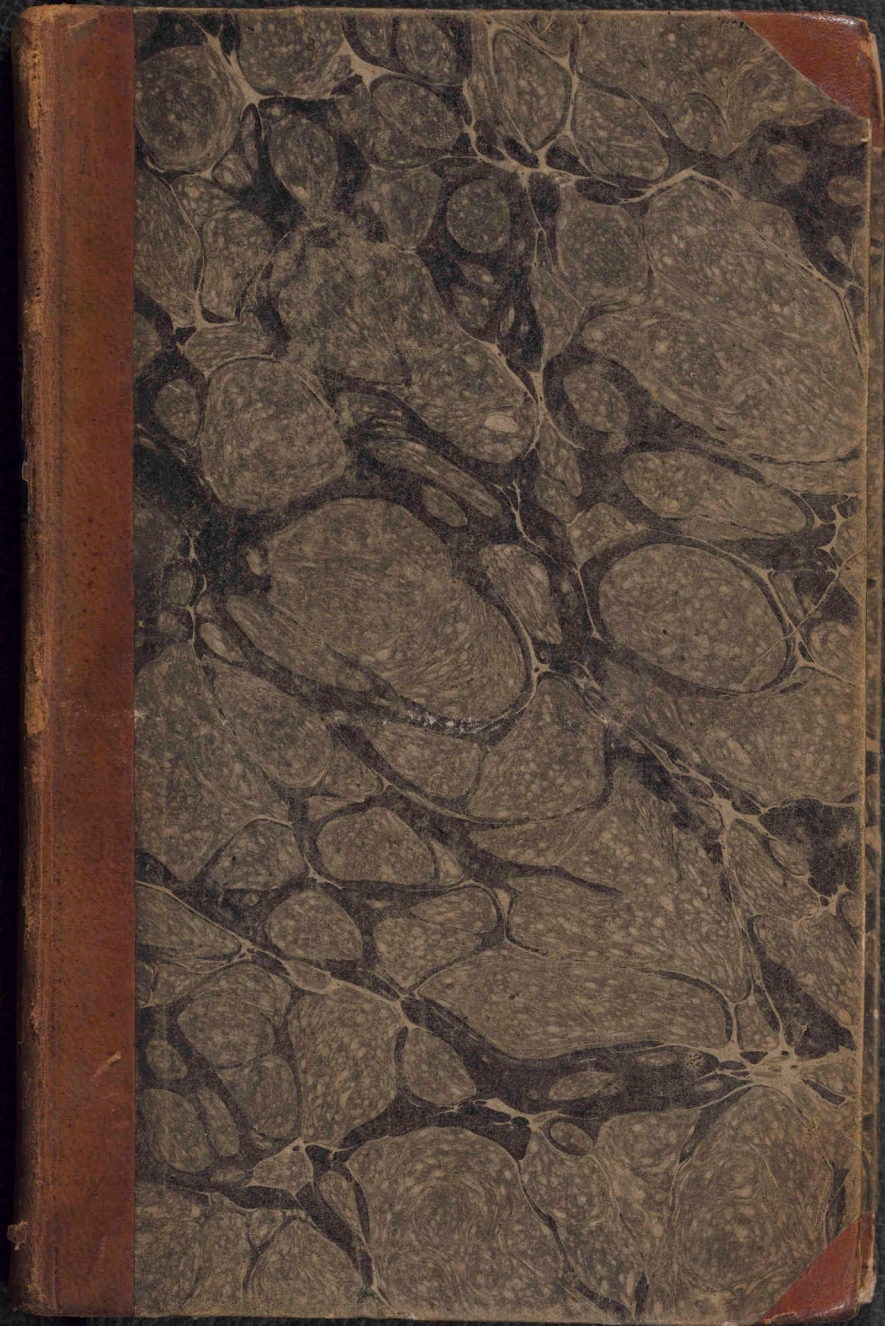
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-9.

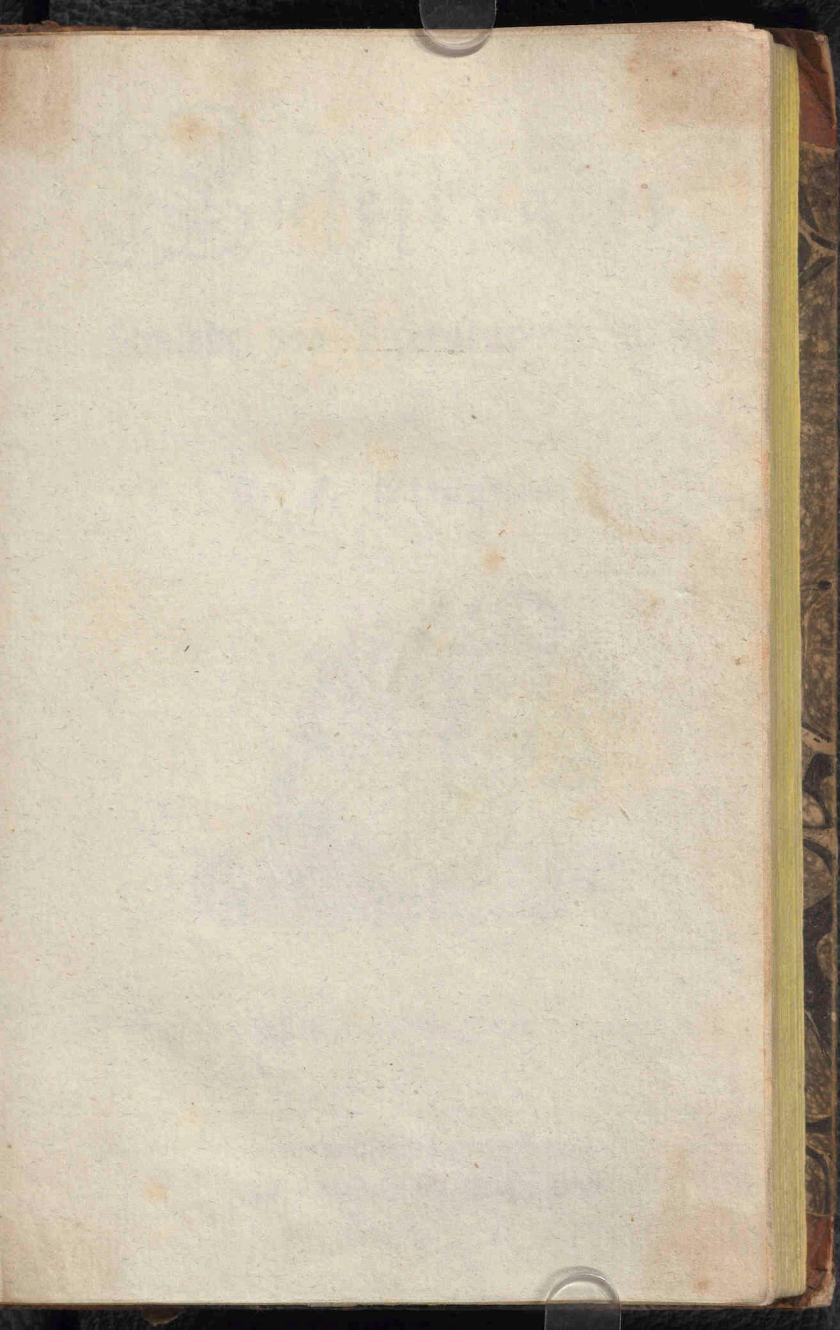
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00126 5

+ REX

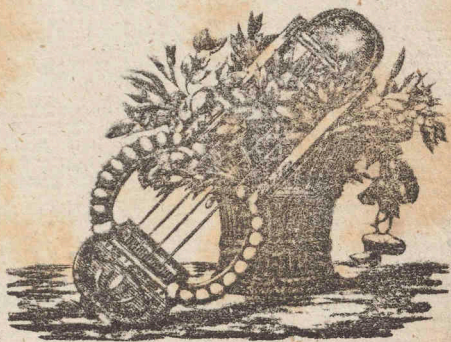

Bæsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Sex og halvtredstindstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stifsbogtrykkerie.

I n d h o l d.

Side

Virespilleren, eller: de tre Julidage i Paris	1
Marfa og Andrej, eller: Keiserindevalget	49
La Glaciere	66
Spionen, eller: Jacob med Skimlen	79
Dødningshovedet. En Humoreske	98
Carl X paa Den Wight	112
En Scene af det franske Folkeliiv	116
Schillers sidste Pennestrøg	121
Lighed og Forskiel, af Saphir	123
Skizze efter Naturen	125
Forgjængelighed	127
Gustav Vasa. En historisk, romantisk Fortælling af	
Fr. Sneedorff Birch	129
Eatharina Guzmann. Novelle af N. v. Tromlitz	164
Sangerinden d'Aubigny	250
Jagttagelser paa en Reise til Dobberan	252
En besynderlig Rangstrid	253
Hovedvandsægget. Et Indfald af M. C. Hansen	254
Stedsevarende Theater	263
Portnerstens Hjemkomst. En Legende	264
Hvor findes Lykken?	270
Den rigeste Fyrste	272

Ustyld og Ondskab. Fortælling af L e m b e r t.....	273
Mødet i den polske Kror.....	294
Skakspillet. Et Sagn.....	317
Den store Edderkop. Et Eventyr.....	325
Manetto Adamantini.....	347
Maria Szetzi.....	360
Hvordan Verden dømmer.....	368
Dannebrog.....	370
Blufærdigheden.....	372
Hvad jeg tænkte, og hvad jeg tænker.....	374
Litgstenen i Aarhus Domkirke.....	376
Det fjerde polske Grenadeer, Regiment.....	379

Lirespilleren,

eller :

De tre Julidage i Paris.

Et Selskab af lystige unge Mennesker, meest Studerende, der nylig var kommet fra Theatret, spadserede en smuk Juli-Aften 1830 paa Boulevarden Saint Antoine i Paris, og vilde just besøge en nærliggende Restauration, da et interessant Syn fængslede deres Opmærksomhed. En hvid Pudel, med en kouléurt Papiirslugte i Munden, kom henimod dem, og lod til at lytte efter en Lirkassess sørgelige Toner. Disse kom fra en blind gammel Mand med sneehvidt Haar, som førtes af en ung reenligklædt Pige, der havde trykket sin Straahat saa dybt ned i Dinene og bøiet sit Hoved saameget, at man ei kunde see, blot gjætte sig til hendes Ansigtstræk. De unge Mennesker bleve staaende, vel sagten mest for Pigens Skyld, og opfordrede ham til at synge: „Les adieux de Bertrand.“ Den Gamle syntes at blive meget glad derved, og hvidskede til Pigen: „Madelon! Seer Du Ingen?“ — „Nei!“ svarte hun, idet hun saae sig omkring, hvorved man fik hendes Ansigt at see ved Skinnets af en Lygte. Det var regelsmæssigt sjønt, men alvorligt, blegt og koldt. Mens hun saae sig om, havde den Gamle sat sig ned paa en lille treben-

net Feltstol og begyndte sit Lirespil, som han og Pigen led: sagede med deres Sang, der ikke udmærkede sig, men just heller ikke var slet. Pudelen satte sin Lygte forsigtig ned, lagde sig ned ved den Gamles Fodder, og syntes at høre ligesaa opmærksom paa ham som de Omkringstaaende, af hvilke endeel sang med, hvilket hidlokkede endnu flere Nysgjerrige, der Alle horte opmærksom til, og laae deres Skjerv paa Tallerkenen, som Pigen taus og uden at see iveiret, bar omkring i Kredsen.

En af de unge Mennesker, Claude Ducanger, medicinsk Student, traadte imidlertid hen til den Gamle og spurgte ham, om han ogsaa kunde synge l'Officier en retraite af Beranger. „O jo, Herre! svarte han: Naar her kun ikke var saamange Folk. Jeg staaer under Politiets Opsyn, og det ledsager mig overalt. Min Lire kan ikke spille den forlangte Bise, men jeg vil synge den for dem, og gjør det gjerne. Alt hvad som lyder fra hiin Berømmelsens Tid er mig kjær, og en Erindring som glæder mit gamle Hjerte. Kom, Madelon! sagde han til Pigen: l'Officier en retraite!“ Den gamle Mand sang med dyb Rørelse, men Pudelen syntes ikke saagodt om den som om Bertrands Uffed, thi alt ved første Strophe rejste den sig fra sin Hvileplads, saae sig om i Kredsen og knurrede uophørligt. Den Gamle syntes trods den Rørelse hvormed han sang, at bemærke sin Hunds Urolighed, thi hvergang en lille Pause tillod ham det, tilraabte han den sagte: „Couche!“ men som den ikke syntes at agte paa, og den havde Grund dertil, thi midt under Verset:

„Quelque temps éloigné des cieux
J'ai vu l'aigle quitter son aire,
Et par un vol audacieux
Aller ressuisir son tonnerre,
Par le destin il est soumis,
Faut il que l'espoir s'effondre? —

Il peut revivre dans son fils
Je n'y renonce pas encore!"

blev Sangen afbrudt, idet en Gensd'armer traadte midt ind imellem Hoben og med en barsk Stemme spurgte: „Hvad er her paaferde? Hvad er det for et Opløb? I Lovens Navn forlanger jeg, man skilles ad!" De Omkringstaaende knurrede, Mogle bleve, Andre listede sig bort, men det lystige Selskab syntes ikke at bryde sig om det, sluttede Kredsen om Lirespilleren tættere, og opfordrede ham til at vedblive.

Gensd'armen havde imidlertid trængt sig igjennem til den Gamle. „Ah Monsieur Quatrebas, er det Jer? sagde han til ham: Det kunde jeg nok tænke, da jeg hørte den forbudte Sang. Jeg advarer Jer for sidstegang. Af Afgjælse for de Herrer, som jeg seer her omkring mig, vil jeg lade det passere for i Dag." Den Gamle taug, de unge Mennesker knurrede, og kun de øvrige Nysgjerrige fjernede sig lidt efter lidt. „Behager det Eder ikke, Messieurs, at forsoie dem bort som de Dørige! sagde Gensd'armen til vort muntre Selskab: De vil ikke faae mere at høre, ellers vil man følge dem bort." Idetsamme nærmede der sig flere Gensd'armer fra de nærliggende Gader, hvorfor de unge Mennesker knurrende og misfornøiede begave sig bort, og hen til Restaurationen, hvor de ved Wiinflaskerne snart glemte baade Lirespilleren og hans Datter.

Kun Claude Ducanger var bleven tilbage hos dem, og havde sagte spurgt den Gamle: „Hvor boer I?" — „Vil I vide det i en god Hensigt?" svarte han. — „Ja, paa Verre!" sagde den unge Mand. — „Faubourg St. Martin, ikke langt fra Kirken Saint Laurent, rue de la fidelité No. 22." gjensvarte den Gamle: Det er meget langt herfra, gjør Dem derfor ingen forgjæves Umag, thi hvad De maaskee søger,

vil De ikke finde." — „Sørg ikke, gode Gamle! beroligede Claude ham: Min Hensigt er reen. God Nat!"

Da han nu, følgende sine Venner, vilde træde ind i Restaurationen, raabte Rogen tæt bagved ham: „Monseigneur!" Han saae sig om, Gensd'armen stod bagved ham og sagde: „Lor jeg bede Dem sige mig Deres Navn?" — „Med Fornøielse! Jeg hedder Claude Ducanger!" — „Deres Metier?" — „Jeg studerer Medicinen!" — „Født i Paris?" — „Ja!" — „Deres Forældre?" — Pierre Ducanger, Guldsmed i Rue Saint Honorè." — „Saa?" sagde Gensd'armen og vilde gaae igjen, men Claude holdt ham tilbage og sagde: „Lor jeg spørge, hvad der berettiger Dem til paa offentlig Gade at afholde denne Examen?" — „Min Pligt, Hr. Ducanger!" svarte Gensd'armen særdeles høfligt. — „Deres Pligt? gjentog den unge Mand: Hvad har jeg med den at gjøre?" — „De erkjendigede Dem om Fjerspillereus Bolig, gjenstvarte Hiin: sandsynlig for Datterens Skuld? Men gjør Dem ingen Uleilighed, Monseigneur, hun yder ikke Politiet en Sous, og er et sjeldent qvindeligt Væsen i Paris. For den Gamle advarer jeg Dem, det er farligt Menneske, alt i flere Aar staaer han under Politiets særdeles Opsigt. Det er en affagt Fjende af Bourbonnerne og en lidenskabelig Napoleonist. Tag Dem iagt for ham, han kunde volde Dem mange Ubehageligheder!" Og dermed gik han.

Men Advarslen havde kun hjulpen lidt, thi alt næste Morgen, det var en Søndag, befandt Claude Ducanger sig paa Veien til Forstaden St. Martin, hvor han stod stille ved Kirken St. Laurent, og gjorde sig først her det Spørgsmaal: hvad han egentlig vilde den gamle Mand. Han kunde ikke skjule for sig selv,

at Madelons blege Ansigt havde en magnetisk Kraft, men ogsaa den Gamles ærværdige Stikkelse og hans Kjærlighed til Berømmelsens skønne Dage under Keiser Napoleon, ved hvis Erindring ogsaa Claude glædede sig, lod ham ønske at gjøre Firespillerens nærmere Bekjendtskab, trods Advarslene og det betænkelige Navn: Quatrebas.

Snart stod han for No. 22. Det var et lille nanseeligt Huus, ved hvis Dør der legede en heel Deel fattigklædte Børn. Paa hans Spørgsmaal, om der her boede en Firespiller, fremtraadte en pjaltet Dreng og tilbød sig at føre ham til Hr. Songeret, der boede inde i et lille Havehuus. „Det er ikke den Rette, min Søn! sagde Ducanger: Thi Den jeg søger, er en gammel Mand, der har en Datter.“ — „Gandske rigtigt! svarrede den Lille: Og tillige en hvid Pudel — den Gamle er blind.“ Drengen løb foran og aabnede en Dør. Vor unge Mand traadte ind i et Kjøkken, og saae virkelig Pigen fra i Gaar, der hurtigt sprang op fra den lille Skorsteen som hun sad paa, og bad ham trine ind i Stuen. Her fandt han den Gamle i en graa Soldaterkappe siddende bagved et gammelt Bord og ville Sikkellapper. En gammel Officeermondering, med Vreslegionens Kors paa, hang paa et Søm tilligemed Sabel og Gehæng. Det saae fattigt, men hoist reenligt ud i Stuen. „Hvem er det, Madelon?“ spurgte den Gamle, da de traadte ind. — „Den Herre, som i Gaar Aftes spurgte efter vor Bolig!“ svarte hun stammende. „Velkommen! sagde den Gamle venligt: Vær saa god og sæt Dem ned.“ — „Som jeg seer, begyndte Ducanger: er I en gammel Soldat, hvis Bryst endogsaa er prydet med Vreslegionen?“ — „Ja forhen, unge Herre! afbrød den Gamle ham: Var det en Prydelse, men nu — — ja forhen torde Ingen betle, som var hædret med dette Vresstegn; Keiseren, Nationen sørger

studium. Senere blev jeg Soldat, og fægtede under Buonaparte i Italien. Siden det første Slag, hvori jeg kæmpede under ham, var jeg ham helliget for mit hele Liv. Jeg indskibede mig med ham til Egypten, og vendte som Capitain igjen tilbage til mit Fædreland. Jeg blev ansat i Forstefonsulens Garde, ilte med ham over Alperne til Slaget ved Marignano. Men Egyptens Onde havde ogsaa truffet mig, og mine Dine bleve svage. Alt paa Napoleons Kroningsdag vare de saa omtraagede, at jeg ikke mere kunde see Helten i keiserligt Ornat, og da, kort før den østerrigiske Krig, Invaliderne af den keiserlige Garde blev ham forrestillet ved en Parade, stod Capitain Songeres i deres Epidse. Keiseren klappede mig paa Skulderen. „Det gjør mig ondt, Capitain! sagde han, at see Dem her: Begib Dem hen til Hotel des Invalides, og end der Deres berømmelige Dage. Sorg De for ham, Marskal Serurier! sagde han derpaa, vendende sig til Denne: Jeg anbefaler Dem denne Officeer, som siden den første Fægtning i Italien var min bestandige Krigskammerat. Lev vel, Capitain!“

„Unge Mand! vedblev den Gamle frygt: Det var mit Livs skønneste Dieblis, jeg vurderer det endnu højere end da jeg dækkede Augereau med mit Legeme, idet han plantede Fanen paa Broen ved Arcola; jeg sank gjennemboret af tre Rugler ned, Grenadererne stormede hen over mig, men sønderstødt og fortraadt udraabte jeg jublende: Republiken leve! — Ogsaa dette Dieblis er forbi, tilligemed Republiken og Berømmelsen! Nu gives der ikke mere Helte fra Arcola, fra Austerlitz og Wagram, nu hedder det kun: Heltene fra Trocadero!“

Han taug, en bitter Latter omsvævede hans ellers saa venlige Mund, endelig begyndte han igjen:

Keiseren lod min Datter opdrage i en Pensionsanstalt, og hun blev siden gift med en Oberstlieutenant af den unge Garde. Madelon er min Datterdatter. Hun blev født om Aftenen før Garden afmarscherede fra Paris til Rusland. Hun fik aldrig sin Fader at see. Fra nu af levede jeg et qvalfuldt Liv, fuldt af Kummer og sorgelige Ahnelser. Armeen var tilintetgjort! Naar jeg sad allene i mit Mørke saae jeg stedse en glimrende Stjerne, ligesaa stor som Juledaaenen, gaar under i en stormfuld Nat, og i mit Hjerte begyndte jeg at blive bange for den Mands Lykke, hvem Lykken forhen aldrig havde svigtet. Mine mørke Ahnelser opfyldtes, da de Allierede rykkede ind i Paris. Da Keiseren resignerede blev min pinende Uro til en stille Smerte. Da han kom tilbage igjen fra Elba, oprandt vel atter et Glimt af Haab, men hvad var Frankrig da? Det var ei meer det Land, hvor man villigen opoffrede Liv og Blod for Friheden, ei meer det Hædersland, som i Napoleons skønne Tid. Et Partie vilde drage Fordeel af Keiserens Talent uden at give ham Magt, Demagogerne vilde lænkebinde hans mægtige Aand, kun Hæren fulgte med Jublen hans stolte Ord — Slaget ved la belle alliance gjorde en Ende paa alle mine Forhaabninger, paa alle mine Drømme. Aarhundredets Helt blev forviist til St. Helena, og døde fjernt fra Skuepladsen for sin Storhed. — Far hen, far hen, Du straalende Stjerne! afbrød den Gamle med Begeistring, og Ducanger meente at see Singals blinde Skjald for sig: Hæv Dine Binger, kongelige Ord! Endnu eengang tør Du hæv dem til Flugten hiinsides Graven! Naar Bourbonnerne ere styrtede fra Thronen, naar Frankrig er født paany, naar alle Dine fordums Vaabenbrodre ligesom Du, forlængst ere vordne til Støv, da skal Dit Navn leve i udødelig Hæder, og Dværgeslægten, der er fulgt efter Kæmperne, ville forbausende beundre Dine

Bedrifter, der ville lyse gjennem Martusfinder. — Men, hvorhen fører mit gamle Hjerter mig? afbrød han sig selv: Forlad mig! sagde han næsten undseelig: Det falder mig saa tungt at rive mig løs fra hiin Tid, naar jeg først kommer til at tænke derpaa. Nu staar jeg ved mit Livs Natsnykke! vedblev han, idet hans hele Udseende forandrede sig: I Ludvig XVIII Tid gif det mig taaleligt; man lod os i Fred og Ro sørge over vor tilbedte Helt, og vi sang med glad Hjerter baade de gamle Krigsfange og de nye, som mangent ung Talent, til Trods for Censoren, digtede til Ære for Fangen paa St. Helena. Ludvig meente det godt med Folket, derfor lad ham hvile i Fred, men da han døde begyndte Præsteregimentet, og vi gamle Invalider, som med Glæde havde udgydt vort Blod for Frankrigs Berømmelse, vi torde nu ikke mere nævne vor store Fæltherres Navn, vi maatte slaae hans Buste istykker og rive hans Portrait, som de Glesse af os tilbød som et Helgenbillede, ned fra Væggen. Vi bleve drevne i Kirken for at bede og synge, men aldrig mere de gamle Viser om vore fordums Bedrifter. O, de Daarer, troe de da, at de kan rive hans Billede ud af vore Hjerter? Nei, det bliver der saalænge det ulykkelige Hjerter banker."

Den 5te Mai for 3 Aar siden vare nogle af mine gamle Kammerater hos mig for at fejre Napoleons Dødsdag. Pludseligt blev Døren aabnet, vi fik Ordre til at skilles ad, og Dagen efter havde Krigsministeren befalet, at jeg skulde forlade Hotel des Invalides, da jeg ved mine revolutionaire Forsamlinger havde forspildt Kongens Naade. I 23 Aar havde jeg blinde Mand nu levet i dette Asyl, og var bleven saa huusvant der, at jeg slet ikke følte Savnet af mit Syn, og nu skulde jeg forlade det inden to Dage. Alle mine Kammerater fulgte mig til Jernrækværket, hvor jeg skiltes fra dem ved Raabet: „Lev vel! Keiseren leve!" Og saaledes

des blev nu Capitainen af den gamle Keisergarde, Ridderen af Greslegionen, til en Livrendreier, til en Betler! Men Gud skee Lov, jeg har jo Madelon og min tro Pudel der. Min Datterdatter, der har været hos mig fra hun var et lille Barn, vilde ikke stilles fra mig. Men siden hun vandrer om med mig paa Gaderne og synger med til Lirerkassen, har Moderen forbandet hende og vil ikke see hende mere. Madelon er en Engel for mig. Er hendes lille Lomme tom, saa tilhvister hun mig sagte, naar en velklædt Mand med Knebelbart gaaer forbi, og jeg siger da som Berlisfar: „Herre, und en Officeer af den gamle Garde en lille Gave!“ og saa mislykkes det næsten aldrig. En gang fik hun endog en dobbelt Louisd'or af en Mand, som jeg tiltalte saaledes, og da hun, forundret derover, spurgte en Forbigaaende, hvo denne Herre var, erfoer hun, at det havde været Herrugen af Orleans. Det glæder mig, at ogsaa en Bourbon kunde være en Mand af den gamle Garde, og jeg har velsignet ham derfor.”

„Tillad mig et Spørgsmaal, førend jeg forlader Dem! sagde Ducanger og reiste sig: De hedder jo Songeret, af hvad Uarsag fører De da ogsaa Navnet Quatrebas, som jeg hørte at Gensd'armen kaldte Dem.“

Den Gamle smilte. „Da jeg stod ved den italienske Armee, sagde han: var jeg af Naturen begabet med en ualmindelig Legemskraft. I at brydes kunde jeg tage det op med To, og derfor gav mine Kammerater, De kjender jo nok Soldaterstik, mig det Lill navn Quatrebas, som jeg siden har beholdt, og hvor med jeg oftere bliver nævnt end ved mit Familienavn.“

Den unge Mand bad nu Capitain Quatrebas om Tilladelse at maatte besøge ham imellemsunder, og fik til Svar, at han altid vilde være ham velkommen. „Vil jeg ogsaa være det for Dem, Madelon?“ spurgte

han halvtagsagte Pigen ved Udgangen. Hun lod som hun ikke hørte det, men den Rodme, som farvede hendes blege Kinder, vidnede om, at hun havde forstaaet ham.

Claude Ducanger, en ung Mand af sjelden alvorlig Character, havde efter sit Besøg hos Firendreieren, ikke et Dieblisk betænkt sig paa at meddele sine Forældres sit Eventyr. Faderen, en riig agtbærdig Borger i Baden St. Honoree, hørte opmærksom paa ham, thi den gamle Buonapartists Skjebne interesserede ham, men Moderen tænkte kun paa Madelon, og ængstede sig for sit Barn; hun holdt den Gamle for en Bedrager, Pigen for en fin Coquette, og saae allerede sin Søn indviklet i deres Næt. Faderen havde derimod for megen Tillid til sin Søn's Character for at dele Moderens Frygt, dog holdt han endnu samme Aften en skarp Examen over ham, hvorved han kom til Visshed om, at Pigen vel havde vaakt Sønnens Deeltagelse, men ikke hans Kjærlighed, og at han næsten interesserede sig mere for den Gamle end for hende. Men dette beroligede ikke Moderen, hun troede, bedre end sin Mand, at kjende det ungdommelige Hjertes Svagheder, og gav sig ikke tilfreds førend Hr. Ducanger lovede, at indhente nærmere Efterretninger om Lirespilleren og hans Datter.

Endnu samme Aften havde han forespurgt sig hos Naboerne, men ikke hørt andet end Godt om den gamle Mand, og Alle vare enige i at rose Jomfru Madelon. Selv de Efterretninger han indhentede hos Politiet vare beroligende for ham, thi at den Gamle var en Tilhænger af Napoleon, det gjorde ham kun endnu kjærere for ham. Men alligevel holdt han ikke af, at Sønnen kom i nogen inuiere Forbindelse med Pigen. „Hvad skal det vel lede til? sagde han næste Morgen til ham: Endnu er

den blege Pige Dig ligegyldig; kun hvis der blomstrede Roser paa hendes Kinder og ungdommelig Friskhed forenede sig med hendes dunkle Dines Smægten, kunde hun blive Dig farlig, mener Du. Men snart vil Du finde, at selv hendes Blegghed er interessant; Banen, Omgangen vil stedse drage Dig nærmere, og jo mere ubemærket Rættet omvikler Dig, desto sikkrere slaer det sammen over Dig, og — saa er det for silde. I et uforsigtigt Dieblisk lader Du falde et Ord til Pigen, giver hende et fjernt Haab, og — med Din ærlige Tænkemaade vil Du ansee Dig for bunden."

"Fader!" — vilde Ynglingen afbryde ham, men Faderen vedblev:

"Lad mig fuldende! Her, hvor det gjælder Din og vor Lykke, maa min Mening være af mere Bægt end ved vore forskjellige politiske Anskuelser, hvor Du har lige Rettighed med mig. Om end jeg kunde opgive mine Forhaabninger om Din Fremtid, om end jeg i hende blot vilde see en værdig Officeers Datterdatter og sætte mig ud over den Fordom, at min Søns Rone har vandre om med Tullerkenen i Haanden og indsamlet Almisse, lig andre Bettlere, saa tænk paa Din Moder — det vilde blive hendes Død."

"Naa, lad os nu ikke mere tale derom, afbrød han, da han bemærkede det Indtryk disse Ord gjorde paa Sønnen: Jeg gør Dig blot opmærksom paa, at Du ikke bør misbruge en ulykkelig Piges Svaghed, og jeg veed, Du holder for meget af Din Moder til at lægge hende i Graven. Jeg frygter ikke, men advare Dig, det maatte og burde jeg."

Faderens Tale havde ikke forseilet sit Indtryk paa Sønnens Hjerter. Han erkjendte, at Faderen havde Ret, og besluttede, at holde et vaagent Die med sig selv. Hele Ugen besøgte han ikke den Blinde, og kun eengang saae han Madelon paa Boulevarden. Først Søndagen

efter besøgte han dem, og fandt den Gamle mere stille end sædvanlig; ogsaa Madelon lod til at være noget urolig, og da han gik bort igjen sagde Vigen til ham ved Døren: „Jeg frygter, min Fader er ikke vel; han har haft en slem Nat, og er saa underlig stille i Dag. Ikke engang Deres Selskab har kunnet opmuntre ham. Gud maa vide, hvad der feiler ham.“

Hele Frankrig var i Bevægelse, men dog især Paris, angaaende de Deputeredes Valg. Dagens Thema var om de 221 atter vilde blive valgte eller ikke, og hvo som blot et Dieblik vilde blande sig mellem Hoberne paa Boulevarderne eller besøge de offentlige Steder, kunde let iagttage den almindelige Gjæring.

Ogsaa i Familien Ducanger foruroligedes Gemmterne af den sig nærmende Crisis. Faderen, der kun søgte Landets Lykke i dets Ro og Velstand, havde meget imod Ministrenes Despotisme og Geistlighedens forværrelige Indflydelse, men var paa den anden Side bange for Nyhedsaanden, der forekom ham uheldbringende. Sønnen derimod var paa Collegierne bleven fortrolig ved Anskuelse og Forhaabninger, hvis udførelse maatte bringe Folkets Rolighed i Fare. Der vilde man følge Tidsaandens dristige Flugt og opoffre Alt for dens Grundfæstninger. Ogsaa den rolige, sindige Ducanger, der som ægte Mediciner, ellers ikke var vant til at lade sig henrive af det første Indtryk, var bleven begejstret af disse Ideer. Dybt Had mod Ministeren Polignac glødede hos ham; hans Styrtelse, Pressefrihed, Charters Opretholdelse, det vare de Duskter, der som Flamme luede i Unglingens Bryst. I Baggrunden svævede en stor, høi Idee for ham, der rigtignok ikke endnu stod klar for hans Øie, men som den blaa Æther skjuler os Himmels hellige Porte,

saaledes troede han, at Friheden, Menneskets store Maal, laae skjult bag hans Ideers høie Bygninger; han holdt Tidens Aand for den Høiestes skabende Kraft, overgivende sig dens Vinger, troede han sikkert at naae sit Maal.

Maar han meddeelte Faderen sine Ideer, smilte Denne og taug, thi han vidste vel, at en Enthusiast laader sig ikke belære, og endnu mindre omvende. Men da Partierne i de senere Dage optraadte mere fjendst end nogensinde mod hinanden, da Faderen selv begyndte at tvivle om Ministeriets Maadehold og Folkets Aalmodighed, forsøgte han paa at bibringe Sonnen mere moderate Ideer, thi Denne forlangte inter mindre, end at Folket skulde reise sig i Masse, styrte Ministeriet, tvinge Kongen til at opfylde Chartret i dets hele Omfang og holde den til Nationen aflagte Eed.

Men uagtet Claude Ducanger ved den sig meer og mere nærmende Katastrophe var besjelet af Alt hvad der vedkom hans Fædreland, glemte han dog ikke aldeles sit Hjertes Anliggender. En Aften i Skumringen gik han hen paa Boulevarden for at see efter Madelon, men fandt hverken hende eller den Gamle. Bekymret iilte han nu ud til Forstaden St. Martin og bankede paa Døren. Madelon aabnede og bød ham venligt velkommen. Den Gamle sad ved et Bord, indsvøbt i sin Kappe. „Jeg troede, at De over al den Uro i Hovedstaden, havde forglemt os, Hr. Ducanger! sagde han: Siig mig, hvordan staaer det til i Paris? Efter Alt hvad Madelon har læst for mig i Constitutionel seer det ud, som om vi staae paa en Vulkan, og hvert Døgn blik kunne vente en Explosion.“

„Jeg haaber det! sagde den unge Mand, til hvem Madelon havde sat en Stol ved Faderens Side: Regjeringen vil vove et Statscoup og derved gaae til grunde.“

„Gud give det! udbrod den Gamle: Endnu lever den store Mands Søn, der har arvet sin Faders berømte Navn. For ham ville Soldaterne reise sig, Druenne ville paaany hæve deres Binger, og bringe Frankrige igjen til Hæderens Spidse, hvorfra Bourbonnerne saa foragtelige nedstodte det. Det gamle Herredømme vil leve op paaany, og Frankrig blive det første Land, Paris den første Stad i Verden. Madelon! sagde han derpaa begejstret og lykkelig, da han ikke kunde see den unge Mands medlidende Smil: „Laas Døren til, og bring mig saa den længe skjulte Helligdom; kunne end mine Dine ikke see den, skal dog denne unge Mand beundre den, og ved Synet deraf blive greben af den Vrefrygt, som ogsaa vil gribe mig, naar min Haand berører den.“

Medens Higen gik ind i Kammeret, tog den Gamle Huen af og reiste sig. „Er Du søøvet herover fra St. Helena, Mand, der ogsaa i hiin Verden, ligesom i denne, vil beherske Manderne? sagde han med dyb Rørelse: Dvæler Du paa Din Flugt over denne Stad, hvor Du engang paa Din Throne sad høit over Europa's Konger, saa sku ned til en gammel Kriger, der med blind Trofskab hænger ved Dig, som tusinde Gange vilde opoffre sit usle Liv, naar han kun derved kunde bevare Dit Minde helligt i Dit utafnemmelige Folks Hjerter; der med Glæde vilde see Paris forvandlet til en Gruushob, naar kun Din Søns Throne blev opført paa dens Ruiner.“

Imidlertid var Madelon raadt ind med Helligdommen. Det var en med Lærred omviklet Stang. „Nul den op, Barn, og giv mig den!“ sagde han, og vedblev derpaa til Hr. Ducanger, idet hans Stemme næsten kvaltes, saa rørt var han: „Det er det 42de Regiments Drn!

Da Marmont forlod sin Herre og overgav Paris til de Allierede, ilste Fanebæreren, der var min gamle Baas' hender, til mig i Hotel des Invalides. „Capitain Songeret! sagde han og trykte Ornen i min Haand: Jeg har bragt den tilbage fra alle Slag, endog fra Ruslands skrækelige Jissletter, men nu, da Frankrig er forraadt til Bourbonnerne, er det forbi med den — Napoleons Orn gaaer til Hvile, und den en Plads hos Jer, og væk den, naar det er Tid igjen.“ — Da Keiseren kom tilbage fra Elba, var det Tid at vække den. Jeg ventede paa at det 42de Regiment skulde komme gjennem Paris, men jeg ventede forgjæves, det fik Ordre at gaae Syd paa. Jeg gik til Hotellers Chef, Marskal Serrurier, og meldte ham, hvilket Klenodie jeg havde at opbevare. „Behold den indtil videre! svarte han: Lad den endnu kun sove.“ Han havde Ret. Ved Waterloo gik den reent til Hvile. — Men, nu, nu er Tiden kommen, at jeg skal vække den. Inden faa Dage er Paris i Oprør, og Bourbonnerne styrtede. Victoria vil give Napoleons Orn ny Kraft, og det gamle Keiserrige indtage igjen forynget den første Plads iblandt Europa's Magter. — Mine gamle Kamerater ere enten gaaede mig forud, eller have maaskee skammet sig ved den blinde Lirespiller — vedblev han derpaa, efter en lille Pause: Jeg kunde Ingen finde, som jeg kunde anbetroe denne Helligdom til, selv kan jeg ikke bære den, da jeg er blind. Dem har jeg kjær, i Dem seer jeg mig selv igjen, hvorledes jeg i min stormbevægede Ungdomstid drevet af Frihedsrusen, ilste gjennem Parises Gader, og fulgte et Gjeglebillede istedetfor Fornuften. Jeg har bødet for denne Ruus, Frankrig har bødet for den, tag et Exempel deraf, Claude Ducanger! sagde han derpaa med Begeistring: Dem overgiver jeg min Helligdom i de nærforestaende

Rampens Dage, bær den gennem Gaderne, raabte han med høi Stemme: følger det 42de Regiments Orn, og de gamle Krigere ville støttes om Dem, og under Raabet: Napoleon leve! vil De føre den til Seier. Tag den! Sandelig, jeg kunde intet Herligere anbetroe Dem."

Han rakte den unge Mand Ornen. Men Denne greb ikke begjerligt derefter. „Capitain Songeret! sag: de han alvorligt: Vel kan det være, at for Soldaten er Baabenhæder det Høieste paa Jorden, men for Borgeren er Friheden det. For Chartet, ikke for Napoleon, ville vi offere vort Liv. Krigshæderens Tid var ogsaa Tyranniets Tid! De maa ikke vredes paa mig! ved: blev han, da den Gamle drog sin udstrakte Arm, som holdt Ornen, rask tilbage: Frankrig behøver en Konge, som forstaaer at beherske den frie Borger, ingen Erobrer; der behøves ingen ny Glands, ingen Tilvæxt af Magt, det er som en Stat af frie Borgere, stor iblandt Europa's Stater. Gud skjenk os den Frihed, som Chartet lover os, og bevare os for Soldatertyrannie!"

„Madelon! afbrød den Gamle ham: Svøb Ornen ind og forvar den paa sit gamle Sted; den sørger."

Pigen adlød, og kastede et bønligt Blik til Claude. Denne forstod hende og greb hendes Haand, som hun dog hurtigt drog fra ham, idet en let Rødme farvede hendes Kinder. Claude bemærkede det, og for første gang forekom Pigen ham skøn.

„Gaaer Du snart, Madelon?" udbød den Gamle heftigt, satte sig igjen ned paa sin Stol og klappede sin Pudel.

„Capitain Songeret! begyndte nu Claude: De synes at have misforstaaet mig — "

„Nei, unge Herre! svarte Hlin: Jeg forstaaer Dem ret godt. Min Vej fører til Høire, Deres til Venstre,

derfor skilles vi nu ad. Men drag De hvorhen De vil, tilsidst træffe vi dog sammen. Styrt I kun Bourbonnerne, vælg en Borgerkonge, eller proklameer Republiken, det er Utsammen ligemeget. Frankrige vil efter mangehaande Storme dog kun adlyde en krigerst Tyrse, Nationen er for krigerst til at Ærgjerrigheden ikke tilsidst sluger alle andre Livensfaber. Med en Borgerskonge vil I lege, i en Republik vil det gaae som i Robespierres Tider, de ærgjerrige Gemytter ville gjensidigen ødelægge hinanden, og efter en kort Tid ville I atter staae hvor I stode, og vore Naboer have Erfaringen for bedre Kjøb end vi."

Det gjorde Ducanger ondt, at have krænkert den gamle Mand, og han forsøgte at gjøre det godt igjen, men Capitain Songeret vilde ikke indlade sig videre med ham, saa han maatte gaae med den Bevidsthed at have fornærmet den Gamle. Da Madelon lystte ham ud og han trykte hendes Haand til Afsked, sagde hun til ham: „Kære Herre, tal aldrig Ondt om Napoleon, De gjør min Bedstefader vred, og jeg vilde saa nødig have, at han skulde vredes paa Dem."

Da Claude næste Morgen forlod det faderlige Hus for at gaae til Ecole de médecine, saae han i Richeliengaden en Mængde Menneſker, der lode til at være i heftig Samtale og stor Bevægelse. Han traadte hen til dem og erfoer den overraskende Efterretning, at der i Moniteuren stod to kongl. Forordninger, der saagodt som tilintetgjorde Chartet. Strax ilte han til Palais royal ind paa et Caffehus, som vrimlede af Ærgjerrige, forsamlede omkring en Mand, der forelæste Moniteuren. Forordningernes Indhold vakte i Begyndelsen en Forbauselse, som ikke formaaede at udtrykke sig i

Ord, derpaa udbrod Tausheden i almindelig Uvillie. Enz hver ilte hjem til Sine, at fortælle dem den forfærdelige Nyhed, og kun nogle gamle Herrer, der i en Krog ved en Kop Thee, affondrede fra de Andre, saae med Glæde paa de Exalterede. Ogsaa Claude ilte hjem, efter at han for en sexdobbel Pries havde kjøbt sig Moniteuren, og med denne i Haanden traadte han ind til sin Fader. „Læs her, Fader! raabte han: Mine Ahnelser ere opfyldte, et Statskup skal for evigt tilintetgjøre vor Frihed.“

Medens Faderen læste Bladet, søgte den ængstelige Moder ved nogle sagte Ord at udforske Sønnen om hvad der var forefaldet. Hverken Søn eller Kone vovede at forstyrre den Gamle i hans Læsning, som han gjentog flere gange, og derpaa, idet han laae Avisen fra sig, saae op mod Himlen og greb Sønnens Haand, med disse Ord: Claude! Feidehandsken er kastet, seer hvad der vil, Frankrig gaaer en frygtelig Kriis imøde.“ — „Med Guds Hjælp en velgjørende!“ svarte Sønnen, og vilde gaae igjen. Men den bekymrede Moder holdt ham tilbage og sagde: „Hvor hen, Claude? Forlad mig ikke uden at berolige mig!“ — „Lad ham gaae! sagde Faderen: Du skal erfare Alt af mig.“ — „Sig mig kun, hvor Du gaaer hen?“ vedblev Moderen, idet hun endnu holdt fast paa ham. — „Til Collegiet, Moder! svarte Sønnen: For at gjøre Aftale med mine Kammerater.“ — „Lad ham gaae, Louise! sagde Faderen: I et Dieblis som nu maa enhver Fransmand kun have een Tanke: Tanken om Fædrelandet! Gaae med Gud, min Søn, jeg bliver hjemme, og venter paa Dig.“

I den ellers saa muntre Gade St. Honoree, hvor Bontik ved Siden af Bontik fremstiller det meest levende Billede paa Virksomhed, var der idag en gandske anden Færsel. Folk ilte vel i stort Antal og med Hastværk frem og tilbage, men dog vare Bontikerne tomme, Enz hver skyndte sig affed, og hliste neppe paa de Bekjendte som mødtes. Pariserne lod til i Dag at have tabt

al deres Munterhed, og taus Alvor var traadt istedetfor den ellers snaksomme Livlighed. Saaledes var det i Gaden St. Honoree, saaledes paa Pladsen ved Palais royal, saaledes var det allevegne, og selve Skopudserne paa Pont neuf forglemte i Dag deres Arbejde, idet Moniteuren gik fra den ene smudsige Haand til den anden. Paa Collegiet fandt Claude Alt i Bevægelse, og med Rød og Reppe kunde Professorene tilbageholde de unge Mennesker fra allerede i Dag at lade deres Ubillie offentsligen bryde frem, men aftalt blev det, at tage virksomt Deel i enhver Folkeopstand som var filet mod de forhadte Anordninger, og at forsamle sig saasnart den mindste Bevægelse fandt Sted.

Paa Hjemveien passerede Ducanger gennem flere af Stadens Qvarterer, og hørte allevegne med Forbitrelse tale om de kongl. Forordninger og den haarde Raade hvorpaa mange uskyldige Borgere vare blevne behandlede af Politiet. Han indsaar nu tydeligt, at Folket ikke vilde roligere taale alle disse Indgreb i sine Rettigheder. Den kongl. Garde rykkede frem og adspredte Hobene, hvorpaa Claude ilte hjem og meddeelte Faderen hvad han havde seet og hørt, samt erklærte ham reent ud, at han ikke vilde være den Sidste til at tage Deel i Folkets Opstand. Og til hans store Forundring svarte Faderen ham: „Handl som Pligten byder Dig! Der gives Momenter i Livet, hvor Forstanden maa tie, og man allene maa følge sit Hjerte. Adlyd det, og jeg haaber, Du vil vælge det mindste blandt de Onder som true os i de forestaaende Dage.“

Ud paa Aftenen drev Nysgjerrighed og Uro ham ud igjen. Alt var saa temmelig roligt paa Gaderne, men i Restaurationerne, hvor man saar en Mængde

fordægtige Personer snige sig omkring, vttrede den almindelige Uvillie sig trods de lurende Politiespioner. Ducanger iilde hen til sin gamle blinde Ven. Han kunde ikke tilgive sig at have frænket den Gamle, og søgte Lielighed til at gjøre det godt igjen. Men dog kunde han ikke heller nægte, at det ogsaa var Haabet om at see Madelon igjen, som drev ham hen til det lille Hus, hvor Capt. Songeret boede. Men Døren var lukket. Af en gammel Kone erfoer han, at den Blinde, ledsaget af Madelon, var til sædvanlig Tid gaaet ud med sin Lirekasse, men ikke siden kommen hjem. Kloffen var over ti, som var langt over den Tid, den Gamle pleiede at være paa Boulevarden. Dette foruroligede Ducanger, som endnu en Tidlang gik frem og tilbage i den lille Gade, men da de blev borte, begyndte han at frygte for, at der var tilstødt dem et eller andet Uheld, hvorfor han iilde hen til Boulevarden, hvor den Gamle pleiede at dreie paa sin Lirekasse. Men neppe var han kommen til Boulevarden du Temple, hvor det i Aften var som uddød, før han til sin store Glæde saae Fidele komme med sin, dog sønderbrudte Lygte i Munden, men hverken dens Herre, ei heller Madelon. Hunden sprang paa Claudes Naab strax til, gjenkjendte ham og syntes glad ved at see ham, forhindrede ham i at gaae videre, og fortsatte nu selv Veien til Boulevard St. Martin. Nyssgjerrigt fulgte Claude, da Hunden pludseligt stod stille, og vendte om ad den selv samme Wei, hvorhos den ængstelig saae tilbage, om ogsaa Claude fulgte ham. Denne, der blev meer og mere nyssgjerrig, fulgte efter Hunden, der nu fortsatte sin Wei til Boulevarden St. Antoine. Her stod den pludseligt stille, satte Lygten fra sig, saae paa alle Husene, løb fra det ene til det andet, kom tilbage, tog atter Lygten, og efter at have stødt noglegange til ham som for at opfordre ham til at følge, gik den hen til et endnu temmelig oplyst Hus, for hvilket den

blev staaende, satte Lygten ned, og kradsede med Foden paa Døren. Claude saae paa Skildtet som hang over Døren, at det var et Caffehuus, og han bankede paa. Fulgt af Pudlen traadte han ind, og forlangte et Glas Limonade. Paa hans Spørgsmaal, om man ikke havde seet en blind Lirespiller, fik han kun det lidet trøstelige Svar, at den dem velbekjendte blinde Mand rigtignok havde været paa Boulevarden, men havde begaaet den Uforsigtighed at spille og synge Marseillaisen, der var bleven istemt af Folkehobene som stode omkring ham. En ridende Gensd'armepiket havde jaget Folket fra hinanden, men hvad der var blevet af den Gamle og hans Barn vidste man ikke.

Med denne Fortælling blev Claude næie betragtet saavel af Fortælleren som de Omkringstaaende, saa han tydeligt kunde mærke, man holdt ham for en Politispion. Han nævnte derfor sit Navn og forsikrede at være en Ven af den gamle Lirespiller, men Ingen vovede alligevel at troe ham. Tilfældigviis befandt der sig i Selskabet en ung Mand som kjendte ham, hans Faders Nabos Søn. Han vinkede ad ham og førte ham ind til Berten selv, hvor han erfoer, at imens Gensd'armerne i alle Retninger havde forfulgt de adspredte Folkehobe, og arresteret den Gamle med hans Datter, havde flere i hans Huus tilstedeværende unge Mennesker sammenrottet sig, angrebet Gensd'armerne og befriet Fangerne, som derpaa vare bragte ind til ham, der nu havde skjult dem i sit Huus.

Paa Claudes Bønner blev han ført hen til et lille Kammer i Baghuset, hvor baade Madelon og den Gamle endnu sad oppe. Pudlen var den første som gjenkjendtes af den Gamle. Medens Denne hjærtegnede Fidele havde Madelon med glædesunklende Mine ufravendt seet paa Ducanger, og rødmede ved hans Komme. „De er saa god! var de Ord hvormed hun afbrød Tausheden: De er en saa

trofast Ven i Nøden.“ — „Hvem? spurgte den Gamle rast: Hvem er denne sjældne Juvel?“ — „Hr. Ducanger, sagde Pigen, endnu mere rødmen: Der har søgt os op her.“ — „Jeg takker Dem for Deres Uleilighed! sagde den Gamle, paa hvem man kunde see, at han gjerne vilde sige noget Forbindeligt, Skøndt han dog ikke gandske kunde skjule den Uvillie som endnu var bleven tilbage hos ham fra den forrige Aften: Jeg takker Dem for Deres Deeltagelse.“ — „Ønsker De ikke noget Erinde hjem? spurgte Claude: Jeg er til Deres Tjeneste. Deres Bolig vil sandsynligviis blive gjennemført, De har der et dyrebart Minde, skulde jeg ikke — —“ „Nei! afbrød den Gamle ham: Det finder Politiet ikke, og i Deres Hænder, Hr. Ducanger, ønsker jeg det heller ikke.“ — „Har denne Aftens Begivenheder ikke lært Dem, at man kan stole paa vor Ungdom!“ sagde Claude, lidt fornærmet. — „Ja, det maa jeg tilstaae, udbrød den Gamle: at de unge Mennesker som frelst iag af Gensd'armernes Kloer viste meget Mod, men jeg tør vedde paa, at de anførtes af en gammel Soldat fra Napoleons Tid. De bare sig alt for klogt ad derved.“ Ducanger smilte ironisk over denne Formodning, men Berten bekræftede den og sagde: „Den Gamle har Ret. Jeg anførte de unge Brunshoveder, og jeg er en gammel Soldat fra hiin herlige Tid.“

„Saa vær mig dobbelt velkommen! raabte den Gamle som begejstret: Nu ærgres det mig ikke mere at det var unge Mennesker som befriede Capitain Songere.“

„Hvad! Er De Capt. Songere af den gamle Garde? udbrød Berten og rystede hjerteligt hans Haand: Jeg var Corporal ved det syvende Compagnie, De kommanderede derotende. Nu, ved Gud, havde jeg vist, at De var i mit Huus, havde jeg ikke ladet Dem blive saae ene i denne Vagstue.“

Begge de gamle Krigskammerater forbybede sig nu i en Samtale om de gamle Tider, saa Claude derved fik Feilighed til at underholde sig med Madelon om den nærværende, og det saaledes at Ingen af dem Alle mærkede at Klokken var slaget Et for man skiltes ad. Paa Hjemveien fandt Claude alle Gaderne usædvanligt tomme, naar undtages, at han hvert Dieblisk stødte paa Patroniller og Politi. Madelon var for Diebliffet hans eneste Tanke, med denne kom han hjem, og med denne sov han ind.

Madelon havde ved Bortgangen bedt Ducanger om, at naar han næste Dag gik ud, da at see ind til hendes Kanariesugl, for at give den noget at æde, og derfor medgivet ham Stuedørsnøglen. Da han næste Morgen vaagnede var det hans første Tanke at opfylde Madelons Begjering. Hastig klædte han sig paa og iulte affed, for endnu betids at kunne fra Forstaden St. Martin komme til Ecole de médecine. Men allerede ved Place Vendome blev han standset af Mennekkemasser, der strømmede til fra alle Sider. Paa selve Pladsen stod et Liniregiment opmarscheret, saa det var ham umuligt at slippe igjennem. Han dreiede derfor om ad Gaden Louis le Grand, men her mødte ham flygtende Borgere som fremrykkende Kyrasserer havde sprængt fra hoerandre paa Boulevard des Italiens. „Lad Kanariesuglen sulte! tænkte han nu: Hvad er en ussel Fugls Liv mod saa mange Mennekkers!“ Og fra nu af var saade Madelon og den Gamle glemte, og kun den blodigt begyndte Dags Begivenhed sysselsatte ham. Han søgte nu at naae Gaden Richelieu, for derfra at trænge sig igjennem til Palais royal, Midtpunktet for alle Folkebevægelser. Han kom ogsaa hurtigere derhen end han havde ventet, thi en Afdeling Gensd'armes kom sprængende fra Boulevards

derne og drev Hobe af Borgere foran sig. Men ved det kongelige Bibliothek fandt de Modstand. Borgerne ventede her bestemt paa Angrebet; en Steenhagel modtog de Angribende, som besvarede den igjen med Geyærild. Flere Borgere faldt, trufne af Ruglerne. Blodbadet begyndte.

Men Borgerhoben blev trods al sin Modstand trængt tilbage til Palais royal, og Claude, som befandt sig midt deri, maatte følge med. Her var man ogsaa i fald Træfning, men da Claude kjendte dette Nabolag meget nøie, slap han igjennem nogle Stræder atter hen til Vendomeshadsen, og herfra hjem igjen. I al Stilhed listede han sig op paa sit Kammer, gjorde sin Jagtrifs fel istand, forfærdigede endeel Patroner, og var nu fast besluttet at tage virksom Deel i Folkets Foretagender. Moderen, som gjettede hans Hensigt, gjorde alt muligt for at holde ham tilbage, men hendes Bønner vare for gjæves. „Skal jeg blive hjemme, naar det gjelder Fædrelandets Frihed?“ raabte han, omfavnede den bedrøvede Moder, kyssede Faderens Haand, ilte ud af Huset, og sluttede sig, med sit Gevær i Haanden, til en Folkeshob, som drog hen til Udenrigsministerens Palais. Her besatte han med flere hundrede unge Mennesker Kapuzinergaden, medens Væbelen slog Vinduerne ind hos Polignac. Artilleriet rykkede frem, Kanonerne tordnede, Ruglerne rev hele Rækker ned i de uden Orden og Ansættelse fremstormende Hobe, der nu Alle kastede sig hen i Forstaden St. Honoré. Som det gik her, gik det i Dag paa de fleste Steder: Folket, der uden Waaben havde modsat sig Tropperne, blev allevegne drevet fra hinanden.

Efter det mislykkede Angreb paa Minister Polignacs Hotel var Claude Ducanger tilligemed de Andre bleven forfulgt af et Rytterregiment ud i Forstaden St. Honoré, og derfra til de elysæiske Marker. Her besluttede man at holde Stand, men Ducanger ilte hen til sine

Kammerater i Ecole de medicine. Overalt fandt han bevæbnede Hobe, som barrikaderede Gaderne, rev Steensbroen op og sloge Lygterne ispykker. Det er umuligt at tænke sig, hvilken Forandring der var foregaaet med Paris paa denne ene Dag. Igaar Aftes Dødsstillehed i Gaderne, idag et Liv uden Mage. Her drog Linieregimenter i stille Orden hen til deres Kassebatterier eller Samlingspladser. Hist kom Mennesker i tusindvis fra Forstæderne St. Jacob og St. Marcel, væbnede med Kniver. Stænger og Stene. Overalt stodte han paa Hobe af Bevæbnede, som forstændede Gaderne, rev Steensbroen op, o. s. v. Kort, Alle og Enhver vare med Liv og Sjæl beskæftigede med Stadens Forsvar. Paa Collegiet fandt Ducanger alle sine Medkolleger ligeledes i fuld Bevægelse; de havde taget den faste Beslutning: næste Morgen at slutte sig til Folket, dog som et eget Korps, og saameget som muligt holde sammen. Men endnu samme Aften droge de ud for at hjælpe Borgerne med deres Forsvarsanstalter, hvor med de holdt ud til langt ud paa Natten.

Blodigt stod Solen op den 28de Juli, men endnu blodigere gik den ned. Borgerne havde besat Raadhuset. Tropperne havde taget det tilbage igjen, atter mistet samme, og endelig igjen ved en blodig Storm erobret det tilbage. Med Uvillie havde Borgerne i de andre Stadens Qvarterer været Vidner til disse blodige Scener. Huult led Stormkloffen fra Notredame; fra alle Sider tonede vilde Angrebskrig. Ved Raadhuset var den afgjørende Kampplads, derhen stod Alles Altræa, men Broerne vare besatte og Overgangene spærrede. Da satte Studenterne fra det medicinske Collegium sig i Epidfen for en stor Hob fra Forstaden St. Marcel og angrebe Pont neuf. Det lykkedes, de trængte frem til Quai Pelletier, forenede sig her med Nationalgarden

og de Borgere som angrebe Grevepladsen. Raadhuset faldt paany i Folkets Hænder.

Claude var En af de Første som trængte ind. Under Folkets Jubel plantede han atter den af Tropperne nedrevne trefarvede Bane paa Balkonen, og hans Hjerter slog høit ved Synet af dette Frihedens flagrende Symbol. Da vakte et sagte Slag paa Skuldren ham af sine stolte Drømme. „Du kan vel forbinde mig dette lette Saar?“ spurgte en bekjendt Stemme. Han vendte sig om, og hans Fader stod, i Nationalgardens Uniform, med blødende Arm for ham! — „Fader! De her?“ udbød Claude forundret. — „Forundrer det Dig? svarte den gamle Ducanger noget stødt: Troer Du da, at naar det gjelder Frankrigs Frihed, den Eldre ikke ligesaa glad griber til Vaaben som den Unge? Sørg kun for, jeg bliver forbunden, Saaret svier og smerter mig, jeg frygter for, vi have endnu mangen Dyst tilbage.“ — Claude, der lykkeligviis havde sit Forbindingsstøi hos sig, forbandt sin Faders Saar med skjælvende Haand, og idet Taarerne styrte ud af hans Øine, sagde han: „Fader! De har gjort mig til Skamme. De har hele Dagen været i Jlden, Deres Blod har flydt, og jeg har endnu ikke udrettet noget.“ — „Run rolig, min Søn! gjensvarte Faderen smilende: Ogsaa Din Time vil komme; det er ikke Aften endnu.“

Og Faderen havde Ret. Der begyndte et nyt Angreb, Schweizertropperne rykkede mod Raadhuset; endnu engang sank den trefarvede Bane fra Balkonen. Men Borgerne stormede frem igjen fra alle Sider, Raadhuset blev atter taget tilbage, den trefarvede Bane vøjede igjen fra Balkonen, og Ingen nedrev den siden.

Hele den forløbne Dag var den gamle Firespiller forbleven rolig hos sin gamle Kammerat paa Boulevarden, som flere gange havde været ude for at indhente Efterretninger. Hvad han fortalte gjorde den Gamle meer og mere utaalsmodig, og da man om Eftermiddagen kun de høre Kanonstød, satte disse ham i en saadan Begjæring, at han i lang Tid ikke havde været saa frydelig stemt som i Dag.

Men desto sørgmodigere sad den stakkels Madelon ved Siden af dem. Hun tænkte paa Ducanger, som hun troede i Fare, hun ængstedes for ham, og kunde ikke mere følge for sig selv, at hun i Stilhed havde fattet en Tilbøielighed for ham, som hun, efter sin Mening, vel havde skjult omhyggelig, men som hun dog for Alting i Verden ikke vilde opoffre. Og medens begge de Gamle talte om, hvorledes det nu var paa Tiden at Napoleons gamle Soldater grebe til Vaaben for at gjøre en Ende paa Bourbonnernes Regjering og sætte Kongen af Rom paa sin Faders Throne, tænkte Madelon kun paa Claude, og da Dumoulin om Aftenen sagde, at han næste Morgen vilde tage sin gamle Montering og sit Gevær frem, da Capt. Songeret sukkende udbød: „Og jeg vil dreie paa min Lires kasse, for med Marseillanermarschen at opflamme Angriberne,“ da opsteeg hos den stille bly Pige den dristige Tanke at søge Døden i Kampvrimlen, for ved den at gjenvinde sit Hjertes Rolighed og forhverve sig den Mands Beundring, som fremfor Alt var bleven hende dyrebar.

Da nu Berten næste Morgen greb sit Gevær, fyldte sine Lommer med Patroner og drog afsted til Kamp, blev den Gamle siddende taus paa sin Stol, og et dybt Mismod syntes at have grebet hans Sjæl. Derpaa udbød han med Hefstighed: „O hvorfor maatte jeg ogsaa blive blind! Ikke engang Døden kan jeg sin-

de i Kamp for hans Søn! Ikke engang med min Lirekasse og min Sang kan jeg opflamme Gemytterne!" — „Hvorfor kan I ikke det, kjære Bedstefader?" spurgte Madelon. — „O hvem skulde vel lede mig blinde Mand?" brummede han sagte hen for sig. — „Den som ellers har ledet Jer, Fader, kan ogsaa lede Jer i Dag." sagde hun. — „Vilde Du virkelig?" — „Gjærne, kjære Bedstefader!" — „Madelon! udbrod den Gamle heel forundret: Du, som ellers er saa frygtsom, hvad giver Dig saadant Mod i Dag?" — „Spørg mig ikke, Bedstefader, lad mig kun ledsage Jer. Jeg kunde dog ikke svare Jer, thi jeg veed det ikke selv. Alle ile ud til Kamp, I føler Jer ulykkelig ved at sidde uvirksom herhjemme, kom, jeg er beredt!" — Den Gamle rystede betænkeligt med Hovedet, men sagde ikke noget. Han tog sin Lirekasse og begav sig, ført af Madelon og fulgt af Fidele, hen til Boulevarden. Alt hvad han sagde var disse Ord: „Kom nu, mit Barn! Kom med Gud!"

Boulevarden var tom, Alt var ileet hen til Grevvepladsen, hvor Skrytet tordnede. „Før mig hjem først!" sagde den Gamle til Madelon: Og deraf ud i Lunken." Det første han spurgte om, da han traadte ind i den lille Stue, var om Ducanger havde været der og givet Fuglen Vede. Men Madelon havde allerede seet efter, og fundet dens Vædbret tomt, det gjorde hende ondt. „Harde det lærer En af Napoleons Soldater, brummede den Gamle: havde han holdt sit Ord. Han befalte Pigen derpaa, at tage hans Møndering ned fra Væggen og afbørste den. „Skjøndt det ikke er hans Dødsdag i Dag, mumlede han: vil jeg dog tage den paa; maaskee svæver hans Aand i Dag over Frankrig, og kalder atter hans Storhed frem af Graven." Men

da Madelon bragte ham Uniformen, og hans Haand tilfældigviis kom til at røre ved Positivet, skød han Monderingen uvilligt fra sig og sagde: „Nei, naar jeg maa dreie paa Liren, skal Du ikke smykke mig — jeg vil spare Dig til en bedre Tid!“ Han drak en Slurk Viin, og forlod hastig sin Bolig med Pigen og Puden.

Neppe vare de komne til Kirken St. Laurent, før end de befandt sig midt inde blandt en Hob Bevæbnede, der under vild Jublen strømmede henad Porten St. Germain. „Hvad er det for Folk vi befinde os iblandt?“ sagde den Gamle til Madelon, der ængstelig krøb tæt op til ham. „Fader! tilhviiste hun ham: Det er nogle vilde Menneſker. Det synes at være Landsfolk, som ere komne ind igjennem Barrieren.“ — „Ere de væbnede?“ — „Ja endeel af dem, med Knipser og Geværer.“ — „Hm! brummede den Gamle: Det er ikke af mine Folk. Hvor ere vi nu, Madelon?“ — „Paa Hjørnet af Mablygaden!“ svarte Pigen. — „Seer Du ingen Militaire blandt Folket?“ — „Jo ovenpaa St. Martinsporten seer jeg en heel Deel Folk i Uniform.“ — „Før mig derhen!“ — Snart vare de ved Porten, da begyndte den Gamle at dreie sin Lir, spille Marsseillanermarschen og synge med stærk Stemme. Mange stemte Sangen i med, og da den var tilende raabtes saa Lustenſkingrede: „Vive la charte!“ Men den Gamle ſkreg: „Vive l'Empereur!“ og Raabet gjentoges af hundrede Stemmer, som dog overdøvedes igjen af Folkehobe. „La Marseillaise!“ raabte man fra alle Kanter, nogle stærke Karle greb den Gamle, løstede ham op paa deres Skuldre og drog afsted med ham gjennem Porten til St. Denisgaden. „Spil Marseillaisen!“ brøstes og ſkreges, og den Gamle maatte imod sin Vilje dreie Liren for det toileløse Folk.

„Madelon! Madelon! Hvor er Du? Hvor er mit Barn?“ raabte han pludseligt og holdt op at spille,

men Ingen svarte ham. „Marseillaisen!“ Prege de, og flæbte videre afsted med ham. Men pludseligt hørtes Trommerne hvirvle under Pobelens vilde Brolen, og fra Gaderne Chevenot og Saint Sauveur brød nogle Pelotons af Garden frem og gav Ild paa de overraskede Borgere. Den Gamle blev i en Hast sat ned paa et Gadehjørne, midt i Fægtningen. Da tog han sin Livrekasse ned fra Ryggen og kastede den mod Steensbroen, saa den fløi i Stumper og Stykker. „Ak! suk! kede han: Havde jeg bare to sunde Dine, min Sabel i Haanden og mine Grenaderer bagved mig! Nu maa jeg liste mig afsted som en Rujon!“ Han famlede langs med Husene, dreiede om et Hjørne og satte sig paa en Alfviser. Da lagde Pudelen sin Snude paa hans Skjød, men han skød den fra sig og raabte: „Madelon! Stakfels Barn! Gud holde sin Haand over hende!“

Saaledes sad han nu en Tidlang, og Ingen lagde Mærke til ham. Skydningen tog meer og mere til, Kanoner og Geværer imellem hverandre. Endelig lod en vild Jublen gennem Luften: „Med med Bourbonskerne! Med med Gorden!“ lod det, Kanonerne taug, Fægtningen kom nærmere, trak sig ned ad St. Denisgaden — Garden maatte trække sig tilbage.

Den Gamle mærkede det, men han vidste ikke om han skulde glæde eller ærgre sig derover. At see Bourbonskerne styrtede, var hans inderligste Ønske, men at Garden veeg for nogle Folkehobe, det krænkedes hans gamle Soldaterhjerter. Det havde det 8de Grenadeerskompagnie ikke gjort! brummede han for sig selv og knystede Næven: Førend det var flygtet for Pobelens, havde det ladet sig begrave under Husenes Ruiner. Men sikkert lig — tilføiede han, for at trøste sig: maa der være mange gamle Soldater blandt Borgerne, thi ellers var det jo umuligt.“

Medens han saaledes sad og mumlede ved sig selv, kom nogle Forbigaaende hen til ham og raabte: „Jh! Der sidder jo vor gamle Spillemand! Hvor er Din Lirekasse, Gamle? Du skal spille os et Stykke, i Dag kan vi nok have fortjent det!“

„Jeg har slaaet min Lirekasse i Stykker! sagde den gamle Songeret: Det passer ikke for en gammel Soldat at spille paa Lire, naar de Andre slaaes!“ — „Bravo! Bravo! raabte de Omkringstaaende: Bravo, gamle Kriger!“

„Benner! sagde derpaa den Gamle: Jeg boer ved Kirken Saint Laurent, i Gaden la fidelité. Hvem af Eder har saamegen Medlidenhed med en af Napoleons gamle Soldater, at han vil følge mig hjem.“ — „Jeg! Jeg!“ raabte flere Stemmer; en ung Mand greb ham rask under Armen og trak asted med ham, ledsaget af en stor Følgesværin, der sang Marseillanermarschen.

Jo nærmere han kom sin Bolig, desto ængsteligere bankede hans Hjerter. „Mon jeg skal finde Madelon hjemme?“ var den ængstende Tanke som fulgte ham. „Store Gud!“ udbrød han, da det afgjørende Dieblis var saa nær, at han stod med Dørklinken i Haanden. I samme Dieblis blev Døren revet op, Madelon styrtede ud og hang, bleg som et Liig, ved hans Hals.

Deres Glæde var stum. „Har jeg Dig igjen! Er der ikke tilstødt Dig noget uheld, mit kjære Barn! raabte den Gamle, idet han trykte Madelon fast op til sig: Hvorledes har Gud beskyttet Dig? Tal, fortæl mig det!“ Madelon fortalte nu, hvorledes hun, da Folket havde løstet ham op paa Skuldrene, var bleven skilt fra ham, og imod sin Villie trængt bort med en Hob ned til Gaden St. Martin. Her var hun paa et Hjørne sluppet ind i en Port, og havde der sat sig ned, uden at hun egentlig vidste hvad hun skulde foretage sig. Men da Soldaterne rykkede frem og

Borgerne begyndte at fyre fra Husene, da var hun, dreven af Dødsangst, midt under Kugleregnen, løbet ind i en Sidegade, og havde derfra lykkelig naaet sit Hjem. Her havde hun i sin Eensomhed lagt paa sine Knæ og bedt til Guds Moder om den kjære Bedstefaders Frelse, og var nu bleven bønheert. Da hun havde endt sin Fortælling, blottede den Gamle sit Hoved, foldede sine Hænder og takkede Gud. Men der var ingen Rolighed paa ham. Da han havde hvilet sig lidt og vederqvæget sig med en Bid Brød og en Slurk Viin, spurgte han pludseligt: „Hvad er Klokken, Madelon?“ — „Bort Uhr, kjære Bedstefader, er gaaet i Staa!“ svarte Pigen: Men efter Solen maa Klokken være over Syv.“ — „Saa pak Dit Rattoi sammen, giv mig min Mondering og børst min gamle Hat, og læg det Allesammen hen til mig. Jeg vil i Dag, for førstegang siden jeg forlod Hotel des Invalides, bære min Hæderedragt udenfor min Baar-ning.“

„Hvorledes! J vil igjen?“ — „Naar det mørknes, Madelon, skal Du føre mig hen til min Ven, den gamle Korporal af det syvende Compagnie, der ville vi blive i Nat.“ — „Hvorfor ikke her?“ spurgte Pigen ængstelig. — „Madelon! sagde han: Da jeg for sad saa stille og imod min Willie faldt hen i Tanker om de gamle Tider, da først kom det mig pludseligt, som om Napoleon stod for mig og pegede hen mod Kamret der. Jeg har forstaaet hans stumme Befaling. Bring mig Ørnen hid.“

Madelon bragte ham den. „Skal jeg tage Gutter-valet af?“ spurgte hun sørgmodig. — „Endnu ikke, Barn! sagde han: Først naar de Tappre samles om mig, naar Kampen begynder paany, da skal den udbrede sine glimrende Binger.“

„Vil J da igjen styrte Eder i Fare?“ spurgte Pigen klagende. — „Jeg vil, jeg maa, kjære Madelon!“

„Og hvis der hænder Eder en Ulykke?“ — „Saa døer Din Bedstefader for sin Keiser, saaledes som Din brave Fader!“

„Og hvad skal der saa blive af mig?“ hulkede hun, og kastede sig op til den gamle Mands Bryst.

Han kyskede hendes Pande og sagde: „Madelon! Der er en Gud over os, han vil beskytte Dig! Gjør mit Hjerter ikke tungt, kjære Barn, det er det Sidste jeg kan gjøre for min Keiser, der gjorde Saameget for mig. Sæt Ornen hen, og bring mig mit Løi, at jeg kan fløde mig paa, saa ville vi afsted.“ Madelon bragte ham den gamle Mondering, og listede sig grædende ind i sit Kammer..

Da han var paaflædt, kaldte han hende ind igjen, og bad hende kaste Rappen om sig og lade ham vide naar det mørknedes. Derpaa satte han sig hen i sin gamle Lænestol, og blev saaledes siddende indtil Natten kom og meldte ham, at nu var det næsten mørkt. „Saa tag Din Byldt, sagde han: og glem ikke heller Fuglen; giv mig nu Ornen — saa — nu ere vi reisefærdige, kom nu!“ Han famlede hen mod Døren, men da han var traadt over Tærskelen og Madelon bød ham sin Arm for at gaa videre, da vendte han sig endnu engang, kastede sine lukte Dine rundt omkring, som om han end eengang nøie vilde betragte alle Gjensstande, derpaa saade han med dæmpet Stemme, thi den gamle Soldats Hjerter var grebet af dyb Vemod: „Mon jeg nogensinde mere skal sætte min Fod her? I to Aar har Du huset mig, og hvor lille Du end er, har jeg dog havt Plads nok. Al, den Hvileplads jeg nu gaaer imøde, er vel endnu mindre og snevrere end Du!“ —

„Fader! Kjære Bedstefader!“ afbrød Madelon ham hulkende.

„Ja, mit Barn, jeg stilles nødtigt herfra, men jeg maa! vedblev den Gamle, klappende Pigens Kind: Leed mig endnu engang hen til min gamle Hvileplads. Saa — nu sidder jeg her igjen — og det var ikke sidstegang for.“ Hans Hoved boiede sig, hans Phantasie lod til at være stærkt befestiget. Madelon stod grædende ved Siden af ham. „Jeg har seet min Keiser endnu engang! raabte han, og sprang pludselig op: Kom nu og lad os gaae! Er det Guds Villie, saa døer jeg med Glæde for min Keiser!“

Det havde kostet Madelon megen Møie at bane Faderen Vej gennem Menneſtevrimslen, som var isærd med at bryde Steenbroen op, saa det var bleven mørkt inden de naaede Boulevarden St. Antoine, som de fandt besat med væbnede Borgere. Hr. Dumoulin modtog dem venligt, og de Gamle fortalte hinanden hvad der var mødt dem om Dagen. Dumoulin fortalte jublende, hvorledes Folket havde fordrevet Soldaterne fra Grevepladsen, at Nationalgarden havde organiseret sig, og at General Gerard var traadt i Spidsen for den. „Gud være lovet! raabte Capt. Songeret: Der hører jeg dog atter et herligt Navn fra vor skjonne Tid! Og med Begeistring rev han det gamle Gutteral af som bedækkede Ørnen. „Gamle Kammerat! udbrød han, og løstede sin Reliquie høit i Beiret: Seer Du det To og fyrgetyendes Ørn? Skaf mig kun Hundrede af Keiserrens gamle Soldater, og naar Du vil lede mig, skal jeg bære Ørnen foran dem; den er vant at føre til Seier!“

„Dem bringer jeg Dig let sammen! svarte Dumoulin: I Morgen samler sig en heel Deel Krigsfarne paa Raadhuset omkring Gerard. Men troer Du ogsaa Pariserne ville kæmpe for den gamle Ørn?“

— „Det gjelder at styrte Bourbonnerne og vinde Thronen for Keiserens Son! svarte rask den blinde Olding: Hvad Skjonnere kan Frankrig hige efter end den gamle Hæder fra Napoleons Tid?“

„Ne, Fred og lovlig Frihed!“ meente Hr. Dumoulin. — „Ne? afbrød ham Hiin: Den faaer Franskmændene aldrig! Fred? Den ønsker han ikke! Lovlig Frihed? Kjære Dumoulin! For 40 Aar snakkede man ogsaa om Frihed og Liighed. Men hvem regjerte Folket? Loven eller en Kobbel Tigere! Troe mig, gamle Krigskammerat, Friheden er en Boxnæse, som Enhver giver hvilken Facon han ønsker.“

„De feiler, kjære Capitain! faldt Dumoulin ham i Talen: De forveksler hiin blodige Tid med den nu værende.“

„Tiderne ere eens! blev den Gamle ved: Det begynder med Blod nu som dengang, og med Blod vil det ende., Vas kun paa, hvad jeg siger! Men nu Gudnat! I Morgen tidlig drage vi ud imod Bourbonnerne.“

Og da han hørte, at Angrebet sandsynlig i Morgen vilde gjelde Louvre, og at man haabede at plante den trefarvede Fane paa Thuillerierne, raabte han som begejstret: „Saa er Napoleon vendt tilbage, og med ham Frankrigs Sol!“ *)

Alt tidligt om Morgen den 29de Juli hvirvlede Trommerne, og Hovedstadens vaabendygtige Mandskab stod rustet til Kamp. Endnu vare Slottene, Vendomezpladsen, en Deel af Forstaden St. Honoree og de elys

*) Naar Napoleon var i Paris vasede altid den trefarvede Fane fra Thuillerierne, og naar han forlod Paris blev den taget ned.

sæiffe Marker besatte af de kongelige Tropper. Fra alle Kanter af Staden strømmede Folket til, for i Dag selv at begynde Angrebet.

Ogsaa begaae de to gamle Krigere af Napoleons Garde belavede sig til Opbrud. Capt. Songeret svøbte et gammelt sort Torklæde om sin Drn, thi kun for Krigere vilde han blotte den. Dumoulin, i Dag ogsaa iført den gamle Gardes Uniform, tog sit Gevær og fastede Lafften om, stak Patroner og lidt Fødebare i den. Begge vare nu beredte til at gaae.

Da hang Madelon sig, bittert grædende, om Bedstefaderens Hals, og besvoer ham, ikke paany at vove sig ud i Følgekræften. Og der rullede en Taare ned paa den gamle Soldats blege Kind, men pludseligt rev han sig løs af Pigens Arme og ilte affied med sin gamle Baabekammerat. Udenfor Døren bortviftede han Taaren af sine graae Dienhaar, og under Raabet: „Vive l'Empereur!“ skred han, forglemmende Varn og Alt, kun ikke Vren og Modet, fremad med sin Drn ad Raadhuset til. Undervejs sluttede flere Militaire sig til dem, og den lille Soldaterhob ilte hen til Grevepladsen, hvor Gerard stod i Spidsen for Nationalgarden og gav Ordre til Angrebet paa Louvre, som dog allerede var begyndt fra Gaden du Coq af den polytechniske Skoles Elever.

Nu vare flere hundrede Soldater samlede omkring Dumoulin og Capt. Songeret. Som en Belisar stod Denne ærværdig iblandt dem og sagde: „Kammerater! Seer I Drnen? Det er det 42de Regiments — den vil føre Jer til Seier!“ De gamle Krigere blottede uvilkaarligt deres Hoveder for dette Seirens Symbol, tauste skuede de op til dette hellige Minde fra hiin skønne Tid, og udbrød endeligt i et høit, eenstemmigt: „Vive l'Empereur!“ General Gerard hørte dette Raab, som han vel neppe havde ventet her og paa denne

Dag, kom strax galopperende, og af gammel Bane, maa: skee ogsaa af gammel Erfreyet, tog ogsaa han Hat: ten af for Napoleons Drn. Men hurtigt befindens: de sig raabte han: „En avant camerades!“ En Lam: bour slog sit plan plan, og nu gif det over Quai de l'Ecole til Louvre; Nationalgarden fulgte.

Her begyndte en morderisk Fægtning. Schweizerne, der holdt Louvre besat, værgede sig med sædvanligt Mod, men Borgerne, som havde besat Husene paa Pladsene Jena og Marengo, og nu rykkede frem mod Gitterportene, bleve ogsaa her Seierherrer, og Schweizernes Fjernmod maatte bukke under for Folkets Enthusiasme.

I samme Dieblis som Folket trængte ind igjennem Gitterporten, rykkede Hoben, i hvis Spids Capt. Songeret befandt sig, fra Quaien ind i den indre Slots: gaard, og mens den trefarvede Fane blev sat op paa Taarnet, plantede han i Gaardens Midte Napoleons Drn. Men snart kaldte Trommernes Hvirvlen ham bort herfra, man stormede Thuillerierne, og den gamle Buonapartists Hjerter slog høit ved den Tanke: at plante Drnen paa det Sted, hvor hans Keiser saa ofte havde holdt Monstring over ham, at trænge ind i hiint Slot, fra hvilket hiin store Aand havde virket.

Pont royal var alt i Borgernes Magt. Med Dr: nen løftet høit i Veiret rykkede Capt. Songeret frem, trods Kugleregnen fra Slottet, der strakte mungen Mand til Jorden. Just som han havde naaet Broen, og de gamle Soldater vilde forenet sig med Borgerne til et almindeligt Angreb, sank Drnen pludseligt. „Dumoulin! stønnede han: Tag den! Jeg skal ikke bære den til min Keisers Pallais — jeg er haardt saaret!“ Ved disse Ord sank han ned. Dumoulin tog Dr: nen, og efter at han havde sørget for den Saarede, og ladet ham bringe ud af Kampen, tilbage over Broen, stille han sig igjen i Spidsen for de Stormende.

De som bare den Gamle, satte ham ned paa en Trappe i Gaden Bourbon, og vendte saa tilbage igien til Kamppladsen. Kun En, der var saaret i Armen, blev tilbage hos ham. Fidele, der ogsaa var fulgt sin Herre i Kampen, stikkede Blodet som flod af hans Saar. „Hvorledes gaaer det Bore? spurgte nu den Gamle med svag Stemme: Svæver Ornen endnu tilveirs?“ — „Endnu er Angrebet uafgjort! svarte den Saarede: Gaden holder sig endnu.“ — „Hvor ere vi?“ spurgte han videre. — „I Gaden Bourbon!“ gjensvarte Hiin. — „Der vil jeg ikke døe! Viis mig den Godhed og hjælp mig bort herfra.“ — „Jeg kan ikke opfylde Eders Ønske, svarte Hiin: thi jeg er selv saaret, men jeg seer der kommer en Hob Borgere, som drage de Angribende til Hjælp, maaskee En af dem er at formeene dertil.“ — „Gud giue det!“ sagde den Gamle, og trykte sin Haand paa Saaret, som Blodet nu vældede ud af.

Idet samme fløi en ung Mand ud af de Forbidragendes Geledder og raabte: „Capt. Songeret! Skal jeg finde Dem saaledes igjen!“ Det var Claude Ducanger. Den Gamle gjenkjendte ham og sagde venligt smilende: „Er det Dem, Hr. Ducanger? Det glæder mig. Lad mig bare komme ud af Gaden Bourbon, hvorhen, det er mig ligemeget. Jeg vil døe med Glæde, blot ikke her.“ Claude bad nogle andre Forbidge gaaende hjælpe sig, og den Gamle bares bort. „Vajer Napoleons Fane endnu ikke paa Thuillerierne?“ spurgte han Claude, som svarte ham: „Endnu ikke!“ hvorpaa den Gamle greb hans Haand, trykkede den sagte og hvissede: „Eaa bær mig, hvorhen I vil — jeg kunde jo dog ikke see den.“

Den Saarede bares hen til Hospitalet Charitee, hvor en Saarlæge strax forbandt ham, men kun gav lidet Haab, da Anglen havde beskadiget nogle af de

ædlere Dese. Da Gaarlægen var færdig med Forbindingen sagde den Gamle til Ducanger: „Eiig mig op: rigtigt, hvorledes staaer det sig med mig? Jeg troer slet! Skjul det ikke for mig, jeg er beredt paa Alt. Eiig mig det reent ud.“ — „De maa ikke gandske opgive Haabet!“ svarte Claude. — „Jeg forstaaer Dem! sag: de den Gamle, søgte efter Ducangers Haand og trykte den. „Vi stilles ad som Venner, ikke sandt? Sag Dem af den stakkels Madelon, tilføiede han bevæget: naar jeg ikke er mere til.“ — „Hvor er hun?“ spurgte Claude, der ikke havde vovet at nævne Pigen. — „Paa Boulevard St. Antoine, tæt ved Gaden St. Claude, No. 10! sagde den Gamle: Jeg ønskede saa gjerne, at hun maatte trykke mine Dine til.“

I samme Dieblif løb det glædelige Budskab at Thuillerierne vare indtagne. „Naa, saa er jeg dog falden for Dit Valais, min Feltherre! udbrod den Gamle, samlende sine sidste Kræfter: Og med mig faldt Bourbons bonnernes Throne!“ Ved disse Ord sank han udmattet tilbage paa sit Leie. „Madelon!“ sukkede han endnu engang, og slumrede derpaa ind af Mæthed. Ducanger overdrog En af Sygevogterne at sørge for den Saarede, og iilte selv afsted til Boulevarden St. Antoine.

Overalt hvor han kom frem mødtes han af jublende Folkehobe som raabte: „Victoria!“ Men uden i dette Dieblif at bryde sig herom iilte Claude skyndsomst hen til Boulevarden, kun tænkende paa den saarede Gamle og paa Madelon, vel meest paa Denne. Men jo mere han nærmede sig Stedet, desmere sagtnedes hans Gang, det var jo ikke noget glædeligt Budskab han havde at bringe hende, det var jo Efterretningen om hele hendes jordiske Lykkes Død. Han blev fort ind i den bekjendte Bagstue og fandt Madelon paa Knæ, i en stille inderlig Bøn. Da hun

saae Claude sprang hun op, stirrede et Dieblig ængsteligt paa ham og udbrød derpaa: „De bringer mig et ulykkeligt Budskab! Hvor er min Fader?“ — „Jeg kommer for at hente Dem til ham!“ sagde Claude. — Vi kun et Dieblig! sagde hun, og satte hurtig sin simple Straahat paa: Vare et Dieblig, Hr. Ducanger, at jeg kan fatte mig. O, min Ahnelse har ikke skuffet mig. Lever han endnu? Kan jeg endnu engang komme til at tale med ham?“ — „Endnu lever han, og ønsker at De vil komme til ham.“ — „Adieu, Madame Dumoulin! raabte Pigen som ude af sig selv: Tak for Deres Godhed!“ Derpaa greb hun Claudes Haand, og trak ham næsten bort med sig. Men da de kom ud paa Gaden, slap hun hans Haand og gik rask fremad ved Siden af ham; nær ved Broen stod hun pludseligt stille og spurgte: „Hvor fører De mig hen?“ — „Til Hospitalet Charitee!“ svarte han, dybt rystet ved Synet af den blege, skjælvende Pige. — „Til Hospitalet Charitee!“ gjentog hun sagte, og en længe tilbageholdt Taarstrøm brød frem. Udenfor Hospitalet greb hun endnu engang Claudes Haand og sagde: „Er der endnu Haab, Hr. Ducanger?“ — „Kun lidet!“ svarte han. — „Stakkels Fader! Stakkels Madelon!“ sukede hun, og gik nu, som det syntes, fattet gennem Porten.

Førend hun traadte ind i det Bærelse, hvor Bedstefaderen laae tilligemed flere Saarede, bad Claude Pigen at beherske sin Smerte. Hun lovede det, og afstørrede sine Taarer, som om den Gamle havde kunnet see dem, og først da traadte hun ind med Hr. Ducanger.

De fandt den Gamle slumrende. Bleg, som om han allerede hvilede paa Dødens Hovedpude, laae han paa sit Leie med Fidele ved sine Fodder, der ufravendt saae paa den Sovende og lyttede efter om han ikke

snart vilde vaagne. Madelon traadte hen til Sengen, ogsaa hendes Die hvilede ufravendt paa Bedstefaderen. Hun boiede sig ned over ham, og lyttede til hans svage Aandedrag. „Han sover nok kun, Hr. Ducanger? spurgte hun bekymret: Al, hvor han er bleg! Sov sødt, kjære Bedstefader, men sov ikke for længe, thi ellers brister Din Madelons Hjerter af Angst.“ — Hun boiede sig atter ned over ham, da hvilede den Sovende: „Madelon! Madelon!“ Hun skjælvede. „Madelon! gjentog han, endnu stedse sovende: Der staaer Reiseren, han vinker ad mig!“

„Han taler tidt i Sovne! sagde Opvartningspigen: Eædvanlig kort før han vaagner.“ Han drog nu sin Hænde dybt, før med den venstre Haand til sit Saar, og vaagnede. „Er Madelon endnu ikke kommet?“ var hans første Spørgsmaal. — „Hun staaer ved Deres Seng, Hr. Capitain!“ sagde Claude, thi Laarer kvalte Pigenes Stemme. Hun greb hans Haand og kyssede den med Heflighed. „Fader!“ udbød hun, og sank dybt rystet ned ved Sengen. Da lagde den Gamle sin Haand paa hendes Hoved, som til Betsigelse, og hvilede de Ord: „Bliv Dyden tro, saa vil Gud holde sin Haand over Dig!“ Derpaa sagde han til Ducanger: „Sorg for det stakkels Barn! Engang vil jeg atter fordrø hende tilbage af Dem. Lad nu hende pleie mig, og til De hen hvor Pligten kalder Dem. Hvis De ved Thuilleries trækker paa en Mand som bærer den Toogsyrgensvendes Ord, saa er det Hr. Dumoulin, siig ham da, at jeg er her, og venter paa ham. Kom snart tilbage, kjære Hr. Ducanger, det vil glæde mig, maaskee De finder mig endnu ilive.“

Sørend Ducanger gik, sørgede han for, at den Gamle ikke skulde mangle noget i hans Graværelse, sagde ham derpaa Farvel, og trykte ved Bortgangen Madelons Haand ret hjerteligt. Men hun lagde ikke

Mærke dertil — hendes Sjæl var gandske hos den døende Bedstefader.

Claude kunde ingensteds finde det 42de Regiments Ørn. Hjemme fandt han sin Moder alene, ængstelig bekymret baade for Søn og Fader. Hun omfavnede sin Søn saa glad, som om han var bleven hende gjens født paany, og da endelig ogsaa Faderen traadte ind, rigtignok med Armen i et Bind, var hun fuldkommen lykkelig. „Saa har da Gud bevaret Jer Begge! raabte hun i taknemmelig Følelse: Jeg har Jer Begge igjen — Mand! Søn!”

„Og Datter, kjære Moder!” afbrød Claude hende. — „Datter? Hvorledes det, min Søn?” spurgte hun forundret. — „Ja Moder, jeg bringer Dem snart en Pleiedatter. Jeg har lovet en Døende, at være det for ældreløse Barns Beskytter, og hvorledes kunde jeg vel bedre det, end ved at overgive hende til Dem, kjære Moder?”

„Og hvem er Pigen? spurgte hun ængstelig: Dog vel ikke Lirespillerens Datter?” — „Just hende! svarte Claude: Den Gamle blev dødelig saaret af en Kugle ved Angrebet paa Thuilleries, og ligger nu paa Hospitalet. Han faldt for Folkets Frihed, og ved at tage Pigen til os, opfyldte vi en hellig Pligt.”

Moderen saae stibt hen for sig, Faderen mælte ikke et Ord, tillidsfuld ventede Claude paa Svaret. Da sagde Moderen, Skjænde ikke aldeles fri for Uvillie: „Bring hende hid! Det er jo Pligt at sørge for den Ulykkelige!” Taknemmelig kyssede Claude sin Moders Haand, Faderen trykte hende op til sit Bryst, og Medlidenshedens Engel berørte med sin milde Aande den værdige Matrones Pande. „Lad os nu ile hen til den Gamle! sagde Faderen: Jeg vil bringe ham den sande

Troft. Kom, skulde vi træffe ham endnu i Live, saa er der ikke et Minut at spille."

Men førend Claude forlod det faderlige Huns, skrev han en Billeet til Hr. Dumoulin, og lod ham vide, at hans gamle Krigskammerat ventede paa ham i Hospitalet Charitee, hvorhen han nu selv gik med sin Fader. De fandt den Saarede meget svag. „Capitain Songeret! sagde Hr. Ducanger til ham: Jeg er Claudes Fader. Min Kone og jeg have paataget os Sønnens Lovte: Deres Datter skal være vort eget Barn."

„Gud velsigne Dem!" stammede den Gamle rørt, medens Madelon greb Hr. Ducangers Haand og med en ængstelig Bølelse trykkede den op til sine Læber. „Nu doer jeg trøstet! hvilede den Gamle: Nu veed jeg mit Barn i gode Hænder, nu gaaer jeg gjerne derhen, hvor min Keiser alt forlængst er gaaet mig forud."

„Han behøver Nolighed! sagde nu den tilkomne Saarlæge: Jeg beder Dem, lad ham være allene." Fader og Søn fulgte Lægens Opfordring og sagde Farvel til den Gamle. „De kommer dog igjen i Morgen?" sagde Denne med en Bished, som om han havde talt sine Timer. De lovede det, og da nu Claude skiltes fra Madelon, hylte hans Die sjelfuldere paa Pigen end nogenfinde.

Næste Morgen stod Fader og Søn atter ved den Gamles Sygeleie. De fandt ham meget mat, og Madelon aldeles haabløs. Kort efter kom ogsaa Hr. Dumoulin. Kun med saa Ord havde den Syge hilst paa de Indtrædende, men da han hørte sin gamle Krigskammerats Stemme syntes Livsflammen endnu engang at lue op i ham. „Dumoulin! sagde han med svag Røst: Er Keiserens Søn bleven udraabt?" —

„Nei, Hr. Capitain! Ingen tænker paa ham.“ — „Utafnemmelige Folk!“ mumlede han, og lagde sit blege Hoved atter atter ned paa Pudren. „Og det To og Syrgetybendes Ørn?“ hviskede han. — „Den har jeg plantet i Thuilleries Gaard! sorte Dumoulin: Men siden efter har jeg den op i Palladset, ind i Napoleons Gemak, og satte den hen i det Hjørne, hvor hans Kaarde pleiede at staae, og jeg jublede høit, da jeg saa den paa dette Sted.“ Ved disse Ord opklarede et venligt Smil den Gamles Ansigt; man kunde see, at han hørte opmærksomt til. „Der stode vi med blottede Hoveder! blev Dumoulin ved: Vore Hjerter vare dybt bevægede, selv de unge Menneſker, som illsigemed os vare trængte ind i Bærelset, toge ærbødige deres Hatte af, da jeg raabte til dem: „See der, det var Napoleons Skrivebord! Den Ørn der tilhørte det tapre 42de Regiment!“ — Den Gamles Ansigt opklaretes meer og mere. — „General Gerard traadte ind, og da han saa Ørnen, hilste han den med dyb Æresfrygt og befalte, at den i høitideligt Ørrog skulde bringes til Invalidernes Kirke. Jeg greb den, og fulgt af alle de gamle Krigere og en stor Mængde Folk, bar jeg den til Kirken, og opstillede den ved Siden af Alstret, medens Tæmplet gjenslød af et jublende: „Vive l'Empereur!“

Det lod som den Gamle sagte ved sig selv gjentog Raabet: „Vive l'Empereur!“ thi man kunde see, at hans Læber bevægede sig som til disse Ord. Men idet samme blegnede han med et neppe hørligt Suk og et venligt Smil paa Læben. Da hviskede Saarlægen sagte noget til Hr. Ducanger, og Denne greb Madelons Haand. „Kom, kjære Barn! sagde han: Følg med mig!“ Forundret stirrede Pigen paa ham, rev sig der: paa pludselig løs fra ham, betragtede sin Bedstefader med et forstøende Blik, kastede sig over den Hensøvede,

og pressede sin Mund paa hans kolde, livløse Læber. Kun med Noie rev de hende løs fra den Døde, men Intet kunde formaae hende til at forlade ham nu. „Jeg maa først trykke hans Dine til! sagde hun: De vare lukte for den Levende, paa den Døde vil jeg lukke dem til den evige Sovn.“ Hun boiede sig ned over ham, og trykte blidt hans Dienlaage til. „Sov vel, Bedstefader! sagde hun hvistende: Sov vel, indtil vi ses igjen!“ Derpaa kysfede hun endnu engang hans Haand og Læber, hvorpaa hun reiste sig og sagde: „Nu vil jeg følge Dem, Hr. Ducanger! Men De maa love mig, at jeg endnu engang maa see ham, førend han gandske forlader os.“ Det lovede Hr. Ducanger hende, og bød hende sin Arm. Claude blev tilbage med Dumoulin, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger. Ved Døren vendte Madelon sig endnu engang om til den Døde, og saae, hvorledes Fidele havde lagt sit Hoved paa sin Herres Hovedpude og saae sørgmodigen til ham. „Hunden forlader ham ikke, sagde hun sørgelig: og hans Barn forlader ham.“ Hun vilde vende om igjen, og kun Hr. Ducangers alvorlige Formaninger kunde bevæge hende til at følge med ham.

Madame Ducanger betragtede den grædende Pige med et skarpt gennemtrængende Blik, hvorpaa hun udstrakte sine Arme imod hende med de Ord: „Kom til mit Hjerte, stakkels Barn! Kan jeg end ikke erstatte Dig Dit Tab, vil jeg dog være Dig en omhyggelig Moder!“

Men selv disse Balsomdraaber lindrede ikke Smersten som sønderrev Madelons Bryst. Hun havde jo mistet sin gode, blinde Fader, og Intet formaaede at trøste hende.

Rygtet om denne Begivenhed havde med Hurtighed udbredt sig over hele Paris, og alle Officerer og Soldater af den gamle Armee fulgte deres for Friheden faldne Baabenbroder til hans sidste Hvilested. Han blev begravet med alle militair Honneurs. Madelon havde seet ham endnu engang, og lagt en Bouquet af mørke Roser, hans Vndlingsblomst, hos ham i Kisten, og derpaa havde hun taget den sidste Afsked fra sit Dyrebareste paa Jorden. Tre Dage efter Begravelsen, da hun besøgte Bedstefaderens Grav, fandt hun den troe Fidele liggende død paa Gravhøien.

Tiden, og vel endnu mere Kjærligheden, lykkedes det endelig at forvandle Pigens Smerte til stille Sorg. Claus' des Forældre holdt meget af hende, og med deres Samtykke blev hun snart hans Forlovede.

„Men hvad have vi da egentlig vundet ved denne høitberømte Revolution?“ siger den gamle Ducanger ofte hovedrystende til Sønnen, naar Oplob og Tumulter, og Standssning i alle Haandteringer viser ham en sorgelig Udsigt i Fremtiden: „Er Frankrig vorden lykkeligere, friere end det var?“ Sønnen tier, thi ogsaa hans Forventninger ere blevne skuffede. Dagen efter at Pariserne ødelagde Kirken St. Germain l'Auxerrois blev Madelon hans Kone. Ofte vandrer hun nu ved sin Mand's Arm ud til den gamle blinde Bedstefaders Grav og smykker den med Blomster. Det lykkelige Par boer i Gaden St. Honoré.

A. v. Tromlitz.

Marfa og Andrej,

eller:

Keiserindevalget.

Med Lyst og Overmagt havde Joann III underkaster sig det frie Novgorod; mange af de ædlestes Borgere vare med deres Koner og Børn flæbte til Moskau, og Fremmede vare renaadte i deres Sted; den ældgamle Folkforsamling var tilintetgjort og Novgorods Storhed sunken; kun en Skjæge var tilbage af den fordums Bælde, men ved Byernes Driftighed og Flid hævede Handel og Velstand sig paany, og med dem levede manges skøn Erindring fra Fortiden op igjen. Blandt disse Ruiner af den tabte Frihed og Fortidens Storhed blev Andrej født og opdragen. Han var den eneste Søn af Fedor Drushinin, En af de meest anseete Kjøbmænd i Novgorod, og som i Særdeleshed stod i betydelige Handelsforbindelser med de hanseatiske Kjøbmænd. Han blev af Alle anseet for en retskaffen, paalidelig og velhavende Mand; dog var det ikke Rigdomme, som frydede Drushinins Hjerte; den fremvoxende Andrej var Oldingens eneste Glæde i Livet, hans Alderdoms Trost og Støtteskab. Med inderligt Velbehag dvælede hans Nie paa Ynglingens kraftige Væxt og ranke Skabning; han blev ingensinde træt af at berømme hans Tales Ynde og hans Kundskab i det tydske Sprog. Alle den elsktes Søns Talenter glædede den Gamle, og hans hele Tragten gik ud paa at gjøre Ynglingen glad og lykkelig. Men Andrej var altid alvorlig, indesluttet i sig selv, og undskydede de selvskekelige Glæder, idet han tilbragte hele Dage ved Wolchovs steile Bredder, uden andet Selskab, end de fremmede Skrifter, som han idelig sysselsatte sig med. Sønnens Tungtsindighed vakte manges Bekymring hos den Gamle, og ofte spurgte Denne ham om Aarsagen til hans hemmelige Rummer. Kort omsvøbte Sønnen sin Fader og for-

sikkrede ham om, at saalænge han levede i Dennes Selvskab var han lykkelig. Denne Forsikring beroligede Olsdingen, som gjerne troede, hvad hans Hjerter ønskede, og ofte opsendte han sin Takkebøn til Himlen, fordi den havde givet ham en saadan Søn. Virkelig var der ingen Yngling i Novgorod, som kunde staa ved Siden af Andrej. Pigerne saae med Velbehag efter den rante voxne Ugersvend, og beundrede hans brune Lokker, hans mandige Gang, hans frimodige Blik. Imidlertid tog han kun sjelden Deel i de unge Folks Forlystelser; han var bestandig stille, indesluttet i sig selv, og en hemmelig Kummer syntes at forurolige ham.

Hans Fædrelands tabte Storhed, Erindringen om, hvad Novgorod engang var, maaskee ogsaa en hemmelig Ahnelse i hans Sjæl om det, som forestod ham, folgte hans Hjerter med den dybeste Kummer. Ofte, naar han sad ved Wolchovs skummende Bølger, sukede han med bængstet Hjerter. „Wolchovs Bølger kummer hen som fordom; Skibene glide over dem til Novgorod, men Novgorod er ikke mere det samme som før hen! Ak, hoi maatte jeg ikke leve paa den Tid, da du blomstrede i din Glæde og Storhed. Jeg vilde da have udøst mit Blod for din Skyld; jeg var maaskee falden i Kampen for den hellige Sophia, for din Uafhængighed; ogsaa mit Navn skulde være bleven nævnt ved Siden af Frihedsforsvarernes. Men uden Daad maa jeg nu henleve mine Dage, og naar jeg dør, er ethvert Spor udslettet om mig.”

Den gamle Drushinin gjorde, hvad der stod i hans Magt for at oplive hans Søns Mod. Uden Dyrskor lod han læse Messer for ham, uafsladelig brændte Andagtsens Lamper ved det rigtprydede Billed, som forestillede den hellige Andrej; han udstyrede Kirker og Klosters rigelig, sendte paa enhver hoi Festdag betydelige Gaver til de Fagne, og lod ingen Fattig gaa bort fra

sin Dør, uden at understøtte ham — men Sonnens Tungsindighed blev uforandret den samme. Dengang Comrent Ar 1569) var Pimen Erkebiskop i Noogorod; alle Indvaanerne agtede og elskede ham som deres Fader, og hentede Raad hos ham i ethvert Anliggende. Til ham gik ogsaa Drushinin med Bøn om, at han vilde understøtte ham med sit vise Raad. Pimin modtog den Gamle med Venlighed, spurgte noie om alle Omstændighederne, og talte omsider følgende Ord: „Ynglingens Forsætning gjør det nødvendigt, at han kommer i Virksomhed; uden denne vil hans Hjerter endnu mere indeslutte sig i sig selv. Hverdagslivets Eensformighed tynger hans Aands Vinger, og hans virksomme, letbevægelige Sjel finder ingen Næring. Send ham over Havet til det fjerne Tydskland med de fremmede Kjøbmænd; lad ham der opholde sig en Tidlang, se sig om og drive Handel. Efter en saadan Udskillelse vil hans Fædrethjem blive ham dobbelt kjær; han vil lære at indse, at ofte synes kun et fremmed Opholdssted os mere tiltrækkende, og han vil vende hjem igjen med roligere Hjerter.“

Det faldt den Gamle meget tungt at skilles fra den eneste Søn, men det elskede Barns Velsærd var ham mere dyrebart end hans egen Tilfredshed, og han besluttede sig til at gjøre dette Offer, hvor meget end hans Hjerter satte sig derimod. Han forsynte Andrej med anbefalingskrivelser til en tydsk Handelsven, og idet han lyfte sin Velsignelse over ham ved Afskeden, sagde han følgende Ord: „De Rettroendes Gud ledsage Dig, min Søn! Opsend Dine Bønner til ham og vær overbevist om, at han ikke forlader Dig, saalænge Du er from og god. Vær glad, vær lykkelig i det fremmede Land hiinside Havet, men glem aldrig, at Din Ungdom her soandt hen. Glem aldrig den gamle Lære: at overalt er det godt, men bedst i Hjemmet. Gud ledsage Dig!“

Rass gled Skibet hen over Wolchows Bølger; Andrej sad fordybet i Tanker og kastede sit længselsfulde Blik hen mod Strømmens Bredder. Den hellige Sophies gyldne Kors luede blank i det Fjerne, og uvilkaarlig trængte et Suk sig frem af hans Bryst. Men snart forsvandt Laarnets Spiir bag de blaanende Bjerge, Hjemmet dulgte sig for hans Øie, og Andrej løftede sit vaade Blik mod den blaa Himmel, den eneste Bekjendte, som ikke forlod ham, idet han opsendte en andægtig Bøn til Himlen for sin Fader og for Novgorod.

Den gamle Drushinin sørgede længe over Sønnens Afreise. Intet var mere istand til at glæde ham, efter at den Elskede havde forladt Fædrehjemmet. Snart modtog han imidlertid Efterretninger fra Andrej, ifølge hvilke Denne lykkelig var ankommen til Lübeck. Derhos fortalte han sin Fader meget om det Nye og Mærkværdige, som han paa sin Reise havde haft Leilighed til at blive vaer. Med inderligt Velbehag læste Drushinin hans Breve op for sine Venner, imidlertid vorte bestandig hans Længsel efter den Vortreiste, og med Utaalmodighed saae han den Tid imøde, da han atter skulde slutte den elskede Søn i sine Arme.

Hidtil nød Indvaanerne af Novgorod uforstyrret Velstand og Rolighed. Men Joann den Frygtelige tog imod Scepteret. Hans mørke, uheldsaangre Blik svævede liig en dunkel Uveirssky over Novgorod. Med Harmen erindrede han Borgernes stolte Frihedsaand i tidligere Dage, og han besluttede atter at ødelægge Novgorod. Han begyndte efter sin Bedstefaders Exempel med at lade femhundrede af de meest anseete Familier

flæbe til Moskau, og ventede nu kun paa en Leilighed til at udføre sine blodtørstige Hensigter.

Denne frembød sig snart. En Landstryger ved Navn Peter, som paa Grund af store Misgjerninger var bleven straffet i Novgorod, blev Midlet til at udføre Zarens Hævn. Denne affkyelige Ridding sammensatte et Brev i Erkebiskop Pimens Navn, hvori Denne tillige med de øvrige Borgere i Novgorod tilbød Kong Sigismund af Polen at ville underkaste sig ham. Dette Brev skjulte Peter i Sophiekirken bagved et Mariebillede, og gav Zaren Underretning om at det fandtes der. Strax blev en Befuldmægtiget sendt fra Zaren til Novgorod, som offentlig fremviste det fundne Dokument og bragte det til Moskau. Mere behøvedes der ikke til at fremskynde den allerede i Forveien fattede Beslutning, og den 15de December 1569 rykkede Zaren med en blodtørstig Krigerflaare op mod Novgorod.

I sex Uger raste Zarens Hævgjerrighed. 60,000 uskyldige Borgere bleve, under de rædsomste Piinsler, henrettede, og den af Borgerblod farvede Wolchov, blev standset i sit Løb af de Mishandlede knuste Liig. Ogsaa Oldingen Drushinin faldt som et Offer for Zarens Vodeler, og hans sidste Ord vare disse: „Vær priset, himmelske Fader, fordi min Andrej ikke befinder sig her.“ Hans Formue blev et Bytte for de Plyndrende; hans Huus blev forvandlet til en Affehob og jævnet med Jorden.

Omstider forlod Joann, træt af at myrde, det ødelagte Novgorod. Langsomt drog han, belæstet med Bytte, henad Veien til Pskow og de ulykkelige tilbageblevne Borgeres Forbandelser fulgte ham. Liig Skygger vandrede de om imellem de rygende Ruiner, henfunkne i mørk Grublen, og Enhver begræd Tabet af det, som var ham kjærest og heiligt. For at fylde Rædselens og Elendighedens Maal indfandt sig nu ogsaa Hungerens

og smitsomme Sygdomme. Saaledes varede det ved til Efteraaret 1570, da omsider Dødeligheden astog og dens Offre bleve talte; 10,000 Mennesker vare bortrykkede, og Størstedelen begravne uden Ceremonier eller Præsters næs Belsignelse.

Snart lod ogsaa det frygtelige Budskab om Novgorods Ødelæggelse i Riga, hvor Andrej just var i Færd med at fuldende nogle Handelsanliggender, for derpaa at ile tilbage i sin Faders Arme. Som et Lyn fra Høftri Himmel traf Efterretningen den Uforberedte; han lod Alt blive liggende, og stoi, drevet af en navnløs Angst, tilbage til Hjemmet. Endnu ulmede Haabet i hans Bryst, at Rygtet havde, som altid, forstørret og overdrevet; endnu glædede han sig til at finde sin Fader levende. Men hans Haab skulde paa en frygtelig Maade tilintetgjøres. Han var forberedt paa det Værste, men hvad han saae, overtraf endnu langt enhver Forestilling. Han søgte sin Fædreby og fandt kun blodige Ruiner; han ilte til sit Hjem og fandt en sort Afkøbs. Med ængsteligt Blif spejdede han efter sin Fader, men snart naaede det rædselsfulde Budskab hans Øre: at Oldingen var falden som et Offer for Tyrannens Raseri. Andrej var sønderknust; hans Hjerte stormede vildt under Byrden af den uhyre Smerte. Men ingen Klage tone undslap hans Læber, for hvem skulde han ogsaa klage sin Smerte? Han stod jo eensom der mellem sin tabte Lykkes Ruiner.

Jorden syntes den Arme at være en nøgen Sandørk; Livet var en Byrde for ham. Hans Elskede vare ikke mere; han stod eensom tilbage, og ikke engang Haabet havde han at kunne hægne sit Fædrehjem, thi Joannis Jernscepter havde ikke blot tilintetgjort Novgorods Mure, men ogsaa den kraftige Frihedsaand, som forhen opflammede Borgerne. Andrejs Hjerte var sønderrevet. Hensjunken i mørk Grublen nærede han endnu kun det

eneste Ønske, at Døden vilde sætte en Grændse for hans sørgelige Tilværelse.

Mange ædle og kraftige Borgere havde Joann's Sværd myrdet, men endnu vare endeel af dem blevne tilbage, og den fælles Ulykke knyttede dem tættere til hinanden. Alle havde kjendt og agtet den gamle Drus: hinin, og Alle kappedes om at styrke den faderløse, forladte Søn's Mod. Fremfor Alle udmærkede sig Wasi: lij Sobakin, en anseet Borger og Handelsøven af Andrej's Fader. Han tog Sønnen i sit Hus og viste ham al mulig Velvillie.

Andrej havde medbragt en lille Capital fra Bremen, den sidste Rest af hans Faders Rigdomme. Sobakin optog ham som sin Handelscompagnon, lod ham føre Regningerne, og sendte ham ofte i Grinder til Moskva og Pskov. Saaledes blev Ynglingen bestandig sat i Virksomhed, og hans Kummer dulmede efterhaanden; hans Hjerter begyndte atter at aabne sig for Venkab og Kjærlighed, og Livets Straale glimtede paany frem af hans matte Blik.

Ogsaa mellem Ruiner og Torne spire skjønn Blomster frem. Midt i det ødelagte Novgorod fremblomstred de Marfa, Wasi: lij Sobakins yndige Datter. Hvad enten en kostbar Perlesnor omslyngede hendes brune Haar, eller et simpelt Baand snoede sig om hendes Pande; hvad enten den Gløstskjole besat med Guldbroderi, eller en linned humslig Klædning foldede sig om hendes yndige Former, var hun uimodstaaelig. En stille Tungsindighed, som laae udbredt over hendes Ansigt, bidrog end mere til at forhøje hendes Skjønhed. Hendes Sjæls Skjønhed svarte til Legemets; med en Heltindes

Fasthed og Bestemthed forenede hun en jomfruelig Mildhed og Blidhed. Hendes Hjerter var aabent for enhver om Hjælp, og fremmede Lidelser fandt en varm Deeltagerinde i hende. Andrej's stille Melankoli vakte Marfa's inderlige Medlidenskab; hun lod sig det være magt paaliggende, at bringe den Forsladte Trøst og at vække Mod og Livslust i hans Bryst. Men ligesom Morgenrødens Skjær efterhaanden gaaer over til glødende Solstraaler, saaledes forvandlede sig ogsaa Marfa's Deeltagelse lidt efter lidt til en brændende, lidenskabelig Kjærlighed. Hendes Blik hang uafsladeligt ved Andrej's Nie; kun i hans Nærværelse følte hun sig glad; var han borte, da greb en stille Tungesindighed hendes Hjerter. Naar han talte, lyttede hun til hvert af hans Ord; kom han ned ad Gaden, da bølgede hendes Barm urolig, og fyrigere luede hendes brune Nie. Andrej var ikke istand til at være føleløs mod Marfa, som omsvævede ham liig en venlig trøstende Skytsaand, og bortførte enhver Sky af Mismod fra hans Pande. Uden engang at aabenbare hinanden det ved en mundtlig Tilstaafelse, fandt den reneste Kjærlighed Sted mellem Begge. Deres Sjele smeltede sammen som to ligeslemte Strænge, af hvilke den ene skjælver naar den anden bliver berørt. Saaledes modnedes efterhaanden Kjærligheden i deres Hjerter, og den gamle Sobakin yttrede sin inderlige Tilfredshed ved at bemærke den Forstaafelse, som fandt Sted imellem dem.

„Andrej Sedorowitsch! udbrod han en Dag: Foraaet nærmer sig, da vore Skibe komme. Jeg haaber Himlen vil beskjære Dig en ikke ringe Andeel, for hvilken Du kan bygge Dig et Huus. Tag min Marfa til Hustru og vær lykkelig. Jere Begge hinanden værd, og Himlen vil holde sin Haand over Eder!“

Andrej's Henrykkelse kjendte ingen Grændser. Han tilligemed Marfa faldt Oldingen om Halsen og vædede hans Kinder med Glædestaarer. Flere lykkelige Aftener hens

svandt uforstyrrede for Familien, og Marfa begyndte allerede at se paa sit Udsyn. Andrej var altid Gjenstand for hende og hendes Veninde, Natalia's, Samtaler, og Marfa sagde ofte med inderlig Bølelse: „Jeg er dog den som har helbredet ham for hans dybe Lungsindighed; min Kjærlighed var det dog, som atter forsonede ham med Livet, med Glæden.“ Denne Tanke fyldte Marfa's Sjæl med den reneeste Henrykkelse, og Andrej blev hende med hver Dag mere dyrebare.

Med længselsfuld Utaalmodighed spejdede Andrej daglig efter den første Lærke, som et Budskab om Vaaren, der skulde krone hans Døs. Foraaret nærmede sig, men over de Ulykkeliges Hoveder taarnede sig en uheldsvanger Sky, som snart brød løs, for at tilintetgjøre deres Lykke for evig.

Elleve Aar vare forløbne, fra den Tid af da Joann havde mistet sin første Gemalinde, den ved en fælden Forening af alle qvindelige Dyder berømte Anastasia. Aarene vare henseendne under blodige Slag, Erobringer og alle Slags Grusomheder, men hverken Tiden eller Joanns andet Ægteskab med Maria, en tischerkassist's Datter, havde været i Stand til at udlette Erindringen om den dydige Anastasia i Tyrannens Hjerte.

Efter Marias Død vilde Joann gjenkalde sig de forsvundne lykkelige Dage ved et tredje Ægteskab. Forfængelige Tanke! Joanns Hænder vare dengang endnu ikke besmittede af de Ulykkeligens Blod, hans Samvittighed var endnu ikke betyngt med Undersaatternes Forbandelse; dengang elskede Folket ham, og han kunde vel føle sig lykkelig. Men nu var Alt anderledes: hans Sjæl var nu martret af Samvittighedens Nag, og forgjæves nærmede han Haabet om at blive deelagtig i den soundne Lykke. Men den Frygtelige vilde, og hans Villie var en Lov for hans Undersaatter. Paa hans

Vint fløi Bud trindtom i Rusland: de skulde hente de skønneste Piger af enhver Stand, uden Hensyn til Gudselen, Borgerdøttre og Bønderpiger, Fattige og Rige, for at Tyrannen selv kunde vælge sin tilkommende Ledsagerinde paa Livets Bane. Og saa til Novgorod kom den Frygteliges Befaling, og Marfa tilligemed Natalia bleve af de Udsendte kaldte til Moskoo. Andrejs Forviiselse kjendte ingen Grændser. „Klag ikke, min Elskede! sagde Marfa til ham ved Afskeden: Lad ikke Modet synke; den Frygtelige vælger ikke mig. Hjertet fra Dig vil min Skjønhed henblegne liig en Plante, som er berøvet Duggens qvægende Dug. Vær rolig, Andrej! Hvorfor skulde just Zaren falde paa at vælge mig, den kummerfulde og nedbøiede Pige, blandt saamange Tusinde?“ Saaledes søgte hun at trøste ham, og reiste til Moskoo, ledsaget af sin gamle Fader, som overdrog sit hele Huusvæsen til den ulykkelige Andrej.

Anden Gang var altsaa Andrej forladt; anden Gang fravristede en grusom Skjebne ham det Sidste, det Eneste, som endnu bandt ham til Jorden. Gysende saae han sig ene i Verden, ene i Huset, hvor forhen hans tabte Livslykke begyndte at fremblomstre, men hvor nu Alting mindede ham paa en dobbelt sørgelig Maade om Tabet af hans Lykke. I Huset var Alt vel endnu paa sin gamle Plads, men Marfa var der ikke, og Huset forekom Andrej at være en mørk og øde Grav. Og saa Marfa følte sig kummerfuld og forladt i det uhyre Moskoo. Kun een Tanke fyldte hendes Sjæl — Tanken om den tilbageblevne Andrej. Man bragte hende til det for hende bestemte Børelse i Zarens Palads; hun maatte stilles fra sin Fader, kun Natalia maatte blive hos hende. Denne hulde Pige, som var hendes Ungdoms trofaste Veninde og hendes Kjærligheds Fortrolige, blev saaledes den Eneste, hvem hun kunde meddele sin Kummer. „Natalia! sagde hun ofte: Du

har endnu aldrig elsket, Du kjender endnu ikke den Særlighed, at kalde et beslægtet Væsen Dit. Min Andrej er for mig den hele Verden; i ham sammensmelter min hele Tilværelse. For ham beder jeg, naar jeg knæler ned for Forloferens Billed; med Tanken om ham sover jeg ind om Aftenen; og naar den opgaende Sol vækker mig, seer jeg hans Billed i Morgenrøden. Alt minder mig om ham. Naar Solen venlig blinker ind til mig, da tænker jeg: min Andrej glæder sig nu ogsaa ved dens Skjær; naar en sagte Lustning omsuser mig, da tænker jeg: den samme Lustning har maaskee viftet i Andrejs brune Lokker. See, Natalia, hvorledes Perlerne paa Dit Armbaand, forenede ved den samme Silketraad blive fastholdte af den; sønderriv Traaden, som knytter den ene Perle til den anden, og alle Perlerne ville falde af. Saaledes forene sig alle mine Forlelser og Tanker ved Andrejs Kjærlighed. Tag ham fra mig, og al min Glæde, min Lykke, mit Liv synker ned i den mørke Grav." Deeltagende hørte Natalia hendes Klager, og Begge forenede deres Bønner til Gud, om, at Joann den Frygteliges Blik maatte glide forbi dem.

Ingensinde havde Moskva talt saamange smukke Piger indenfor sine Mure; et Antal af flere end to Tusinde, som fra alle Ruslands Stæder vare hentede did, befandt sig i Zarens Glorsværelser, og ventede paa Afgjørelsen af deres Skjebne. Endelig nærmede sig Dagen, da Valget skulde gaae for sig, og Forberedelserne dertil satte alle Hoffets Folk i Bevægelse. Efter Zarens Onske skulde alle de unge Piger klædes paa een og samme Maade, liig Søstre, for at ikke en særegen kunstig Prydselse skulde hæve den Enes Skjønhed mere end den Andens. Alle vare klædte i hvide Silkefjoler, pry-

dede med Guldtresser, og Perleliademer funkede i deres Haar. Paa den fastsatte Dag, om Morgenens, tidlig drog en tallos Række af Vogne, i hvilke de unge Piger sad tilslørede, langsomt og festlig til Sloboda, hvor Zaren havde sin Resident. Lause og indsluttede i dem selv sad Pigerne; deres Hjerter bankede urolig; de fleste nærede Haabet om at blive valgte, Nogle skjælvede for den afgjørende Time. Marfa stirrede ængstelig hen for sig, og tænkte paa Andrej.

I Slottets rummeligste Pragtgemak sad paa et op: høiet Sæde den mørke Zar, med en Pelshue og Krone paa Hovedet, klædt i en rød purpurfarvet Dragt, besat med Perler og Diamanter. Paa begge Sider af Thronen stod Zarens Piger, i sneehvide Klædebon, med Sølv: ører i Hænderne, og smykkede med kostbare Halskjæder. I nogen Afstand sad Zarens Secretairer ved et med guldbroderet Klæde bedækket Bord; foran dem laae en Pergamentsrulle, paa hvilken alle Pigerens Navne vare optegnede. Og saasnart enhver af dem blev opraabt, traadte hun frem med et Guldbrokades Tørklæde i Haanden, paa hvilket hendes Navn var indvævet. Og: saa Marfa traadte frem. Bleg, med Diet fæstet paa Jorden, og skjælvende boiede hun sit Knæ for Zaren. „Marfa Wafiljevna, Datter af en Kjobmand i Novgorod, 18 Aar gammel!“ oplæste Secretairen med ty: delig Stemme, men Joann syntes at være hængsunket i Be: undring. Længe dvælede hans Die med kjendeligt Vel: behag paa hende, indtil Pigen traadte frem og tog henz: des Tørklæde op, hvilket hun af Angest havde ladet fal: de. Bevidstløs vaklede hun ud af Bærelset, og Joanns Blik fulgte hende. Endnu mange skjønn og blom: firende Piger traadte frem for Zarens Throne, men Joanns Blik værdigede dem næsten ingen Opmærksom: hed, efter at Marfa havde bortsejernet sig. Endelig

var Toget forbi. Zaren havde valgt 24, som nu bleve tilbage i Palladset. Den følgende Dag bleve disse paa ny fremsillede, og Zaren valgte atter 12, blandt hvilke Marfa befandt sig. Atter bleve disse førte frem for Thronen, og Zaren betragtede dem længe med et prøvens de Blik. Omfider lod han de Ti gaae bort, og beholdt kun To tilbage, nemlig Ludoria Bogdanovna Saburov, og Marfa Wafiljevna Sobakin. Længe var Zaren raadvild, hvilken af Begge han skulde give Forrrinet. Begge vare fuldendte Skjonheder i sin Art. Men man kunde ligesaalet sammenligne dem med hinanden, som den glimrende solklare Dag med den stille Maanenat. Ludoria var hoi, rank og blomstrende. Hun syntes at være født til Fyrstinde; hendes stolte Holdning, hendes majestætiske Gratie, hendes lynende Blik under de finthvælvede Diebryn syntes at fordre Underkastelse. Et seirende Smil svævede bestandig omkring hendes røde Korallæber. Af en gandske anden Art var Marfas Skjonhed. Ikke Videnskabens Jld glødede i hendes fromme Blik, men Sædelighedens stille Maanelys. Kun sjelden fløi et Smil over hendes Ansigt, medens Taarer perlede i hendes sorte Die. Men just dette fængslede Zarens Opmarksomhed. Den stolte Ludoria vilde behage ham, vilde erobre hans Hjerte, men den tungsindige Marfa skælvede for en saadan Seier. Joann var endog i sin Kjærlighed Tyran: at Marfa var et ufrivilligt Offer for hans Villie, just dette forhøiede hendes Vnde i hans Dine. Snart var hans Raadvildhed endt; han lod Ludoria reise, og valgte — Marfa.

Stakkels Marfa! Hvad Du frygtede for, er skeet; Din Lykkes Drøm er svunden, Haabets sidste Straale

er flukt. Et Ord, et Bink af den Frygtelige, og Mr er fremmed for Dig, mørkt og koldt, lig Graven. Med krampagtig foldede Hænder, med stive Blik, staaer den Ulykkelige for Zaren som hans udfaarne Brud.

Mere end een gang fattede hun den Beslutning, at kaste sig for Joanns Fod, at omfavne hans Knæ og tilstaae sin Kjærlighed til Andrej; men Joanns mørke Blik, i hvilket hun allerede læste den Elstes Dødsdom, affrækkede hende fra at tale. Natalia, hvem man paa Marfas Bønner havde tilladt at blive hos hende, var den Eneste, hvem hun vovede at aabenbare sit Hjertes Følelser, til hvis kjærlige Barm hun kunde læne sit matte Hoved. Men hvilken Trøst var hendes Vens inde istand til at give hende? Hun var nu for evigt revet ud af Andrejs Arme, og Tyrannens udvalgte Brud! Jorden mægtede ikke mere at yde hende nogen Trøst; til Himlen sendte hun sin Bøn. Hele Timer laae hun for Forløserens Billed og bønfaaldt om Naade, om Hjelp, om Trøst. En Morgen tidlig, da Natalia traadte ind i Marfas Værelse, forbausedes hun over den Forandring, som hun blev vaer hos sin Vens inde. En let Rødme farvede hendes blege Kinder, og i hendes Die lyste en Straale af himmelsk Tilfredshed; lig en Forflaret stod hun der.

„Natalia! udbrod hun til den Indtrædende: Natalia! O hvor lykkelig er jeg ikke! Hvilket himmelsk Gyn har jeg havt i Nat! Sildigere end ellers havde jeg i Gaar opsendt mine Bønner til Forsoneren. Med Bønnen paa min Læbe, med Trøst og Haab i mit Hjerte sov jeg ind, da viste han sig for mig i forklaret Glæde og talte: „Græd ikke, Marfa! Græd ikke, men opfyld Dine Pligter. Allerede venter Himlens Krands paa Dig, snart skal Du forlade Jorden.“ Urefrygtsfuld boiede jeg mit Knæ for den Himmelske; jeg vilde tale, vilde fremstamme min Tak, men var ikke

istand dertil. Det var ikke Skræk, ikke Frygt, som gjorde mig maaløs, men en sølsom Følelse, som jeg ikke mægter at beskrive Dig. Hans lysende Dø blændede mig ikke, thi det var blidt og kjærligt, og en sølig Fred overskyggede min hele Sjæl. Omfider forsvandt Synet; jeg vaagnede — mit Hjerte var roligt, jeg er ikke mere den kummerfulde Marfa, hvis Hjerte Skjebnens kolde Haand har knust, men snart gaaer jeg en forædlet Tilværelse imøde i Fredens Boliger."

Forbauset hørte Natalia hendes Tale. „Det var en Drøm, dyrebare Marfa!" udbrød hun tvivlende. „Kun en Drøm? gjentog Marfa: O Natalia! Nei, det var ingen Drøm, jeg føler, at den snart gaaer i Opfyldelse; jeg forlader Jorden endnu før Joann tør kalde mig sin Gemalinde."

En synlig Forandring viste sig fra denne Dag af hos Marfa; hun syntes at være rolig, og beklagede ikke mere sin tabte Lykke. Men ofte og gjerne underholdt hun sig med Natalia om hendes nære Død, og denne Udsigt gav hende Kraft til at bære de snart henrivende jordiske Lidelser. Ud over Jorden og Graaven svævede hendes Aand, medens kun dens jordiske Evøb var herneden. Intet var mere istand til at vække hendes Deeltagelse. Joann opbød Alt, for at adspredde hende; han ophøiede hendes Fader og nærmeste Beslægtede til høie Værdigheder, begavede dem med Guld og Eiendomme — Marfa saae kun med et medlidende Blik ned paa dem. Hver Morgen bragte Zaren hende de meest udsøgte og kostbare Foræringer, men kold og uden Deeltagelse saae hun paa de sammendynkede Skatte, og anvendte dem til at opbjelpe Kirker og Klostre, til at understøtte Fattige og Nødlidende. Hendes Helbred svandt imidlertid kjendelig hen, alle Lægenes Kunst var forgæves. Marfa visnede, lig en Blomst som den barste Høststorm har knust.

Joann ventede med Utaalmødighed paa hendes Helbredelse; endelig feed af at hie længer, berammede han Dagen til Formælingen. „Jeg forlader mig paa Herren, sagde han: og vil række Marfa min Haand, maaskee frelser dette Bevīs paa min Kjerlighed til hende den Syge fra Døden. Gud er ene i Stand til at give hende sine Kræfter tilbage; i hans hellige Navn skal Velsignelsen lyse over os.“

Formælingsdagen blev ansat til den 28de October 1571. Budskabet herom virkede frygtelig paa Marfa's Sindstæmning. Hun sank med hede Taarer i sin Venindes Arme: „Du Lykkelige! sagde hun: Du drager tilbage til Novgorod, Du faaer min Andrej at see! Vær for ham, hvad Du var for mig: en trostende Engel, og siig til ham, at han var min eneste Tanke; at hans Held var min sidste Bøn, mit sidste Ønske paa Jorderige!“ Natalia var ikke i Stand til at svare, og hendes Taarer brøde ustandselige frem. Marfa trostede hende: „Græd ikke for mig; snart bliver jeg lykkelig; lykkeligere end J som jeg her lader tilbage. Snart hviler jeg i Graven, snart forenes jeg med min Andrej, hvor ingen jordisk Lænke adskiller os. Ja Natalia! Opfyldelsen af mit Drømmesyn nærmer sig; Joann den Frygtelige skal ikke omfavne Marfa, men kun hendes affjelede Støddragt.“

Joanns Formæling blev festsigholdt med uhyre Pragt, tallose Fester fulgte ovenpaa hinanden; alle Moskaus Indvaanere bleve beværtede paa Zarens Slot; Sangne bleve givne frie og Forbrydere benaadede; Kirker og Klostre bleve udstyrede med prægtige Messesklæder og kostbare Røgelsekar; Alle jublede, kun den Formælte visnede hen,] liig en Blomst, som Winterstormen har knust.

De dueligste Læger bleve hentede og uhyre Penge: summer bleve tilfagte Den, hvem det lykkedes at helbrede Marfa. Men hverken Lægernes Anstrængelser eller Præsternes Forbønner vare istand til at fravriste Dødsengelen sit Bytte. To Uger efter Formælingen (d. 18de Nov. 1571) forlod Marfas Mand sit jordiske Svøb, og hendes Liig blev med stor Høitidelighed bisat ved Siden af Joanns tvende første Gemalinder.

Marfas Død gav den blodtørstige Tyran en ny Anledning til fortsatte Grusomheder, han paastod, at hans Lykkes Misundere havde forgivet hende. Mistanken om denne Forbrydelse væltede han over paa hans første Gemalindes Betslægtede. Mange af de fornemste Bojarer og Hoffolk bleve under de frygteligste Painsler henrettede. Det var, som om han søgte Trøst for sin Smerte og sit Tab i Synet af disse Ulykkeliges Qualer og Lidelser.

Foraarret nærmede sig; Lærkerne hvirvlede deres Jubelsang, Wolchowfloden brød Isens Lænker og riigt beladte med udenlandske Varer svømmede Eldebøene i broget Brimmel til Novgorod. Men Andrej, som for kort siden med glad Utaalmodighed havde seet deres Ankomst imøde, var ikke mere iblandt de Levendes Tal. Efter at Marfa var revet fra hans Side, havde Livet intet Lillokkende for ham mere. Han fulgte Marfa didhen, hvor ingen Adskillelse fjerner Sjelen. Den gamle Sobakin var utrokelig over sin Datter. Han forlod Hoffet og drog tilbage tilbage til Novgorod. Ogsaa her traf ham et uventet Rædselsbudskab: paa Joanns Befaling var hans Søn Kalif og hans Broder Gregorij bleven henrettet. Arhundreder henrullede. Under Romanovs milde Scepter glemte Novgorod sine tidligere Uheld, men Sagnet med Andrejs og hans Elskedes trofaste Kjærlighed lever endnu blandt Folket, og naar

man i Mosgorod vil betegne tvende Elskendes uroffelige Trofskab, da siger man: „De elste hinanden ligesom eens gang Andrej elskede Marfa.

L a G l a c i e r e.

// Naar jeg kun endnu engang i dette Liv maatte gjensee min kjære Broder Frijs! yttrede ofte min, nu allerede forlængst hensovede Fader: Endnu kunde jeg male ham, den sextenaarige Heltengling, hvorledes han i Rosbacherflazget, i Spidsen af en liden Skare Frivillige stormede de franske Batterier, hvorledes han med Sablen i Haanden styrkede mod de tordnende Jlosvælg. Desværre fængslede en streng Ordre vort Regiment fast til Stedet, hvor vi stod, tænderskjærende maatte vi blive paa en Hoi, allerede længere end et Kvartéer udsat for de fjendtlige Kugler, og ledige betragte det store Sörgespil, hvori vi saa gjerne havde taget Deel. Om og ved mig meiede Døden, mangen brav Kammerat styrkede sammen — jeg agtede det ikke! Mit Nie var stift rettet paa det Punkt, hvor min Broder kæmpede. Hvert Ansigt blegnede af Skræk og Dødsfrygt, kun mit glødede — thi netop nu havde min Broder tilkæmpet sig Seiren. Da indhyllede en uhyre Røg pludselig de Kæmpende; ogsaa jeg sank i dette Dieblit haardt saaret til Jorden. Den fuldstændigste Seier var tilkæmpet — men desværre min elskede Broder for mig tabt for stedse. „Han er fangen!“ sagde de saa Tappre, der vendte tilbage fra den blodige Kamp, hvori min Broder havde anført dem. „Han er fangen!“ heed det overalt. Paa Balpladsen blev han ikke funden — han levede altsaa — men hvor? Aldrig

har jeg, selv efter den afsluttede Fred, kunnet erholde Efterretning om hende."

Ja, han levede. — Forunderlige Tilfælde! — jeg, jeg, hans Broder søn, skulde efter saa lange, lange Aar gjenfinde ham, og hvorledes gjenfinde! —

I Aaret 1810 gjorde jeg en Reise igjennem Frankrige. Ved min Ankomst til Avignon overfaldt mig en heftig Feber. Lægen, en forekommende omhyggelig Mand, trængte strax paa, at jeg skulde forlade Hotellet, hvor jeg var aftraadt, og flytte ind i hans rummelige Bolig, hvor den Syge, som han forsikrede, vilde finde den bedste Pleie og Opvartning. Dette bekræftede sig ogsaa. Man behandlede mig med en Omhyggelighed og Kjærlighed, som jeg ikke havde ventet i et fremmed Land. Snart stod jeg med den kundskabstrige Læge i det venstabeligste Forhold, og skøndt han næsten nærmede sig Oldingsalderen, saa var dog stedse hans Underholdning saa levende, saa vittig og derhos saa belærende, at jeg med Længsel saae Aftenen imøde, da han paa denne Tid pleiede at besøge mig et Par Timer.

Jeg sølte mig allerede temmelig vel, da han en Morgen lod mig vide, at han maatte reise bort paa nogle Dage. Dette var mig ret ubehageligt. Hvad jeg havde frygtet indtraf ogsaa virkelig, den frygteligste Kjedsomhed plagede mig, da min kjære Bert ikke kunde være tilstede og sladdre med mig. Meget tidligere end sædvanligt fastede jeg mig paa Sengen, og bortsøv ogsaa lykkelig den første Aften. Den anden forsøgte jeg det samme Middel; dog mod Midnat blev jeg ved det klare Maanestien igjen saa munter og aarvaagen, at det var mig aldeles umuligt længer at holde ud paa mit Leie. Fortrædelig stod jeg op, tændte to Lys, og satte Døren paa Klem for at skaffe kjligere Luft. Derpaa tog jeg min Døssian

frem, for at forjage Grillerne og en fatal Hypokondrie, som begyndte at martre mig.

Saaledes sad jeg til henimod Klokken Et, fordybet i de gamle Skotter, da pludseligt en besynderlig Støi i Forværelset forstyrrede mig. Just sprang jeg op, for at see hvad der var paa færde — da skred ind af den aabne Dør en ældgammel Mand af forstyrret Udseende, langsomt og høitideligt som til en Jordefærd. Et Par hule Dine stirrede spøgelseagtig paa mig fra et af Bræmmelse sønderrevet, dødningsblegt Ansigt. Sølvbrude lange Lokker rullede ned fra den næsten nøgne Tøse. Om hans Skuldre hang et sort Klædebon af ældgammelt Snit, hvortil flere Sørgestøer vare befæstede. Den oprevne Skjorte viste det blotte Bryst. Sorte Strømper saldt ned over de udtærede Been og Fodder. Truffen bævede jeg tilbage. En aldrig forhen følt Forfærdelse greb mig, da denne forunderlige Stikkelse stod siddende, ubevægelig som et Spøgelse for mig, da den pludseligt udbredte sine Arme og skreg høit: „Min Søn, har jeg Dig da igjen!“ styrede løs paa mig og omklamrede mig med sine tørre Arme. Jeg var som rørt af Tordenen, da jeg i de kolde hændende Ansigtstræk, som en siebliffelig Ungdomsbild igjen syntes at oplive, saae Liighed med min afdøde Fader.

Hefstig skjælvende, nær en Asmagt, søgte jeg forgjæves at rive mig løs fra den mig med mægtig Kraft fastholdende Olding. „Man vil rive Dig fra mig, min Louis! hvidskede han sagte: Seer Du Morderne svinge Staalet!“ — Hans Nie sprudede Ild, hans Stemme blev frygtelig: „Ha! vover ikke, I Forbørpne, at røre mine tre Sønner — kun over mit Liig gaaer Veien til deres Hjerter. Du bliver mig tilbage, Louis, ikke sandt?“ Hastig søgte han at rive Klædebonnet fra sine Skuldre og trængte mig hen i en Krog. Jeg skjuler Dig med min Kappe, ingen blodtørstig Tiger skal finde Dig!

Udsælsigt begyndte han stærkt at skjælve, Klædet bonnet sank ud af hans kraftsløse Hænder, Dødens Blegghed overtraf hans Ansigt, og med et græsseligt Skrig: „Der er ingen Redning!“ sank han sammen. Ogsaa jeg var nærved at synke om og ikke mægtig at yde den ulykkelige, som livløs laae for mine Fødder, nogen Bistand. Neppe havde jeg saamegen Fartning, at jeg kunde gribe Klokkestrengen, for at vække de i Siderørelset sovende Tjenere. Jeg trak saa heftig at Snoren gik over. Gyseligt tonede Klangen i Natstøi Stilheden igjennem den øde Steenhal og skrækkede diebliffelig alle Sovende op fra Leiet. I Natklæder, med brændende Lys, styrte de Forfækkede, ahnende en Ulykke, ind i mit Kammer.

„Gud i Himlen! Hvad er vedersfaret Dem? raabte Dominik, en gammel Tjener, da han saae mig uden Bevægelse henbøiet over den livløse Olding: Kjære Herre, hvad er her foregaaet, og hvorledes kommer den arme Vandvittige i Deres Værelse?“

„Hjælp! Redning!“ var det Eneste, som jeg, udmattet synkende om paa en Stol, var istand til at svare.

„Bring den Gamle strax i en varm Seng! befalte Dominik: Han er jo allerede gandske kold og stiv — og hurtig noget Styrkenbe fra Apotheket til Herren der!“ Han selv tog strax Haand i med, men rystede derved stedse paa Hovedet og mumlede for sig selv: „Bed Gud, det er allerede forbi med ham, ingen Ting vil mere gjøre ham ondt.“

Betræksom dækkede han Oldingen til og rakte mig derpaa den hentede Medicin. „Der, tag De, bedste Herre! sagde han godmodig: Og naar De igjen føler Dem noget styrket, saa vil jeg føre Dem i et andet Værelse, hvor De ogsaa vil finde et godt Leie. Sov De kun, thi De er bleven meget forfækket og behøver

No. I Morgen tale vi mere om det Skeete, da er desuden ogsaa Hr. Doctoren kommen tilbage."

En hemmelig Gysen, hvorover jeg ikke kunde blive Mester, foranledigede mig til strax at antage Dominiks Forslag. Ved hans Arm ravede jeg ind i et andet Soveværelse, og kastede mig her strax paa Sengen, uden dog at finde den ønskede Rolighed. Underlige Billeder, en vild Phantasies Gostre, marvrede mig indtil Morgenens, da endelig en urolig Slummer lukte mine brændende Næse. Da jeg vaagnede sad Lægen ved min Seng. „Hvorledes er det med Dem?" spurgte han bekymret og greb min Haand.

„Meget bedre, siden min kjære Læge igjen er hos mig. Fremfor alle Ting løs mig denne Rats Gaade, og giv mig Oplysning over det besynderlige Syn, som i sit Vanvid kaldte mig Søn, og i hvis Ansigtstræk jeg med Forfærdelse opdagede en talende Lighed med min afdøde Fader." Nu fortalte jeg ham udførlig det Passerede.

„Undskyld mine Tjeneres Uforsigtighed, som glemte at tilslukke den vanvittige Oldings Kammer! sagde Lægen: Ak, den Ulykkelige vil ikke mere forurolige Dem, et Slagstod har dræbt ham."

„Allsaa virkelig et Liiig!" raabte jeg høist overrasket.

„Ja han har kæmpet sin Strid tilende, den arme, af Skjebnen saa haardt forfulgte Mand! svarte Lægen med dyb Beemod: „Vel ham, hans Hjerte var forlængst knust ved tre haabefulde Sønners gyselige Død, siden mange Aar tilhørte han ikke mere denne Verden. Det er mig dog i Sandhed paafaldende, at Synet af Dem pludseligt igjen har fremstillet hiin Rædselsscene for hans Sjæl, da den forlængst syntes udslettet af hans Husommesse. Han tog Dem for sin Louis. Det var den sidste Opblusning af hans ellers saa fyrige Sjæl."

Min Nysgjerrighed blev ved denne Lægens Yttring spændt paa det Høieste, og jeg bad ham meget at meddele mig den Hedenfarnes Levnetsløb.

„I denne Time ikke, min Ven! svarte han: Vi ere Begge nu i alt for megen Bevægelse, til at berøre Ting, som kunne ophidse det koldeste Blod. Vedre at De klæder Dem paa og gjør en lille Spadsereitour; det vil adspredde Dem, De trænger dertil. Men i Eftermiddag skal De erfare, hvem min ulykkelige Ven var og hvad han har lidt.“

Neppe kunde jeg oppebie den bestemte Tid. En heelt besynderlig Spænding og dertil en vemodig alvorlig Sælelse, som om en kjær Ven var bleven stilt fra mig, lod mig selv paa de meest besøgte Kaffeuse ikke finde den ønskede Adspredelse. Levende stod den ulykkelige Oлдings Billede for min Sjæl. Alt snart skulde jeg erfare, hvor nær han var forbunden med mig.

„Jeg kom, begyndte Lægen sin Fortælling: i Aaret 1780 fra Montpellier, som praktiserende Læge hertil Avignon, og blev en Dag kaldet hen til en Capitain, hvis Kone laa dødsyg af Læring. Desværre var den smukke Kone ikke mere at redde. Trostesløs knælte hendes Egtefælle og tre Sønner ved hendes Dødsbæng. Næsten knust af Smerte fulgte han hendes Liig til Gravsten. Og saa han behøvede hastig Hjælp, for ikke at bukke under for Kummeren. Jeg opbød min hele Kunst for at redde de tre haabefulde Sønner en dyrebar Fader, men havde intet Haab derom, førend endelig Taarer og høie Klager skaffede det pressede Bryst Luft. Da løste sig endelig Jiskorpen fra det stivnede Hjerte, og jeg erfarede hvilket Offre den ædle Mand havde bragt den helligste Kjærlighed. Broder og Fædreland gav han for den tilbedte Hustru, som desværre allerede i sine bedste Aar skulde vorde Dødens Bytte! Capitainen blev som ung Lieutenant fanget af vore Grenaderer under en Storm

paa de franske Batterier. Man bragte den haardt Saarede til Hovedkvarteret og behandlede ham med den Ugtelse, som hans udmærkede overordentlige Tapperhed fortjente. Her lærte han at kjende en fransk Generals Datter, som af barnlig Kjærlighed fulgte sin gamle Fader paa dette Tog. Den fyrige Yngling fattede snart den æmmeeste Tilboielighed for den elskværdige Fremmede. Ogsaa hun elskede den skønne unge Mand, og tilfod rødmende sin Fader, at en Forbindelse med ham vilde grunde hendes høieste Lykke. „Heril giver jeg kun da mit Samtykke, var Generalens Svar: naar Din Elskede tager Tjeneste ved mit Regiment, aflægger sit Navn, og i Fremtiden fører Dit.“ Den indvoortes Kamp, som den sit Fædeland elskende Yngling havde at bestaae, var frygtelig, men den almægtige Kjærlighed seirede. Han svor til Frankrigs Fane og modtog derfor den ædleste, den skønneste franske Jomfrues Haand. Kort derpaa faaer hans Regiment Ordre, at vende tilbage til Avignon, og han er paa engang fri for den tunge, vistnok uforsvarlige Forpligtelse at kæmpe mod sit Fædreland. Dog saae han det aldrig mere igjen. Hoi Gressføtelse tillod ham ikke at give sin kjære Broder, sine nærmeste Beslægtede Efterretning om et Skridt, som gjorde hans Livs Lykke, men som han efter strenge Grundføringer aldrig vovede at undskyde.

„For Guds Skyld! foer jeg forfærdet op: For Guds Skyld, nævn mig strax denne Mand's virkelige Navn!“

„Jeg veed det ikke, min Ven! sagde Løgen: Ei heller har nogensinde et Menneske i Avignon kunnet erfare det. Men hvad fattes Dem? De er jo paa een gang ude af Dem selv.“

„En nær Beslægtet har jeg at sørge over! raabte jeg smertelig: Den Afdøde var min Faders Broder!“

Nu gjorde jeg Doctoren nærmere bekendt med mine Familieforhold, og da han forsikrede, at det virkelig var i Rosbacherslaget, at Ynglingen dengang blev fanget og stilt fra sin Broder, saa blev der ingen Tvivl tilbage, men vel den fulde Visshed, at jeg havde gjenfundet min ulykkelige forlængst tabte Onkel, gjenfundet ham i hans Dødsstund.

Al, jeg var usigelig angrebet. Lægen søgte at berolige mig med den Forsikring, at den Afdøde havde levet mange Aar i det lykkeligste Ægteskab og havde smagt alle Livets Glæder.

„For paa eengang at vorde fyrtet ned fra sin Himmel, og givet til Priis for den forsmædeligste Jammer!“ faldt jeg heftig ind: „O, fortie mig nu hans Lidelser! Først vil jeg endnu engang see de dyrebare Levninger, kysse de blege Læber, dybt indprænte mig de kjendte Træk og derpaa med Taarer væde de afstørrede Hænder, som i Dødskampen saa faderlig havde omfattet mig.“

Jntet om det rystende Optrin, som Lægen, uagtet den bedste Villie, uagtet alle Foranstaltninger og den ængsteligste Bekymring for min Sundhed, dog ikke kunde forhindre. Jeg laae under, som han havde befrygtet, for denne hjertegribende Scenes mangehaande Forlelser. Det heftigste Jeberanfald hindrede mig fra at bisvaare min Onkles ærefulde Liggbegjærgelse. Der sover han, efter et stormbevæget Liv, fjern fra Fædreland, den lange Søn, paa Abignons Kirkegaard under Sørgespil og Cypresser.

Uger forløb førend Lægen erklærte mig for fuldkommen helbreder, og vovede at opfylde min indstændig

ge Begjering, at gjøre mig bekendt med den Af dødes Livshistorie. Med Enthusiasme skildrede han min Dufels fortræffelige Character, han som i tyve Aar var den misundelsesværdigste Ægtefælle og Fader, og som nød den højeste Agtelse af Enhver i Avignon. Ualmindelig beklagede man hans elskværdige Gemalindes tidlige Død. „Ved hendes Dødsleie gjorde jeg den ædle Mands Bekjendtskab,“ vedblev Lægen, „og snart forbandt det inderligste Venfskab vore nærbefægtede Hjerter. Vi saae hinanden daglig. Efter Eone søgte jeg at forjage den mørke Melankolie, som efter hiint uerstattelige Tab havde bemægtiget sig hans Sjæl. Mine Bestræbelser bleve ikke frugtesløse. Han fattede sig som en Mand, der vel kan boies, men ikke tilintetgjøres af Skjebnens Slag. Ganske opofrende sig for sine Søners Opdragelse, tog han Afsked fra Militairtjenesten. Tre haabefulde Ynglinge, Mønstre paa Glid og gode Sæder, lovede at blive hans Alders Stoltshed.

Da udbrød den for Frankrig saa ulykkelige Revolution. Avignon har især lidt meget i denne Skrækkens tid. Flere frygtelige Mordscener ere forefaldne her. Guillotinen rasede uophørlig i vor Stad. Bander af de ugudeligste grusomste Mennesker sværmede omkring. Enhver redelig Borger maatte stælte for disse Barbarrer — thi kun Lasterne triumpherede. Gud veed ved hvilke frimodige Ytringer Deres Dufels yngste Søn havde tiltrukket sig disse Rasendes Opmærksomhed. Man anfaldt ham lumft paa Gaden, da han engang traadte ud af sin Faders Huus. De andre Brødre saae igjennem Vinduet den Børgeløses grusomme Mishandling. De ilte ham til Hjælp, bævæbnede med Kaarder, men Begge laae under for Overmagten. I deres Bryst rase Mordernes Dolke og Knive. De bleve slæbte hen til „la Glacière,“ en Mængde ufskyldige Mænd og Qvin-

ders strækkelige Grav. Det er et høit firkantet Taarn, i hvis Indre man kan see lige fra Grunden op til Taget, og kun hist og her ere nogle Bjelker lagte mellem de fire Mure for at støtte dem. Indtil tre Fjerdedele af dets Høide staaer en Slags Vold. Her blev paa denne Dag over firestindstyve Slagtoffre deels myrdede, deels kun stærkt saarede, og derpaa, Flere endnu halvlevende, styrtede ned i dette Taarns gyselige Dybde, for hurtig at lade deres Liig forsvinde."

"Men, for Guds Skyld, var her da ingen Hjælp?" spurgte jeg, greben af Gysen og Forfærdelse. "Der var ingen Hjælp! svarte han sorgmodig: Alle Stadens velfindende Indvaanere, alle Eders Onkels Benner havde skjult sig, fordi Enhver frygtede for sit Liv. Mig overfaldt maskerede Mænd Dagen forend Tumulten brød ud, bandt mine Dine og bortførte mig til et fremmed langt fraliggende Landgods. Holdt i streng Forvaring, kun opvartet af stumme Tjenere, ikke ahnende det Uhyre, blev Aarsagen til denne Voldsgjerning mig en Gaade. En mægtig Tilhænger af det rasende Parti, som jeg engang havde vlist en meget vigtig Tjeneste, reddede derved mit Liv, som allerede stod paa Dodslisten. Dette opdagede jeg først længe bagefter. Da jeg igjen fik min Frihed, bragte man mig i en Vogn med tilbundne Dine tilbage til Avignon.

Jeg valgte den forreste Bei til mit Huus og lste over Volden. Der sad en Mand, sælsom klædt i Sort. Bildt stoi hans uredte Haar for alle Vinde. Snart bredte han Armene ud mod Taarnet, snart slog han sig rasende for Panden. Jeg traadte nærmere — hellige Gud, det var min Ven, Capitainen! Han kjendte mig ikke. Den Ulykkelige havde mistet Forstanden. Fuldkommen ukjendt med Aarsagen til hans Tilstand, gaa-

ste udenfor mig selv af Skræk, greb jeg den Banvittiges Haand og førte ham til min Bolig. Han talte intet Ord, fulgte mig saa taalamodig som et Lam. Indret Menneske mødte os, Gaden var som uddøet. Paa min Bank aabnede Dominik Husets tilslaaede Dor. Nu erfoer jeg de græsselige Optrin, som vare forefaldne i Avignon, under min Fraværelse. Et ungt Menneske, i Tjeneste hos Capitainen havde været Dienstdne til, hvorledes man myrdede hans Herres Sønner, slæbte dem hen til Glaciere. Overmandet af Dødsangst flygtede han, og reddede sig hos min Dominik. Med ungdommelig Fjeldskildrede han mig den græsselige Gjerning, med strømmende Taarer sank han til sin Herres Fodder. Men denne kjendte ham ikke mere, alle Mennesker vare ham fremmede, for ham var den hele Verden uddøet. Hans hele Formue var røvet, hans Papirer tilintetgjorte. Jeg beholdt min beklagelsesværdige Ven hos mig, og gav ham det Lødet, som han behøvede til sin Underholdning.

„Hvorfor jeg nu er Deres store Skyldner, ædle Mand! afbrød jeg Løgen: De vil tillade mig at erstatte....“

„Ikke saaledes, Herre! svarte han hastig: Frivillig tilstillede En af Capitainens lovmæssige Debitorer mig en saa betydelig Sum, at han ikke alene indtil sin Døds kunde leve, men at en ærefuld Ligbegjængelse ogsaa kan bestrides deraf. Al, den Ulykkelige nød Lødet; den sorte Dragt, hvori jeg førstegang saae ham, og som han havde faaet, Gud veed hvor, vilde han ikke mere lægge af. Vi vare nødt til at anskaffe ham en lignende, da den første blev ganske ubrugelig; paa ingen Maade kunde man bringe ham til at klæde sig anderledes. Dominik gjorde ham en stor Glæde med de sorte Klæder,

han har selv omhyggelig befæstet dem til Klædningen. Jeg lod ham ofte bringe i den frie Luft; og bespynderligt, hvergang valgte han Veien til Taarnet, hvor hans Sønners Been hvile. Der sad han hele Timer paa Volden — kold og stum. Alle Forsøg paa at helbrede ham bleve frugtesløse. — Fred med hans Aske!”

Førend min Afreise fra Avignon ønskede jeg endnu at see mine myrbede Betsægtedes Grav. Lægen fra Raadte mig det alvorlig, og var ikke at bringe til at ledsage mig. Ved Besikkelse bragte jeg det dog saavidt med den gamle Dominik, at han en Morgen førte mig derhen. Vi traadte ind i en stummel Hvælving. I en Krog var et uformeligt Hul, stort nok til at modtage et Menneske, igjennem hvilket vi, holdende os ved de fremragende Stene, stige ned, og saaledes kom til Grunden af dette skrækkelige Taarn. Med Gysen stod jeg nu her paa dette de Ulykkeliges Gravsted, omgivet af Gruus og Stene, hvoraf hist og her et udtørret Menneskebeen ragede frem. Gyselige Grav! Her raadnede mine ulykkelige Fætters ubegravne — saa unge, saa fulde af Livskraft ved Morderhaand pludseligt udrybne af Verden. Maa ske endnu halvlevende nedstyrtede. Martrede af højeste Smerte af den grædseligste Fortvivlelse udaandede de deres sidste Sukke imellem disse kolde, dumpe Mure. Disse rystende Tanker lod min Sjæl nedsynke i en dyb Melankolie. Jeg formaade ikke længer at udholde det gruelige Syn. Usikkert vankede mit taarefyldte Nie omkring. Da saa jeg i Høiden Abningen, hvorigjennem man havde styrtet de ulykkelige Slagtoffre, i Faldet knuste mod Murene, og Bjelkerne vare begge besproittede med Blod.

Min Fører viste mig disse Blodstriber og andre
 Striber oversmurt med Kalk, som Morderne dengang
 havde øst ned langs med Muren paa Blodet og Eigene,
 for hastig at udlette ethvert Spor af deres Rædsels-
 gjerning. Vel saae jeg, til min Beroligelse, ikke Blo-
 det, men derimod de lange Kalkstriber lige ned til
 mig. Af Forsærdelse tumlede jeg tilbage og tilhyllede
 mit Ansigt. — Da søndertraadte min Fod et Dødnin-
 gehoved — og ilende — som om jeg blev forfulgt af
 de Myrbedes Hævnaander, styrtede jeg bort fra dette
 Skrækkenssted.

Dagen efter forlod jeg for stedse det for mig saa
 sørgelige Avignon.

Sebald.

S p i o n e n,
eller:
Jakob med Skimlen.

JEgnen, som gjennemstrømmes af Floden Albens, paa en Høi ved Siden af en mørk Fyrrestov, stod den 19de April 1809 Fodfolket af den bayeriske Division Brede opstillet i en lang Slaglinie; længer tilbage holdt Cavalleribrigaden af den samme Division, ligeledes opstillet i Ordre de bataille. Paa en anden Høi, ligeoverfor Bayrerne, saae man adskillige østerrigiske Batterier. Himlen stod i Flamme; Lordenen rullede bragende Skrald i Skrald, og stormvæls styrede Pladse regnen fra de sorte Skyer. Ikke desto mindre var man fra østerrigisk Side i fuld Virksomhed med at beskyde Sjendernes Linier, og Batterierne havde udholdt den vanskeligste af alle Prover, nemlig uafslædig at være udsatte for Sjendernes Ild, medens Infanteristerne uvirksomme maatte staa med Geværerne ved Foden. Mange Tapre fandt her deres Død. Andre bleve lemlæstede og saarede, ofte ikke engang ved Ruglerne, men ved Grene og omslyttende Trær. Men det gjaldt om at beholde Positionen for hvilkensomhelst Pris, og liig Billedstøtter stode de brave Bayrere. Wrede selv red, med Piben i Munden, fra een Bataillon til en anden, idet han med den ham egne Koldblodighed udsatte sig for Sjendernes heftigste Ild og ved sit eget lysende Exempel opildnede alle de Andres Mod.

Paa samme Tid red ligeledes en Mand i en simpel, mørkeblaa Uniform, som de bayeriske Underlæger pleiede at bære, med Hatten dybt trykket ned i Nisene, paa en lille Skimmel bagved Bayrernes Hovedkorps, idet han bestandig opsogte saadanne Punkter, fra

hvilke man beqvemt kunde oversee det Hele. Han vides med megen Behændighed at undgaae Adjutanterne og Ordonantserne, og lod ikke til at agte paa de Saa: rede, skjøndt Dissets Ahtal bestandig mere og mere blev forøget. Man opfordrede ham til som Læge at yde Bistand, men desuagtet blev han ved at ride frem og tilbage, uden at agte paa de gjentagne Opfordringer. Endelig beordrede Oberst Floret, Kommandeur over et andet Chevauxlegers Regiment, en Vagtmester tilligemed en anden Kavallerist, at ride hen til den efterladne Doctor og bringe ham tilbage til Regimentet.

De udkommandeerte fuldsorte med Hurtighed og Nødsagtighed deres Ordre, og saa Minuter efter holdt Manden paa den lille Skimmel foran Fronten af Regimentet. Imidlertid opdagede man snart, at han slet ikke var nogen bayerisk Feltlæge, men en Fremmed.

„En Spion, en Spion! Han maa hænges!“ skreg Alle, og Obersten beføel, at den mistænkelige Person skulde bringes til En af Generalerne.

Efforten, som ledsagede den formeentlige Spion, stodte først paa Generalmajor Franz, Greve af Minuzzi, en Sonneson af den berømte Minuzzi, som havde tjent med Berømmelse under Keiser Carl Albrecht af Bayern, og, som i den østerrigske Arvefølgekrig havde taget Passau i en Haandevending den 31te Juli 1740. Saa Diebliske før den forklædte Feltlæge blev foresillet Generalmajoren, havde en østerrigsk Kugle knust Minuzzi's Adjutant, Oberslieutenant von Glück.

Greve Franz var en tyk, bredskuldret Mand, hvis runde, fulde og glødende Ansigt bar umiskjendeligt Præg af Livskraft og Jovialitet; men derhos slog under den tilsyneladende epikuræiske Helts brede Bryst et falsomt Hjerte, som ved Tabet af den redelige, trofaste Glück blev inderlig bevæget.

J saa Ord befoel Generalmajoren Oberstlieutenant Pölz af det sjette lette Infanteriregiment, at undersøge den Sangne nøiere og at anstille et Forhør over ham. Arrestanten fortalte Følgende: „Jeg hedder Jacques Poignon, og er født i Paris. Min Fader er en af de berømteste Læger i mit Fædrelands Hovedstad, hvor ogsaa jeg studerede Medicin. For at bringe det videre i mine Studier, blev jeg af min Fader først sendt til Berlin, senere til Würzburg, og endelig til Wien. Da den politiske Horizont begyndte at mørknes, forlangte jeg af det i Wien værende franske Gesandskab Pas til min Fødeby, hvilket jeg ogsaa erholdt; men, en pludselig Sygdom, som angreb mig, hindrede min Afreise til Paris, og da jeg, efter at have gjenvundet det mit Helbred, atter begav mig paa Veien, vare allestede alle Veiene bedækkede med Tropper. For saa Dage siden kom jeg til det af General Riemeyer kommanderede Reservekorps af den østerrigiske Armee. Jeg blev forestillet Generalen, og da han af mit Pas saae jeg var Læge, sagde han smilende: „Nu vel, min Kjære! De kommer just til rette Tid; jeg har Mangel paa Læger, og De maa desaaarsag for det første finde Dem i, at fungere som Chirurg ved vore Felthospitaler. Jeg bemærker desuden, at De ikke er det tydske Sprog mindre ubevant, end Deres Modersmaal — tant mieux! Saadanne Folk have vi Brug for.“

Den østerrigiske Generals Forslag, vedblev den Sangne: var mig just ikke tilpas, men jeg var nødt til at give efter. J Gaar fik vore Husarer fat paa en bayersk Officer's Bagagebogn, og Soldaterne solgte de fjendelige Herrer's Uniformer for en Spotpris. Da jeg erfoer, at denne smukke blaae Klædning var en bayersk Feltlæges Uniform, kjøbte jeg samme for en Bagatel. Hurtig var min Plan lagt; jeg tog om Aftenen Uniform

men paa, besteg denne lille, men ualmindelig raske Skimmel, hvilken jeg ligeledes havde affjæbt Husarerne, og galopperede i Mørket henimod den Egn, hvor jeg vidste, at de bayerske Forposter befandt sig. Min Flugt blev begunstiget af Eljæbnen, og denne Kjøle har jeg at takke for, at jeg hidtil ikke blev anholdt. I Dag derimod, da jeg uheldigviis blev udsat for den fatale Rationade og forgjæves søgte at opdage en Udvei, saae jeg mig pludselig arresteret."

Jacques Poignon havde endt sin Beretning og foreviste nu taus, men paa en meget forbindelig Maade sine franske Pæsser. Minuzzi kastede et forstødt Blik i dem og betragtede derpaa den Fangne med et prøvende Diekast.

Poignon var en rank velboren Yngling. Han var noget bleg, men Trækkene i hans fine Physiognomie forenede sig til et indtagende Heelt. Kastaniebrune Lokker rullede malerisk over hans frie Pande, kun hans mørke Øine rullede vildt og sky. Det var som om de ikke gjerne syntes at udholde en Andens Blik. Efter en Pause udbrod Grev Minuzzi i følgende Ord: „Deres Pæsser ere i Orden; det var en ungdommelig Ubefindighed af Dem, at isøre Dem en Uniform, som De ikke var berettiget til at bære. Deres aabenhjertige Tilstaaelse taler for Dem, og jeg finder kun lidet Misrænskeligt hos Dem, unge Mand! Men dette kritiske Dieblik kræver Forsigtighed. De skal blive bragt til Arriergarden og nyde en anstændig Behandling, men nøie bevogtes. Jeg vil melde det Foresaldne for Generallieutenanten og see til, hvad der lader sig gjøre for Dem. Indtil den Tid maa De slaae Dem til Ro." Paa Generalens Vink tog Vagtmesteren og den anden Rytter den Fangne imellem sig og red bort med ham, for at bringe ham til sit Bestemmelsessted.

Beien førte gjennem Dalen, over hvilken de Rømpendes Rugler uafsladelig krydsede sig. Begge Bevogterne havde været Vidner til den lemsfældige Behandling, som General Minuzzi havde ladet den formeentlige Spion blive til Deel og betragtede ham derfor med mindre Opmærksomhed end forhen. Den Ene af Rytterne reed foran, derpaa fulgte Jacques Poligon, og i nogen Graastand travede den anden Rytter. Men pludselig dreiede Arrestanten til Siden og jog i fuld Carriere op ad Høien, hvorfra de østerrigske Batterier sendte deres Lyn. Begge Rytterne satte efter ham, men den lille Skimmel foer affted som en Piiil, og de bayerske Cavallerihestene vare ikke istand til at følge den. Efter faa Minuters Forløb var Monsieur Jacques forsvunden bag de fjendelige Batterier, og de to Ryttere saae sig nødsagede til at vende om, saafremt de ikke vilde udsætte sig for at falde i Fjendernes Hænder. Denne Begivenhed fandt Sted mellem Kl. 12 og 1.

Den samme Dags Aften nærmede Vandamme sig med det württembergiske Corps Neustadt, for at forene sig med Bayrerne. En fransk Officeer, fulgt af en Dr. donnants, jog frem i fuldt Galop og overgav Vandamme en Skrivelse af følgende Indhold:

„Min kjære Ven!

Overbringeren heraf er Lieutenant og aide de camp, Monsieur Brülöt, for faa Dage siden ansat i Keiserens Følge. De har derfor at rette Dem efter Monsieur Brülöts Ordre, som om det var Keiserens umiddelbare Befaling.

Prindsen af Neuschatel.“

„Nu, min Herre! spurgte Vandamme: Og hvilke Befalinger bringer De fra Keiseren?“

„De skal, gjentog Monsieur Brülöt: ikke drage til Neustadt eller forene Dem med det bayeriske Korps.“

Vandamme gjorde store Mine. Han betragtede Majorgeneralens Skrivelse med spændt Opmærksomhed. „Hvorledes er dette muligt! udbrød han: Dette er jo Fyrsten af Neuchâtel's Haandskrift, men denne Ordre forekommer mig ubegribelig? Vor Armee trænger højlig til Understøttelse af Bayrerne. Østerrigerne ere os langt overlegne i Stridskræfter, og, saafremt jeg ikke snart bringer mig i Forbindelse med de Andre, er jeg udsat for at blive affaaen og fangen.“ — „Hr. General! gjentog Monsieur Brülöt: De kjender nu Keiserens Villie; De kjender ogsaa hans Brede; saafremt De ikke lyder Ordren, da falder det hele Ansvar tilbage paa Dem selv. Mig vedkommer det ikke videre; jeg har intet Minut Tid at give bort, da jeg i Dag skal overlevere vigtige Depescher til Hertugen af Auerstädt. Je vous salue!“ Med disse Ord lettede Lieutenanten paa sin Hat, og foer afsted vertre a terre, paa samme Maade som han var kommen.

Diebliffelig forsamlede Vandamme sine fornemste Officerer til et Krigsråd. Alle vare af den eenstemmige Mening, at her maatte være indløben en yderst sælsom Wildfarelse. Imidlertid ansaae Alle det for nødvendigt at fortsætte Marschen til Neustadt, uagtet den givne Ordre.

Keiser Napoleon, som allerede den 12te April var bleven underrettet om den østerrigske Armees Overgang over Inn, reiste strax fra Paris, og indtraf den 16de April om Morgenen i Ludvigsborg, og den 17de i Donauwerth. Vandamme vidste dette. Saafremt Brevet fra Fyrsten af Neuchâtel var ægte, da kunde Keiseren ikke være langt borte, men nu først var det paa-

faldende, at Skrivelsen var uden Datum, og man ærgrede sig nu forstødt over at have ladet Lieutenanten slippe saa let bort, uden at anstille en strængere Examen. Officererne raadte imidlertid Generalen at sende en Adjutant til Keiseren, og at bede om nærmere Forholdsregler.

Vandamme svarte med følgende Ord: „Jeg vær meget, min Ære, mit Hoved endog saa; men — det være saa — en avant til Neustadt!“ En Officer blev imidlertid strax affendt for at opsoge Keiseren.

Hertugen af Auerstädt havde allerede den 10de April begyndt sin Marsch med tre Kolonner henimod Abensberg, efter at have ladet et Regiment blive tilbage som Besætning i Regensburg. Den samme Dags Aften forenede han sig med den bayeriske Armee. Henimod Midnat blev en Udsending fra Keiseren anmeldt hos Hertugen, og hen til Bagtilden, hvor Feltherren sad, traadte den samme Monsieur Brülöt, hvis Bekjendtskab vi forhen have gjort. Han overrakte Hertugen en forseglet Skrivelse fra Generalmajoren af samme Indhold, som det, hvilket han for nogle Timer siden havde bragt til General Vandamme. Hertugen udbrød efter Læsningen i de Ord: „Hurtig, min Herre! Hvad har De at sige mig?“

„De maa endnu i denne Time bryde op, forlade Bayrerne, og vende tilbage til Regensburg.“

„Hvor og naar forlod De Hertugen af Neuschätzel?“ Den foregivne Aide de camp standsede et Øieblik, men Auerstädteren, en mager, forignul Mand af cholerisk Temperament, var ikke mere Herre over sig selv, og skreg rasende: „Elendige! Hvilke Ordre vover Du at opdigte? Min Bevægelse herhid fra Regensburg var den heldigste, klogeste, som jeg nogensinde har fore-

taget mig; neppe havde jeg forladt min forrige Position, før den østerrigste Hovedarmee i Morges Kl. 6 begyndte sit Angreb, i den falske Formening, at finde mig der. Fienden blev skuffet, og hans uoverlagte Diversion bringer os uberegnelige Fordele. At drage tilbage til Regensburg, var det samme, som at styrte Bayernes Glæde og os Alle i den visse Fordærvelse. Derfor er Du en Nederdrægtig, en Forræder, thi slige afsindige Befalinger kunne ikke lade sig forene med Keiserens Talent som Feltherre. Du skal faae Din for tjente Løn. Soldater! Grib Skurken og hold ham fast!"

Med overforslagne Arme, rolig og kold, havde Monsieur Brülöt hørt paa Hertugens Tale. Hans Mine og hele Anstand forraadte ikke den mindste Bevægelse. Med fast Stemme udtalte han følgende Ord: „Faat Dem, Hertug! Tyrsten af Neuschatels Haand; Skrift og Segl kan ikke være Dem ubekjendt. Betænk, at jeg vel kun for faa Dage siden har nydt den Ære, at blive indlemmet i Keiserens Følge, men en Fornærmelse mod min Person kan ikke andet, end blive paa: talt paa det Alvorligste. Men gjør hvad De selv vil! I Morgen kræver jeg Dem til Regnskab i Keiserens Nærværelse.“

Lieutenantens rolige Fattning havde imponeret Felt: herren, og han lod sig nøie med at overgive den mis: tænkelige Person til sin Capitain Gamelle for at be: vogtes.

Da Trompeterne stralbede til Opbrud den 20de April om Morgenens, fandt man den gamle Gamelle liggende død i sin Barakke. Et kraftigt Dolkestik havde overflaaet den fortjente Officeers Livsraad; Monsieur Brülöt var flygtet.

I lange Rækker stod den bayerst-franske Armee opstillet til Kamp. Et lydeligt Jubelskrig hilste Reiseren, som i Selskab med sine meest udmærkede Felt herrer var ankommen i Leiren.

Han besteg strax efter sin Ankomst en Høi, fra hvilken han kunde oversee Gjendernes Stillina. Her bleve Landkort udbredte for Jordens ypperste Felt herre, og de fornemste Generaler indfandt sig. Hertugen af Auersstädt og Vandamme fortalte Eventyret med den sælsomme Monsieur Brûlot. Den bayeriske General Minuzzi berettede ligeledes, hvorledes Manden med Skimlen var undsluppen af sit Fangenskab. Napoleon forsikrede, at han ingensinde havde affendt nogen Monsieur Brûlot og Fyrsten af Neuchâtel erklærede de Skrivelser, hvilke vare affærdigede i hans Navn, for vægte. Reiseren begyndte at blive opmærksom; Auersstädteren og Vandamme maatte beskrive Personen saa nøie, som muligt. Ogsaa Minuzzi fortalte de nærmere Omstændigheder, som havde ledsaget den foregionne Jacques Poinçons Paagribelse. Der var nu ingen Tvivl mere om, at Brûlot og Manden med Skimlen vare een Person.

Efter en lang Pause sagde Napoleon: „Mine Herrer! Vi have at gøre med en ikke mindre driftig end forflogen Patron, og jeg har en Ahnelse om, at han vil, for at affædtkomme store Ulykker, i allehaande Stikkeser snige sig ind mellem vore Rækker; derfor, mine Herrer! anbefaler jeg Dem Varsaagenhed og Forsigtighed. Den, som overgiver mig denne Monsieur Brûlot levende eller død, kan gøre Regning paa min Erkjendelighed. Iøvrigt beder jeg Dem at holde Sagen dult, thi de simple Soldater ville ikke have godt af at høre dette Eventyr videre omtales.“

Reiserens Advarsel kom imidlertid for silde, Rygtet om en farlig Spion, som havde narret Generalerne,

fløi som en Løbeild gennem Hæren, og Soldaterne kaldte den Hemmelighedsfulde i deres Sprog „Jakob med Skimlen," og naar det under Felttoget ikke gik saaledes som det skulde, pleiede Folkene at sige: „Her har Jakob med Skimlen igjen sin Haand i Spillet."

Kort efter gav Napoleon Befaling til at storme Rohr, et Punkt, som var af største Vigtighed og kun svagt besat af Sjenderne. Hertugen af Montebello drog derhen ad Landeveien, Vandamme med Würtembergerne mod Bruchhof, Kronprindsen af Bayern mod Offenstetten, som Reserve fulgte Devoy. Wrede gjorde Anstalter for at tilvinge sig Overgangen over Albens. Kanonerne i Torden rullede trindtom; det mærkelige og skjebnesvangre Slag ved Albensberg havde taget sin Begyndelse.

Napoleon havde vundet Slaget. Østerrigerne flygtede til alle Sider, og Natten gjorde først Ende paa Nedsablingen.

General Wrede havde allerede strax i Begyndelsen af Slaget sat sig i Spidsen af sin anden Brigade, og ved et heftigt Angreb tvunget General Bianchi til at forlade sin Stilling ved Biburg og til at drage sig tilbage til Høiene ved Kirchdorf, hvor Feltmarskal-Lieutenant Fyrrst Reuß tog imod ham. Reuß havde her opstillet en betydelig Magt, hvisaarsag Wredes vilde og gjentagne Angreb bleve frugtesløse, fordi han blot kunde føre den ovennævnte anden Brigade til Igemed noget Rykteri imod ham, thi den første Brigade var under Minuzzi fulgt Würtembergerne's Tog under Vandamme mod Siegenburg, og saae sig først i Stand til om Aftenen at forene sig med Wredes Brigade.

Den bayeriske Division havde nu to Dage i Råd været udsat for Sjendens Rugler og udført de meest trættende Evolutioner, uden at have haft Leilighed til at

nyde det Ringeste. Da man nu omsider naaede Lansknechten og gjorde Holdt ved Pfaffenhausen, havde Krigenes Udmattelse naaet den højeste Grad. Folkene sank overende paa det Sted hvor de stode, og faldt i en dødlignende Søvn. Meest havde den sjette lette Infanteri-Bataillon Laroche lidt, thi da det var det eneste Jægerkorps ved denne Afdeling, havde den endog ved Nattetid været i Haandgemæng med Fienden, og i Dag havde Bataillonens fleregange været i den heftigste Kæmpeskild. Men før vi gaae videre i vor Fortælling, vil det være nødvendigt at berøre det Forhold, hvori Laroche's Jægere stode til deres Feltherre Wrede.

Den sjette lette Infanteri-Bataillon bestod udelukkende af Schwaber, lutter unge, frastige og modige Folk. Man ansaae det for Udmærkelse, at tjene som Officer i denne Bataillon, thi den bayeriske Feltherre agtede sine Jægere ikke mindre end Wallenstein fordm sine Pappenheimere. Kom det an paa en Storm, paa et forbiøjet Angreb, skulde man dække et betænkeligt Tilbagetog eller noget andet Foretagende af Vigtighed skulde iværksættes, da satte Feltherren sig altid i Spidsen for Schwaberne, thi paa dem kunde han forlade sig som paa sig selv.

Udenfor Tjenesten vare disse Jægere temmelig lystige Brødre, som førte et frit og burschikost Liv; Schlesierne og Polakkerne erindre endnu mangt et Træk af den tappre, grønne Skare, og af deres heltemodige Anfører Lapis, som i Aaret 1809 faldt ved Neumarkt.

Den 20de April om Aftenen laae de bayeriske Jægere i Græsset, hvilende sig ud efter den blodige Kamp, da paa eensgang Allarmhornene kaldte dem op. General-lieutenant Wrede stod midt iblandt dem og tilstalte dem paa følgende Maade: „Vi have vel allerede tilkæmpet os en afgjørende Seir, men vort Dagværk er endnu ikke fuldendt. De flygtende Østerrigers Arrier:

garde har besat Pfaffenhausen, og Eder skal den Vre vorde til Deel under min umiddelbare Ansørsel at indtage denne Position i Nat. De modige Skytter jubledede den elskede Feltherre imøde og saa Minuter efter stod Bataillonnen opstillet i en sluttet Linie paa Markerne ved Landeveien, som førte til Pfaffenhausen.

„Fremad! Marsch! kommandeerte Oberstl. Laroche, og Majoren Peter Palm tiltalte Folkene i følgende Udtryk: „Lad mig nu see, Karle! I gjør Bataillonnen Vre, eller den Glemme skal fare i Eders schwabiske Knokler!“

I regelmæssig Frontmarsch med klingende Spil gik det nu fremad. Man nærmede sig en lille Skov paa den høire Side af Pfaffenhausen, og Laroche kommandeerte en Batailloncharge, thi her laae et Corps østerrigiske Skarpskytter skjult. Derpaa stormede Jægerne med sældet Gevær ind i Skoven, som de nu adspredte gjennem søgte. De østerrigiske Skytter flyede. Enhver, som gjorde Modstand blev slået ned. Skoven var temmelig smal, derfor stræbte de bayerske Officerer at komme igjennem, for paa den anden Side at forene Folkene til en sluttet Linie. Et Foretagende af denne Natur er især ved Nattetid, forbunden med megen Vanskelighed, og en sælsom Omstændighed hidrog her end mere til at lægge Hindringer i Veien. Ved Udgangen af Skoven holdt en Officeer i fransk Stabsuniform paa en lille Skimmel, og gav i Keiser Napoleons Navn de enkelte bayerske Jægere, saasnart de kom ud i det Frie, de meest modsigende Befalinger til snart at marschere frem, tilbage, til høire og til venstre Side, til snart at rette deres Skud til det ene og snart til det andet Punkt. Forvirringen blev efterhaanden almindelig; Officerernes Bestræbelser for at faae Folkene i Orden, vare længe frugtesløse; de bedragne Jægere skjode paa deres egne Anførere og Kammerater, uden at vide hvad de

gjorde. Pludselig skreg en Sergeant: „Denne Karl er ingen fransk Officeer, det er den fordomte Jakob med Skimlen; skyd den Hund ned fra Hesten!“ De nærmeststaaende Jægere lagde an, og den Hemmelighedsfulde sank truften ned, ikke destomindre greb han fat i Hestens Manke, gav den Sporerne og sloi henover Sletten mod Østerrigernes Armee; Maanen, som imidlertid var traadt frem af de sorte Skygger, belyste den natlige Scene med sit blege Skjær.

Hurtig stillede den sjette Bataillon sig i Orden og under Hvirvlen af tallose Trommer og Hornenes Skrald — thi for at frembringe en saameget større Larm, havde man taget Tambourerne og Hautboisterne af den hele første Brigade med — førte Wrede Folkene i Stormskridt mod Pfaffenhausen. Østerrigerne vare just isærd med at faae Broen over Elber istand, men grebne af en panisk Skræk styrtede de i en vild planløs Flugt henad Veien til Landsküt. En Mængde Munitions- og Bagagevogne, flere hundrede Fanger, iblandt hvilke ogsaa skellige høie Officerer, faldt i Seierherrens Hænder. Wrede lod Østerrigerne forfølges af stærke Ryttarasdelinger, og forenede derpaa sin hele Division tæt ved Pfaffenhausen. Det heldigste Udfald kronede hans Ansirengelser. Tjenderne flyede til alle Sider, skjøndt deres Antal beløb sig til henved 20,000. Overløbere og Fangne fortalte den følgende Dag, at kort før Bayernerne havde begyndt den egentlige Storm mod Pfaffenhausen, var en haardt saaret Mand i fransk Uniform kommen jagende paa en Skimmel til Østerrigernes Leir, men strax derpaa sunket afmægtig ned fra Hesten. De østerrigske Generaler havde samlet sig med fjendelig Deeltagelse omkring den Saarede, men Lægerne havde forgæves anvendt al deres Kunst paa at faae ham bragt til sig selv igjen. Havde Jakob med Skimlen været istand til at tale, da skulde denne Nats Begiven-

heder næppe have faaet et saa glimrende Udfald for de bayerske Vaaben.

Den franske Hær havde under Napoleon besat den fra dette Felttog berømte De Lobau, da Keiseren den 19de Mai samme Aften fik Underretning om, at en østerrigsk Stabsofficer var indtruffen, som Parlamentær med en Trompeter fra Erkehertug Carl paa den venstre Side af Donaufloden. Officeren kaldte sig Marquis af ***e og bar Majorsuniform. Keiseren befoel, at Marquien skulde føres hen for ham og efter en halv Times Forløb traadte en bleg, smuk ung Mand i hvid Stabsuniform med et sort Bind over Dinene, ledsaget af to franske Adjutanter.

Det keiserlige Borgemak var opfyldt med Officere af alle Corps'er og Vaabenflags, som ventede paa Ordre; da nu Bindet blev taget bort fra den østerrigsk Parlamentærs Ansigt, fore adskillige af de Tilstedeværende ligesom forfærdede tilbage.

Den gamle Dragonritmester Grev V., som just nylig var indtruffen som Kourer fra Tyrol, en temmelig bizar Mand, skreg høit: „Guds hellige Moder! Jeg vilde ønske at Dæmolen maatte hente mig Ildviis, dersom denne Mand ikke er Jakob med Skimlen!“

Flere Officere af Vandammes Corps stak Hovederne sammen og hviskede: „connaissiez vous l'homme ci! c'est l'espion fameux Mr. Brülöt.“ Imidlertid vare Gløderene hastig blevne aabnede, og Parlamentæren blev ført ind til Keiseren.

Herrerne i det keiserlige Borgemak havde nu tilstrækkelig Tid til at overveie og meddele hinanden deres Bemærkninger om det Foresaldne, thi den hemmelige Audients, som Keiseren forundte Parlamentæren under fire

Dine, varede længere end tre stive Timer. Endelig gik Dørene op, og Napoleon traadte frem; han fulgte den gaadefulde østerrigste Major. Marschal Lannes sneg sig hen til Keiseren og hvisttede ham noget dristig i Øret: „For Guds Skyld, Sire! Vær dog forsigtig! Flere Officerer have gjenkjendt den berygtede Epion Brûlot i Parlamentærens Person!“

Napoleon traadte et Skridt tilbage, og med hiint frygtelige Udtryk i sit Ansigt, som bragte den meest Beshjertede til at skjælve, svarte han sarkastisksmilende: „c'est bon, mon ami! taisez vous — s'il vous plait!“ Derpaa nærmede han sig den østerrigste Major, sagde ham med uimodstaaelig Venlighed nogle forbindtlige Ord, og klappede ham fortrolig paa Skuldren. Parlamentæren blev nu ført tilbage til den venstre Bred af Donauflodden.

I den Mellemtid, som forløb mellem Slaget ved Aspern og ved Wagram, indfandt denne Marquis sig oftere som Parlamentær fra Erkehertug Carl i det kejserlige Hovedkvarter, og havde hver Gang lange Samtaler med Napoleon, af hvis nærmere Indhold isvrigt ligesaa lidt Noget blev bekjendt som af de andre Samtaler, hvilke Keiseren havde med flere ubekjendte og gaadesfulde Personer.

Man paaastod, at Mr. Brûlot eller Jakob med Skimlen sneg sig omkring til forskjellige Lider i fransk Officeruniform. Den kommanderende General rapporterede det for Napoleon, men han lod ikke til at ændse dette videre. Imidlertid var Baabensstilstanden bleven undertegnet i Znaym. Keiseren havde en personlig Sammenkomst med de fornemste østerrigste Feltherrer, og pludselig erholdt den kommanderende Chef for Gensd'armeriet hemmelige, men skærpede Befalinger, at opsøge den østerrigste Parlamentær og gribe ham. Det samme skete fra østerrigsk Side. Erkehertug Carl lod

udsætte en betydelig Sum til Belønning for den, som kunde faae fat paa Monsieur Brûlot.

De fornemme Officerer og Diplomater mumlede om, at Jakob med Skimlen havde tjent begge Partier, af Begge erholdt betydelige Summer og endelig bortfjernet sig, uden at efterlade noget Spor, efter at have be-
draget saavel Østerrigerne som Franskmændene.

I Aaret 1809, da Bayerne strede djærvt for deres fædrene Arne, var mangen høihjertet Yngling frivillig traadt i sine kjæmpende Landsmænds Rækker. Blandt disse Frivillige var ogsaa Fridrich M—d—I, en haar-
befuld Yngling, som forhen havde været i Handelsstare. Han tog Tjeneste i den sjette Infanteribataillon Laro-
che, fordi En af hans Beslægtede var ansat som Cap-
tain ved denne.

Han blev tilsidst Korporal, holdt sig tappert, hvor det gjaldt, men søgte og fik sin Afsked, da Freden blev sluttet. Nu greb han atter sine forrige Forretninger, og da han var et udmærket godt Hoved, en solid og driftig Yngling, fandt han Ansættelse ved de meest an-
seete Handelshuse. I Aaret 1829 reiste han til Nord-
amerika af Begjerlighed efter at see den nye Verden. Fra Philadelphia skrev han følgende Brev til sin On-
kel, den nuværende Oberslieutenant S—, ved hvis Ven-
skab det bliver os muligt, at meddele Læserne et Brud-
stykke.

— — — Vor Reise har været særdeles heldig, og efter saa Ugers Forløb hilsede vi den nordamerikan-
ske Ryst. Et lykkeligt Tilfælde søiede det saaledes, at

jeg strax efter at have forladt Skibet, fandt en beqvem Leilighed til Philadelphia, hvor jeg desuden havde besluttet at opholde mig for det Første.

Jeg var af Hr. Rothschild adresseret til et af de første nordamerikanske Huse i Philadelphia, nemlig R. S. og Comp.

Efter at have naaet min Reises Maal, klædte jeg mig om, for at overgive Hr. Larmier, den nuværende Chef for det nævnte Handelshuus, mine Unbefaslingskrivelser.

Ingen Keiser kunde boe prægtigere end Hr. Larmier, og de indre Indretninger svarte ganske til den ydre Pragt, hvorved Palladset udmærkede sig fremfor de øvrige Bygninger. Jeg blev anmeldt og traadte efter en halv Times Forløb ind i Hr. Larmiers Kabinet; en hoi, bleg Mand traadte mig venlig imøde, men tænkt Dem min Skræk, kjæreste Onkel! da jeg siebliffelig gjenkiendte Jakob med Skimlen i Hr. Larmiers Person.

Manden bemærkede min Overraskelse og jeg dulgte ingenlunde, at den paafaldende Liighed mellem ham og en mærkværdig Person, som jeg for flere Aar siden havde seet i Tydskland, havde gjort mig besyrtet. Hr. Larmier bad mig at fortælle hele Historien i Sammenhæng, og smilende udbød han: „Nu, jeg har idetmindste det tilfælles med deres herlige Bröløt, at jeg holder af Skimler, hvorom De let vil overtøge Dem, ved at see mit Stutteri. Min Ven! Lad ikke et sælsomt Naturspil vildlede Dem, sværg dristig til min Gæne, og De skal ikke befinde Dem ilde derved.“

Hr. L. tilbød mig en Plads ved sit Hovedcontoir i Philadelphia med en aarlig Gage, som lange

overgik mine Forventninger. Jeg har faaet den Bestilling, at besørge den spanske, engelske og tydske Correspondents, og befinder mig ret vel i min nye Stilling.

Jeg kan vel forestille mig, at De er begjerlig efter at erfare noget mere om Hr. Larmiers Stjebne, og gjerne vil jeg, for saavidt jeg er istand dertil, tilfredsstille Deres Nysgjerrighed.

Hr. Larmier kom allerede i Aaret 1810 som en ung, men allerede dengang meget riig Mand til Philadelphia; han ægtede en Datter af Hr. N., som dengang forestod Huset N. S. & Comp., og efter sin Svigerfaders Død overtog han selv Husets Bestyrelse.

Huset N. S. & Comp. havde allerede længe været berømt, men Larmier gav det i kort Tid en Glans, som langt overstraalte den tidligere, saa at man med Rette kalder Hr. Larmier den nordamerikanske Rothschild. Mandens Anskuelser og politiske Combinationer gjelde paa Børsen som et Evangelium, og afgive Maalestoffet for den hele nordamerikanske Handelsverdens Spekulationer. Larmier har Contoirer i Boston, Baltimore og alle betydelige Stæder i Nordamerika. Iøvrigt er han en lykkelig Familiefader, en aandsfuld og elskværdig Selskabsbroder, og en ædelmodig Beskytter af de Trængende. Hans Herkomst og Fødeland kjender Ingen, og med megen Fiinhed forstaaer han at undvige Andres Spørgsmaal angaaende dette Punkt. Med de i Nordamerika levende Napoleoniter staaer Larmier i den bedste Forstaaelse og besørger deres Pengesforretninger. Han lider ofte af Smerter i Brystet, og hans Kammertjener har tilstaaet mig, at dette reiser sig fra et Saar, som han for en Deel Aar siden havde faaet. Jeg maatte uvilkaarlig tænke paa den Stjæbne

svangre Aprilnat i Maret 1809, da vi toge Pseffenhausen med Storm."

Hermed endes det meddeelte Brudstykke, og vi slutte ligeledes vor Fortælling i det Haab, at Læseren ei vil finde de anførte Efterretninger aldeles blottede for Interesse. Historieforfverne omtale vel paa flere Steder den mærkelige Spion, som havde Indflydelse paa begge de frigsørendes Magters Operationer, men nærmere Details om Jakob med Skimlen har endnu Ingen leveret. Vi vove derfor at nære det Haab, at denne Fremstilling, som heelt igjennem grunder sig paa utrykte Kilder, ei vil være vore Læsere uvelkommen.

D ö d n i n g e h o v e d e t.

En Humoreske.

Lystig klang Trompeter og Pauker i Schmelzingen, en lille By ved Donaufoden; Borgervæbningen paraderede med flyvende Faner og klingende Spil paa Torvet; Byens Skolemester og Organist, den ærbørdige Magister Blauschimmel, kneisede i Spidsen af Ungdommen paa Raadhusets Altan, istemmende en af ham selv forfattet Cantate efter Melodien: „Hvo veed hvor nær mig er min Ende,“ da nærmede Byens Raadsherrer sig med langsomme og høitidelige Skridt, forklædte med Vidste i Rakken, og fra den modsatte Side traadte den agtbare Børstenbinder Jakobus Pirkheimer frem. Han var nylig bleven udnævnt til Borgemester i Byen, og paa Grund af denne glædelige Begivenhed vare alle disse Høitideligheder anstillede. „Marsch! Vensfresving! Holdt! Giv Agt! Præsenteer Geværer!“ bød med kvækkende Stemme Stadshauptmanden Skrædermester Habermann, idet han spankede frem og tilbage paa de tynde Størkebeen, og nu stod hele Byens militaire Befolkning ubevægelig, liig Saltstøtter; Banneret udfoldede sig viftende i den friske Morgenluft, visende Byens Vaaben: en Ræv med en Gaas i Munden. Paukerne hvirvlede nu paany mellem Trompeternes Skrald, og et tredobbelt Hurra hilsede den nye Borgemester, ledsaget af Janitscharmusik.

Den Hædrede stod midt i Forsamlingen med sin trekantede Hat i Haanden, bukkende sig til høire og venstre Side. „Mine Venner! udbød han pathetisk: Eders hædrende Opmærksomhed rører mit Hjerte paa det dybeste, og hermed giver jeg Eder den Forsikring, at vise mig Eders velvillige Følelser værdig, i det jeg som Byens

Skjtsaand skal vaage over Rolighed og Orden." Et jubelende Hurraraab besvarede hans Tale; hele Borgervæbningsgen præsenterede, og Janitscharmusikken lod harmonisk til Organistens Cantate fra Raadhuusaltanen. Da Byen ikke havde noget Batterie med Kanoner, hvorved den almindelige Glæde kunde tolkes paa en værdig Maade, havde Brandmajoren ladet begge Sproitterne kjøre op paa Torvet, og disse begyndte nu Knald i Knald at udspye deres blinkende Vandstrømme. Borgemeesteren sank rørt i Brandmajorens Arme, og hele Forsamlingen jublede og svingede med Hattene.

Medens dette foregik paa Torvet, sad Pirtheimers eneste Datter, den sextenaarige Germinia, vemodig stotende det bruantlokkede Madonnahoved i den hvide Haand, hjemme i Haven. De klare Taarer rullede ned over Pizgens rødmenende Kinder, og med kummerfuldt Udryk hævede hun det mørkeblaae Die mod de lette Skyer, som glæde hen over den lyse Vaarhimmel. En sagte Raalen vakte den Drømmende; hun saae op, og blev den unge Ferdinand Wallheim vaer, som i dette Dieblik sprang hen imod den overraskede Pige og trykte et Kys paa hendes friske Korallæber. Denne raske Maneer at ytre sine Følelser paa, kunne synes at være temmelig ugeneert og paa-faldende, saafremt vi ikke underrettede Læserne om, at de unge Folk allerede længe havde været hemmelig forlovede. Ferdinand var en Søn af en agtet Raadsherre i Donauwerth, og havde for rum Tid siden beilet til den smukke Germinia's Haand; men det gik her desbøværre som det pleier at gaae i Lafontaines Romaner, Faderen havde bestemt hende til en Anden. I Fortællingens Løb vil det blive klart, hvo den frygtelige Medbeiler var, som lagde Hindringer i Veien for de Elskendes Lykke; vi ville derfor nu lytte efter hvad de Sidste meddeelte hins

(76)

anden, og ikke afbryde vor begyndte Fremstilling ved unødvendige Digressioner eller Sidespring.

Det Første, som vakte den lykkelige Elfers Opmærksomhed, var Herminias Taarer, som endnu pæleklare hang i den vemodige Piges dunkle Dienhaar. „Min Herminia! udbrod han: Du græder? Din blege Kind forraader at en dyb Kummer trykker Dit Hjerte?“ „O Ferdinand! gjentog Pigen, og hendes Taarer strømmede rigeligere: Hvad jeg længe frygtede for, er nu skeet: Min Fader har i Dag forkyndt mig sin faste urokkelige Villie, at min Forlovelse med den affælselige Doktor skal høitideligholdes i Dag otte Dage.“ Et dybt Suk ledsagede disse hendes Ord. Ferdinand knyttede forbitret sin Haand og udbrod: „Ha! Den jammerlige Verdant skulde saaledes uden videre snappe Dig bort fra mig? Nei, det skal i Evighed aldrig skee; saalænge jeg er til, skal denne gamle Ubekat aldrig kalde Dig Sin.“ — „O Ferdinand!“ afbrød Herminia den Opbragte: „Hvad hjælper Dine Trusler, naar Doktoren saa alligevel gaaer af med Seiren.“ — „Men jeg sværger Dig, dyrebare Pige, til, at det aldrig skal skee! gjentog Ferdinand: Og kan jeg ikke udrette noget ved Magt, da skal List og Snildhed bane vor trofaste Kjærlighed Veien.“ I dette Dieblis saae Herminia sin Fader langt borte paa Gaden med den forhadte Doktor under Armen. Ferdinand turde ikke blive længer, for ikke at blive opdaget, og smuttede ubemærket gennem Havelaagen, som førte ud til Marken. Imidlertid nærmede de Vandrende sig. Den nye Borgemeister havde sin vordende Svigersøn under Armen, og hans Ansigt straalende som Guldmaanen af Glæde over de Væresbevisninger, hvilke nylig vare blevne ham til Deel. Doktoren havde Dndt ved at følge den Opromte, som med iilsom Fart travede fremad, uden at tænke paa Svigersønnens podagriske Been. Den Sidste dannede en sæls

som Contrast til Pirckheimer. Hans spidse Næse og indfaldne Kinder, som allerede af Tidens Plov vare gjennemsurede, og i de smaae grønagtige Dine, som med inderlig Selvtillfredshed skuede frem af deres Huler, vare intet mindre end indtagende; naar man hertil lagde det Phantastiske og Gammeltdags i hans hele Paaflødning, da maatte Beskueren uvilkaarlig komme til at tænke paa en vandrende Mumie, hvis Lemmer i den Grad vare sammenskrumpede, at hans røde Klædeskjole, lig en Sæk, ombølgede dem. Germinia kunde, uagtet sin vemodige Stemning, ikke bare sig for et Smil, ved at betragte den naragtige Persons Paaflødning. Bludselig udbrød Doktoren med løspende affekteret Stemme i følgende Ord: „Min hulde Brud! Jeg iilde hid paa Amors og Gratiernes Vinger, for at bade mig i Deres stjerneklare Dines Solstraaler. Ikke destomindre maa jeg oprigtig tilstaae, at den Iver, som opflammer mig til at udvide mit lægevidenskabelige Studium, ogsaa har nogen Andeel i mit Komme. De maae derfor gunstigt tillade, hulde Germinia, at jeg føler paa Deres — Hjerneskal.“ — „Min Gud! afbrød Pigen ham: De har dog aldrig i Sinde at trepanere mig?“ — „Intet mindre! gjentog Doktoren med et venligt Grin: Jeg vil kun undersøge, hvilke Organer min elskværdige Brud er forsynet med. At de ere af en udmærket Qualitet og Bestaaffenhed, har jeg aldrig kunnet bære nogen Tvivl om; ikke destomindre — for en Sikkerheds Skyld — hulde Germinia, tillader De?“ Med disse Ord udstrakte han sin magre Knokkelhaand og befølte Germinia's Hoved. „I Sandhed! udbrød han efter en Pause: Mine Forventninger ere ikke bleyne skuffede. Min udødelige Lærer har ikke for intet lært mig det Galliske System, og med inderlig Sjælefred opdager jeg de allerbetydningsfuldeste, skønneste og fortrinligste Opbøininger og Huler paa Deres dyrebare Hjerneskal.

Men jeg mærker at Klokken allerede er bleven mange, og da min Hr. Svigerfader, saavelsom min ringe Person, er indbudet til Balla i den forgylde Abekat i Aften, bliver det vel paa Tiden, at gaae. Farvel, aimable Germinia! a revoir!" Med disse Ord tog Doktoren Pirkheimer under Armen og Begge vandrede ned ad Gaden. Paa Hjørnet var en meget pyntelig Plakat opslagen af følgende Indhold: „I Aften vil den berømte Liniedansker Herr Mancini vise sine Kunst paa Raadstuen, ved at udføre de forskjellige Saltomortaler og andre Spring paa Linien. Et talrigt Besøg af Publikum sees imøde." Borgemeesteren erindrede sig at have hørt Herr Mancini omtales som en udmærket Kunstner i sit Fag; han foreslog desaaarsag Doktoren at gjøre en Omvei og gaae op paa Raadhuset, for at bizz paane Liniedanskerens Forestilling i et Kvarteerstid, for de begav dem hen til den forgylde Abekat. Raadhuussalen var proppet fuld af Menneker; en Snor var spændt tvært over den, henad hvilken Hr. Mancini i gratiøse Vendinger og Spring promenerede frem og tilbage. Alle Tilskuerne vare forryllede ved Mandens Kunstfærdighed, ogsaa Doktoren fandt sig særdeles tilfredsstillet ved hans Præstationer. Imidlertid gik Tiden hen, og Pirkheimer saae sig nødsaget til at stode Doktoren i Siden, for at faae ham afsted. Byens Borgere havde foranstaltet en Fest i den forgylde Abekat til Ære for Borgemeesteren. Pauker og Trompeter hilsede denne ved Indtrædelsen i den flartoplyste Sal, hvor en talrig Forsamling havde indfundet sig. Listerne gik hen under lystig Sang og Paaflar, og det lakkede allerede hen ad Aften. Da fornem man pludselig en glad Jubel nedenunder, og en Tjener meldte Selskabet, at den berømte Mancini, som imidlertid havde fuldendt sin Forestilling, havde indfundet sig. Herover bleve alle Gæsterne meget oprømte, og man

beslattede at gaae ned, for at tage Herr Mancini nærmere i Diesyn. Den Sidstnævnte stod i sin phantastiske, af mangesfarvede Klude sammenskliffede Dragt, og Bajazzoen forlystede Gæsterne ved lystige Grimasser og Gjøglerier. Neppe var Doktoren traadt ind ad Døren, før han gik hen til Liniedandseren og spurgte om han maatte besøge hans Hjernekal. Herr Mancini gjorde store Dine og gjentog: „Ei, Herr Pankrazio! Hvad er det for Undersøgelser I har i Sinde at anstille med mit Hoved. Troer I maaskee, at min Hjernekal er af en anden Beskaffenhed, end andre Mennekers?“ „Upaatvibelig! afbrød Pankrazio ham med et listigt Smil: Deres Hjernekal maa nødvendig efter alle Kunstens Regler være af en ganske særegen Beskaffenhed. Jeg vil ikke dermed sige, at den just er monstros, men i det mindste maa den være hvad man kalder kurios, eftersom Deres store Dandsetalent maa have et tilsvarende Organ i Deres respektive Hjernekaliste.“ I det han talte saaledes, besøgte han Herr Mancini's Hjernekal med kritisk Blik og Kjendermine, og udbrød pludselig: „O Galenus og Hippokrates! O Gall og Sahnmann! O I hellige ni Muser! Hvilke umaneerlige og vidunderlige Organer! Hvilket Dandseorgan!“ Under disse emphatiske Udraab havde Doktoren raget frem og tilbage i Herr Mancini's Hoved; Liniedandseren blev tilsidst kjed af denne langvarige Operation og søgte ved en kunstig Bending at undslippe. Han stødte nu pludselig Doktoren tilside, og vilde ved et uhyre Saltomortale forbause Tilskuerne. Virkelig lykkedes det ham ogsaa at svinge Benene op i Lusten, men uheldigviis tog han sig ikke vare for en Krog som var anbragt i Loftet. Hans ene Fod slog an mod Jerntrøgen, og ved dette uventede Sammenstød tabte hele Personen den fornødne Ballance. Den elendige Mancini drattede hovedkulds ned og stødte Nakken imod Gulvet. Da han

efter denne forulykkede Expedition blev liggende gandske stille og ubevægelig, sprang Bajazzoen til ham med sin Brix i Haanden, og gav ham, i den Tanke at han kun forstille sig, et dygtigt Slag paa Ryggen. „Pas nu paa, mine Herrer! Freg den joviale Bajazzo: Hvorledes Herr Mancini efterhaanden lever op igjen!“ Men Herr Mancini rørte sig, trods Slaget, ikke af Pletten, og hans Ubevægelighed blev tilstrækkelig undskyldt ved følgende Omstændighed. Det uhyre Trambolinspring, hvormed han vilde forbause Tilskuerne og tillige redde sig af Doktorens Kløer, var nemlig i Ordets egentligste Forstand blevet et Saltomortale for ham; thi hans Nakkebeen var brækket tvært over, saa at han paa en Maade var sprungen lige ind i Evigheden.

Bajazzoen blev tilsidst kjed af at dafte længere paa ham, da det intet nyttede. Han løstede nu Herr Mancinis Hoved i Beiret, og opdagede med Forfærdelse, at Manden var sleendød.

Alle Tilskuerne bleve i høj Grad bestrøgne over denne uventede Begivenhed. Doktoren søgte den Dødes Puls og erklærede, at han uden Redning var forløren. Den almindelige Glæde og Lystighed blev saaledes paa en ubehagelig Maade afbrudt ved Herr Mancinis uheldige Saltomortale; imidlertid var intet herved at gjøre; den Døde var og blev død, og Borgemeesteren stod heel modfalden over det uheldige Varsel, som ledsagede hans Valg.

Den følgende Dag blev Herr Mancini begravet under Sang og Klokkelæng. Alle Byens Magistratspersoner og Honoratiorens ledsagede den Døde til hans sidste Hvilested, og Byens Præst, Magister Windhase, holdt en skøn Tale over den forulykkede, hvilken han endte med følgende Ord: „Saaledes er da den salige Mand, som vi nu stæde til Jorden, død i sit lovlige Kald, i det han af yderste Ene stræbte at opfylde de Pligter,

som, ifølge hans Stilling i Livet, vare ham paaagte. Speiler Eder i hans Exempel, mine Venner! Gaf hen og gjør ligesaa, det vil sige: gaaer ikke hen og knæfker Eders Nakkebeen, men søger at opfylde Eders Pligter i den Virkefreds, som er Eder anvist, for at I een gang kunne samles med den salig Mand, naar I træde ud af Verdens-theatret bag Evighedens Coulißer. Amen!"

Saaledes var da Herr Mancini baade død og begravet. Alle Tilhørerne smeltede hen i Taarer ved den andægtige og opbyggelige Slutning, hvormed Magisteren endte sin Tale, og man beplantede Graven med Paaasketilier og Kaprifolier. Ingen var iaidlertid mere jammerlig tilmode ved Mancinis Begravelse, end Doktor Pankrazio; og denne hans Sorg havde en reen videnskabelig Grund. Han havde nemlig paa den Af dodes Hjerneffal opdaget adskillige mærkelige Organer, Forhøininger og Huulheder. Især havde han fundet Dandseorganet betydelig udviklet og desuden adskillige andre Udbærter i Nærheden af samme, som syntes at staae i Forbindelse med Mandens næsten utrolige Smidighed og Boielighed. Pankrazio var derfor meget ilde tilmode over ikke at have kunnet undersøge Kunstnerens Hjerneffal nøiere. Nu var den Døde begravet, og han havde alisaa intet Haab om at kunne anstille nogen ny Undersøgelse med hans Hoved, medmindre han paa en eller anden Maade kunde komme i Besiddelse deraf.

Begjærligheden efter at fortsætte sine Undersøgelser med Mancinis Hjerneffal vandt imidlertid Seier over enhver Betænkelighed, som en roligere Overveielse nødvendig havde maattet ladet opstaae i hans Sjæl. Den eneste Tanke, som nu fysselsatte hans Opmærksomhed, var Tanken om de nye Opdagelser, hvilke han ved Hjælp af den Dodes Hoved vilde gjøre, og han besluttede der

for at sætte sig i Besiddelse af denne, i hans Dine uvrurdeelige Skat.

Nattens Skygger havde forlængst leiret sig over Egnen, og Maanen svømmede bleg og mat gennem de mørke Taagefyer, da Pankrazio med sin Famulus Bastian, hvem han havde indviet i sine Planer, tiltraadte sin Vandring ud paa Kirkegaarden, i den Hensigt, at grave den Døde op og skjære Hovedet af ham.

Kirkegaarden laae øde og skummel i det dæmrende Maaneskjær, Midnatslaget lød huult fra Taarnet, og underlig hvistede Natteluften gennem de mørke Hylde-træer, som omhvælvede de Dødes Grave. Pankrazio og Bastian gik tause ved hinandens Side; det hele Foretagende var virkelig ogsaa af den Besskaffenhed, at selv den meest Fordomsfrie maatte føle sig greben af en hemmelig Rædsel ved Tanken derom. Pankrazios Længsel efter at komme i Besiddelse af Herr Mancinis Hjernefkal tillod ham imidlertid ikke at give nogen Betænkkelighed Rum. Det forekom ham desuden at være ligegyldigt, om den Døde blev liggende i Jorden med Hovedet eller ikke; derimod var Hjernefkalen, i hans Dine, altfor vigtig til at blive et Bytte for Tidens ødelæggende Tand. Bastian, som var forsynet med en Spade og et Brækjern, gav sig strax isærd med at grave paa det betegnede Sted, og Doktoren stod længselsfuld med Sækken, hvori han agtede at putte Mancinis Hoved, naar det var adskilt fra Kroppen.

Imidlertid gik Arbeidet lystig fra Haanden. Jorden var snart skaffet tilside, og Kisten kom nu tilsyne, hvori Herr Mancini udhvilete sig efter alle sine moissommelige Spring og Saltomortaler. Ved Hjælp af Brækjernet blev denne i Hast aabnet; Doktoren gav sig nu isærd med at skjære Hovedet af den Døde, hvilket ogsaa lykkedes ham, da han i Forveien havde forsynet sig med en Amputeer:

kniv; hele Operationen gik lykkelig fra Haanden, og Pankrazio stak inderlig fornøiet sit Bytte i Sækken, medens Bastian øste Graven fuld af Jord, for at intet Spor skulde forraade den natlige Expedition. Snart var Alt bragt i Orden, og med bankende Hjerter skyndte Pankrazio sig hjem, ledsaget af Bastian. Endnu samme Nat begyndte han at skelettere Hovedet, for at anstille en nærmere Undersøgelse. Han stod i den Forsætning, at intet Menneske var vidende om den Operation, ved hvilken han havde berøvet den elendige Mancini Hovedet. At dette imidlertid ingenlunde var Tilfældet, vil blive klart i Fortællingens Gang.

Nogle Dage efter kom En af Borgervæbningen, som ifølge Borgemeisterens Ordre holdt Vagt ved Byens nordlige Port om Natten, skyrtende ind til Pirkheimer. Den arme Mand var virkelig i en ynkværdig Forfatning. Hans Klæder vare i største Uorden, og hans Ansigt bar Præget af en dødelig Forsærdelse. Da det var tidlig om Morgen, og Borgemeisteren først pleiede at staae sildigere op, vakte Borgerens uventede Besøg megen Urolighed i det Pirkheimerste Huus. Borgemeisteren, som fuldt vel indsaae, at Borgerens Grinde maatte være af Bigtighed, da denne allerede saa tidlig paa Dagen ønskede at stædes til Audients, kastede sig skyndsomt i sin Slopok, og traadte med Løfler paa Benene ud til den Bængstede. Denne bukkede sig dybt for Byens Overhoved og udbrød, efter at have rommet sig flere Gange, i følgende Ord: „Høistærede, glørværdige Herr Borgemeister! Jeg maa først og fremmest bede Eder om ikke at vredes over dette mit uventede Besøg, men, saasom og eftersom Ordsproget siger: at Nød bryder alle Love, maa jeg allerunderdanigst anmode Eder om, at laane mig et gunstigt Øre i det Andragende, som jeg har at fremsøre for Eder. Jeg maa da først aabenbare Eder, at det aldrig gaaer rig-

tig til paa Kirkegaarden i de sidste Nætter, eftersom jeg i denne Nat haver havt et grueligt Syn, som bragte Haarene til at reise sig paa mit Hoved. Einiedandserens skinkbarlige Gjenfærd viste sig for mig i en gruelig Skikkelse. Hovedet var revet af den ulyksalige Mand, og han spankede ned ad Veien med fve Skridt, som et grueligt Spøgelse, standsede pludselig udenfor Skilderhuset, hvor jeg holdt Vagt, og talte følgende Ord med huul og rædselsfuld Stemme: „Væ, væ Borgemeisteren! Væ Byen og alle dens Indvaanere! En gruelig Misgjerning er begangen, eftersom de Døde ikke mere have Lov til at sove i Fred og beholde deres Lemmer ubeskjaarne.“ — „Men! gjentog Borgemeisteren: Hvorledes var det muligt, at den Døde kunde tale, eftersom J selv siger, at han intet Hoved havde?“ — „Dette er just det Rædselsfuldeste af hele Historien! afbrød Borgere ham: Hvorledes han kunde tale uden Hoved, kan jeg ligesaa lidt begribe, som J; men at han talte de anførte Ord, er uden for al Tvivl, da jeg med mine egne Øren haver hørt det. Et Gjenfærd, kan jeg tænke, bryder sig hverken om Hoved eller Hals, og kan vel ligesaa godt snakke uden Tunge eller Taleredskaber, som med dem. I det mindste er det utvivlsomt i nærværende Tilfælde, at den døde Mand tiltalte mig paa den anførte Maade.“ Pirckheimer blev heel underlig tilmode ved disse Ord, og var neppe istand til at dølge sin Forvirring. Han søgte imidlertid at sætte Mod i Borgere og lovede, at Sagen paa det nøiagtigste skulde blive undersøgt. Endnu den samme Dag lod han den Dødes Legeme grave op i hele Magistratens Paasyn, og man blev nu med Rædsel vaer, at Hovedet var skjaaret af. Ingen var istand til at begribe, hvorledes dette var gaaet til, eller hvad Hensigt Nogen kunde have havt med at berøbe den elendige Mancini Hjernekassen. Serminia, som erindrede sig Doktorens Li-

denſkab for det Gallſke System, yttrede for ſin Fader, at Panſkrazio upaardvilelig havde været Røveren, men Pirſheimer havde altfor høie Tanker om ſin vordende Svigerſon, til at han vilde laane hendes Formodninger et villigt Øre. Det var ham imidlertid meget magts paaliggende at erholde Viſhed om, hvo der havde været den natlige Røver, da han fuldt vel indſaae, hvilket Skaar hans Borgemeſterære vilde lide, ſaaſremt Tingen ikke blev opdaget.

At bringe i Erfaring, hvo der var Ophavsmanden til Mancinis Lemlæſtelse, var imidlertid juſt ikke ſaa let en Sag. Miſtanken om at Doktoren var den Skyldige, havde i denne Mellemtid vundet meer og mere Tiltroe hos Publikum, og Adſkillige forlangte end: og at der ſkulde anſtilles en Underſøgelse i hans Huus, for at man kunde komme paa det Rene med Sagen. Pirſheimer vilde derimod ingenlunde tilſtøde dette, da han, ſom ſagt, ikke troede, at Doktoren var den Skyldige. Han indſaae imidlertid Nødvendigheden af at anſtille de nøiagtigſte Efterforſkninger med Henſyn til Gjerningsmanden, og gav Germinia det Loſte, at Doktoren aldrig ſkulde blive hans Svigerſon, ſaaſremt han virkelig havde taget Hovedet af Mancini. Pludſeligt fremſtod Ferdinand og erklærede for Pirſheimer, at han endnu i denne Aften vilde bevise, at Doktoren var den, ſom havde været Ophavsmanden til det natlige Ran.

Pirſheimer var vel ikke tilbøielig til at troe den forebragte Beſkyldning, men da Ferdinand blev ved ſin Paaſtand, og Adſkillige af Byens klogeſte Mænd underſtøttede den ved deres Biſald, blev Borgemeſteren omſider nødt til at bide i det sure Æble og til at indvillige i den Plan, ſom Ferdinand havde udſpundet.

Om Aftenen gik Apothekereren, Herr Bittermann, hen til Panſkrazio, og indbød ham til en Spadſeregang i

den frie Luft. Doktoren, som hele Dagen havde siddet hjemme paa sit Bærelse og raget i Mancinis Hjerneskal, erklærede sig beredvillig til at følge med ham. Begge vandrede desaaarsag ud af Porten i det klare Maanestien, og Herr Bittermann, som var indvietet i Ferdinands Anslag, gik med sin ledsager ud paa Kirkegaarden. Doktoren lod til at blive ganske urolig, da Bittermann traadte ind med ham i de Dødes stille Have, men Apothekeren syntes ikke at lægge Mærke til hans Forvirring. Efterhaanden gav han Sanitalen en saadan Bending, at Mancinis Guillottinering blev bragt paa Bane. Jo længere han kom ind i denne Materie, desto ængsteligere blev Pankrazio. Sveden trillede i store Draaber ned over den elendige Mands blege Kinder, og en Feberghsen syntes at gjennemryste ham. Da nu Apothekeren med levende Færver begyndte at skildre det rædselsfulde Syn, som havde vilst sig for Borgeren den afvigte Nat, tiltog Pankrazio's Ængstelse i en betydelig Grad, og han trykte Apothekerens Arm tættere til sig. Imidlertid vare de komne hen til Stedet, hvor Mancini laae begravet. Pankrazio vilde nødig nærme sig det, men Apothekeren udbrød: „Ei Snak! Jeg veed da at J er ikke bange for døde Folk!“ Doktoren var i en yderst piintlig Tilstand; han rystede paa Arme og Been, og Apothekeren begyndte ordentlig at have Medlidenhed med den arme Mands Angst. De stode nu ved den nylig tilkastede Grav; Maanen kastede en dæmrende Straale paa de dunkle Fyrre og Naaletræer, som vare plantede trindts om, da begyndte pludselig Jorden at røre sig; en lang hvid Figur uden Hoved hævede sig frem af Mancinis Grav og stillede sig i Veien for de Gaaende. Doktoren sank med et Angstbrøl ned paa sine Knæ og jamrede: „Ak! Hvad vil J mig? Har jeg ikke Lov til at beholde Eders Hoved i Fred, J har jo selv ingen Nytte

af det, veed jeg!" — „Altsaa I har skjæaret Hovedet af den Døde?" udbrød Apothekeren forundret. Pankrazio var ikke istand til at give noget Svar paa dette Spørgsmaal. Han laae endnu paa Knæerne for den rædselfulde Skikkelse, som i Maaneksinnet saae ret frygtelig og gruelig ud. En pludselig Beslutning syntes imidlertid at gjenneemlyne hans Sjæl; han sprang hastig op, og foer i lange Sæt, lig en opjaget Hind, hen imellem Gravene. Den hovedløse Figur fløi efter ham, flyngede sig fast paa hans Ryg, og greb ham med Hænderne fat i Varykken. Doktoren udstødte et skjærende Angstskrig og foer affted ind af Byens Port. Den Hovedløse blev endnu bestandig hængende fast paa hans Ryg, og sorgjæves stræbte den elendige Mand at ryste den gruelige Vyrde af sig. Omfider var hans Kraft udtømt; han lænede sig halvbasmægtig op til et Huus; men den Hovedløse sporede ham med Hælene ind i Siden; da kom Apothekeren til og befriede den jammerlige Pankrazio fra sin Forsølgers Kløer, idet han tiltalte Figuren paa følgende Maade: „Nu, Herr Wallheim, maa det være nok med denne Maskerade, eftersom Herr Doktoren har tilstaaet, at Mancinis Hoved er i hans Forvaring." Forbauset kastede Pankrazio et Blik tilbage paa den Hovedløse; denne havde imidlertid kastet Forklædningen og sprang lyslevende ned fra Doktorens Ryg. Ferdinand stod for ham, og ved hans Side Herr Pirckheimer, som tiltalte Pankrazio paa følgende Maade: „Nu min Herr Doktor, er det ude med os. I haver røvet den Døde sit Hoved, og til Straf derfor skal I heller ikke have Germinia." Bestfæmmet sneg Doktoren sig hjem; den lykkelige Ferdinand sank i Pirckheimers Arme, og denne udbrød fornøiet: „Siden det er Himlens Willie, og I Begge have Godhed for hinanden, vil jeg heller ikke modsætte mig Eders Forbindelse." Saa

Dage efter blev Ferdinands og Germinias Bryllupsfest høitideligholdt. Den elendige Pankrazio reiste samme Dag bort fra Byen, og kom aldrig mere igjen.

Carl Lachmann.

Carl den X^{de} paa Den Wight.

Æret af det sormende Liv i Storbritanniens Hovedstad besluttede jeg at tilbringe nogle Uger paa Den Wight, hvis maleriske Klippepartier og friske Græssletter blive endnu mere indtagende ved Oceanets magiste Virkning. Neppe var jeg ankommen der, før Efterretningen om den mærkelige Julirevolution naaede mit Øre. Nogle Dage efter landede den ulykkelige Carl X med sin Familie i Spithead. Den amerikanske Paketbaad, Storbritannien, lagde bi uden for mine Binduer, og jeg havde saaledes Leilighed til at see de Landsflygtige paa Dækket. Læt derved laae den Chaluppe, paa hvilken Carl X Folge befandt sig. Fra alle Masterne, ligesom ogsaa fra den bageste Deel af Skibet, vistede det med Stjerner besaaede Flag, Washingtons republikanske Tegn. Den franske Korvet La Seine, med sit trefarvede Flag, havde lagt sig for Anker ved Siden af begge Skibene, og kunde iagttage enhver af deres Bevægelser. Det var let at see, at dens Ledsfagning var mere for at bevogte end for at hædre den dethroniserede Monark, og for at møde et Forsøg, som han muligviis kunde gjøre, til at vende tilbage til Frankrig. I denne Hensigt blev den understøttet af to mindre med Kanoner og Mørserer forsynede Fartøier, af hvilke det ene fort tilsorn bar Hertuginde af Berry's Navn, da hun bes

gjente sig af samme ved sine Udflugter fra Dieppe. Nu er det for hende og hendes Familie en Fjende, da det fører hende og tilligemed hendes Søn i Landsflygtighed. Ruinerne af en Kongeværdighed ere et sorgeligt Skuespil, som intet sølende Menneſke vil kunne betragte uden Medlidenhed. Men rige Folk af Engellands høieſte Adel havde indfundet sig paa Den Wight for at bisvaane Bæddefeilladsen, som Cerves havde i Sinde at foranſtalte med et Skib, der var bygget paa samme Maade, ſom de venetianſke Bæddefeilere. Man ſaae blandt Andre: Marquis af Angleſea, Lord Gratham, Hertugen af Norſolk og de fleſte Medlemmer af den kongelige Yachtclub. En Mængde zirlige Fartøier ſvævede hen ad den blaanende Vandſlade, ſom var let kruſet af en ſagte Luſtſtrøm. De bleve ſtyrede af den nævnte Klubs Medlemmer i blaae Troier, med hvide Hatte og røde Baand. Solens funklende Gjenſkin i Bølgerne meddeelte den hele maleriſke Scene en unævnelig Ynde, ſom ved Carl X og hans Families Nærværelſe erholdt et melankoliſt Anſøg. Hvilket Skuespil! Naar man overveier, at den hele Kataſtrophe blev fremkaldt ved to Menneſkers (Kongens og Polignac's) uheldbredelige Blindhed og Indſkrænkethed. For at ſtyrte en ottehundredeaarig Throne i ſaa Dage, behøvedes der kun to Menneſkers forkeerte og taabelige Udfærd; tre kongelige Generationer: Fader, Søn og Sønneſøn, vare ſaaledes fordrevne fra deres Fødeland, berøvede deres Værdighed, uden Hjem, og pludſeligt forviſte fra St. Clouds pragtfulde Gemakker til Dækket paa et republikaniſk Skib. Paa Den Wight blev Carl X med Familie modtagen med Deeltagelſe. Man beklagede dem, men taug. Der var ingen Trængſel for at ſee dem, ingen Jubel for at byde dem velkommen. Hertuginde af Berry tilligemed hendes Børn ſatte en

nindskrænket Tillid til Indvaanernes Gjæstfrihed paa Den, og denne Tillid stufede hende heller ikke. Den lille Hertug af Bourdeaux tog bestandig Hatten af og hilste til højre og venstre Side. Hans Tante hilste ligeledes, dog noget tvunget. Hertuginde af Berry havde Daarer i Vinene. Ophavsmanden til hendes Ulykke, Carl X, blev paa Skibet, medens hans Familie besøgte Den. Man har talt meget om den foregionne Egegyldighed og Rolighed, som udmærkede den kongelige Familie i dens Exil. Det er meget sandsynligt, at saalænge den troede sig bemærket, stræbte den ved et roligt Udvores ikke at forraade Hjertets Følelser. Men betragtede man de Landsflygtige nøiere, da var det ikke vanskeligt i deres Træk at opdage en concentreret Forvivelse.

Omtrent for 6 Aar siden saae jeg i Paris Hertuginde af Angoulême og Berry for første Gang. De bivaanede det Tedeum som blev affjunget i Cathedrakirken, for at takke Gud, da de spanske Cortes vare tilintetgjorte. Jeg sammenlignede siltende den glimrende Hofdragt, som de dengang bare, de Diamanter, som skjulte deres Hals og Skuldre, med den simple Merinos Kjole, som de nu havde paa. Contrasten mellem det glade Smil, som dengang svævede paa deres Læber, og mellem deres nuværende nedslagne Mine, var imidlertid endnu mere paaafaldende. Jeg havde Leilighed til at betragte denne Familie i et Dieblis, da den troede sig skjult for Alles Blik. Slottet Carisbrooke er, som man veed, en af de største Mærkværdigheder paa Den Wight. Jeg besøgte denne herlige Ruin, som engang havde været Carl I stes Opholdssted og hans Families Fængsel efter hans blodige Død. Man viser endnu det Bindue, gennem hvilket han ved Hjælp af sin trofaste Tjener, Henrik Firebrace, søgte at undkomme. Hans Datter døde 1650 i et af dette Slots Værelser.

— Vi traadte gjennem en smuk, med Moos bedækket Vort, og bleve pludseligt begge Prindsesserne tillige med deres Børn vaer. De støttede sig paa Rækværket, som indsluttede en lille grøn Plads. Hertuginde af Angouleme stod hængsunket i dybe Tanker med en Bog i Haanden. Værket var en Anviisning til at kjende Dens Mærkværdigheder. Uden al Tvivl havde hun just i dette Øieblik læst om Carl 8tes Ophold paa dette Sted. Hvorledes kunde det være andet, end at denne Erindring maatte vække hendes egen Smerte. Hertuginde sine vare røde af Graad og stirrede vildt hen for sig. Hertuginde af Berry holdt sin Søns Haand i sin egen, og betragtede ham af og til med et sorgmodigt Blik. Han er nu næsten 10 Aar gammel. Hans Ansigt er kun lidet udmærket; hans Dine mangler Liv, dog ikke Godmodighed. Hans Søster, som er eet Aar ældre, var den Muntreste og Livfuldeste af Alle, og forelagde sin Moder og Tante idelige Spørgsmaal. Endnu engang saae jeg Familien ved Gudstjenesten i Kirken til Høimesse. Hertugen af Bourdeaux blev ikke udmærket ved nogen kongelig Cresbeviisning; kun et Tæppe af Silke med Frankrigs Vaaben blev udbredt for hans Fodder. Ved hans høire Side var hans Moder og Søster, og Hertuginde af Angouleme sad noget længere borte. Hendes Andagt under Gudstjenesten syntes at være meget inderlig. — Carl 8 tog ikke i Land. Hertugen af Angouleme besaae Den paa en Fodvandring, men intet Menneske gav Agt paa ham. Vi saae Erfongen spadserer omkring paa Dækket i en blaa Overtjole, Støvler og en rund Hat paa Hovedet. Han tog meget Ennustobak. Man skulde ikke formode, at han var 72 Aar gammel. Han saae yngre ud end hans Søn. Hans Bevægelser røbede Energie, Bestemthed og Raskhed. Hans Bigotterie er til-

strækkelig bekjendt; det er gaaet ham, som det ofte pleier at gaae udmarvede Belystninger paa deres gamle Dage. Den forstyrrede Sjælefred prøver alle Midler, for at fylde sin indre Tomhed, og kaster sig omfiden i Bigotteriets Arme. Derfor afbildes ogsaa Carl X med en Jesuitskappe paa de parisiske Karrikaturer, i det han er i Begreb med at gaae ombord, men endnu engang med den jammerligste Mine af Verden folder Hænderne sammen og udbryder: „ah! encore un moment!“

En Scene af det franske Folkeliv.

Paa Landeveien fra Toulon til Paris gik en smuk, kraftig Mand med en lille Bylde paa Nakken og en Knortekjæp i den høire Haand, med hvilken han slog Grenene ned af Træerne ved Gjerdet. Hans Beenflæder var tilsmudsede, thi han havde gjort hele Reisen til Fods. Ved denne Dragt tildrog han sig nogle Gensdarmers Opmærksomhed, som just kom ridende. De forlangte at see hans Pas. I Begyndelsen blev han bestyrtet og blegnede, dog snart fattede han sig, og det var næsten som om et Smil svævede om hans Læber. I dette Smil laae der paa eengang noget Sørgeligt og Bittert. Han trak et forrebet Stykke Papiir op af Lommen og overrakte Gensdarmene det. Disse sammentegnede Signalementet med den Reisendes Udvortes, gabe ham derpaa Papiret tilbage uden at sige eet eneste Ord, og reed deres Vej. Det var siensynligt, at Guds gængerer var misfornøiet over denne Fremfærd. Han fortsatte imidlertid sin Gang, da et lydeligt Skrig og Raab om Hjælp naaede hans Øre. Strax efter saae

han to unge Fruentimmer i en Droschke, som en løbsk Hest slyngede frem og tilbage. Tømmerne vare sønder revne, og Hesten styrtede just i rasende Løb hen mod en bratnedsigende Forhøining. Fritz, saaledes ville vi kalde vor Rejsende, kastede sig mod det rasende Dyr; hans Styrke og beundringsværdige Smidighed gjorde at han uden Fare bragte Hesten til at standse. Det var ogsaa paa den høie Tid, thi Afgrunden var kun faa Skridt borte. Da han saa hvilken Fare han havde afværget, lyfte Glæde og Tilfredshed i hans Nie. Han knyttede derpaa Tømmerne sammen, da En af de unge Piger med bevæget, af Angst og Rørelse skjælvende Stemme, bad ham om at ledsage dem til et Slot i Nærheden, som hun pegede paa. Han betænkte sig et Diebtik, og var just i Begreb med at føre Hesten hen paa den rette Vej, i den Hensigt at gaa videre, for at unddrage sig de Rejsendes Tak, da den smukke Pige gjentog sin Bøn. Fritz smilte vemodig og førte Hesten, uden at sige eet eneste Ord, ved Tømmerne hen ad den betegnede Vej.

Fritz var ikke istand til at aflaae den skønne Bedendes Begjæring; Natten brød allerede frem da de naaede Slottet, og den Rejsende lovede sig til at forlade Damerne. „Hvorledes? udbrod den Yngste: De vil allerede forlade os? Vi havde haabet, at De i det mindste vilde tilbringe Natten paa Slottet, og bede Dem ret hjertelig om at tage mod dette Tilbud.“ „De ber der ret hjertelig derom? gjentog Fritz med et vemodigt Smil: Disse Ord har jeg længe ikke hørt. Skjøndt det egentlig ligger uden for min Plan, kan jeg dog ikke undslaae mig for at modtage Deres godhedsfulde Tilbud.“ Den unge Dame førte ham nu ind til sin Moder, som med Venlighed tog imod ham. Han erfoer nu, at han befandt sig i den rige Banqueur S's Huus, og at de to unge Damer vare Dennes Døtre. Hans

Ansigt havde antaget et mere levende Udtryk; imidlertid blev man snart vaer, at det kun var en flygtig Glæde, som for et Øieblik opklarede hans Træk, og at en dyb Smerte var Grundtrækket i hans Sjæl. Pigerne ønskede gjerne at erfare den Reisendes Stand, Herkomst og Navn, men Fritz lod denne Materie aldeles uberørt, og Ingen vovede at spørge ham derom.

Da det nu var bleven sildt og man vilde gaae til Sengs, førte en Tjener den Reisende hen til et pragtfuldt meubleret Værelse. Da han nu var ene og sammenlignede sin forrevne smudsige Dragt med de glimrende Speile, Broncevaser og Mahogniconsoler, blev han ret vemodig stemt. Paa Søvn kunde han ikke tænke, thi en Mængde modstridende Følelser bevægede hans Sind, og han ønskede at finde en Bog for at adspredde sig. Han søgte rundt om, og opdagede omsider et lille Skab i Væggen, som indeholdt en elegant Samling af Bøger. Først faldt et voluminøst Bind ham i Hænderne. Det var *Code de procédure criminelle*. Hastig og med Afsky lagde han det bort. En Samling af fragmentariske Bemærkninger og Stroeftanker havde derimod noget mere Tiltrækkende for ham. Paa eet af Bladene fandt han Følgende: „Verdens Bog indeholder for Størstedelen kun falske Titler og Præensioner. Mogle ere pralende, men skjule kun Armod og Mangel. Andre virkelig store og ædle, have ofte umiddelbart deres Oprindelse af blodige Handlinger og Forbrydelser. Kun een Ting er vigtig og nødvendig i Samfundet, nemlig den: at man bærer sin rette Paaskrift.“ Fritz gjennemlæste dette Sted flere Gange, og eftertænkte længe Meningen deraf. Han fandt deri noget Trøstende for Alle, hvilke Skjæbnen uskyldt havde ladet kæmpe med Gjenvordigheder. Hans Sjæl blev roligere og han sov ind.

Da han kun sjelden havde overnattet paa et saadant Sted, var det ikke faldet ham ind at lukke Døren til Bærelset i Laas. Han sov endnu, da Tjeneren efter hans Befaling traadte ind, for at børste hans Klæder. Medens han bankede dem, faldt nogle Papiere ud af den ene Komme, og Personen var altfor nysgjerrig til ikke at læse dem. Nogle Breve, skrevne af en qvindelig Haand og blot undersignet med Navnet Louise, faldt ham i Hænderne, tillige med en Lok blond Haar. Blandt dem laae et Stykke Papiir af smudsigt og brunt Udseende. Neppe havde Tjeneren læst dette, før han ilfsomt skyndte sig ned til sit Hersteb. Damen i Huset udstødte et Skrig af Angst og lod strax spænde for. Efter et Kvarteers Forløb vare Alle kjorte bort. Endogsaa Tjeneren maatte begive sig til et affides liggende Bærelse i Parken. Kun en gammel Kone blev tilbage og lagde Fritz's Klæder paa en Stoel ved hans Seng. Han slumrede endnu, men vaagnede snart op, da han hørte en Vogn rulle ud af Gaarden. Hurtig klædte han sig paa, og aabnede Vinduet.

Den herlige Egn laae for ham i Solens pragtfulde Belysning. Den friske Morgenluft viftede i hans Lokker, men Fuglenes glade Qviddren havde dog det meest Tiltrækkende for ham. Imidlertid var Solen stegget høiere, og han tænkte nu paa at fortsætte sin Vandring.

Endnu engang kastede han et Blik tilbage paa de pragtfulde Omgivelser, snørte Randselen fast paa Ryggen, og forlod Bærelset med et sagte Suk. Han hørte eller saae Ingen paa det lange Gallerie, som førte ud til Trappen, alle Dørrene vare lukte; han bankede paa Døren til Salen, hvor han i Gaar havde fundet en saa gjæstmild Modtagelse, men ingen Stemme bød ham at træde ind. Endelig kom den gamle Kone langsomt gaaende og sagde: „Min Søn! Alle

Beboerne af Slottet ere reiste bort!" Fritz blev lige som lynslagen. Han undersøgte sine Papirer nøie, og fandt at Intet manglede, men at de laae i en anden Orden, hvoraf det blev klart, at en fremmed Haand havde undersøgt dem. Denne Tanke gjennemlød ham med frygtelig Rædsel; han maatte sætte sig ned, for at vinde sin Fatning tilbage. „Stakkels Menneſke! sagde den Gamle, og gav ham et Glas Vand: Han har dog intet ondt Ansigt.“ Endelig kom den Ufmægtige til sig selv igjen og udbrod i de Ord: „Ak! Jeg veed hvorfor de Alle saa ilfsomt ere reiste bort. De frygte mig som et vildt Dyr; de flye mig som en Pestsyg. O, dersom de vidste mit Livs Historie, da vilde de have Medlidenshed med min Ulykke.“

Saa Dage i Forveien var den unge Mand bleven løsladt fra Galleierne i Toulon, hvilken Straf han, paa Grund af en Forbrydelse, havde udstaaet i fem Aar. Man iførte ham sine egne Klæder, overleverede ham et Pas, paa hvilket følgende Ord stode: „Frigi ven Galleislave“, og lod ham saaledes gaa.

Schillers sidste Pennestrøg.

Alt hvad der staaer i nogen Forbindelse med en stor Mand er mærkbærdigt for Jagttageren. Og det med Rette, thi lad det endog være en Biring: Maaden, paa hvilken hans Haar er ordnet, hans Kjoles Snit, en Plet eller et Mærke i hans Ansigt, det Store maae dog tilsidst kunne lade sig opløse i lutter saadanne Biring; disse ere forenede med den Kjaede, hvis sidste Led Aanden er, og Maleren, som portraiterer en ædel Mand, kan ikke ubelade en Mængd af Maleriet, skjøndt denne ikke er nogen Deel af hans Charakter. Reliquierne, som en elsket Gjenstand har efterladt sig, have Værd i vore Dine, selv om de vare de største Ubetydeligheder, og vi betragte et Blæthorn med Urefrygt, fordi vi vide, at Luther betjente sig deraf. Naar vi nu først øine Tanken om det Store, og Aanden i sin umiddelbare Virksomhed, i sine Værker, da gribes vort Hjerte af en Følelse, som gjennembryder alle Tidens og Rummet's Skranke, og paa en underfuld Maade sætter os i Forbindelse med den Adskilte. Jeg seer mig saaledes istand til at meddele Dem en Erindring om den udydelige Schiller, som ikke blot stod i nærmere Forbindelse med hans Aand, men tillige maa have saameget større Interesse, som den er det Sidste, han har efterladt sig.

Jeg var saa heldig at staae i en Forbindelse som gjorde det let for mig at erholde fuldstændige Efterretninger om de sidste Dage af hans indholdsrige Liv, og altsaa tillige Oplysning om det Arbejde, hvormed den Forevigede sluttede sin jordiske Løbebane. Dette Værk er vel ikke fuldendt, men just denne Omstændighed indeholder en kraftig Opfordring for os, til at afbetale den

Elstede Noget af den Gjæld, som vi ere hans udsædige Bærker skyldige, ved at meddele det.

Greben af en vemodig Forudfølelse om sin nære Opløsning gif Schiller, bevæget af en høi Tanke, som han endnu vilde efterlade Verden, hen til sin Pul; og maaskee ingensinde tog han Pennen med et ulydere Hjerter — af! Han vilde jo skrive det Sidste! Han skrev Følgende: „Der — — var — —“ Men hvem vil ikke finde det tilgiveligt at ethvert enkelt Ord vækker Følelse hos mig, som jeg ikke mægter at holde tilbage? — „Der var —“ Ak, ogsaa han var, men er ikke mere. Det Held at see ham blandt os, at kunne lytte til hans Tale, at kunne see ind i hans klare blaa Øie, var, men er ikke mere! Men jeg gaar videre. — Han begyndte altsaa med følgende Ord: „Der var engang — —“ Hvorledes! Skulde De ikke med mig føle den stille, qvægende Trost, det glade Haab, som dette Ord udtaler? „Engang!“ Dette Udtryk peger jo, liig Romernes Janus, hen i Fortiden, og afstøffer os Taarer over det Tabte. Det peger jo hen i Fremtiden, og afstørrer vore Taarer paany med Sløret, bag hvilket vi ane et glædeligt Gjensyn. Schiller havde skrevet de nævnte Ord og følte Smerten, som for et Dieblis havde forladt ham, vende tilbage med fordoblet Magt. Han samlede al sin Kraft og skrev Linien ud. Han stod op, forlod Pulten, for aldrig mere at komme til den, og efter hans Død fandt man følgende Ord skrevne paa Papiret: „Der var engang en Greve“ („Es war einmal ein Graf“) — Her havde Schiller lagt sin Pen ned for bestandigt.

N. Cosmar.

Liighed og Forskjel.

I Umgangs sproget kalder man Elskeren „chapeau“ altsaa „Hat“. I hvilke Henseender kan man sige, at denne Bencævnelse er passende? Hvilken Liighed have Hatte og Elskere med hinanden, og hvori ere de forskellige?

Fremfor Alt synes Hatte og Elskere deri at ligne hinanden, at de bestaae af Harehaar; dog ere de deri forskellige fra hinanden, at man blot anskaffer sig Hatten for Hovedet, ved Elskeren tager man derimod næsten slet ikke Hovedet paa Raad med. — En Hat og en Elsker ligne ogsaa i den Henseende hinanden, at de elskes saameget høiere af Damerne, som de have Prydelser af Sjædre, men de ere deri forskellige, at man trækker Hatten over Hovedet, naar Solen skinner, men derimod trækker Elskeren til sig, naar den gaaer ned. — En Hat og en Elsker ligne ogsaa hinanden deri, at de maae være vandtætte, hiin mod Regnvand, denne mod Taarevand; men de ere deri forskellige, at Hatten kommer fra Regnen i det Tørre, Elskeren derimod fra Regnen under Tagdryp. — En Hat og en Elsker ligne hinanden deri, at Middelstanden kun har een og skaaner den; de høiere Stænder have derimod Flere og omgaaes skaanseløst med dem Alle; men de ere forskellige i den Henseende, at man gjerne vil have Hatte, som ere ret faste; men Elskerne ynde man saameget mere, jo løsere de ere. — Dog er Liigheden større end Forskjelligheden: Hatte og Elskere gaae ofte over fra den naadige Frue til Kammerpigen; Hatte og Elskere blive ofte forbyttede i Selskaber; Hatte og Elskere flyde let bort ved det første Vindstød; Hatte og Elskere bestaae ofte af Rattedhaar; Hatte og Elskere have

noget særdeles Tiltrækkende, saalænge de ere nye; blive de gamle, da er det ude med dem, o. s. v. Det er altsaa en fortræffelig Benævnelse at Elskeren kaldes Chapeau; Egtemændene kunne derfor ikke ønske noget inderligere, end at deres Koner altid maa gaae uden Chapeauer. Ved denne Leilighed kan jeg ikke undlade at tilstaae, at jeg har beriget min Kundskab om det qvindelige Hjerte betydeligt ved at lægge Mærke til Maaden, hvorpaa Damerne bære deres Hatte. En lille Hat, løst bundet og tillige lidt skjævt hæftet paa den ene Side, forraader et skjult og muntert Sind. En stor Hat med brede Kanter, trykket ned paa Panden, vidner om Egenfindighed og Trods; en Hat med smal Skygge, dreiet en Smule ned mod det høire Øre, vidner om Følsomhed; en stor Hat med en hoi Pul, hængende løst paa Panden, lader mig ahne en genial Dame, o. s. v. Endog i Maaden at bære Baandet paa under Hatten ligger en Charakteristik af det smukke Køn, og enhver Eløise er for mig et særegent Navnetræk, ved hvis Hjælp jeg vilde være istand til at dechiffere mangt et Træk af Damerens Character.

M. G. Saphir.

Skizze efter Naturen.

Danmarks Bogetræe nu prænger
 Herligt i sin grønne Dragt,
 Medens duunbelsædte Sanger
 Priser høit Naturens Pragt,
 Litter frem blandt friske Blade,
 Quidbrer muntre Melodi;
 Bækken risler, Blomster bade
 Sig i Døverne deri.

Vaaren deiligt Alt forynger,
 Alt oplives meer og meer;
 Solen varme Straaler slynger
 Over forðums frosne Leer;
 Raade Lam i Græsset hoppe,
 Bønden synger bag sin Plov,
 Vinden vifter Træers Toppe,
 Hjelent Droslen slaar i Skov.

Lys! — En sagte Nulken lyder! —
 Seer Du hist den mørke Sky? —
 Svagt et Lynglimt Skyen bryder,
 Bange Fuglen søger Lys:
 Det er Vaarens første Torden,
 Majestætiff ruller den.
 Alt nu lytter, Alt er vorden
 Stille — See! et Lyn igjen!

Meer og mere mørknes Himlen,
 Snart er den af Skyer skjult;
 Løst er hele Fuglevrimlen,
 Stormen sufer alt saa huult —
 Siig, hvad er det hist i Byen,
 Der saa langsomt nærmer sig
 Medens Lynet krydser Skyen? —
 Man til Graven bær et Liig!

Dy til Kirken man nu stiger;
 Risten er ved Maalet sat —
 Skjult af Skyer Solen viger,
 Himlen fortænes — Dag bliver Nat;
 Stærkere nu Stormen hviner,
 Lynglimt følge Slag i Slag —
 Præsten alvorsfuld fremtriner,
 Rolig under Tordnens Brag.

• Underligt i Stormen lyder:
 „Gengang atter du opstaaer
 Af dit Støv, naar han der byder,
 Dommeren, til hvem du gaaer.
 Her er Hvilte, Døden kalder
 Gengang os til samme Sted!“ —
 Risten sænkes, Jorden falder
 Vuldrende paa Laaget ned.

Hulere dog Tordnen brager,
 Medens Regnen styrter ned;
 Modet Alle nu forsager,
 Herrens Tjener bliver ei ræd:
 Fromt og blideligt han hæver
 Signende sin høire Haand,
 Fast han staaer, mens Skaren bæver,
 Rolig som en himmelsk Aand.

Stormen hvirvler vildt hans Løkker,
 Regnen pidsker i hans Haar —
 Modet intet Uveir røkker;
 Lynet knitrer — og han staaer
 Som af Glorie omgivet.
 Skaren gaaer fra Graven frem,
 Modet atter er oplivet,
 Hver nu iler til sit Hjem.

Jordnen standser, Stormen splitter
 Skyerne paa Himlen a
 Regnen sagtnes, Solen titter
 Alter frem bag Skyers Nad.
 Snart paa ny sig Lærken svinger
 Over blomsterklædte Vang,
 Rystende de vaade Vinger,
 Priser Herren i sin Sang.

Georg Otto Sævre.

Forgængelighed.

Frit efter J. G. Jacobi.

Siig, hvor er Violens Glæds
 Som saa huldt os vinked',
 Og i Floras Blomsterkrands
 Fremt og stille blinked?
 Ungling, Vaaren er saa kort;
 Al, Violen visned' bort!

Hvor er Rosen frisk og rød,
 Som vi glade plukked',
 Mens i Lundens dunkle Skjød
 Nattegalen sukked'?
 Pige, Somren flygted' hen:
 Al, og Rosen svandt med den!

Før mig til den klare Bæk,
 Hvor melodisk Roven,
 Bag den vilde Rosenhæk,
 Risled' gennem Skoven;
 Mægtig lued Solens Brand:
 Bækken svandt i nøgne Sand.

Lad os hen til Hytten tye,
 Som os mildt beskygged',
 Hvor bag svale Blades Ly
 Stovens Sanger bygged';
 Al, det fuste vilst fra Nord!
 Lovet bort i Stormen foer.

Hvor er Pigen, huld og god,
 Som jeg eengang flued',
 Paa hvis Kinder Rosens Blod
 Mildt i Purpur lued'?
 Skjønhedsvaaren er saa kort:
 Dgsaa Pigen visned' bort.

Hvor er Skjalden, som engang
 Trylled' sødt vort Hjerter,
 Og ved Harpens rene Klang
 Dulmed' Livets Smerte?
 Diet trindt forgyaves seer:
 Al, thi Skjalden er ei meer!

Fr. Sneedorff Birch.

G u s t a v V a s a ,

en historisk-romantisk Fortælling fra det syttende
Aarhundredes første Halvdeel.

Slotsherren Erik Banner paa Kalls stod tankesfuld i den hvælvede Riddersal og stirrede ud over Havet, som i skumhvide Bølger taarnede sig mod Kysten. Den tidlige Efteraarsaften spredte allerede sine Skygger over Vigen, og Stormen drejede Taarnstøiene med en underlig klagende Lyd. Den gamle Banner lod til at være hensunken i dybe Betragtninger; hans Blik spejdede forfærdende i det Fjerne, hvor de sølagraae Maager svang sig hen blandt de oprørte Bølgers Skum, og det lod til, at en urolig Forventning beherskede hans hele Sjæl. I Baggrunden af Salen sad en ung Pige, sysselsat med kvindeligt Arbeid. En isabellefarvet Silkekjole omgav hølgede hendes ranke Skabning, og gjennem de mørkebrune Løkker slyngede sig en Snor med Granater, hvis dunkelrøde Skjær dannede en sælsom Modsatning til den fine, let henaandede Rosenfarve, som maatte hendes Kind. Ved hendes Side stod en middelaldrende Mand, paa hvis Ansigt et uroffeligt Phlegma, blandet med en inderlig Selvtilfredshed, afspejlede sig. Han syntes at være fordybet i en ivrig Samtale med Pigen, skjøndt hans phlegmatiske Aandsbeskaffenhed næppe lod formode, at nogen hæftig Sindsbevægelse var i Stand til at røkke hans Jævnind. „I Sandhed, smukke Ebba! talte han: Jeg begriber ingenlunde, hvad I kan have at indvende mod det Forslag, som jeg nylig gjorde Eder. Naar I dog ret vil betænke Sagen, da troer jeg visseelig, at I vil forandre Eders Beslutning, før jeg reiser bort herfra.“ — „Ei, Mynheer van Schoo!

ten! gjentog Vigen: Lad dog denne Materie fare; den begynder virkelig at trætte mig, og jeg begriber ikke, hvorledes I kan blive ved at fortsætte den i det Uendelige, efterat jeg med Bestemthed har erklæret, at jeg ikke kan indlade mig paa Eders Forslag." — "Min Gud, afbrød van Schooten hende: Overvei dog rigtig Sagen, min stolte Dame! Betænk, hvilket Herreliv I kommer til at føre ved min Side. Seer I, om Søndagen, naar jeg er ude i mine Handelsanliggender, kan I ganske rolig sidde hjemme og more Eder med at tælle nogle Poser med Dubloner og Portugaleser, hvilke jeg til den Ende skal overlade til Eders frie Raadighed, for at Tiden ikke skal falde Eder lang. De øvrige Dage om Ugen bliver jeg hjemme hos Eder, til Børstiden nærmer sig. Vi sidde da i Stadsfestuen og passiare sammen; I med Eders Mops paa Skjødets, og jeg med min lange tyrkiske Pibe i Munden. Ved Siden af os staaer den blanke Solkaffekande paa Glæder, og med Eders hvide Hænder skjænker I den brune levantiske Drik for os Begge. Jeg seer mig allerede i Tanken omgivet af en heel Skare smaae van Schootener, som med deres Krumspring, lig unge Bavianer, søge at more os paa bedste Maade. Hvilken Glæde og Gammen for Eder, smukke Ebba, at opdrage Glutterne til agtbare Amsterdammerskjøbmænd! Hver Søndag maae de søde Børn have en Portion Bank, for at være artige hele Ugen igjennem. Jeg lærer dem at regne; I lærer dem at skrive, læse o. s. v.; O! jeg har fortræffelige pædagogiske Principer!" — "Ja tilvisse, Mynheer van Schooten! gjentog Ebba: Eders pædagogiske Grundsatninger ere heel fortræffelige, og jeg maa virkelig beundre dem, især naar jeg betænkter, at Eders Børn skulle have Bank om Søndagen, for at være artige hele Ugen igjennem. Men, jeg beder Eder endnu en Gang om at slippe denne Materie; thi den har allerede

længe faldet mig yderst besværlig." I dette Dieblif hørte man tre langtudholdende Stød i et Horn fra Taarnet, og Slotsherren forlod ifsomt Vinduet med de Ord: „De komme! Det kan ikke være andre end dem!" „Hvem?" gjentog van Schooten med forundret og nysgjerrig Mine: „Hvorledes, Mynheer van Schooten? afbrød Banner ham: Har I allerede glemt, hvad jeg i Gaar fortalte Eder med Hensyn til den Fangne, som jeg venter i Aften?" — „Ak! gjentog van Schooten: I mener den unge Vasa! ja saa — jeg ønsker Eder til Lykke med Eders Fætters Ankomst. Imidlertid forrekommer det mig at være et temmelig doveligt Hverv, I har overtaget Eder. 6000 Rdlr. ere tilvisse ingen Ubetydelighed i disse pengesfattige Tider, og med denne Sum har I jo maattet love at indestaae for ham." Medens van Schooten talte var Ebba gaaet hen til Vinduet. Maanen traadte i dette Dieblif frem bag de ilende Skyer og kastede et mat dæmrende Lys over Bugten. Man sånede ikke langt fra Kysten en Baad af temmelig anseelig Størrelse, som blev roet af tvende Mænd. Midt imellem disse sås en mørk Skikkelse, tæt indhyullet i en vid Kappe. Slotsherren var imidlertid gaaet ned, for at modtage sin nye Gæst. Van Schooten havde sat sig ved Marmorbordet og trukket en Blyantspen op af Lommen, med hvilken han begyndte ibrig at regne. Ebba stod tankesfuld ved Vinduet og stirrede ud i den mørke Efteraarsaften. Tusinde forskjellige Tanker gjennemkrydsede hendes Indre. Hun udtastede i Fantasien et Billed af den unge Konges Sjælstilstand og de Følelser, som, ved Synet af hans fremtidige Opholdssted, maatte gribe ham. Ungelingen var af Erkebiskop Gustav Trolle forlangt som Gidsel, medens man underhandlede med Svenskerne; han havde i Forening med Sverrigs Rigsforstander

Steen Sture flaaet den danske Armee ved Brennekirken, og var i Aaret 1518 af Christian den II den ført som Gidsel til Kjøbenhavn. Saaledes var han nu paa eengang reven ud af alle tidligere Forhold, og i et fremmed Land, som han hadede, aabnede sig et Fængsel for ham. Slotsherren paa Ralsø havde maattet love at indestaae for ham med 6000 Rdlr. Alle Ynglingens dristige Planer vare saaledes paa eengang, ligesom ved et Lynslag, tilintetgjorte, og en mørk Fremtid laa truesende for hans Blik. En sælsom veemodig Tølelse greb Ebba ved Tanken om den heltmodige unge Mand's Skjæbne. Pludselig blev hun reven ud af disse Betragtninger, da Døren gik op, og den gamle Banner traadte ind med Gustav ved Haanden. Ynglingen var indhyllt i en sort Kappe, men rev den hastig af ved Indtrædelsen i Salen, og hilfede Ebba med let Ansigt. En mørk Tungsindighed laa udbredt over hans hele Ansigt, og hans blege Kinder syntes endnu blegere, i Sammenligning med den fuldkommen sorte Dragt, som han bar. Banner gjorde nu sin Gæst bekendt med Omgivelserne, men denne syntes at være træt af Reisen, og Slotsherren, som bemærkede hans Udsprethed, gjorde derfor snart Ende paa Samtalen. Han lod Gustav anvise de Værelser, som vare bestemte til hans fremtidige Opholdssted, hvorpaa denne ønskede Godnat og forsoiede sig bort.

Kort efter at Gustav havde forladt de Andre, hørte man Hestetrampe i det Hjerne, og et Bud overbragte Slotsherren en Skrivelse. Han brækkede Seglet forventningsfuld og læste Følgende:

Stockholm, den 10de Novbr. 1518.

„Hilsen og Venstabil

Skjøndt jeg endnu er heel forvirret af de seneste Dages Begivenheder og næppe i Stand til at

tænke noget Sammenhængende, maa jeg dog meddele Eder en kort Udsigt over det, som her er foregaaet. Den første Novbr. indfandt den fornemste Deel af Adelen og Geistligheden sig her i Staden; thi, skjøndt Stænderne allerede havde anerkjendt Kongens Ret til den svenske Throne og givet ham, som den retmæssige Thronarving en skriftlig Forsikring, troede han dog at burde endnu tydeligere udvise de Grunde, paa hvilken hans Anerkjendelse hvile. I denne Hensigt blev paa Brunkebjerg, udenfor Staden, opreist et Stillads og Biskoppen Jens Beldenack udvalgt til Taler. Han besteg Talestolen, omringet af Folkemængden, som var strømmet sammen, for at overvære Kroningshøitidelighederne. Ved Bjergets Fod laae de danske Tropper. Iblandt de Grunde, som Biskoppen anførte for at bevise Kongens Ret til Thronen, vare fornemmelig to af Bigtighed. Den Første: at Christian allerede i sin Faders Regjeringstid var udvalgt til Sverrigs Konge, og havde modtaget et af hele Rigsraadet undertegnet Diplom; den Anden: at han som Søn af en svensk Konge, efter Landets Love, var retmæssig Thronarving. Denne Lov blev forelæst af Beldenack, som til Slutning med lydelig Stemme spurgte Folket: om det anerkjendte Christian, som sin retmæssige Herre og Konge, hvilket Spørgsmaal blev besvaret med et eenstemmigt Ja!

Strax derpaa fulgte Kongens Hylдинг og Edens Afstæggelse. Om Søndagen den 4de Novbr. fandt Kroningen Sted i Stadens Hovedkirke, og tre Dages Festsigheder afløste den paa Slottet. De Fornemste af den tilstedeværende svenske Adelsbudne, og Alle følte sig i høi Grad smigrede ved Kongens Naade. Imidlertid viiste det sig snart, at

Denne tilsyneladende Mildhed kun var paaatagen. Kongen havde paa sin sidste Reise fra Danmark foruden sin Fortrolige Didrik Slaghæft ogsaa medbragt Biskop Jens Andersen Beldenack af Byen, ikke fordi han var ham synderlig bevaagen, men fordi han kjendte ham som et listigt og forsageligt Hoved. Til en saadan Raadgiver trængte han just i dette Dieblis. Længe var man i Uvisshed om hvilke Midler man skulde gribe til, for at sikre Kongen Sverrigs Besiddelse. At skaffe de Mænd af Veien, som kunde opkaste sig til Folkets Anførere, syntes at være raadeligst. Men under hvilket Paaskud, med hvilket Skin af Ret kunde man gjøre dette Skridt? Omhyder foreslog Didrik Slaghæft en Udvei, som syntes at lede til det forønskede Resultat paa den antageligste Maade. „Vi maae, sagde han: Skjelne mellem Kongen som Konge og som Guldbyrder af den pavelige Bulle. Som Konge kan han og har han skænket Tilgivelse, men som Den, der er bemyndiget til at udføre Pavens Ban, maa han strængt rette sig efter Lovene som den hellige Kirke foreskriver.“ Man besluttede nu at Erkebiskopen Gustav Trolle skulde fremtræde som de svenske Stormænds Anklager og bede Kongen om de Skyldiges Afstraffelse. Hans Bøgring var frugtesløs; han maatte bekvemme sig til at udføre Kongens Befaling. Onsdagen efter Kroningsfesten, den 7de Novbr., bleve de Anklagede tilfagte at møde paa Slottet i Kongens Rættelse. Erkebiskopen traadte nu frem og beklagede sig over de Voldsomheder, som af Steen Sture og Dennes Parti vare ham tilføiede, og over den Uretfærdighed, hvormed han og Kirkens Tjenere, saavel som dens Godser vare blevne behandlade. Han forlangte Erstatning for det lidte Tab og Gjenopbræ-

gelsen af sit Slot, som var blevet afbrændt. Christine Guldensjerne, Steen Stures Enke, blev af Kongen haardt tiltalt for hendes Gemals Udfærd. Hun troede at burde retfærdiggjøre denne, og var uforsigtig nok til at overlevere Kongen et Dekret, undertegnet af de fornemste Mænd i Sverrig, ifølge hvilket Erkebispens var bleven affat. Dette var just, hvad man ønskede. De, som havde underskrevet Dekretet vare netop de Mænd, hvis Undergang var besluttet. Disse bleve siebliffelig fængslede og en Kommission udnævntes for at dømme dem. Denne Kommission bestod af lutter svenske Geistlige, foruden Biskop Beldenack og Erkebiskop Trolle. Disse Mænd, som vare stødte i den Nødvendighed, enten at fordomme de Anklagede, eller at paadrage sig Kongens Unnaade, valgte en Middelvei, idet de erklærede Forbryderne, ifølge de kanoniske Love, for Kjættere. Denne Dom var tilstrækkelig for Kongens Hensigt. Portene bleve lukkede; Trompetere rede gjennem Gaderne og forkyndte Kongens Befaling, at Ingen maatte forlade sit Huus. Bange Anelser, Skræk og Rædsel greb Indvaanerne. De ulykkelige Slagtroffere bleve af Rødlerne førte ud paa det store Torv. Man oplæste deres Forbrydelse for det omkringsstaaende Folk. Henrettelserne begyndte. Biskopperne bleve først halshuggede, efter dem tretten Rigsraader og Riddere; dernæst tretten Raadsherrer og tre Borgermestere, og til Slutning femten Borgere. De følgende Dage fortsattes Henrettelserne, og de Halshuggedes Legemer bleve kastede i tre Hobe; de Geistlige, Adelige og Borgerlige, hver for sig.

J kan tænke, hvilken Bestyrtelse disse blodige Scener fremkaldte trindtom i Staden; hvilke Følger de ville drage efter sig, er ikke let at indsee.

Stræk og Forvirring hersker trindtom; men Solsfets Forbittrelse over den begangne Rædselsdaad begynder tillige at ytre sig og vil snart blusse frem i fordærvelige Flammer. Blandt de henrettede Riddere er ogsaa den unge Gustav Vasas Fader, Erik Johansen. Hvorledes jeg betragter Sagen kan I vel vide; jeg afholder mig derfor fra enhver Ytring desangaaende, og undertegner mig med Høisagtelse

Eders hengivne

Henrik Gjø."

Slotsherren lagde tankesuld Brevet sammen og meddeelte Ebba i faa Ord Hovedindholdet. Van Schooten var imidlertid bleven færdig med sine arithmetiske Beregninger og nærmede sig ligeledes, for at blive deelagtiggjort i de nye Efterretninger. Det laskede hen ad Midnat, og Lysene vare brændte langt ned i Stagerne. Man skiltes derfor snart ad, og Enhver begav sig til Hvile.

Stormen havde lagt sig; Maanen blinkede rolig gennem de flygtende Skyer, og Havets Rasen var standset. Ebba traadte hen til Vinduet og stirrede ud i den klare Nat. Efterretningen om Blodbadet i Stockholm havde rystet hende alt for meget, til at hun kunde sove. Hendes ophidsede Fantasi foremalte hende de blodige Scener i rædselsfulde Farver, og Tanken om de Skyldfrie, som paa en saa oprørende Maade vare bragte af Dage, fyldte hendes Sjæl med dyb Beemodighed. Hendes Dine skuede henover den maanelys Egn og tabte sig drømmende i det Fjerne. Alt var stille og øde trindt om, kun Bolgernes eensformige Slag mod Kysten brød Nattens dybe Tausshed. Pludselig forekom det hende at Harpetoner lode i nogen Afstand fra Slottet; hun snæe hen mod den Side, hvorfra Lyden kom og opda-

gede en gammel Mand, som med blottet Hoved sad paa en Steen ved Havet. Han havde en Harpe i Haanden; et mørkt Klædebon ombælgede hans Skabning i store Folder, og hans lange hvide Haar flagede vilde i Solusten. Ebba studsede ved dette uventede Syn og beklagede i sit Hjerte den Gamle, som med blottet Hoved var udsat for den skarpe Natteluft. Paa eensgang reiste denne sig, gik nærmere hen mod Slottet og betragtede dets Mure med spændt Opmærksomhed. Forgjæves tabte Ebba sig i Formodninger om, hvo den Fremmede kunde være, hvem hun aldrig erindrede at have seet forhen. Han lod til at være ubekjendt med Egnen; i det mindste gik han med megen Vaersomhed henad Stien, som førte til Slottet, ligesom om han frygtede for at tage Feil. Pludselig fremskyndede han sine Skridt, og forsvandt bag et fremspringende Muurs stykke, som aldeles unddrog hans videre Gang for Ebbas Blik.

Medens Ebba forgjæves stirrede ud i det Fjerne efter den gamle Harpespiller, havde Gustav Vasa, uagtet den kolde Natteluft, aabnet eet af sine Vinduer. Det var, som om en Centnervægt tyngede hans Bryst og betog ham Mandedrættet. Han lænede sig indsvøbt i Rappen op til Vindueskarmen og kastede et forstødt Blik paa trindtom sig. Hvilken Forandring havde ikke fundet Sted i hans hele Tilstand! For en Maaned siden stod han fri paa Sverrigs Ryk, kæmpende mod sit Fædrelands Fjender. Som en nittenaarig Yngling var han, efterat have fuldendt sin akademiske Bane ved Universitetet i Upsala, af Steen Sture den Yngre bleven brugt i de vigtigste Anliggender. Den Gang svulmede hans Bryst af Daadkraft og dristige Planer; nu var han pludselig standset i sin hele Virksomhed. Et dybt Suk arbejdede sig frem af hans bængstede Bryst, og hængslet i mørk Grublen stirrede han udover det

fraadende Hav, som endnu var i larmende Oprør, skjødte Stormen havde lagt sig. Da hævede paa eengang sagte Harpetoner under hans Vinduer og en dyb Stemme sang følgende Ord:

Corrig og Glæde de vandre tilhøbe,
 Lykke, Ulykke de gango paa Nød,
 Medgang og Modgang hinanden anraabe,
 Solskin og Skyer, de følges og ad.
 Forderigs Gulb
 Er prægtigt Mulb,
 Himlen er ene af Salighed fulb.

Et kort Efterspil ledsagede Sangen. Gustav anstrængte forgjæves sit Øie, for at opdage, hvo den naturlige Sanger var. En mørk Slagfugge af Muren dulgte ham, og Maanen traadte desuden begyndt en Sky, saa at det ikke var muligt mere at adskille med Bestemthed nogen Gjenstand. Det forekom Gustav at han kjendte Harpespillerens Stemme, men det var ham i dette Øieblik ikke muligt at gjenkalde sig, naar eller hvor han i Fortiden havde hørt den. Endnu en Tid lang blev han staaende og stirrede ud af Vinduet; da imidlertid Sangen aldeles forstummede og ikke begyndte paany, begav han sig træt, af Reisen, snart til Hvile.

Et fornyet Liv syntes at være vaagnet paa Slottet, efterat Gustav havde berraaet det som Fange. Den pludselige Omvæltning i Ynglingens Stilling havde vel en Tidlang kunnet forstemme ham, men det kraftige Ungdomsmod hævede sig snart paany. Hertil kom endnu, at Slotsherren behandlede ham med den største Opmærksomhed og næsten ikke lod ham føle, at han var her som Fange, men som Gæst. Den unge Mand's aabne Blik, det Grimodige og Uedle, som laa i hans

hele Væsen, kunde ikke andet end vinde ham sine Frænders Velvillie.

Klart Frostveir havde imidlertid afløst det kolde Efteraarsflud; Egnen hvidnedes allerede trindtom af Snee, og den friske Vinterkulde loffede Jægerne ud i Skoven. Slotsherren havde berammet et Jagtparti, til hvilket han indbød Gustav, hvem han, som sagt, aldeles behandlede som sin Gæst, ikke som sin Fange. Han havde modtaget Unglingens Væresord paa at denne ikke vilde benytte sig af den forundte Frihed til Flugt, og Gustavs Væresvarelse var ham Borgen for, at dette Løfte blev overholdt.

Under lystig Jubel drog Toget ud af Slotsgaarden. Hundenes Glam lød mellem Jagthornenes langtudholdende Toner, og Hestene stræbede med Hovene i den haardfrozne Jord, som dulgtes af det glimrende hvide Sneelagen. Gustav følte sig paaany gennemstrømmet af Livslyst, da han første Gang, efter lang Tids Forløb, atter tumlede den vælige Ganger. Det var, som om det ædle Dyr deelte hans Glæde, thi lystig travede det henad den knagende Snee, medens Toget drog afsted hen til Skoven ved Lang Sø, hvor Jagten idag skulde gaae for sig. Ogsaa van Schooten havde sluttet sig til Jægerne; Erik Banner havde laant ham sin Pasganger, og den tydske hollandske Kjøbmand travede gladelig ved Siden af Gustav, hvem han idelig overhængte med Spørgsmaal angaaende hans tidligere Livs Skjæbne. Den unge Mand tabte tilsidst Taalmodigheden, da van Schootens ubeleilige Snak atter paa en smertelig Maade oprev alle hans Erindringer, han gav desaaarsag sin Hest Sporerne og foer i strygende Galop henad Veien. Hollænderen, som kun var en maadelig Rytter, vovede ikke at følge ham, og saaledes befandt Gustav sig snart fjernet fra den fedtsommelige Jagtsælle. Ubekjendt med Egnen havde han imidlertid ikke

agtet paa, hvilken Vej han fulgte, og pludselig saae han sig nu adskilt fra det øvrige Følge. Han holdt stille med Hesten og saae sig omkring, for at opdage et menneskeligt Bæsen, som kunde hjælpe ham paa Sporet af Beien; da opdagede han i nogen Afstand en gammel Mand, med en Harpe i Haanden. Tanken om den fremmede Harpespiller, som i Forveien havde været udenfor hans Vinduer, før ham gennem Sjælen. Hastig dreiede han om ad den Kant, hvor den Gamle stod, og red hen til ham.

Harpespilleren fastede et ængsteligt Blik trindtom sig, men da han ingensteds opdagede nogen uvedkommende Tilskuer, traadte han rast hen til Gustav, rev en forseglet Skrivelse ud af sin Barm og overrakte den forbavsede Yngling samme. I dette Dieblisk hørte man Jagthornets Toner i nogen Afstand; den Gamle skyndte sig bort med ilsomme Skridt, og Gustav fik næppe Tid til at skimte Brevet, før Jagtsølget, som var blevet tilbage, kom ham imøde.

Henimod Aften tog man atter hjem til Slottet. Gustav havde forgæves søgt at faae Brevet læst, uden at Nogen mærkede det, men van Schooten holdt sig paa Hjemfarten bestandig ved hans Side, saa at det blev ham aldeles umuligt. Han var næppe kommen tilbage til Slottet, før han skyndte sig op paa sine Værelser. Ifsom udfoldede han Papiret og læste følgende Ord:

„Fædrelandet kalder Eder tilbage. Overrig blæder under Tyrannens Øre. Eders Hjemkomst er ene i Stand til at frelse det undertrykte Land. I Nat Kl. 2 vil I finde en Baad ved Kysten. Trofaste Staldbrodre vente paa Eder. Himlen begunstige Eders Foretagende og lede Alt til det Bedste!“

Forbavset lod Gustav Brevet falde ud af sin Haand. Han ledte efter en Underskrift men fandt in-

gen. Forgjæves udtømte han sig i Gissninger angaaende den Ubekjendte; kun saameget var klart for ham, at hans Tilbagekomst til Sverrig med Længsel blev seet imøde. Hvilke Begivenheder der imidlertid vare indtrufne, som gjorde hans Flugt nødvendig, vidste han ikke. Den gamle Banner havde omhyggelig søgt at følge de sidst modtagne Efterretninger fra Sverrig for ham. Gustav havde saaledes ingen Anelse om at hans Faders Hoved var faldet under Bøddeløxen, ligesaa lidt vidste han noget af de Rædselscener, som havde ledsaget Kongens Kroningsfest. Mangehaande stridige Følelser gjennemkrydsede hans Sjæl. Hans Oresbørd bandt ham til Kalls, men hans Fædrelandskjærlighed kaldte ham bort derfra. En haard Kamp opstod i Ynglingens Sjæl; han var ikke i Stand til at skimte nogen Udvei af dette Labyrinth, og tankefuld kastede han sig ned paa en Stol, støttende det bruuntlokkede Hoved i Haanden. Hans Sjæl tabte sig drømmende i Fremtiden; det forekom ham at han stod i Baaden og var i Begreb med at støde fra Land, da pludselig en Sky svævede ned over Slottet, og udaf den steg en hvidklædt Seraph, som med en Palmegreen vinkede ham tilbage. Han betragtede den næiere og det forekom ham, at det var Ebba som med veemodigt Blik stirrede paa ham, og vinkede ham tilbage med den hvide Haand. Som et Lynglint foer den Overbeviisning ham gjennem Sjælen, at Ebba ikke mere var hans Hjerter ligegyldig, og drømmende udstrakte han sine Arme, for at favne det elskte Skyggebillede. Da var det, som om den skønne Drøm paa eengang var forvandlet til Virkelighed, thi han saae i dette Dieblis Ebba staaende for sig. Forvirret udbrød han: „J her?“ og søgte at gjenvinde sin Fatning saa vidt muligt. Ebba bad ham i Slotsherrens Navn om at komme ned i Riddersalen, da Begivenheder vare indtrufne, som gjorde hans Nærværelse nødvendig. Gus

stav skyndte sig ned og fandt Erik Banner i en temmelig mismodig Stemning: „Jeg har ønsket mig Eders Nærværelse, udbød Slotsherren til den Indtrædende, for at underrette Eder om, at flere mistænkelige Personer snige sig omkring i Egnen, og at jeg har bragt i Erfaring, at det gjælder Eders Befrielse. Da jeg har Eders Væresord paa, at I ikke vil forlade Slottet, er jeg imidlertid fuldkommen rolig med Hensyn til Eder; derimod kan jeg ikke være rolig med Hensyn til Slottet, saafremt man ved et natligt Overfald skulde søge at bemægtige sig det, for at sætte sig i Besiddelse af Eders Person.“ Gustav stod kjendelig forvirret med nedslagne Blik ved denne Tiltale; Bevidstheden om den Kamp, som han nylig havde følt i sit Indre; Tanken om Brevet, som Harpespilleren havde givet ham, fyldte ham med Uro; imidlertid gjenbåndt han snart sin Fatning og svarte med ædel Grimodighed: „I Sandhed! min agtværdige Frænde! Mit Ord kan I trygt forlade Eder paa, og skulde det komme saavidt, at Slottet blev overfaldet ved Nattetid, da er min Arm til Eders Tjeneste.“ — „Mod Eders Landsmænd?“ gjentog Erik Banner med et spørgende Blik. Gustav studsede og søgte at fatte sig; han ønskede naturligviis ikke at styrte de heltemodige Mænd i Fare, som endnu i denne Nat havde besluttet hans Befrielse; men paa den anden Side krævede Pligten af ham, at han advarede Banner eller i det mindste forekom enhver natlig Overrumpling. Imidlertid troede han næppe at en saadan vilde være at befrygte, da det modtagne Brev viensynlig kun omtalte hans Flugt, uden at give noget Bink om at denne rimeligviis kunde blive lettet ved et Overfald. Han forblev en Stund raadsvild, uden at kunne fatte nogen Beslutning; omsider traadte han rask hen til Banner, greb hans Haand og trykte den med Varme, i det han udbød: „I har Ret! Det vilde falde mig tungt at

kæmpe mod mine Landsmænd; men i ethvert Tilfælde kan J være forsikret om, at jeg ingensinde vil benytte mig af Leiligheden til at unddrage mig Eders Bevogtning, selv om den viste sig nok saa gunstig." Banner rystede trohjertig hans Haand og sagde: „Jeg vidste det vel, at J ikke vil svige Eders Ord; men lad os nu træffe de fornødne Foranstaltninger for at sikre Slottet mod ethvert fjendeligt Angreb!" Begge gik nu ned til Baabehuset og eftersaae Forsvarsanstalterne. Gustav blev bestormet af tusinde forffjellige Følelser. Han ønskede at underrette de natlige Befriere om, at deres Plan var frugtesløs, og at hans Væbord bandt ham til Slottet, for at de ei skulde uden Nødvendighed styrtes i Fare. Men det var ham ikke muligt at sige nogen Udvei eller Maade, paa hvilken dette kunde skee. Erik Banner fattede den Beslutning at lade Kysten bevogte den følgende Nat for at afværge ethvert Overskald fra Søsiden. Gustav svævede desaaarsag i ængstelig Forventning og Uro; jo mere det lakkede henad Aften tiltog denne, og han var næppe i Stand til at skjule den. Timerne snege sig langsomt og søvrigt hen. Erik Banner havde indbudet sin Gæst til et Skakparti efter Aftensbordet; hele Besættningen var under Baaben, og ved Kysten havde man lagt et Baghold, bestaaende af fire Mand, for ogsaa at sikre Slottet fra denne Side.

Den mørke Novembernat bredte sin Skygge over Egnen; ingen Maanestraale trængte gennem det tætte Skyslor som omhyllede Himmelhvælvingen; Havet væltede i hule Brændinger mod Kysten og sprøjtede det hvide Solskum høit op paa Strandbredden. Gustav stod eensom ved Vinduet i Riddersalen og stirrede ud over Volgerne.

Pludseligt blev han et sort Punkt vaer i det Fjerne, som gled nærmere og nærmere mod Kysten. Hans Die

lod ham snart ikke længer i Uvisshed om, hvad det var. Han saae tydelig en Baad mellem Bølgeskummet; kraftige Mareslag bragte den bestandig nærmere og nærmere. Gustavs Blod jog stormende gennem Marerne; han tvivlede ikke længer om, at de, som roede Baaden, kom i den Hensigt at befrie ham, og med spændt Opmærksomhed forfulgte han det skrøbelige Fartøis Bevægelser. Fire mørke Skikkelser sad i Baaden, og pilsnar fløvede den Bølgeskummet, i det den snart ganske forsvandt mellem Brændingerne, snart atter kom tilsyne, vugget frem og tilbage af de svulmende Bølgers Rast. Nu havde den naaet Strandbredden, Mændene sprang ud og bandt den fast ved en Pæl. Een af dem blev tilbage, medens de Andre forsigtig gik længere op paa Kysten. Pludselig knaldede et Skud imod dem, og de ved Strandbredden skjulte Soldater styrtede frem af deres Baghold, for at affjære de Ankomne Tilbageveien til Baaden. Mændene skyndte sig tilbage til Landingsstedet, og vare heldige nok til at springe i Baaden, for deres Forsølgere naaede dem. Den mørke Nat begunstigede deres Flugt, og snart var ethvert Spor forsvundet af Baaden, kun Mareslagene hørte man dunkelt i det Fjerne. Gustav aandede lettere, da han vidste Baaden i Sikkerhed; han lyttede efter, men snart forsvandt ogsaa Lyden af Marernes Plassen i Vandet, og han vilde forlade Vinduet, da han pludselig saae Ebba staaende ved sin Side. Overvældet af Dieblikkets Følelser slyngede han sin Arm om den rødmande Piges Liv og udbrød: „Ebba! seer J, hiiset flygte mine Befriere, og jeg bliver ene tilbage! Ak, J aner ikke, hvilken smertelig Følelse i dette Dieblik griber den Forladte, som maaskee for evig er adskilt fra sit Fædreland!“ — „Gustav! gjentog den skjælvende Pige, og søgte at unddrage sig hans Favntag: Troer J, at jeg skulde i den Grad være blottet for menneskelig Følelse, at jeg ikke mægtede at fatte Eders Smerte?“ — „Ebba!

svarte Ynglingen med funkende Blik: Du beslager mig? Dit Hjerter tager Deel i min Skjæbne? O, saa er jeg ikke mere forladt; en medfølsende Varm deler min Sorg, og Du, elskte Pige! træder den Gangne med Velvilje ind. Ebba! Vær min! See, for Din Skyld vil jeg ikke mere tænke paa det Forbigangne; for Din Skyld vil jeg ribe enhver Erindring om Fortiden ud af mit Bryst, og kun leve for Dig allene og for vores Kjærlighed!"

Forvirret og skjælvende lod Ebba sit Hoved synke op til Ynglingens Bryst; „Din!" hviskede hun sagte, og henrykt trykte Gustav hende tættere op til sig, da pludselig Døren blev aabnet og Mynheer van Schootens trivelige Skikkelse bevægede sig ind ad den. Han fortrak sine Læber til et høist ynkeligt Smil, ved at see Ebba i Gustavs Arme. Hastig rev hun sig løs og forlod Værelset; van Schooten traadte nærmere hen til Gustav og udbrød: „Min unge Riddermand! Jeg maa bede Eder om Tilgivelse, fordi jeg kommer saa ubeleilig. Slotsherren har anmodet mig om at kalde Eder op paa Taarnet, hvor han i dette Dieblæk befinder sig. Det gjør mig kun ondt, at min Indtrædelse skulde forstyrre en Samtale, som lod til at være saa yderst interessant og tiltrækkende for Eder." Gustav værdigede ikke Hollænderens forblommede Hentydninger noget Svar, og skyndte sig op ad Taarntrappen til den gamle Banner, som ventede paa ham. Slotsherren var i Færd med at undersøge Kanonerne ved Skydehullerne, som ved Besætningens Skjodesløshed ikke vare blevne ladede, skjøndt de i denne Nat kunde have været af betydelig Nytte, for at skyde Baaden i Sønk. Han lod til at være yderst mismodig fordi de Landede vare indslupne, og ytrede sig i hæftige Udtryk angaaende Besætningens Forsømmelighed. For at adsprede den Gamle og lede hans Tanke hen paa en anden Gjenstand, fores

flog Gustav ham en Slædefart til Narhuus den følgende Dag. Paa denne Reise kunde man tillige sørge for at faae Besætningen paa Slottet forstærket, da denne Rats Begivenheder syntes at gjøre Saadant nødvendigt. Banner skjænkede dette Forslag sit Bifald, og man besluttede tillige at indbyde nogle af Adelsmændene i Omegnen.

Klar og skyfri steg Vintersolen frem af Havet, forjagende Nattens Skygger; det hvide Sneetæppe laa glimrende udbredt over hele Egnen i Morgenens rødlige Straaler, besaaet ligesom med funklende Diamanter, og Havet rullede i sagte Bølger ind mod Kysten. Alt syntes saaledes at spaae en herlig Vinterdag. Staldkarlene vare alt i Færd med at lægge Tøiet paa Hestene og lystig Bjældeflang tonede op fra Gaarden. Gustav stod allerede fuldkommen paaklædt, indhyllet i sin Bjørneskindspels og stirrede ud i den friske Winterluft. Flere af Slæderne fra Nabolaget havde allerede indfundet sig, og snart gik Toget lystig henad den haardt frozne Sne. Man naaede lykkelig Byen, hvor Banner gjorde Anstalter til at faae Besætningen paa Slottet forøget, og henimod Aften begav Toget sig atter paa Hjemveien. Gustav sad drømmende i Slæden, som flygtig gled hen over Sneen; det var en herlig Vinteraften, Maanen stod blank mellem de lette Skyer og spredte sine dæmrende Straaler over Egnen. Det varede imidlertid ikke længe, før den Stilhed, som herskede trindt om, paa en ubehagelig Maade blev afbrudt. Et hæftigt Sneefog styrtede ned fra Skyerne og lod næppe de Reisende skimte Veien, som førte til Slottet. I denne Forvirring bleve Slæderne, som hidtil havde holdt sig samlede i en Række, splittede ad til forskjellige Steder. Rudsken, som kjørte den Slæde, hvori Gustav

befandt sig, var uheldigviis falden i Søvn, og Hestene, som ikke mere fornam Tømmernes standsende Kraft, begyndte pludselig at jage affted i Galop hen ad Veien. Det varede ikke længe, før Slæden stødte mod en sælsk Træstamme, som laa ved Siden, og Gustav styrtede hovedfulds ned i den dybe Sne.

Da han ingen Skade havde taget ved Faldet, reiste han sig snart paany og fortsatte Reisen til Fods; men da han var ubekjendt med Egnen, varede det ikke længe, før han kom paa Vildspor, og ingensteds kunde vane nogen Bei eller Sti paa den sneedækte Mark. Spejdende kastede han Blikket trindtom sig; da forekom det ham, som om et Lys langt borte glimtede ham imøde; uden Betænkning valgte han den nærmeste Bei, som førte derhen, for at finde et Ly mod den stedse voxende Storm. Snart stod han udenfor en lav Hytte, som var klinet sammen af Leer og Brædder. Lysset glimtede klart gennem en Sprække i Væggen, og ilsom nærmede Gustav sig den brøstfældige Bygning, som i det mindste frembød et skjærmende Ly mod den kolde Storm. Han kastede et Blik gennem Rævnen, for om muligt at opdage, om der var noget levende Væsen i Hytten eller ikke. En eensom Lampe brændte paa et sort Træbord, som stod midt i Værelset. Paa en lav Stol ved dette sad en mørk Skikkelse, tæt indsvøbt i en vid Kappe. Gustav blev forunderlig overrasket ved at gjenkjende den gamle Harpespiller, og raast besluttet aabnede han Døren til Hytten. Den Gamle reiste sig op fra sit Sæde og betragtede ham med et gjennemborende Blik: „Allsaa I giver Eder ud for at være Gustav Vasa! udbød han med dyb Stemme: I som ikke elsker Eders Fædreland høiere, end at I er i Stand til at forlade det i Nodens Tid. Nei! Det er ikke Gustav, den helttemodige Yngling som paa Mødrene Side er beslægtet med Sturernes berømmelige Familie og blandt sine

Forsædte tæller en Række af Sverrigs navnkundigste
 Mænd!" Den Gamles Stikkelse havde i dette Nie-
 blif noget saa Vrefrygtbydende, at Gustav mod sin
 Villie dæmpede det Udbrud af Brede, som disse Ytrin-
 ger fremkaldte hos ham. „Jeg tilgiver Eder denne
 Tale! gjentog han: Eders Alder fordrer Vrefrygt, og
 den Begeistring som opflammer Eder, viser, at I mener
 det ærlig med Fædrelandet. Men I tager mærkelig
 Feil, saafremt I troer, at Ligegyldighed eller Mangel
 paa Fædrelandskjærlighed har været Uarsagen i at jeg
 ikke benyttede den Leilighed, som blev mig tilbudt. Viid
 da, at mit Vresord binder mig til Slottet; jeg har
 givet Erik Banner min Haand paa ikke at ville for-
 lade det, og et saadant Løfte sommer det ikke nogen
 ærefjær Riddermand at bryde." — „Velan! udbrød
 den Gamle: Saa bliv da, bliv her i det fremmede
 Land, medens Sverrig vaander sig under Tyrannens
 Svæbe; men eet Ord har jeg endnu at sige Eder, eet
 Ord, som vil bringe Eders Blod til at størkne i Arer-
 ne og reise Haaret paa Eders Hoved. Viid — Eders
 Faders graa Hoved er paa en skændig Maade, uden
 mindste Skin af Ret, faldet under Bøddeløven!" Som
 et Tordenflag fra klar Himmel ramte dette Budskab
 Unglingen. Han sank bevidstløs ned paa Stolen og
 skjulte Ansigtet med begge Hænderne. Efterhaanden
 kom hans Besindelse tilbage; med forvildet Blik saae
 han trindt om sig; det forekom ham at det Hele var
 en Drøm. Imidlertid overtlydede et Blik paa den gamle
 Harpespiller ham snart om, at han var vaagen, og at
 det Rædselsbudskab, som han nys havde modtaget, ikke
 var et Foster af hans overspændte Fantasi. „Min Far-
 der! udbrød han med kvalt Stemme: Altsaa Du blev
 et Offer for Dine blodtørstige Fienders Hævn? Men
 Retfærdigheden slumrer kun en Tid; frygtelig vil den
 vaagne og slynge Straffens Lyn ned paa den Skyldiges

Hoved!" Med disse Ord sprang han op fra Stolen og traadte rask hen mod den Gamle: „Du har tilintetgjort min Beslutning! tilføiede han: Jeg flyer, saas snart der viser sig nogen Leilighed aaben. Den Rædselsdaad, som Du aabenbarede mig, har forvandlet min hele Sjæl. Jeg føler kun een Tanke, som indtager mit Hjerte, og denne er Tanken om Hævn, om Hævn over Morderne, som have vovet at plette deres Hænder med den skyldfrie Gubbes Blod. Jeg er beredt til Flugt. Dog — tilføiede han med dæmpet Stemme — i dette Dieblif kan jeg ikke forlade Egnen, men snart, snart skal Ornen brede sine Vinger ud og flyve bort fra det Fangebur, som hindrer dens Virksomhed!" — „Og hvad binder Eder da til Egnen, gjentog den Gamle: siden I ikke er beredt til at forlade den, før efter nogen Tids Forløb?" — „Et Baand, afbrød Gustav ham: som knytter mig fastere, end nogen jordisk Lænke. Dog, jeg behøver vel ei forsikre Dig om, at det er min uroffelige Beslutning, saasnart der aabner sig nogen Leilighed for mig, at gribe Flugten; dette Løfte maa være Dig nok. Nu er det mit Ønske at vende tilbage til Borgen, da Stormen har lagt sig; men uden Veileder er det mig umuligt at finde mig til Rette i Mørket." — „Velan! gjentog den Gamle: Jeg vil vise Eder Veien. Jeg stoler paa Eders Ord, og haaber at Forsynet vil lede Alt til det Bedste." Idet han talte saaledes, greb han Unglingens Haand og vandrede afsted med ham i det mørke Nat.

Sneefoget havde hørt op; Maanen stod i sin fulde Soløglands over Slottet, og det gamle sortegraae Vagttårn hævede sig mørk og truende, lig en uhyre Ræmpe, mod den skyfrie Himmel. Gustav gik rask ved Siden af sin Ledsaager, som lod til at være hensjunken i dybe Tanker. Det svævede som en dunkel Drøm for Unglingens Sjæl, at han engang i Fortiden havde

feet den Gamle, men det var ham ikke muligt at gjenskalde sig, naar eller under hvilke Omgivelser. Allerede vilde han bryde den gjensidige Tavshed, ved at spørge Oldingen om, hvorledes han var kommen til Egnen, da Harpespilleren pludselig greb hans Haand og udbrød: „Gustav! Er enhver Erindring fra tidligere Dage da ganske udsløttet af Eders Sjæl, eftersom I ikke har kunnet gjenkjende den gamle Erik Torbjørnsen? Hvor ofte har jeg ikke bugget Eder paa mine Arme, da I endnu var en liden Puk! Dog — mangt et Aar lig: ger mellem den nærværende og hiin Tid; Alderen har bleget mit Haar, men usvækket gløder Flammen i mit Bryst, som brænder for mit Fædreland. Den lod mig trodse enhver Fare og Besværlighed, for at naae det Maal, til hvilket mit Die ufravendt skuede. Dybere og dybere rodfæstede den Overbeviisning sig i min Sjæl, at I kun var i Stand til at fresse det undertrykte Land. Ledt af nogle uforsædtede Ungersvende, som havde forenet sig med mig i den Hensigt at befrie Eder, naaede jeg denne Egn. Om Dagen skjulte vi os i Krattet; ogsaa Baaden, som bragte os hid, ligger dult bag tørre Blade i Skoven ved Ugelbølle. I Morgen Nat vilde vi atter indfinde os ved Kysten, I maa da være færdig til at følge os, saafremt det bliver Eder muligt at undslippe, uden at det mærkes.“ Gustav lovede den Gamle at gjøre Alt for at komme; imidlertid havde de Vandrende naaet den yderste Vindebro ved Slottet. Harpespilleren trykte endnu engang Gustavs Haand og forsvandt med ilsomme Fjed. Takkefuld gik Unglingen over Broen og naaede snart Slottets Forgaard. Her mødte han Slotsherren tilligemed flere af Besætningen, som med brændende Fakler i Hænderne just vare i Færd med at forlade Slottet, for at opsoge ham. Erik Banner blev gladelig overrasket ved at

gjenssee den Forvilsdede, og begge gif op i Riddersalen, hvor Ebba ventede paa dem.

Den følgende Dag beredte Gustav Alt til sin Flugt. Han havde noie overveiet Alt, og var fast besluttet, at forlade Kallø. Hans Faders blodige Skygge svævede uafsladelig for hans Blik, og opfordrede ham til Hævn. Enhvert andet Hensyn maatte vige for dette, og med Utaalmodighed oppebiede han Diebliffet, da han med Tryghed kunde kaste sig i sine Befrieres Arme.

Tanken om at forlade Ebba fyldte hans Sjæl med dyb Veemod, men hans Kjærlighed maatte i dette Dierblik træde tilbage for de høiere Pligter, som kaldte ham bort. Han havde endnu ikke aabenbaret hende sin Plan, og svævede i ængstelig Urolighed, da han ikke vidste, om hun vilde billige hans Forehavende eller ikke. Efter noie at have betænkt Alt, besluttede han at lade et Par skrevne Linier blive tilbage, for at underrette hende om de Bevæggrunde, som kaldte ham bort. Hastig greb han Pennen og kastede følgende Ord paa et Stykke Papiir:

„Ebba! Jeg forlader dette Sted, skjøndt mit Hjerter bløder ved Tanken om Adskillelsen fra Dig. Men Pligtens Stemme vinker mig bort; min dræbte Faders Skygge opfordrer mig til Hævn; mit Fædreland sukker under Tyranniens Jernscepter. Jeg maa — jeg kan — jeg bør ikke handle anderledes. Dog lad Bjerge og Have adskille os, min Aand omsvæver Dig, og ingensinde skal Dit Minde udslættes af mit Bryst. Farvel! vi sees igjen.
Din Gustav.“

Solen var allerede forlængst dalet bag Skyerne og den tidlige Vinteraften indhyllede Egnen trindtom i Mørke. Gustav havde pakket de nødvendige Klædningsstykker sammen og beredt Alt til sin natlige Flugt. Han gik, fuld af ængstelig Forventning, med lange Skridt frem og tilbage i Ridder salen. Bange Anelser havde grebet hans Sjæl, og Adskillelsen fra Ebba faldt tungt paa hans Hjerte. Endnu engang ønskede han at være ene med den Elskede; fra hvem han nu maaskee for stedse blev adskilt. Han stak derfor ubemærket en lille Seddel i hendes Haand, hvori han bad hende om at møde sig i Slotshaven. Erik Banner havde begivet sig hen paa Bagtaarnet og van Schooten var gaaet op paa sit Værelse, og i denne Mellemtid sneg Ebba sig ned i Haven, hvor Gustav længselsfuld saa hendes Komme imøde.

Han vovede ikke at aabenbare hende sit Forehavende. Klogskab bød ham at fortie Alt, ihvor megen Kamp det end kostede ham; hans hele Væsen robede den indvortes Uro, som fyldte hans Sjæl, og med om Deeltagelse spurgte Ebba, hvad der var mødt ham. Uheldigvis havde van Schooten fra sine Værelser opdaget de Elskende i Haven. Med inderlig Værgrelse havde han bemærket Ebbas og Gustavs gjensidige Tilhøielighed, og deres Sammenkomst i Haven paa en saa usædvanlig Tid forekom ham heel mistænkelig. Hans Skinsyge gjorde ham opfindsom, og, for ubemærket at være Vidne til de unge Folks Samtale, greb han til følgende Middel: Et hoit Væltre strakte sine Grene op til hans Vinduer. Den tykke Hollænder kravlede med stor Besværlighed ud af Vinduet og skjulte sig mellem Træets Kviste. Her kunde han ubemærket være Vidne til de Andres Samtale, og med spændt Opmærksomhed lyttede han efter, for at intet Ord skulde undgaae hans Øre. Gustav og Ebba havde ingen

Uælske om den ubudne Gæsts Nærværelse, og saaledes var denne længe en skjult Tilhører. Gustav indsaae imidlertid snart Nødvendigheden af at stilles fra Ebba, og i dette tunge Afstedsoieblik var det ham ikke muligt mere at følge den Plan, som han havde lagt med Hensyn til sin Flugt. Det tyktes ham at være et Forræderi mod hans Kjærlighed, saafremt han ikke gjorde den Elskede deelagtig i hans Hemmelighed. Van Schooten lyxede med spændt Opmærksomhed efter, og intet Ord undgik hans Øre. Han lagde nøie Mærke til Klokkersletten, da Gustav vilde forlade Slottet, og ventede nu med Itaalmødighed paa, at han og Ebba vilde forlade Haven. Næppe var dette skeet, før han med stor Anstrængelse atter krob ind gennem Vinduet, uden at Nogen havde bemærket hans Udflugt.

En fiendelig Skjæbne syntes at ville drive sit lunefulde Spil med Gustavs Planer. Van Schooten begav sig øieblikkelig hen til Slotsherren, hvem han underrettede om den Fanges Hensigt, at undsøge. Erik Banner vilde ikke troe van Schootens Efterretninger; imidlertid ansaae han det for sin Pligt ikke at lade det gløne Vink gaae ubenyttet bort. Han lod desaaarsag en Deel af Besætningen lægge sig i Baghold ved Søen, og besluttede at holde et vaagent Øie med sin Fange. Han indbød Denne efter Afstensmaaltidet til et Skafparti, men Gustav undskyldte sig paa Grund af et pludseligt Jdebesindende. Denne Udflugt vakte naturligviis Slotsherrens Mistanke, og Gustavs diensynlige Urolighed maatte endmere forøge denne. Da Hviletiden nærmede sig, og Alle forsoiede sig bort, skjulte Slotsherren sig tilligemed flere Bevæbnede ved Slotets Port, for at tilintetgjøre ethvert Forsøg, som den Fange muligt vilde gjøre paa at slippe bort. Midnatslaget drønedes huilt fra Taarnuhret, da Gustav, tæt indhykket i sin Kappe søgte at snige sig ud af

Slotsgaarden. Erik Banner tilligemed de skjulte
 Soldater fulgte ham i nogen Afstand. Skjøndt denne
 hans sildige Vandring syntes at være heel mistænkelig,
 vilde dog Slotsherren ikke holde ham tilbage, før han
 fuldkommen var overbevist om, at hans Fange havde i
 Sinde at flye. Sagte vandrede Mændene afsted i den
 mørke Nat, uden at tabe den Gaaende af Sigte, som
 med illsomme Synd skyndte sig ned mod Stranden.
 Pludselig saae man et Glimt fra Taarnet, og et hæ-
 tigt Knald fulgte paa. Snart blev man ikke længer i
 Tvivl om, hvilken Aarsagen var, som havde fremkaldt
 Skuddet; thi i nogen Afstand fra Kysten opdagede man
 en Baad, som blev roet af fire mørke Skikkelser.
 Skuddet lod ikke til at have naaet sit Maal, thi rolig
 styrede Mændene det skrøbelige Fartoi hen mellem de
 fraadende Bolger, uden at dreie af til Sider. Allere-
 de vare de Fremmede i Færd med at springe i Land,
 da paa eengang de i Baghold liggende Soldater styr-
 tede frem. I samme Dieblik greb Banner Gustavs
 Haand og udbrød: „J er min Fange! Jeg vilde mere
 behandle Eder som min Gæst, men J vil selv lettelig
 skjønne, at efter det mislykkede Forsøg, som J har gjort
 paa at sætte Eder i Frihed, kan jeg ikke mere slaae
 nogen Lid til Eders Ord.“ Gustav slog forvirret og
 rødmande sit Die ned; uden at svare et eneste Ord paa
 den Gamles Tiltale, fulgte han med ham tilbage til
 Slotet. Han forudsaae lettelig, at de Bevæggrunde,
 som havde fremskyndt hans Beslutning, at flye, ingen-
 lunde kunde være fyldestgørende i den gamle Slotsher-
 res Dine; Det smertede ham i dette Dieblik inderlig,
 at maatte ansees som en Troløs af Banner, men
 paa den anden Side blandede sig en hemmelig Glæde
 med den Bitterhed, som det mislykkede Forsøg havde
 fremkaldt i hans Sjæl. Han skulde nemlig atter see
 Ebba, som han i denne Nat havde troet evig at for-

lade. Han søgte derfor, saavidt muligt at gjenvinde sin Fatning, og gik med faste Skridt rolig ved Slotsherrens Side. Folgen af dette uheldige Forsøg var, at han blev sat under strengere Bevogtning, saa at han for gjæves søgte at finde en Leilighed til at unddrage sig sit Fængsel. Slotsherrens Væsen var fra denne Dag af koldt og tilbageholdende, og Gustav saae med Smerte, at den Gamle ikke mere havde Tillid til ham. Han søgte at retfærdiggjøre sig, ved at udvikle de Bevæggrunde, som havde ledet hans Handlemaade, men Banner kunde efter sine Anskuelser ikke billige det Skridt Ynglingen havde villet gjøre. Vinteren gik imidlertid hen; Foraarets milde Lustning begyndte at vifte hen over Jorden og at fremlokke de grønnende Spirer; men i Fjængens Hjerter udfoldede ikke Haabets Blomst sit Bæger; Banner lod ham omhyggelig bevogte, og det var ham ikke mere tilladt at forlade Slottet, under noget Paaskud. Sommeren kom, og Frugttræernes rige Blomsterflor syntes at love en overflødig Høst; vemedig og drømmende vandrede Ynglingen under det friske Løvtag, og det var som enhver Blomst tilvinkede ham: „Se, snart rødmer den soulmende Frugt, hvor vi brammede i tusinde Farvers Glands; men hvor ere Frugterne, som Din Sjæls Blomster eengang lovede?“

Sommeren gik imidlertid hen, og Høsten nærmede sig. Gustav kunde ikke længer udholde den fuldkomne Uvirksomhedstilstand, hvori han befandt sig. Han ponsede idelig paa at finde en Leilighed til at undslippe, og trods alle Banners Foranstaltninger lykkedes det ham en Morgen forklædt som Bonde at snige sig bort fra Slottet. Endnu den samme Dag tilbagelagde han tolv Mil, og den følgende Dag, henimod Middag, naaede han Flensborg. Her traf han nogle Studerprangere, og i deres Selskab gjorde han Reisen til Lübeck, hvor han ankom i Septembermaaned Aar 1519.

Han begav sig strax op paa Raadhuset, aabenbarede her sit Navn og forlangte Beskyttelse. Banner satte efter ham og kom til Byen ikke længe efter. Han forlangte, at Gustav skulde følge med ham tilbage, og beræbte sig paa hans givne Værsord, saavel som paa den Konvention, som var affluttet mellem Danmark og Lübek. Gustav, som følte at Alt stod paa Spil, erklærede derimod, at han paa en troløs Maade var bortført som Gidsel, og at Lübekkerne ikke vare forpligtede til at udlevere ham. Stadens Raadsherrer vare i Tvivl om, hvilke Forholdsregler de skulde gribe til. De fleste frygtede for Kong Christian den Andens Magt, og vilde at Gustav skulde udleveres. Stadens Borgemeister Niels Brøms tog sig imidlertid med Iver af hans Sag; thi de nordiske Rigers Tvedragt kunde ikke andet end befordre Hansesædernes Magt. Banner blev saaledes nødt til at reise hjem uden sin Fætter, og Gustav blev Vinteren over i Lübek. Tiden var imidlertid ikke spildt for ham, thi han benyttede den til at gjøre sig bekendt med Luthers nye Lære. I Mai Maaned bragte et lübecksk Koffardiestib ham over til Sverrig. Da Egnen omkring Stockholm ikke var sikker paa Grund af de danske Skibe, som krydsede her, lod han sig landsætte i Calmarsund. Efterat have bragt i Erfaring, at ingen Fare truede ham i denne Egn, begav han sig hemmelig til Calmar og blev venstabelig modtagen af Kommandantens Enke. Han opsatte nu ikke længer sin Plan, at bringe hele Sverrig i Opstand mod de Danske, og søgte snarest muligt at iværksætte den.

Han talte desangaaende med Borgerne i Calmar, men hans Ord fandt kun liden Indgang. Da han vilde opmuntre Besætningen, som for største Delen bestod af tyske Soldater, til tapper Modstand, bleve disse saa opbragte, at han endog kom i Livsfare. Kommandantens Enke reddede ham ved at skjule ham paa

Slottet. Her forblev han dog ikke længe, men sneg sig til sin Svoger, Rigsraaden Joachim Brahe, hvis Guds Laa ikke langt fra Nykjøping. Hvor han kom søgte han at opmuntre sine Landsmænd til at fordrive de danske Tropper. Men Bønderne vare fede af den langvarige Krig, og Gustav blev endog flere Gange forfulgt med Pile, da hans Iver undertiden drev ham for vidt. Hans Svoger og Søster modtog ham med Velvillie. Han søgte at overtale den Første til at gjøre sælles Sag med ham, men Brahe var ikke tilbøielig til at laane hans Forestillinger et villigt Øre. Hans frimodige Tale og den uforsigtige Iver, hvormed han stræbte at drive sin Plan igjennem, gjorde ogsaa dette Opholdssted farligt for ham. Medens hans Svoger, som Rigsraad og Ridder, reiste til Stockholm for at gjøre Kongen sin Dyvartning, sneg Gustav sig, forklædt som Bonde, omkring i Landsbyerne, og pønsede paa Midler til at rive Kronen af Christians Hoved. Den gamle Erkebiskop Jakob af Upsala gjorde sig al mulig Umag for at bevæge ham til at underkaste sig Kongen. Han lovede selv at ville indlægge Bøn hos Denne, og formaae ham til at skjænke ham Tilgivelse. Men Gustav lod sig ikke bevæge til at afstaae fra sit Forehavende. Hos Dalarnes frække Beboere haabede han at finde den Stemme, som kunde være hans Hensigter gunstig. Herhen reiste han i største Skynding, og i Mora holdt han en Tale til de forsamlende Indbyggere, hvori han med stærke Farver skildrede dem Landets betrængte Forsatning og mindede Daleskarlene om deres Forsædres Tapperhed. Skjøndt hans Tale gjorde et saadant Indtryk, at Mange raabte man skulde gribe til Vaaben, vilde dog den største Deel af Forsamlingen ikke fatte nogen Beslutning, men bad blot Gustav om at søge et sikkert Tilflugtssted.

Mistvivlende om nogensinde at kunne naae sin Hensigt var han allerede paa sin Flugt kommen til Lima, en Landsby paa Grændsen af Norge, da nogle Dalekarle fra Mora indhentede ham, og bade ham at vende tilbage, og være deres Anfører. Med Glæde tog Gustav imod Tilbudet, og drog i Spidsen for 200 Mand, fra Mora imod Fahlun, Hovedstaden i Dalerne, som han den 28de Jan. 1521 indtog. De herværende kongelige Embedsmænd bleve tagne til Fange, og de foresundne Penge uddeelte som Sold til hans lille Skare. Inden faa Dage var denne voxet til 300 Mand, og før Vinteren var til Ende vare Dalerne aldeles befriede. Imidlertid havde Didrik Slaghæk og de Dørige, som i Kongens Fraværelse forestode Regjeringen, ved Trussler og Formaninger søgt at holde det oprørte Folk i Rolighed, men forgjæves. Selv havde Slaghæk allerede fra Begyndelsen af dette Aar, opholdt sig i Vesterås, for at være Dalerne nærmere, og havde endog samlet en Deel Tropper, for at dæmpe Oprøret. Paa den anden Side havde Gustav henvendt sig til Helsingerne, for at bevæge dem til at gjøre fælles Sag med Dalekarlerne, og selv begivet sig til Helsingeland, ledsaget af 1300 Ryttere. Ved en Forsamling i Norrals Eogn, opmuntrede han Folket til at tage Parti, men Helsingerne svarede, at de først vilde see, hvad deres Naboer gjorde.

Det kan imidlertid ingenlunde være vor Hensigt at trætte Læserne med en udførlig Skildring af Gustav Vasas Forsøg paa at fraribe Kong Christian den svenske Krone. Vi forlade derfor den unge Mand og vende tilbage til Rallsø.

Vi have allerede i det Foregaaende fortalt, at Banner satte efter Gustav, saasnart han opdagede dennes Flugt. Ebba blev eensom tilbage paa Slotter; Høstens gyldne Frugter blinkede gennem det mørke Løv,

Leerne klang trindtom paa Markerne, og en rig Høst
 kronede Landmandens Haab, men Naturens Pragt havde
 intet Lillokkende mere for Pigen, efter at Gustav var
 flygtet. Ofte stod hun drømmende paa Bagtaarnet
 og stirrede hen over Vigen mod den sydlige Horizont,
 og naar Solen dalede, naar Stjernerne i blinkende
 Solglands dukkede frem bag Skyerne, vandrede hun
 eensom i Haven, hvor hun sidste Gang havde taget Af-
 sked med Gustav. En stille Rummer havde bemægtig-
 ge sig hendes Sjæl, og hun havde Ingen, hvem hun
 kunde meddele sig. Med længselfuld Uro saae hun nær-
 mere Efterretninger imøde fra Sverrig, og i Stilhed op-
 sendte hun sin Bøn til Himlen for Gustavs Held.
 Banner var, efter at have gjort det frugtesløse Forsøg
 paa at have Løbetkerne til at udløvere Gustav, atter kom-
 men tilbage; men ikke længe nød imidlertid Ebba den Glæ-
 de at være samlet med den Gamle. En pludselig Sygdom
 rev ham bort, og hun saae sig nu paa eengang al-
 deles forladt. Hun vædede sin Faders Liig, med hede
 Taarer; men da den første voldsomme Smerte gav
 Plads for en mere rolig Sorg, da hun nu ikke saae
 noget Baand, som knyttede hende til Slottet, modnedes
 efterhaanden den Tanke, at reise til Sverrig, til en
 fast Beslutning i hendes Sjæl. Hendes Kjærlighed til
 Gustav kaldte hende bort til det fremmede Land; at
 leve og døe i hans Nærhed var den eneste Længsel,
 som hendes Hjerter endnu nærrede.

Ledsaget af en gammel tro Tjener tiltraadte hun
 Reisen i April 1521. Gustav havde imidlertid begyndt
 for Alvor at organisere sin Hær, som nu allerede beløb
 sig til 15,000 Mand. Han lærte Dalekarlene en bedre
 Maade at forfærdige deres Pile paa, ved at gjøre dem
 tyndere, kortere og spidsere, end de hidtil havde været. Han
 indførte et nyt Slags Spyd, som vare to til tre Fod

længere end de hidtil brugte, og øvede Godsfolket i de da brugelige Evolutioner. Han udsædte en formelig Krigs-erklæring mod Christian og Dennes Tilhængere, og besluttede at gaae til Vesterås, hvis Besætning hindrede ham i at udbrede sig i Vestmanland. I denne Hensigt havde han overdraget En af sine Underbefalingsmænd, Oluf Bonde, at angribe Staden den 29de April fra den vestlige Side, medens han selv vilde gjøre et Angreb paa den nordlige; men Bonde begav sig i dets Sted til Hovedhæren, og overdrog Befalingen over sin Afdeling til en uersfaren Mand, Peder Uglå. Denne drog imod en dansk Befalingsmand i Vestmanland, ved Navn Anders Peersøn, som havde gjort Alt for at hindre Almuens i at falde fra Christian, fordrev ham fra Staden Røping, og slog sig derpaa ubekymret til Ro med den største Deel af sit Mandskab.

Denne Uforsigtighed undgik ikke de Danstes Opmærksomhed. De bleve om Natten forstærkede med 3000 Mand, og sloge de Svenske, hvis Anfører selv faldt. Imidlertid var Gustav Vasa dragen imod Vesterås med en Hær, som allerede var voxet til 20,000 Mand. I Vesterås herskede Uenighed mellem de Befalende. Den Overskommanderende var reist til Stockholm og havde indskærpet sin Underbefalingsmand, Hans Synbo, ikke at oplade Slottet for nogen Anden, end ham selv. Da nu Didrik Slaghæf, paa Efterretningen om Gustavs Hensigter, vilde ile Staden til Undsætning, nægtede Hans Synbo ham Indgangen paa Slottet, men maatte siden, til Straf for sin Vægring, bøde med Livet.

Gustav havde ved sin Ankomst til Valundsås besluttet at leire sig ved St. Olufs Kapel, og at opsætte Angrebet til den følgende Dag, men blev forekommet af de Danske, som, tilskyndede af Didrik Slaghæf, gjorde et Udfald fra Staden. I Begyndelsen havde det danske Rytteri nogle Fordele over Gustavs Fortrab; men

da Gustav ilste til med Hovedstyrken; maatte det ligge under for Overmagten. De Danske søgte først at holde sig i et udenfor Byen liggende Kloster, men det kom i Brand, og da de siden trak sig ind i Staden skete det i en saadan Forvirring, at Ryttieriet red en stor Deel af Godsfolket overende. Det blev da let for de Svenske at trænge ind i Byen, hvilket skete fra to Sider. Allevegne flygtede den kongelige Hær, deels til Slottet, deels til en i Mælaren liggende Ø. For at dække deres Tilbagerog tændte de Fjld i Byen, men denne blev snart slukket, og hindrede ikke de Svenske i at holde sig i Byen. Beruset af Seiren overlode Gustavs Soldater sig til allehaande Udsøvelser; adspredte sig rundt omkring i Staden, plyndrede Kjøbmændenes Huse og Wiinoplæg, slæbte hele Fade Wiin op paa Raads huset og tomte dem der. De Danske, som havde sat sig fast bag den gjennem Byen løbende Svartaa, bleve ikke saasnart denne Vorden vaer for de trængte ind i Staden. Med Rød og Røppe fik de svenske Anførere noget Mandskab samlet, hvormed de mødte den fremtrængende Fiende paa Torvet, hvor de vare heldige nok til at faae ham trængt tilbage. Først efter en morsderst Kamp bleve de Danske paany jagede ud af Byen; de toge deres Tilflugt til de bag Svartaaen opstaaede Forstlandsninger, og her vovede Seierherrerne ikke at angribe dem, da Stedet ifølge sin Beliggenhed var næsten uindtageligt.

Seiren var vunden, men den havde kostet Bod. Gustav stod takkesuld ved Forstlandsningerne udenfor Byen. Hans Die tabte sig i det Skyldare, med tusinde Stjerner oversaaede Himmelrum. Mange af hans bedste Krigere vare faldne, og med inderligt Veemod skuede den unge Helt ud over den blodige Balplads. Soldaternes glade Jubel i Byen dannede en skjærende Mod-

fætning til hans egen ruingfindige Stemning. Bagtil
ilden blussede frem i mørkerøde Flammer og belyste alle
Gjenstandene trindtom med ustadigviftende Skjær. Gu-
stav følte en underlig Tomhed i sin Sjæl; hans Tanke
fløi tilbage i Fortiden og et dybt Suk arbejdede sig
frem af hans ængstede Bryst. „Ebba!“ hoistede han
sagte og en Taare rullede ned over hans brune Kind.
Da glimtede pludselig nogle Flinteskud gennem Mørket,
og en Kugle hvinede pibende forbi hans Hoved. Han
greb med Haanden til Sværdet, da følte han sig paa
engang greben bagfra af en kraftig Arm. For han
endnu rigtig kunde beseende sig, var han kastet til Jor-
den og bunden. Med lydelig Steamme kaldte han paa
sin Rideknægt, som ikke langt fra ham stod med den
opsadlede Hest. Men Ingen svarede, og snart paatrængte
sig ham den sorgelige Overbeviisning, at han var fan-
gen, uden at der fandtes Nogen i Nærheden, som kunde
staae ham bie.

Efterretningen om Gustavs Fangenskab fløi som
en Løbeild gennem Leiren. Lars Oluffsen, hvem han
havde betroet Overansførselen i Byen, samlede siebliklig
sine Folk, og i Stormskridt rykkede man løs mod de
fiendtlige Forstaaendelser. Gustav var i denne Mel-
lemtid af sine Ledsgere bleven ført hen mod Svart-
aaen, hvor en Baad laa i Beredskab til at føre dem
over. Pludselig styrtede en ung Kriger med draget Sværd
ind paa Soldaterne, som førte Gustav, huggede den
ene ned og tvang de Andre til at slippe deres Bytte,
for at forsvare sig. Den heltmodige unge Mand, som
havde vovet sig ind i denne vlige Kamp, stulde imid-
lertid ikke længe nyde Frugten af sit uventede Angreb.
En af de danske Hageskytter, som fra Forstaaendelserne
ved Svartaa havde været Vidne til det hele Optrin,
lagde an paa Krigeren, og truften i Brystet styrtede han
til Jorden. Flere af Gustavs Folk havde nu samlet

sig omkring ham; Fjenderne formaaede ikke at holde sig og flyede til forskjellige Sider henover Markerne. Gustav saa sig løst af de Vaand, som for havde omfnoet hans Hænder, og med inderlig Smerte betragtede han den unge Mand, som for hans Skyld havde offret sit Liv. Han løste Ynglingens Halskrave for at opdage om der intet Tegn til Liv var tilbage, og ved en Følsels Skjær betragtede han den Faldnes Ansigtstræk næriere. Paa eensgang lod han Følten synke og styrtede asmeægtig ligesom truffen af et Lynslag, ned ved den Dødes Side.

Forbausede stode Krigerne om deres Ansører; Ingen anede den Smerte, som i dette Dieblif greb Gustavs Sjæl ved Synet af den Faldne. Efterhaanden syntes Stormen i hans Bryst at sagtnes, han gav Soldaterne et Vink til at bortfjerne sig, og lod kun en Saarlæge blive tilbage. Forgjæves anvendte denne alle mulige Midler, for at vække den flukte Livsøgnist i den Faldnes Bryst. Han løste Hjelmen af Krigerens Hoved og i yppig Fylde rullede de mørke Lokker ned over det blanke Staalpandser.

Ved Lægens Hjælp har Gustav den Uffælede ind i sit Telt. Tavst, i mørk Forvivlelse knælede han ned ved den Dødes Side og trykte den kolde hvide Haand til sine Læber. „Ehba! udbød han omsider med dømpet Stemme: Saaledes skulle vi sees igjen! Trofast fulgte Du Gustav i Kampens Rædsler og offrede Dit Liv for ham. Døden har for evig lukt Dit Die, men hiisset, hvor ingen jordist Lænke fjerner Sjælene, skulle vi atter samles i Fredens lyse Boliger! Farvel! vi sees igjen! Kun denne Tanke mægter endnu at gyde Trost i min Sjæl, og ingensinde skal Mindet om Dig og Din Kjærlighed udslættes af mit blødende Hjerter!”

Fr. Sneedorff Birch.

Catharina Guzmán.

En Novelle.

En fjendelig Aand svævede over Castiliens frugtbare Egne i Midten af det fjortende Aarhundrede. Don Pedro den Grusomme sad her paa sin værdige Faders Throne; han førte mere en Bøddels blodige Sværd end en Konges milde Scepter, og badede sig i sine Undersaatters Blod. Allerede i sin tidligere Ungdom var han en Skræk for Landet; Blodtørst og Bøllyst vare de Lidenskabers, som beherskede ham. Dagen efter sit Bryllup med Blanka af Bourbon forstjød han hende, og vendte tilbage til En af sine tidligere Elskerinder, Maria Padilla. Uden at være skilt fra sin Gemalinde ægtede han Johanna de Castro, som han ligeledes forstjød; derpaa lod han sin første Gemalinde forgifte, og sædte for første Gang maaskee i sit Liv Zaarer ved Maria Padillas Grav.

Efter hendes Død blev den unge Monark's Tyrannatur bestandig meer og mere fremherskende. Ved en Turnering i Sevilla saae han Catharina Guzmán, en Søsterdatter af den ulykkelige Eleonore Guzmán, hans Faders Elskede, som ved hans Haand paa en vold: som Maade var kommen af Dage. Catharinas Skjønhed henrykkede ham, han beilede til hendes Haand, men Catharina bortviste Tyrannen med ædel Stoltthed; Johanna de Castros Exempel, eller maaskee endnu mere en hemmelig Tilbøielighed til Henrik, Greve af Trastámara, Kongens naturlige Broder, den ulykkelige Eleonores Broder, bestemte hendes Handlemaade. Kongen, som havde faaet Nys om hendes Kjærlighed, forfulgte nu sin Broder, som han desuden i Forveien hadede, paa det grusomste, og tvang ham til at flygte

til Arragonien; lod derpaa, under et interessant Paa-
 skud, Don Juan Guzmán bestige Skafottet, og Ca-
 tharina skulde være Prisen for hendes Faders Liv.
 Den ædle Castillaner bad Catharina at ihukomme Sa-
 miliens hæderlige Navn, og lagde villig sit Hoved paa
 Blokken. Diego, Catharinas ældste Broder, fulgte
 ham snart; ogsaa han blev et Offer for Kongens vilde
 Lidenstkaab. Da rykkede Henrik af Trastámara tilligemed
 Bertrand du Guesclin i Spidsen af en Hær ind i
 Spanien, erobrede i den korte Tid af en Maaned næsten
 hele Castilien, tvang Don Pedro til at flygte over Ha-
 vet, og besteg, skøndt han var en Bastard, efter Ratio-
 nens eensstemmige Villie, Castiliens Kongethrone.

Catharina aandede atter frit. I Burgos, hvor-
 hen hun havde begivet sig tilligemed Alfons, hendes
 Tvillingbroder, og Donna Maria, hendes Faders Søster,
 saae hun den Mand, som hun elskede over Alt, klædt
 i Kongepurpuret. Hendes Lykke kjendte ingen Græns-
 ser, skøndt udsigterne vare langvarige. Det nære Slægts-
 skab, saavelsom andre Hindringer, traadte i Veien for
 hendes Længsel; men hendes rene Hjerter sølte sig allige-
 vel lykkeligt; thi hun var jo vis paa hans Kjærlighed,
 hun sølte jo i hans Nærhed hiint Trykserie, som knyt-
 ter Hjerterne sammen, og Haabet lod hende see en ly-
 sere Fremtid imøde.

Men snart blev hendes Lykke forstyrret. Don
 Pedro var flygtet til Prindsen af Ballis, den under
 Navnet: „den sorte Prinds“ bekjendte ridderlige Fyrste,
 og da Henrik af Trastámara blev understøttet af Frank-
 rig, bevægede Don Pedros Løfter lettelig Prindsen til
 at gribe hans Parti. Med en mægtig Hær rykkede
 han, ledsaget af Don Pedro, ind i Biscaya, for at
 vinde Castiliens Krone tilbage. Kong Henrik, som for
 tidlig havde ladet de franske Hjælpetropper reise, gif
 ham imøde med sin Ven Bertrand du Guesclin og

en Hær, som i største Skynding var samlet i Castilien, begge Hærene traf sammen ved Navarette, Kong Henrik blev slagen, hans Armee adsplittet, du Guesclin fangen, og den unge Konge kunde neppe frelse sig ved Flugten til Arragonien.

Der, hvor den stolte Duero udspringer af Klipper, høelvingerne, ikke langt fra det gamle Numantias Ruiner, seer man en Høi, som nedentil er beplantet med mørke Oliventræer og oven til omkrandsed af en tæt Egeskov. En Kløft, gjennem hvilken en Skovbæk brusede styrter sig, lokker den modige Vandrer til sig; men endnu mere tiltrækkende er den fromme Eremit's af Sorria's Hytte, som uagtet sin temmelig lange Afstand fra Søen, blev kaldet med dette Navn af Omegnens Beboere. Denne fromme Olding, som engang havde kæmpet tappert under Kong Alfonso's Faner, byggede sig her en Hytte, hvor han tilbragte sin Tid med fromme Betragtninger. Hele Omegnen gjorde Valfarter til ham, og hele Spanien ærede ham som en Helgen, der blot ved at lægge sine Hænder paa de Syge var i stand til at helbrede dem.

Eneboeren smilte af Mængdens Eenfoldighed, thi han var en fordomsfri og for sin Tid oplyst Mand; men da Overtroen ofte gav ham Leilighed til at stifte Godt, og den fuldkomne Tillid til hans Underkraft ofte havde helbredet de Syge, taug han, og troede at handle rigtigst ved ikke at aabne de Wildfarendes Dine.

En venlig Sommeraften sad han paa Bænken uden for sin Hytte og skar Krucifixer og Helgenbilleder af Rorketræ; et tamt Raadyr, som i hans Eenfald havde sluttet sig til ham og næsten aldrig forlod ham, laae ved hans Fodder. Han var just i Færd med at udskære en hellig Sebastian, da Raadyret, saaledes som det pleiede at gjøre, naar fremmede Mennesker nær-

mede sig, spidsede Øren, sprang op og løb hen mod Buskene.

Eneboeren blev opmærksom, saa hen for sig, og blev tre Vandrende vaer, som stræbte at naae hans Hytte med iilsomme Tjed. „Saa silde om Aftenen, saa iilsomt og aandeløs op ad den steile Banke? tænkte han: Undagt kan ikke være Bevæggrunden til de Fremmedes Komme; sandsynligviis ere de Ulykkelige, og derfor dødsbøst kjærkomne for mig.“

Han gik dem ikke imøde, men traadte ind i sin Hytte, aabnede et Skrin, tog en lille Viindunk, en Kuro med friske Oliven og Maisbrød frem, satte dette paa Bordet, og gik atter udenfor Hytten, for at oppebie de Vandrende.

Disse vare imidlertid komne nærmere, saa han tydelig kunde skjelne hvem det var. En ung Mand med blege Kinder Skyndte sig op ad Høien; en tilsløret Dame støttede sig paa hans høire Arm, og i den venstre havde han en rank, qvindelig Skikkelse, som syntes at være fuldkommen asfægtig. Eremiten iilte dem imøde, og før han endnu havde modtaget nogen Hilsen, eller bedt dem velkomne, greb han den tilslørede Dame under Armen, og førte hende hen til Græsbevængen foran Hytten; de to Andre vare fulgte efter ham.

„Vær mig velkommen, i min Hytte! sagde han nu: Vil I ikke heller træde indenfor? I ere ophidsede og Aftenen er kold.“

„Ærværdige Fader! gjentog den unge Mand: Kan Ulykken finde et Tilflugtssted hos Eder?“

„Altid Ulykken, dog aldrig Forbrydelsen!“ udbrød Eremiten og førte dem ind i Hytten; da det allerede begyndte at blive mørkt antændte han Lampen, og lukkede Døren forsigtig til. Derpaa bød han de Fremmede at spise sig ved Epise og Drikke. Han selv aabnede en Dør, som førte ind i et lidet Værelse, hvor

et Krucifix stod paa et Altar, antændte Lamperne paa samme, ringede til Vesper og knælte, for at holde sin Aftenbøn; ogsaa de tre Fremmede takkede Gud i stille Bøn for det Tilflugtssted han havde ladet dem finde her.

Da Eremiten havde endt sin Bøn, begav han sig atter tilbage til sine Gjæster. „Ogsaa I have anraabt den Høiestes Beskyttelse! udbrod han: I gjorde Ret! I Ulykken maa Mennesket tillidsfuld hæve sit Hjerte til Himlen, thi da trænger han meest til at styrkes fra oven. Men nu, mine kjære Gjæster, sæt Eder ned og qvæger Eder ved at spise og drikke. Tag Plads, unge Mand! vedblev han, da de trætte Qvinder havde sat sig ned: Lad det ubetydelige Aftensmaaltid, som jeg kan byde, give Eder ny Kraft, og fortæl mig derpaa, hvad der fører Eder hid.“

Medens de tre Vandrende qvægede sig ved et Bæger Vin, fæstede Eneboeren et opmærksomt Blik paa den unge Mand. „Herre! udbrod han omsider: Eders Ansigtstræk kalde mangan dyrebare Erindring tilbage i min Sjæl, de vække Tanken om hine Tider, paa hvilke det vel ikke sommer sig for Eremiten at tænke, men Himlen vil tilgive mig dette. Eders Dine, denne brede Pande, dette venlige Træk om Eders Mund opfrisker i min Sjæl Billedet af min ædle Bannerherre, som paa en saa skammelig Maade maatte lade sit Liv.“

„Og hvo var den Edle, som I kjendte?“ gjentog den unge Ridder.

„Don Juan Guzmán!“ svarte Eremiten. — „Min Fader!“ udbrod Unglingen med Overraskelse. — „Min Aelse bedrog mig ikke! sagde Eneboeren, i det han rakte ham Haanden: Vær mig velkommen, min Herre, i min lave Hytte, vær mig hjertelig velkommen! Og hiin Dame, som med taarefulde Blik stirrer hen for sig, er vist nok den ulykkelige Donna Catharina, Eders

Søster, som hele Spanien har beklaget paa Grund af hendes tunge Skjæbne. Gud signe Eder, min ædle Herres og Vens Børn! Vær mig tusinde Gange velkomne i denne Nødens og Trængselens Tid! Min Hytte er et sikkert Tilflugtssted, den er bedre beskyttet, end om en heel Skare Soldater forsvarte den, thi Følgets Tro bekhærmer den, Gud har udvalgt mig til sit Nedskab og forlehnet min Svaghed Kraft til at gjøre Underværker. Siig mig, hvad bringer Eder hid? Er ogsaa Efterretningen om det ulykkelige Slag ved Navas rette, som paany giver Spanien til Priis for den blodtørstige Tyran; trængt til Eders Dren? Flygter I maaskee for Don Pedros Bøddelsværd?"

"J har gjetten det, fromme Broder! saldt den ældste Dame, Donna Maria, Don Juans Søster, ham i Ordet: Vi flygte for Tigeren, hvem Gud i sin Brede har tildeelt Seiren. Vi ilte ved Efterretningen om Slaget bort fra Burgos, og haabede at kunne frelse os ved at flye til Arragonien; men hist, hvor de tre store Kastanietræer staae paa Høien, saae vi os forfulgt af fjendtlige Ryttere. Ingen Redning viste sig for os, vore Forsølgere vare allerede gandske nær. Jeg sprang ud af min Bærestoel; Don Alfons og hans Søster fra deres Heste; vi skjulte os bag det tætte Buskværk, som heldigviis fandtes ved Veien, og medens vore Forsølgere fulgte vore Gangers Hovslag, flatrede vi op ad Klipperne, og naaede efter en moissommelig Vandring endelig dette Fristed."

"Var det Engellændere eller Don Pedro's Folk, som forfulgte Eder?" spurgte Eremiten hurtig.

"Det var Don Pedro's Ryttere; jeg kjendte dem paa deres blodrøde Hæderbuske!" gjentog Damen. — "Det er slem!" svarte Eneboeren.

„Er I Eremiten ved Soria?“ spurgte nu den unge Dame, som forhen ikke havde taget nogen Deel i Samralen.

„Jeg er den, som Omegnens Beboere kalde saaledes.“

„O da lyser paany Haabets Stjerne for mig! raabte hun: Rytet fortæller, at I ved Bøn og Hændernes Paalægning har gjort mangt et Underværk.“

„Tro ikke Rytet! gjentog Eremiten: Hoor Helbredelse er mulig, der lader undertiden den barmhjertige Gud mig finde de rette Midler; min inderlige Bøn styrker min Tillid til det høieste Væsen, og det lykkes mig at helbrede den Syge; men ingen Dødelig er i Stand til at fuldbringe Underværker, over Naturens Kræfter hersker ingen af Stovets Sønner og selv den Hellige er kun et svagt Menneske; min Haand, Vægens svage Haand, formaaer kun ved den Høiestes Bistand at hjælpe; derfor maa I ikke haabe noget af mig, som overskrider Naturens Kræfter.“

„Jeg ønskede at betro Eder Noget! gjentog Catharina: Jeg haaber at erholde Kraft ved Eders Ord og slaaer gandske min Lid til Eder.“

„Jeg beder Eder træde ind i mit Bedeværelse, sagde Eremiten til Donna Maria og Alfons, og efterat disse havde efterkommet hans Begjæring, greb den fromme Gamle Catharinas Haand: „Hvad ængster Eders Bryst? talte han: Jeg er beredt til at vise Eder enhver Tjeneste, som slaaer i min Magt.“ Beemodig smilende udbrod Catharina: „I kjender, efter hvad jeg forhen horte, mine Lidelser. Min Faders Hoved sank for Bøddeløxen, og min strænge Tante vilde at jeg skulde tage Klosterfløret. Jeg gjorde det ikke! Ogsaa min Broder faldt som et Offer for Pedros vilde Lidenstabs; Donna Maria bestormede mig med Bønner, men jeg gav ikke efter; hun fornyede dem,

men jeg tænkte paa Henrik af Trastamara, var døo for hendes Formaninger, og lod ikke det bedrageriske Haab slippe, eengang at naae min Længsels Maal. Da Don Henrik seierlig drog ind i Burgos og Pedro flygtede, forlod jeg med min Familie Sevilla, iilde den Elskede imøde og overlod mig aldeles til Gjenfynets Salighed. Er jeg derfor straffskyldig, fromme Mand? O tael, skjænk mig Trøst og Beroligelse. Jeg gyser tilbage for det hellige Fængsel; det forekommer mig at Gravluft vifter mig imøde, saa ofte jeg nærmer mig Klosterets Censomhed; jeg er ikke i Stand til at ned: sænke mit Haab, min Kjærlighed, min Lykke i den skumle Grav."

Eneboeren betragtede Pigen længe med et deeltagende Blik, før han svarte hende. Hun var staaet op, og traadte i al sin Skjønhed hen for ham, som med Velbebag betragtede sin Vens Datter: „Sandelig! ud: brød han efter en Pause: Det vilde være sorgeligt, om saamegen Ynde skulde begravet i et Klosters skumle Hvælvinger; og dog, naar Livets Storme true den unge Pilgrim paa hans Vandring, naar han seer trindtom Klipper og Torne, skal han da forsmaae det Tilflugts: sted, som aabner sig for ham? Min ædle Lehnherres Datter! For Dig er Livets Sol modnet; hvorhen Du skuer bryder ingen lysende Straale gennem det natlige Mulm. Finder Du end ikke Livets Lykke blandt de skumle Mure, flyr end det jordiske Haab Din stille Celle, Du finder dog der den Rolighed og Fred, som Jorden nægter Dig."

„Den finder jeg ogsaa i Graven! afbrød Catharina ham: Troer I, ærværdige Fader, at Freden vil vende tilbage i dette stormende Bryst og stille min Længsel? Nei! Intet Tilflugtssted aabner sig for den Arme, som Livets Storme har berøvet Alt."

Eneboeren rystede alvorlig sit graa Hoved og gjentog: „Denne Overbeviisning kan ikke føre Eder til Maalet, Catharina! Livet er for den Ulykkelige en lang Pillegremsreise; kun barnlig Tillid til den Algode er i Stand til at gyde Fred i den Sorgfuldes Bryst.“

„Jeg er beredt paa Alt!“ gjentog Pigen tillidsfuld.

„J Sandhed, Du har Mod! Ja, maaskee for meget! afbrød Eneboeren hende: Men udæst ikke overmodig Skjæbnen; den kunde let paa en frygtelig Maade prøve Eders Standhaftighed. Thi dersom J nogensinde falder i Don Pedros Hænder, da — — — Dog, jeg vil ikke udtale det skrækkelige Ord.“

Catharina svarte intet paa denne Tale; hun lod til neppe at have hørt Eneboerens Ord. Endelig løstede hun det yndige Hoved op, og sagde: „Lad os tie herom! Jeg har endnu noget Andet, som ligger mig paa Hjerte.“

„Velan, Sennora! svarte Eneboeren: Jeg skal opmærksom lytte paa Eders Tale.“

„En Aften, begyndte hun: sad jeg i en Løvhytte af Jasminer i den kongelige Have, hvor just Don Henrik og min Broder havde forladt mig. Vinden susse sagte gennem Bladene, og Maanen, som just i dette Dieblik traadte frem over Bjergene, sendte sine magiske Straaler gennem de mørke Grene. Jeg blev greben af en forunderlig Gysen, thi Alt var trindtom tyst som Graven; Jasminblomsternes stærke Duft virkede bedøvende paa mig, og jeg slumrede ind; dog veed jeg endnu i dette Dieblik ei om jeg var vaagen eller drømte, da et forunderligt Syn viste sig for mig. En Engel svævede ned til mig, hans Vinger glimrede i Morgensrødens Farve. Omkring hans bruuntlokkede Hoved flyngede sig en Krands af gyldne Stjerner; i sin høire Haand havde han en Palmegreen, i sin venstre et Slør,

som syntes mig at være vævet af Taage. Han rakte mig begge Dele, og skjøndt jeg vilde gribe den venlige Palme, var det dog, som om en hemmelig Magt drev mig til at gribe Sløret. Da smilte Engelen vemodig; det blev stedse lysere trindtom mig, og pludselig saa jeg mig i den klartoplyste kongelige Sal i Sevilla, hvor jeg saa ofte havde seet Don Pedro til min Fordærvelse siddende paa Thronen. Men i dette Dieblik saa jeg Henrik i sin hele Skjønhed; hans Haand holdt en Myrthebrands; han vinkede ad mig; jeg ilte hen for at modtage Krandsen af hans Haand, men han slyngede den omkring mine Loffer, og da jeg glædedrucken saa op i Beiret, blev jeg ingen Myrther vaer i Spejlet ved Siden af Thronen; men et Helgeneskin omstraaled mit Hoved. Et uigjennemtrængeligt Mørke, kun af og til afbrudt ved enkelte Lysglimt, omgav mig, og Engelen med de aurorafarvede Vinger stod atter ved min Side, tog Sløret ud af min Haand og slyngede det om mit Hoved. „Kom, Catharina! hvistede han sagte: Mennekens Pillegrimsvandring fører det gennem Dæmring til Lys!“ Han tog mig nu ved Haanden og gik et temmelig langt Stykke med mig; pludselig blev han staaende, trykte et sagte Kys paa min Pande; Sløret sank, jeg vaagnede, og mit Hjerter bankede høit og ængstelig. Endnu bestandig troede jeg at see Stjernekrandsen omkring Englen's Hoved, troede at høre hans Stemme; men, af, det var kun Maanestjæret's brudte Straaler, som ustadig glimtede gennem Løvhytrens dunkle Grene; det var kun Nattergalen, som fra de tætte Rosenbuske gennem Aftenens Tausshed sendte sine Klage-toner. Engelen havde forladt mig.

Hvad mener I om denne Drøm, eller rettere om dette Syn, ærbørdige Fader?“ spurgte hun efter en Pause.

Eneboeren smilte.

„J troer ikke, at Himlen udkaarer troende Hjerter, for at tildele dem høiere Kræfter end andre Dødelige? J troer ikke, at Gud forlehner Mennesket Kraft til at gjennefskue det Slør, som bedækker den kommende Tid?“

„Nei! gjentog den Gamle med fast Stemme: Det troer jeg ikke! Den Aand, som troer at afløre Fremtiden, er en Egnens Aand; thi den herligste Gave, som Guddommen skjænkede Menneskene, er den, at Fremtiden er indhyllet i Slør. Vee den Ulykkelige, hvem han atter berøver denne Gave. Tillidsfuld vandrer Mennesket paa dunkle Stier, han seer ikke Afsgrundene, forbi hvilke hans Ledfagerinde, Haabet, fører ham, og gaaer saaledes glad den evige Morgenrøde imøde. Men Den, som af daarligt Hovmod troer at Gud har gjort Underværker for hans Skyld, har udrustet ham med overnaturlige Kræfter, ham bedaarer en forfængelig Indbildning, og Herren vil ydmyge ham og holde en streng Dom over ham.“

Eneboeren taug; Catharina kyskede hans Haand, uden at gjenmæle et eneste Ord, satte sig taus paa en Stol, og syntes at eftertænke det, som den fromme Broder havde sagt.

Imidlertid vare Donna Marias og Alfons atter traadte ind og raadsloge om hvad man havde at gjøre. Alfons, hvis Ungdom tidligere havde afholdt ham fra Kamp og Feide, følte nu at det var den høie Tid, at tage Deel i sit Fædrelands Skjæbne og at staae Don Henrik bi i hans Ulykke. Han vilde først bringe Damerne til et sikkert Sted og derpaa følge Kongen til Frankrig. Men hvorhen han skulde føre dem, derom var man ikke enig. Eneboeren foreslog Klosteret de nostra Sennora de Herrera i Arragonien, hvor han kjendte Abbedissen. Donna Maria skjænkede dette Forslag sit Bisald, og allerede syntes Alfons at give sit Minde

deris, da Catharina, som hidtil havde tier stille, pludselig reiste sig.

„Ikke i et Kloster vil jeg! sagde hun alvorlig: Ingeninde vil jeg tage Sløret, ingeninde vil jeg lade mig indeslutte af de stumle Mure. Fri vil jeg være, fri som Skovduen, der slagger fra Green til Green, den rene Luft vil jeg aande, som har lutret sig i Solstraalerne, og kan jeg end ikke mere plukke Blomsten, vil jeg dog udaande dens balsamiske Duft i den rene Æther. Til Saragoſſa vil jeg, hvor min Elſker opholder sig!”

„Til Saragoſſa? afbrød Donna Maria hende: Til Kongen af Arragoniens Hof? Frygter Du ikke for Hoffets dræbende Pestluft mere end Klosters Eensomhed? Lænk paa Don Pedro!”

„Tante! gjentog Catharina, og hendes Livs Alvor smeltede hen i Bømod: Den, der ligesom jeg kun skuer ind i en mørk Fremtid, han er saa begjærlig efter et saligt Dieblif, som den vansmægtende Vandrer i Arabiens Ørken efter en Dugdraabe, som Ratten sender ham til Bederpægelse. I Saragoſſa dvæler Henrik sikkert endnu, jeg skal maaskee der for sidste Gang see ham og sige ham Levvel. Und mig dette sidste lykkelige Dieblif!”

„Catharina! afbrød hendes Broder hende: Hvad vil Du forlange af Don Henrik? Skal han ikke vælge sig en Gemalinde blandt Kongens Døttre, maa han ikke ved denne finde en mægtig Støtte, som formaaer at holde ham paa Castiliens Throne? Har ikke den Hellige Fader i Avignon frængelig paabudet ham dette, har han ikke nægtet ham Dispensationen til at ægte Dig, og har han ikke truet ham med Banstraalen, saafremt han handler mod hans Befaling? Og er Du ikke i saa nær: et Slægtskab til ham, at kun Pavens Magt er i Stand til at forene Eder, som ellers vilde være adskilte ved de guds

dommelige Lode? Eller vil Du, saaledes som den uslykkelige Eleonora, vor Faders Søster, ofre Don Henrik Alt, endog Din Families Ære? Catharina, Du er den eneste dyrebare Gjenstand, som den grusomme Skjæbne lod mig beholde; Allerede fra vor Fødsel af knyttede Naturen os til hinanden med faste Bånd. Du er min Livlings søster; jeg er Dig hengiven med uendelig Kjærlighed. Jeg agter og ærer min Konge; men det Dieblisk som fører Dig i hans Arme, vil ogsaa være det Dieblisk, som river mig fra Dig. En Plet hviler paa vor Familie, Eleonoras grusomme Død har afvasket den, Henrik har skjult den med Castiliens Krone, men Du skal ikke fornye den."

Catharina havde rolig hørt paa Broderens Tale: „Frygt ikke for mig! talte hun: Jeg giver Dig i Stolt: hed Intet efter. Overlad mig til min Følelse, den vil lede mig; betræd den frigerste Bane, tænk i Slagets Summel paa vor Families Ære, og gør Dig ingen Befymringer for min Skyld."

„Ja! faldt Eneboeren hende i Taler, for at give den en anden Bending, da han saae hendes Kinder gløde: Ja, Don Alfons! Drag til Andalusien, saml Eders Venner, tilligemed de Faa, som ere blevene Henrik troe, og redder, hvad der endnu staaer til at redde. Der gavner I mere Kongens Sag, end naar I følger ham til Frankrig. Men I, Donna Catharina! Forbvi! ikke, laa Eders Lid til Gud, men lad Eder ikke henrive af den daarlige Indbildning, at Herren har forsethnet Eder den Gave at see ind i den tilslørede Fremtid. Nu: dertiden bliver Anelsen, som ryster Mennekters Aand, liig Nattevinden, der vifter gennem Cypressens Grene, til Dyr: felighed. Da kan I ydmygt fæste Lidsid til den advarende Stemme, uden derfor at troe, at Gud gjør Underværker for Eders Skyld. Og nu — tag Afsked fra hverandre. Eder, Don Alfons, kalder Æren, overlad Eders Søster til min

Beskyttelse, endnu er der Tid, endnu er Veien over Osma til Siguenza aaben; ind i disse Bjerge trænger ingen Fjende, thi Don Pedro vil ile til Burgos, de castilianske Kongers Sæde, og saaledes lade Eder Tid til at samle nye Kræfter."

I Begyndelsen vilde Alfons ikke give sit Minde til Skilsmisken, han vilde selv ledsage Søsteren til Saragossa, men da Donna Maria og Catharina bestors med ham med Bønner, gav han endelig efter.

Afskillelsen var smertelig. Alfons og Catharina elskede hinanden indtil Sværmerie, og skjøndt i mange Henseender forskjellige, vare de hinanden allerede fra Barndommen af inderlig hengivne. Alfons, som ikke manglede sin Nations Stoltthed og Mod, var mere livsglad og mindre fast udholdende end sin Søster, som med samme Stoltthed forenede et sjældent Mod og en uroffelig Standhaftighed. Skjæbnen havde tidlig prøvet og lutret hende, de sørgelige Tildragelser, hvilke hun uden Brøde fra sin Side, havde fremkaldt, stemte hendes Charakteer alvorlig, og de Hindringer, som stillede sig imod hendes Kjærlighed, gav hendes Aand et romantisk Anstrøg. Til alt dette kom endnu den Indbildning, at Himlen havde forlenet hende den Gave at ahne det Tilkommende, hvilken Troe den stolte Donna Maria ingenlunde søgte at svække. Familiens Glands var det eneste Maal, som denne Sidste stræbte efter. Catharina og Alfons vare de eneste Væsener, som hun med Omhed elskede. Hun havde lovet hendes Broder paa hans Henrettelsesdag, at ville være deres Moder, og trofast havde hun opfyldt dette Løfte, idet hun strængt vaagede over Catharina og idelig formanede hende til at tage Sløret, da hendes Skjønhed havde fremkaldt Fordærvelsen over Familiens Hoved. Alfons elskede hun kun, fordi han var den Sidste af sin Stamme.

Udskillelsens Dieblit var i den Grad smerteligt for Alfons og hans Søster, at det syntes, som om det var sidste Gang at de saae hinanden. Alfons iførte sig en finsk Klædning, som Eremiten skaffede til Beie, og lod sine Vaaben og sin rige Dragt blive tilbage i Hytten. Ledfaget af en Landmand tiltraadte han endnu samme Aften sin Vandring, og lod den sørgende Catharina blive tilbage under Eremitens Varetægt.

Catharina gjenneopvagede en søvnløs Nat og satte sig paa Græsbænken udenfor Eremitboligen, medens Donna Maria slumrede. Ogsaa Eneboeren blev oppe og tilbragte Natten med andægtig Bøn og Psalmesang. Dagen brød frem; Fuglenes Jubel hilsede den opvagne Natur; ogsaa Donna Maria traadte ud af Hytten, og belyste af Morgenrødens Straaler opsendte de deres Bønner til Himlen. Den venlige Gamle satte Brød og Viin paa Bordet, og indbød Damerne til at spise ved det landlige Maaltid. Han selv spiste kun lidt og gif Landboerne imøde, hvilke han havde sendt til Soria for at besørge Munkelæser til de Andre. Men i deres Sted kom Andre, som meldte, at fjendtlige Skarer havde ladet sig see i Nærheden. Strax traf Eneboeren de nødvendige Foranstaltninger for at skjule Damerne. En forborgen Trappe førte bagved Altaret ned til en smal Hvælving, hvor en tom Liigkiste stod, i hvilken han engang vilde begraves, og hvor han hver Dag holdt Bøn. Herhen førte han Catharina tilligemed Donna Maria.

Neppe vare de blevne skjulte, før enkelte Ryttere kom galopperende op ad Høien. Det var Spanioler af Don Pedros Hær, som adspurgte Eremiten angaaende den flygtende Fjende og især angaaende Don Henrik, men som isøvrigt behandlede den Gamle med Uresfrygt, eftersom de hørte hjemme i Navarra og Biscaya, hvor Kys-

tet om hans Hellighed var udbredt. De tøvede ikke længe her, men rede snart videre fremad Veien til Soria.

Kort derpaa kom en ny Skare Ryttere, som Enes boeren allerede i Graastand kjendte som Engellændere. De bleve her holdende, stillede overalt Bagter ud og syntes at ville udhvile sig, thi de steg af Hestene, bandt disse ved Træerne, hilste den fromme Mand med Vres frygt, men Ingen af dem traadte ind i hans Hytte.

Nu drog en Skare harniskklædte Mænd op ad Bjerget. Anføreren for de tidligere Ankomne gik dem imøde, og Eremiten begav sig tilbage til sin Hytte, for at undgaae videre Efterforskninger. Men han blev ikke længe ene; to Riddere, den Ene i blankpoleret, den Anden i sort Rustning, traadte ind til ham, og snart gjenskjendte han med Skræk Kongen, Don Pedro, i den Ene. Han lod desuagtet ikke Modet synke. Imidlertid tog den Anden sin Hjelm med de sorte Fjædre af, gav den til en Page, boiede derpaa sit Kne for Eneboeren og sagde: „Fromme Mand! Rytet om Eders Hellighed og Underkraft er kommet mig for Øre. Jeg er reist til Eder, for at modtage Eders Velsignelse og bede Eder om at indslutte mig i Eders Bøn, thi jeg er, som alle Støvet's Børn, et syndigt Menneske for Gud, som trænger til Himlens Naade. Desuden lider jeg af mange legemlige Svagheder, og da Rytet fortæller, at I formaaer at gjøre de Syge friske, de Blinde seende, beder jeg Eder om at lægge Eders fromme Haand paa mit Hoved, for at jeg kan blive helbrede for min Svaghed.“

„For jeg kan velsigne Eder, Herre! gjentog Eremiten, som anede, hvo der stod for ham: maa jeg først vide, hvo I er, og om det kan være mig tilladt at give Eder min Velsignelse.“

„Jeg er Eduard, Prinds af Wallis!“

„Nu saa styrke Gud Eder! talte den Gamle i høitidelig Tone: Og han lade min Haand, som jeg lægger paa Eders ædle Hoved, bringe Eder Betsignelse. I er en tapper Kriger, en vliis Fyrste, og hvad der er mere end alt dette, et ædelt Menneske. Betsignelsen følger en Saadan overalt, endog uden min svage Haand, thi paa ham seer Herrens Die naadigt ned. Vær mig velkommen i min Hytte, ædle Prinds!“

„Kjender Du mig?“ spurgte Don Pedro.“

„Ja Herre, jeg kjender Eder. I er Don Pedro, som kæmper med sin Broder om Castiliens Krone!“ gjentog Eremiten.

„Og Du byder ikke Din Konge velkommen i Din Hytte?“

„Den, som blev excommuniceret af den hellige Fader, ham tør en Geistlig ikke byde velkommen, naar han træder ind til ham.“

„Frække Nar! afbrød Kongen ham heftig: Hvad forhindrer mig i at støde Dig Dolken i Brystet?“

„Den som er høiere end I!“ gjentog Oldingen uforfærdet.

„Vær rolig, Don Pedro! kaldt Prindsen af Wallis Kongen i Taler: En Herrens Tjener maa danne sig ganske andre Begreber om Havens Vanstraale, end vi Lægesfolk. Bryd Eder om Intet, fromme Eremit fra Corria, I staaer under min, eller rettere under Guds Betsignelse.“

Eneboeren bukkede sig ærbødig for ham, aabnede derpaa et Skrin, tog sit Forraad af Frugter frem, og hentede fra den lille Kjælder en Glaske Viin. „Hvad en fattig Eremit formaaer at byde Eder, ædle Herrer, staaer til Eders Tjeneste! sagde han, og bød dem de modne Figener og Mandler: Ogsaa Vinen er af en god Betsaffenhed, smag kun paa den!“

Prindsen af Wallis tog venlig mod de tilbudne Retter og tomte Bageret; men Don Pedro yttrede ingen Lyst til at nyde noget. Forskende lod han sit Dieglide trindtom i Værelset, og opdagede gennem en Revne Alfonso's Vaaben.

„Hvilken af mine Gjender har Du skjult her, jammerlige Præst? freg han rasende: For ham hid, og var det end min Broder, Bastarden selv, jeg skal tage blodig Hævn over ham.“

Eneboeren betænkte sig et Dieblisk, derpaa sagde han, vendende sig til Prindsen af Wallis: „Mig selv og Enhver, som besinder sig i min Hytte, stiller jeg under Eders Beskyttelse, naadige Herre!“

J kan lide paa mit Ord! gjentog den sorte Prinds: Jeg giver Eder mit fyrstelige Ord paa at Ingen skal frumme et Haar paa Eders Hoved.“

„Jeg vil da gjøre, hvad J befalede mig, Herre!“ sagde Eremiten idet han boiede sig for Don Pedro, og traadte ind i sit Bedekammer. Kongen saae med haanlig Latter efter ham.

„Don Pedro! begyndte nu Prindsen af Wallis: J hvo der saa endog besinder sig i denne Hytte, han staaer, saavelsoin Eremiten selv, under min Beskyttelse. Jeg gav ham mit Ord, og J veed Eduard af Engelland bryder det ingensinde.“

„Og, dersom det nu var En af mine Undersaatter?“ —

„Da vilde jeg bede Eder om at være mild af Venstskab til mig, og saafremt J ikke horte min Bøn — — —“

„Hvo giver Eder, Prinds af Wallis, Ret til at falde min hævnende Retfærdighed i Armen, i mit eget Kongerige?“

„Hvo der giver mig Ret til at holde mit Ord og til at forsvare det mod Enhver — derom kan J spørge? gjentog den sorte Prinds, og sprang rast op af sit Sæde: Her ligger min Handske! — dette er mit Svar!“

Don Pedro, som ellers var en modig Kriger, stude-
fede ved disse Ord. Hastig havde han overveiet de mus-
lige Følger af sin Overivelse; Han lod desaaarsag Hands-
ken blive liggende; Prindsen tøvede endnu et Dieblit,
men da Don Pedro ikke gjorde Mine til at tage Selt-
tegnet op, aabnede han Døren og kaldte paa sin Page:
„Henry! sagde han: Tag Handsken op!“ Vagen overs-
vakte ham den knælende, og forlod hastig Bærelser.

„Konge af Castilien! begyndte nu Prindsen af
Wallis: J er Konge over et mægtigt Rige, jeg er kun
Prinds af Wallis og min Faders Statholder i Frankrig.
Om Kronen nogensinde vil smykke mig, staaer i Guds
Haand, men ogsaa uden Krone, kun med min sorte
Hjelm paa Hovedet, er jeg stolt nok til at ansee mig
for Eders Ligemand. Derfor beder jeg Eder, Don Pe-
dro, om at ære mit givne Ord. Om jeg gav det i
Castilien eller i Gujenne, det kan være Eder ligemeget,
det er en Adelsmands Ord, og ved Gud og Sanct
Georg, frummer J eet eneste Haar paa den fromme
Mands eller deres Hoveder, som have skjult sig her, da
drager jeg bort med mine Folk, og J kan da selv ud-
føre Eders Dommerembede, saaledes som det behager
Eder, saafremt J ellers har Magt dertil.“

Don Pedro skummede af Raserie, men saae sig
desuagtet nødt til at dæmpe sin Brede. Dette var
en haard Prøvelse for ham, men en endnu haardere
forestod ham, da Døren gik op, og Eremiten traadte
ind med Catharina.

„Er det hende, eller er det hendes Aand!“ udbrød
Kongen overrasket ved Synet.

„Det er mig selv, Don Pedro! sagde Catharina
bævende: Jeg er Catharina Guzmán; dog jeg kom
mer ikke for at forbande Eder — Gud skjænte Eder
Tilgivelse!“

Trød kun nærmere! udbrod Prindsen af Wallis: Ogsaa Eder, Catharina Guzmán, byder jeg min Hilsen; Jeg har hørt Eder omtale som en ædel Kvinde, der fortjener min Agtelse og Beskyttelse. I kjender vel denne Dame, Don Pedro?"

"Eilvisse!" gjentog Kongen forbittret.

"Ved Gud! Hun er Skøn, Skønnere end nogen Kvinde, jeg forhen saa! vedblev den sorte Prinds med Blikket fæstet paa Catharina: Hvor Skjønhed og Dyb forenes, har Gud sendt en Engel ned blandt Menneskene. Men I befinder Eder ikke vel?" spurgte han deeltagende, da han saa at Catharina beftig skjælvede.

"I synes at tage saa megen Deel i denne Dames Skjæbne, at min Nærværelse her vil være overflødig!" gjentog Kongen: Medens I her glæder Eder ved Beskrivelsen af hendes Skjønhed vil jeg vende tilbage til Hæren og føre den til Calahorra."

"Gjør dette! svarte Prindsen: Jeg skal være hos Eder, før I endnu begynder at leire Eder ved Calahorra."

Da Don Pedro havde forladt Hytten, kastede Catharina sig for Prindsens Fødder: "Red mig, Herre! raabte hun, idet hun med Gysen kastede et Blik hen mod Døren: Red mig af den Frygteliges Vold!"

"Staa op, Dame! gjentog Prindsen, og løste hende i Beiret: Vei kun Eders Kne for Gud, men ikke for et syndigt Menneske. Jeg skal beskyærme Eder, saaledes som det anstaaer en Fyrste og en Riddermand. Hvorhen vil I reise?"

Catharina betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde hun hastig: "Til Saragoſa!"

"Mine Ryttere skulle ledsage Eder til Arragontens Grændser! gjentog Prindsen: Der er I i det mindste for Øieblikket sikker for Don Pedros Efterstræbelser."

„O gid jeg, gid Castilien altid var det! sagde Catharina, og idet hun erindrede sig sit ulykkelige Fædreland, troede hun sig forpligtet til at føre Ordet for dets undertrykte Beboere: Prinds af Wallis! vedblev hun i en høitidelig Tone, og hendes Skjønhed forenede sig med Værdighed: J har ikke handlet Ret i at føre den fordrevne Tiger til sit Hjem. Blodet vil flyde i Strømme, og Tusinde ville anklage Eder for Guds Throne, hvor J snart maaſkee skal møde for at aflægge Regnskab for Eders Handlinger.“

„Taler en Spaadomsaand gjennem Dig, fromme Pige?“ spurgte Prindsen, rystet ved Catharinas Ord, da han allerede for nogen Tid siden sølte at hans Helbred vaklede.

„Diebliffet indgav mig disse Ord; om Gud, om mit eget Hjerterød bød mig at tale saaledes, veed jeg ikke. Kun saameget veed jeg, at jeg for Menneskehedens og for Eders egen Frelses Skyld maa bede Eder om at træde ud af Forbindelse med hiin Grusomme, som væder den spanske Jordbund med sine Undersaatters Blod. Overlad ham i Fremtiden til sin Skjæbne og vær ikke mere den ædle Henriks Fiende!“

„Læg vel Mærke til hendes Ord, naadige Herre! sagde nu Eneboeren, som ved Pigenes Tale var hængsunket i dybe Tanker: Gud har igjennem hende talt til Eder i dette Diebliff.“

„Jeg skal erindre, hvad J sagde, fromme Pige! gjentog Prindsen efter en kort Tausshed: Eders Ord ere ei uden Virkning svævede forbi mit Dre, men trængte ind i mit Hjerterød.“

„Det give Gud! sukkede Catharina: Han gjøre Eder lykkelig og lade Eder døe en rolig Død!“

Prindsen blev kjendelig bevæget: „Ogsaa Dig skjænke Himlen et glæderigt Liv og en rolig Død! sagde han, idet hans Nie deeltagende hvilede paa Catharina, der

paa vendte han sig til Eremiten: Jeg troer, det vil være raadeligst, fromme Broder, at I forlader Eders Asyl for en kort Tid. Hvo veed, hvor længe jeg end nu bliver i Castilien og formaaer at bestjærme Eder. Ledsag de Andre til Klofret, jeg skal bære Omsorg for, at Kongen af Arragonien tager Eder under sin Beskyttelse. Har I noget Ønske, som jeg er istand til at opfylde, da henvend Eder til mig, og jeg skal opfylde det forsaavidt min Pligt og min Ære tillader det. Ogsaa Eder, Donna Catharina, beder jeg om at erindre mig, naar I beder til den hellige Moder, og nu lev vel!"

„Gud forlehne Eder Seier til Eders Dødsdag!" sagde Eremiten og velsignede den ædle Prinds, som nu gav de fornødne Befalinger, ifølge hvilke en Afdeling Soldater skulde blive tilbage og forsvare Eremiten og Donna Catharina.

Eneboeren hentebe nu Donna Maria op af Hvælvningen og beredte Alt til Afreisen. Et Æsel blev bepakket med hans uundværligste Sager, og nu overgav han sin lille Hytte til nogle Landboeres Omsorg, idet han selv, tilligemed de Andre, reiste til Arragonien.

Ledsagede af Soldaterne naaede de Reisende lykkelig Tarragona. Herfra fortsatte de ene Reisen til Zaragoza. Paa Veien mødte de hvert Dieblig flygtende Krigere, som stræbte at naae Arragoniens Hovedstad, for sammesteds at blive samlede. Overalt erholdt de angaaende Don Henriks Stræben de frygteligste, meest modsigende Efterretninger. Snart fortalte man, at han var bleven i Slaget ved Navaretta, snart at han var fangen, og af Kongen af Arragonien kastet i Jængsel. Donna Maria meente derfor flere Gange at det var raadeligst at reise strax til Klofret huestra Sennora. Men Catharina, som ikke lod sit Mod boies ved nogen af disse Efterretninger, paastod at man burde fortsætte

Reisen til Saragossa; hun troede med Visshed at finde Don Henrik der, og i hvormeget hun ellers rettede sig efter Donna Marias Villie, lod hun sig dog ikke rokke i denne Beslutning. En trofast Støtte havde hun i Eneboeren, som lod til at ynde Catharina mere end den ældre Dame.

Donna Maria besad heller ikke i nogen Henseende den Gave at vinde Andres Hjærter. Stræng i sine Grundsætninger, strængere endnu mod Andre end mod sig selv, var hun stolt og frastødende. Familiens Glands var Alt i hendes Dine, og ethvert af dens Medlemmer var hende kun i denne Henseende kjær. Derfor søgte Catharina sig heller ikke tiltrukken af hende og ofte bleve den gamle Dames Formaninger hende, besværlige, skjødte hun isøvrigt med barnlig Urefrygt agtede hende som den elskte Faders Søster. Saaledes var Donna Maria ingeniunde skabt til at vinde Pigens Fortrolighed, og hun gav hende kun liden Trøst i hendes Lidelser, idet hun idelig lod sin Brede over Catharinas Tilbøielighed til den unge fordrevne Konge bryde løs. Catharinas Hjærte bankede høit ved Synet af Saragossa; om hun skulde finde ham der, hvorledes hun skulde finde ham, denne Tanke var den eneste som indtog hendes hele Sjæl. Jo nærmere Diebliffet kom, som vilde give hende Vissheden angaaende Henriks Etjæbne i Hænderne, desto ængsteligere blev hun, desto svagere glimtede Haabet hende imøde. Da de nu drog op ad Høiene aabnede et pragtfuldt Skuespil sig for deres Dine. Omgiven af Wiinbjerger laae det gamle Saragossa med sine høie, majestætiske Taarne foran dem, Ebrosfloden strømmende brusende forbi Staden, og paa den med Oliventræer bevoxede Slette leirede Skarer af Krigere sig i broget Brimmel. Men da de kom nærmere, saae de vel, at det ikke var en Samling af lystige Soldater, som her overlode sig til Glæde og Haab;

Alles Ansigtet vare alvorlige, mørke; ingen glad Jubel tonede dem imøde; en øde Tausshed laae udbredt over Egnen, hvor Krigere af forskjellige Nationer havde leiret sig, adskilte fra hinanden. Længst borte fra Staden saae man Castiliens Banner flagrende i Morgenlusten. De stolte castilianske Riddere snege sig alvorlige og forstemte omkring, ethvert Skridt, som de gjorde udenfor Castilien syntes dem at være et Skridt ud af Paradiset, og kun med Møie stræbte de at tilbagetrænge den Smerte, som nagede deres Bryst.

Adskilte fra dem, tæt ved Saragoßas Mure, havde Arragoniens Skarer leiret sig; mindre nedslagne, mindre modløse, trøstede de sig ved, at deres stolte Ræboer, som saa ofte havde baaet Arragoniens Væde, havde lidt endnu smerteligere Saar end de.

Ved Ebros yndige Bredder havde den mindst talrige Skare leiret sig. Jublende, syngende, som om Seiren havde kronet deres Anstrængelser, hamrede de Skaarene ud af deres Vaaben, forbandt deres Saar og pleiede deres trætte Heste.

Det var Franskmænd, som stod under Guesclins Anførsel; vante til Skæbnens Luner fandt de overalt, hvorhen de droge, et Fædreland, en Arne; deres Tab bestod deri, at de Intet havde vundet, thi de havde Intet at tabe.

Lause, grebne af bange Anelser, droge de Reisende gjennem Krigernes brogede Rækker. Snart naaede de Staden, hvor Donna Maria steg af hos en af sine Veninder; Eneboeren begav sig derimod til et nærliggende Kloster. Damerne bleve venfabelig modtagne, og Catharina erholdt her snart den trøstelige Efterretning, af Don Henrik var i Saragoßa, men at han snart vilde begive sig til Frankrig, for der at søge Hjælp mod sine Fjender. Denne Efterretning oplivede Catharinas Mod, Haabet at see den Elskte igjen var en lysende

Stjerne i hendes Nat. Men hvorledes eller hvor hun skulde see ham og underrette ham om at hun var her, dertil skimtede hun ingen Udvei. At aabenbare Alt for Damen i Huset, dette stred mod hendes Stoltthed; thi om end hele Castilien kjendte Don Pedros ulykkelige Eidskab til hende, troede hun dog at hendes Kjærlighed til Don Henrik var skjult for Verdens Dine. Hendes utaalmodige Længsel efter at see ham steg med hvert Dieblis; kun Udsigten til at underrette Kongen om hendes Komme ved Eneboeren, naar han i Morgen atter besøgte dem, var istand til at trøste hende og til at dæmpe hendes Hjertes Urolighed. Hun ilte i Aftens dæmringen ned i Haven, forbi hvilken Ebrosfoden strømmede. Her, paa en Terrasse, som var bevoxet med Citrontræer, satte hun sig i en Lovhytte af Jasminer, stirrede ud i Solens glødende Straaler, og ønskede intet inderligere end at Dagens Stjerne snart atter vilde hæve sig; thi den følgende Dag var jo en Haabets Dag for hende.

„Hvilket Udfald vil Alt vel faae? Skal Flammen fortære mit Hjerter, eller skulde mine Taarer slukke Flammen? Løb han gjengjælde min Kjærlighed? Har den hellige Fader i Avignon ikke forbudt ham det? Og hvorledes skal nu Alt falde ud? Neen og hellig skulde min Kjærlighed være, og dog, naar jeg seer hans flammende Dø, naar jeg berører hans Haand, da føler jeg at jeg kun er en svag Kvinde — i hans Arme vilde jeg endog glemme Himlen!“

Idet hun anstillede disse Betragtninger dalede Solen ned bag Bjergene, og Aftenstjernen traadte frem i Vesten, hvor de gyldne Purpurfyer efterhaanden antog en mørkere Farve, omslørede af Nattens dunkle Kappe. Bludselig fornam den Grublende en Baads Pladsten, hun kastede et Blik henimod det mørke Punkt, som fra den modsatte Bred nærmede sig Haven, og opdagede tre

Skikkelser, hvoraf de To sadde med Arer i Hænderne, den Tredie dreiede Roret. Hun sprang op og vilde flygte, men Tanken at det kunde være ham fængslede hendes Fod til Jorden. Hun blev staaende i Lovhytten, lyttede bag de tilbageboiede Grene, og saae at de mørke Skikkelser steg ud af Baaden. Snart fornam hun en sagte Hvijsken: „Gaae Karle, og kom snart igjen!“ talte en velbekendt Røst. Hendes Hjerter bankede Slag i Slag, Hun tvivlede ikke længere om hvo der havde talt disse Ord, og med det dyrebare Navn paa Læberne sank hun afmægtig til Jorden. Da hun vaagnede op af den søde Drøm, saae hun den forvandlet til Virkelighed. Hun laae paa en Græsbænk, Maanen kastede sit magiske Skjær gjennem de hvisslende Grene og belyste med matte, dæmrende Straaler Henriks Ansigt. Han knælede ved hendes Side, og Vagen Carlos stod med en Skaal Vand foran ham. Da imidlertid den Sidste bemærkede hendes Opvaagnen, gik han hurtig bort.

„Du lever! Himlen være priset! Du lever Catharina! udbrød Kongen henrykt trykkende hendes Haand til sine Læber: Jeg savner Dig atter i mine Arme; Du er mig skjænket paany! Gud være lovet!“

„Henrik! sagde Catharina hastig opspringende og rystet ved hans Tales Jid: Henrik! Ikke denne store mende Heftrighed! Den tør ikke beherske vore Hjerter, som den hellige Fader har skilt ad.“

„Hvorledes kan han være istand til at skille tvende Hjerter, som Kjærligheden har forenet? udbrød Henrik med Jid: Hvad Kjærligheden sammensøier, mægter intet Interdikt, ingen Banstraale at adskille, selv den almægtige Gud kan kun opløse et saadant Baand ved Døden.“

„Min Konge! sagde Catharina bevæget: Ikke disse formastelige Ord, ikke denne frugtesløse Kamp mod en høiere Magt. Med Castiliens Krone om Eders Løfter, maae I alene tænke paa Castilien i Eders skjæb-

nesvangre Livs alvorsfulde Timer, ikke paa mig. Men i eensomme Dieblkke, naar Kronens Vægt har tynget Eders Hoved, naar Livets kolde Haand fjendtlig har forstyrrer Eders Haab, da tænk paa mig, Castiliens Herster, og jeg er tilfreds."

"Jeg er det ikke! gjentog Kongen heftig og tog sit Baret af: See, denne Fjerbusk er Alt som blev mig tilbage af Castiliens Krone! Paa fremmed Jordbund staar den affatte Konge, hvem kun nogle faa trofaste Venner fulgte i Landflygtighed, fattig som en Betler maa han her anraabe Fremmede om Beskyttelse og Hjelp. Men Du er bleven mig tilbage, Din Troskab er den samme, Din Kjærligheds Ild lyser endnu frem af Dit Die, og hvor blev da mit Diadems Glands? Hvad er Paven i Avignon i den fordrevne Konges Dine, hvad har jeg endnu at tabe, som Præstemagt var istand til at berøve mig? Hvad var Henrik af Trastamara mere? Han har mistet Land og Undersaatter, Rigdomme og Godser, Krone og Scepter; men hans Hjerte er riigt; der lyser istedetfor Kronen Skjønhedens Glorie, istedetfor Sceptret Kjærlighedens Tryllestav; der straaler Dit Billed, Du Herlige, Du Eneste, som Skjæbnen endnu lod mig beholde i min betrængte Forsatning. Og Dig skulde jeg frivillig give slip paa? Det sidste, herligste Klenodie, som jeg endnu er i Besiddelse af, skulde jeg offere den castiliske Kronens uviste Glands? Nei, Catharina! Til Trods for Paven og hans Banstraale rækker jeg Dig min Haand; følg mig imorgen til Alteret, bliv min Gemalinde, deel min Skjæbne med mig, hvad enten saa Held eller Uheld vorder min Lod." Han omfavnede hende stormende, men hun rev sig løs af hans Arme, og saae med et vemodigt Udtryk paa ham.

"Henrik! sagde hun med sagte Stemme: Du veed at jeg elsker Dig, at Din Kjærlighed er Støttestaven for alt mit Haab; Du omstaber Jorden til et Paradis

for mig, og at uden Dig den meest blomstrende Egn vilde være en Ørk i mine Dine. Men just fordi jeg elsker Dig saa uendelig høit, just derfor vil jeg kun Din Lykke. Mig opfordrer Fædrelandet, som har større Krav paa Dig end jeg, til at frasige mig Dig. Men mit Hjerter er for svagt til at frasige sig Dit Hjerter. Dog maa jeg frasige mig det høieste jordiske Held: at vandre henad Livets Bane ved Din Side, Skøndt mit Hjerter bløder ved Tanken derom."

"Kan Du troe at jeg vil være lykkelig uden Dig?" spurgte Don Henrik.

"Konge! gjentog Catharina: Thronen har en sælsom Tryllekraft, Diademmet omkring Kongens Løkker drager enhver Tanke derhen, men Hjertet bliver tomt."

"Hvorledes kan Du troe, Catharina! — — —"

"Jeg maa vel troe det, eftersom jeg selv med Smerte har oplevet det. Greven af Trastamara var mig mere hengiven i Sevilla, end Kong Henrik i Burgos. Kongen glemmer let, hvad der engang i Livets svundne Timer sysselsatte hans Sjæl, over de Besværligheder, som nedtrynge ham. For Greven af Trastamara var Kjærligheden Livets høieste Formaal, for Kong Henrik er den kun en Udspredelse og Forskriftning efter alvorligere Forretninger."

"Du er uretfærdig mod mig, Catharina! afbrød Kongen hende stødt: Jeg troede ikke, da min tjenstfærdige Page meldte mig Din Ankomst, da jeg paa Længsflens Vinger ilte hid til Dig, at Du vilde mis kjende min trofaste Kjærlighed. Kongen er af Pligten bleven bedraget for mangen salig Time, og nu, da Kjærligheden aabner ham et Tilflugtssted, bliver han pludselig atter berøvet sit glade Haab!"

"Bredes ikke, Don Henrik! afbrød Catharina ham: Bredes ikke paa den Sværmende! Jeg er en svag, unælsom Kvinde, og er derfor bestandig i Splid med

Skjæbnen, som saa haardt har saaret mig. Dog — bort med disse Erindringer. Naar I forhen stod ved min Side forsvandt de, og jeg folte mig styrket ved Synet af Eder, ligesom den Syge ved Solens Straaler. Jeg vil ikke klage mere, thi jeg seer Eder jo igjen, jeg veed jo at I lever, at I er fri!”

„Dette er ogsaa Alt, Catharina, hvad den ubøielige Skjæbne levede mig. Mine Venner ligge paa Balpladsen, eller ere fangne tilligemed den ædle du Guisclin; jeg mistede Alt paa een eneste Dag, kun mit Mod blev mig tro, og Dit Hjerte sveeg mig ikke. Derfor vil jeg ikke klage, derfor vil jeg dristig gaae Fremtiden imøde, naar Du kun ledsager mig!” I dette Døielik horte man Godtrin, det var Pagen, som iilsom bragte den Efterretning, at en fremmed Dame nærmede sig Terrassen. „Det er upaatvivlelig Donna Maria!” sagde Catharina mismodig. Hun tog heller ikke fejl. Donna Maria var bleven urolig over Catharinas lange Udeblivelse, og traadte kort efter ind i Lovhytten. Kongen gik hende imøde med Catharina. „Jeg bøier mit Knæ for Kongen, sagde hun: men jeg beder Eder tillige at lade Donna Catharina følge med mig tilbage. I Arragoniens Hovedstad maa en ædel Castilianerinde fremtræde pletfri, og hvad der i Castilien vilde være Uret, bliver til Synd i et fremmed Land. Farvel, min Konge, og vredes ikke paa mig. Kom, Donna Catharina!” tilføiede hun med bydende Stemme.

„I er streng, Donna Maria, ofte altfor streng! gjentog Kongen: Kun en Dag endnu kan jeg blive i Saragoſſa; mine Tjenere, mine Venner ere allerede reiste i Forveien, og skulde jeg ikke hellige de sidste Døielikke, som blive mig tilovers, til Kjærligheden?”

„I veed, naadige Herre! afbrød Donna Maria ham: at Kjærligheden i vor Familie kun fremtræder som en uheldbringende Aand. Tænk paa Eders Moder, tænk

paa Don Juan, paa Don Diego Guzmán, og just denne Kjærlighed, hvem J vil hellige de faa Diebliske, som blive Eder tilovers, vil bringe Uheld over os. Derr for endnu engang, tillad at Donna Catharina maa bortferne sig med mig!"

„Vi maae da skilles! sagde Kongen mismodig: Den gamle Dame befaler os det, og vi maae vel adlyde. J Morgen ved Dæmringens Frembrud!" hvisttede han til Catharina, kaldte paa Pagen og besteg sin Baad.

Catharina fulgte taus Donna Maria, idet hun alene tænkte paa Kongens Ord, uden at ændse den gamle Dames heftige Bebreidelser: „Er en saadan Udsærd sømmelig for en Guzmán? Troer Du at Kongens Person helliger en saadan Opførsel? Just fordi han er Konge, er han dobbelt straffskyldig!" J disse Ord udbrod Donna Maria, da de havde bortfermet sig fra Løvhytten. „Hvorfor vredes J? spurgte Catharina stødt: Var det min Skyld, at Kongen tilfældigvis mødte mig her? Tor eller kan jeg støde ham saaledes fra mig, som J gjorde; er jeg istand til at kæmpe mod Hjertets Følelser, som med Kjærlighed og Henrykkelse tog imod ham. J maa ikke fordrø det Umulige af mig, giv Eder færre Bekymringer for min Skyld, og J skulle ikke have saamangen mørk Time!"

Skjøndt Donna Maria kjendte Catharinas stolte og faste Carakteer, faldt det hende dog tungt at give efter; Catharina tog med Sagtmodighed mod den gamle Donnas Bebreidelser, saalænge disse ikke saarede hendes Stolthed eller Hjerter, men naar Donna Maria gik forvidt, talte hun frit i Bevidstheden af sin Skyldfrihed, og Donna Maria tog, idet hun søgte at dæmpe sin Vrede, til at læse sin Rosenkrands.

Den følgende Morgen kom Eneboeren til Donna Maria, underrettede hende om, at han havde truffet de nødvendige Foranstaltninger til Damernes Optagelse i Klostret nuestra Sennora de herrera, og raadte Begge til at følge dette fremtidige Opholdssted endog for deres fortroligste Venner.

„Kongen af Arragonien, vedblev han: frygter Prindsen af Wallis's Magt og oppebier længselsfuld det Dieblig, da Don Henrique med sine Castilianer vil forlade Saragoſſa. I ere da ikke mere sikre her; hvor let kunde ikke den troløse Konge lade Eder være den Priis, for hvilken han tilkjøber sig Freden. I Klostret, hvor I kunne opholde Eder under et fremmed Navn, og hvor I kunne gjøre Regning paa Abbedissens Tausked, har I derimod ingen Fare at befrygte.“

„Saa ville vi hellere følge med Kongen til Frankrig!“ sagde Catharina hastig.

Eneboeren svarte hende ikke med eet eneste Ord, men hans Blik indeholdt en bitter Bebreidelse, og Catharina taug.

„Vi ville gjøre alle mulige Foranstaltninger for at kunne reise hvilket Dieblig det skal være! sagde Donna Maria: Jeg har desuden ikke Lyst til at boale længere i Saragoſſa, da jeg hader denne Stad.“

„Saa hurtig kan I ikke reise, ædle Donna!“ afbrød Eneboeren hende; han formanede endnu Catharina til ikke at lade sig henrive af sin Lidenskab til et uoverlagt Skridt, og begav sig bort, da Klokkerne ringede til Vesper.

Neppe var han borte, før en arragonisk Adelsmand kom, for at hilse Donna Maria i Kongens Navn og tilsikre hende Dennes Bestjærmelse. Den gode Mand havde endnu saamange Spørgsmaal at gjøre, at den gamle Donna kun med den yderste Forsigtighed svarte ham. Neppe var han gaaet, før adskillige andre Adels-

mænd kom, for at gjøre hende deres Dybartning. Donna Maria svævede i ængstelig Urolighed med Hensyn til Catharina, som ikke var tilstæde, thi hun frygtede for at Don Henrique var i Nærheden.

Hun tog heller ikke Feil. Han sad med Donna Catharina i Lovhytten paa Terrassen. Alt, hvad Kjærligheden har sødt og tilfældende til at bedaare et svagt Hjerte, anvendte han for at bevæge den Elskte til at følge med ham, og til at bestige Baaden, for at ile til et nærliggende Kloster, hvor Alt var beredt, for at helstige deres Forbindelse ved Kirkens Betsignelse. Catharina svarte: „Jeg elsker Eder for høit, Don Henrique, til at jeg skulde kalde Ulykken frem over Eders Hoved. I behøver den hellige Faders Indvilligelse, uden ham vil I ikke finde Venner i Castilien eller Frankrig, og naar disse mangle Eder vil I ingensinde kunne tænke paa at bestige Thronen. Turde jeg følge mit Hjertes Stemme, tilføiede hun, da hun saae hans nedslagne Blik: vilde jeg glemme Alt, hvad jeg ellers burde tage Hensyn til, og følge Eder, hvorhen det skulde være.”

„J elsker mig ikke, Catharina! sagde han bevæget: I frygter mere for min Krone end for mit Hjerte.“
— „Dette Ord saarer mig dybt! gjentog hun stolt og reisse sig hastig: En saadan Ytring havde jeg ikke ventet eller fortjent!”

Men snart havde Kongen atter formildet hende. Et elskende Hjerte er saa let tilgængeligt for smigrende Ord, tilgiver saa gjerne og bliver saaledes langt mere tilbøieligt til at lade den Elsktes Ord finde Indgang. Kongen bestormede Catharina med Bønner om at give efter, hans Stemme blev bestandig mere bevæget, hans Øie talte Overtalelsens meest henrivende Sprog. Han trykkede hende fastere op til sig, og beruset af hans Tale sank hun op til hans Bryst og lod ham trykke

det første Kys paa hendes Læber. Men hurtigt gjenbandt han sin Fatning, sprang op og iilte ud af Hytten. Kongen fulgte hende, og den hellige Mand fra Soria stod for dem.

„Hvo er J?“ spurgte Kongen i en barsk Tone. „En Eremit, gjentog den Tiltalte: som lever af Mælk, Brød og Frugter, hvilke Omegnens Beboere bringe ham, som daglig beder tolv Ave Mariaer, ti Pater: Nostre for sig selv og ligesaamange for hans syndige Medmen: nesker.“

„Og hvad vil J her? spurgte Kongen: Gaae hjem til Eders Hytte og fald ikke Andre til Besvær.“

„Herre! gjentog den Gamle rolig: Jeg søgte denne Dame, hvis skjælvende Haand J trykker saa fast. Til min Hytte kan jeg ikke mere komme, den har sandsyn: ligviis Don Pedro allerede ladet nedrive, og Eremiten fra Soria kan kun falde Syndere besværlig, men ikke denne ædle Dame, ligesaalidt som sin Konge, hvem han daglig indslutter i sin Morgen: og Aftenbøn.“ Da Kon: gen hørte de Ord: „Eremiten fra Soria!“ slap han Catharinas Haand og traadte ærbødig nærmere.

„Zilgiv, fromme Mand, at jeg, uden at kjende Eder, tiltalte Eder saa haardt; glem min Hefstighed og heed fremdeles for mig!“

„Det vil jeg, min Konge! gjentog Eneboeren: J drager bort herfra til Frankrig, for i Avignon at søge Hjelp og Bistand. J tør nu kun nære den eneste Tanke, at komme Eders betrængte Fædreland til Hjelp, for Tigern ødelægger disse herlige Egne. Alt Andet maa J glemme, endogsaa hende, som med taareblændte Øine kaaer ved Eders Side!“

„Glemme? afbrød Catharina ham: Glemme maa han ikke. Erindringen om mig maa ledsage ham gjen: nem hele Livet som en venlig Drøm, der ikke kan blive til Virkelighed, men som endnu længe følger os, liig en

trofast Ven. Saaledes maa mit Billed staae for ham; ved Tanken om mig maa hans Hjerte banke og hans Die vædes af Taarer."

„Og dette Sværmerie skal gjøre ham ulykkelig, skal bringe ham til at glemme sin Pligt? afbrød Eremiten hende: En Konges Hjerte tilhører hans Folk, Millioners Lykke lagde Gud i hans Hænder, Landets Belfærd maa være Maalet for hans Stræben. Kjærligheden tør vel for ham være en duftende Blomst i Livets Krands, men den maa ikke være ham ligesaa dyrebar som Kronen, der smykker hans Hoved. Derfor, Castiliens Konge, drag til Avignon, lad dette Klenodie, som ikke kan blive Eders, her tilbage, følg den hellige Faders Bud, og naar I atter sidder paa Castiliens Throne, da — — —"

„Da?" afbrød Henriko og Catharina ham paa eens gang. — „Da vær en Fader for Eders Folk og behersk det med Mildhed! Nu maae I skilles ad. Donna Catharina! Man har savnet Eder, kom, følg mig! Himlens Betsignelse ledsage Kongen!" Med disse Ord greb han Catharinas Haand, som Kongen endnu holdt tilbage.

„Saaledes maae vi skilles ad? sagde Denne: Uden Levvel?"

„Levvel! Don Henriko!" hvisttede Catharina, overvældet af sin Gølelse.

Kongen trykkede hendes Haand stormende til sine Læber. „Vi sees igjen!" sagde han bevæget.

„Glaae Eders Lid til Himlen!" gjentog Eneboeren, og førte Catharina tilbage til Hjemmet.

Den følgende Morgen forlod Don Henriko tilligemed Franskmændene Saragossa. Kun faa castilianiske Adelsmænd fulgte med ham, de andre vendte tilbage til deres faste Borge, for at forstærke deres Magt. Mogle bleve

ogsaa tilbage hos Kongen af Arragonien, som endnu bestandig frygtede for et Angreb af Don Pedro.

Langsomt og sørgelig sneg Timerne sig hen for Catharina, det forekom hende at hun aldrig skulde see Don Henrico igjen, men Haabet trængte bestandig denne ængstende Tanke tilbage; hun blev stedse mere alvorlig og indsluttet i sig selv; kun Eneboeren var istand til at gyde Trost i hendes stormende Hjerter.

Hendes Stemning blev den samme de faa Dage som hun endnu tilbragte i Saragozza, og for første Gang i hendes Liv følte hun et Slags Længsel efter Klosteret. Derfor besteg hun villig Mualæstet, som skulde bringe hende til nuestra Sennora de herrera. Eneboeren ledsagede hende ikke; han vilde gjøre en Reise til sin Hytte, for at see om den endnu stod. Donna Maria glædede sig ved at slippe den Gamle, som bestandig var uilfreds med hendes Forhold, men Catharina tog Afsked fra ham, som fra en trofast Ven.

Da hun den følgende Dag blev Muren og det gamle graae Taarn ved Klosteret vaer, foer en Gysen gennem hendes Arter. Høie og skumle vare Hvalvingerne, hvor hun nu skulde tilbringe sin Tid, og skøndt hun ikke var bunden til dem for stedse, var dog Marsagen til hendes Komme saa sørgelig, at Synet af Klosteret ikke kunde andet end virke smerteligt paa hende. Hun udstødte et dybt Suk, og medens Donna Maria holdt stille ved et Helgenbilled, for at takke Gud for sin Redning, dreiede Catharina til Siden og kastede et længselfuldt Blik hen mod Pyrenæerne, hvilke Don Henrico maaskee nu var isærd med at bestige. Griere aandede hendes Bryst, Haabet traadte atter hen til hende, og en rosenfarvet Fremtid dæmrede hende fjernt imøde.

Nu vare de komne udenfor Klosterets Porte. Med ængsteligt bankende Hjerter vandrede Catharina gennem de øde Hvalvinger, hvor hendes Trin gaves en hui Ojens

lyb; Donna Maria var derimod meget fornøiet over at have naaet sin Hensigt, at bringe Catharina til Klosteret og troede nu at Pigens jordiske Tilboielighed vilde blive lutsret til en himmelsk, i Omgang med de fromme Søstre. Guld af denne Overbeviisning traadte hun frem for Abbedissen med Catharina. Hun overrakte Damen Brevet fra Eremiten, og Abbedissen kyssede det, førend hun aabnede det, med de Ord: „En Mand, der er hellig i Ord som i Gjerninger, et Mønster paa selvfor nægtende Dyd og Fromhed, sender Eder! Derfor vær mig dobbelt velkommen!“ Hun aabnede nu Brevet, og under Gjennemlæsningen lod hun ofte sit Blik hvile paa Catharina med et vemodigt Udtryk.

„Catharina Guzmán! sagde hun nu, og lagde Haanden paa Pigens Pande: Gud har allerede prøvet Dig ved tunge Tilfælder. Du har hidtil bestaaet i Prøvelsen, men Du er endnu ikke ved Din jordiske Banes Maal; søg at opretholde Dit Mod, og den himmelske Krone skal blive Dig til Deel, ligesom Henrik af Trastámara den jordiske. Skjøndt Gud har prøvet ham, vil han dog ikke forsage i Prøvelsen. Frankrig og Arragonien ville ikke forlade ham. Han er reist til Avignon for at søge Hjælp hos den hellige Fader. Greven af Anjou hverver en Hær for ham, Bertrand du Guesclin vil, naar han har faaet sin Frihed, upaarvørlig samle de franske Krigere, og snart vil Du see Don Henrik bestige sin Faders Throne.“

„Da vil jeg gjerne døe, sagde Catharina: naar jeg kun veed ham lykkelig!“

„Herren har talt Dine Dage, Catharina! blev Abbedissen ved: Overlad det til ham at bestemme, naar han vil kalde Dig bort til den evige Glæde. Vær ydmyg paa de Tilfælder, hvilke Gud sender Dig. Men I tranger vel til Hvile? tilføiede hun: Kom, jeg skal anvise Eder et Hvilested og føre Dig i den lille Celle, som for den Ydmyge og Fromme har tilstrækkeligt Rum.“

Hun førte dem, ledsaget af en Nonne, over den lange Korsgang til en rummelig Celle, som vendte hends imod Østen. „Sov her til Stjæbnen atter kalder I ud i Verden. Du, Søster Agathe, er Donnaens ledsagerinde, og forlader hende intet Dieblif. For Eder, ædle Donna Maria, er et Bærelse ved Siden af min Celle i Beredskab; ogsaa til Eders Tjeneste kan jeg overlade En af Nonnerne. Sov nu vel, og lad Eder ikke forstyrre ved Horaen; medens I sover ville vi Ande bede for Eder!“

Hun bortffjernede sig nu tilligemed Donna Maria, og Catharina blev ene tilbage med Agathe. Men Hjertets Rolighed fulgte ikke Catharina i hendes Celle; hun overlod sig gandske til sine Drømme, og kun sjelden vare de oplivende. Kun enkelte Stjerner blinkede hende imøde bag Fremtidens Slør, Fortiden laae mørk og skummel for hende, og Diebliffet var ikke istand til at byde hende noget Vederlag for det hun havde mistet. Saaledes sneg Tiden sig langsomt og sørgelig hen for hende, hun søgte Ensomhed, og kun sjelden var den godmodige Agathes Nærværelse hende velkommen.

Kun Ubetidsens forstandige Tale, som efterhaanden med Varsomhed vidste at betage hende Haabet om jordisk Lykke, var istand til at berolige hendes oprørte Sjæl. Hvad var der ogsaa tilovers for hende at haabe paa denne Jord, saalænge hendes Hjerte var den Mand hengiven, hvem hun enten maatte frastige sig eller gjøre uløselig? Ubetidsen gjorde hende efterhaanden fortrolig med den Tanke, at hun kun paa hiin Side Graven vilde finde Ro og Tilfredshed, men hun viste hende ikke den mørke Celle, som det eneste Tilflugtssted paa denne Jord. „Paa Slottet Montefillos kan I ligesaagodt som her i Klostret berede Eder paa at gaae Fremtiden imøde! sagde den ærværdige gamle Dame: Et saa modigt og standhaftigt Sind som Eders træner

ger ikke til Klosterets Tvang eller de fromme Sostres Exempel; J finder allerede hos Eder selv tilstrækkelig Kraft og Udholdenhed."

Med disse venstfabelige Ord vandt hun gandske Catharinas Fortrolighed, og Denne gjorde sig al mulig Umage for at frasiage sig sit jordiske Haab, og for at løste sin Tanke alene mod Himlen. Ofte troede hun at have naaet dette Maal; men enhver Efterretning angaaende Henrik oplivede paany hendes Længsel efter ham. Ikke Donna Marias Bønner eller strænge Ytringer, ikke Abbedissens moderlige Formaninger vare istand til at fængsle hendes Indbildningskrafts Flugt; hun levede kun i Erindringen om Henrik, og disse skuffende Dødblikke vare tillige de eneste lykkelige i hendes Liv.

Maaneder vare forløbne paa denne Maade, ingen Efterretning om Kongen eller hendes Broder var kom; men Catharina i Hænde; endogsa Donna Maria begyndte nu at ængstes. Denne Uvisshed skulde imidlertid ikke vare længe. Et Bud bragte en Skrivelse fra Alfons, som var af glædeligt Indhold, og beroligede de Medslagne. Alfons havde, medens Don Pedro i Castilien lod de ædlest Mænd døe paa Retterstedet, med en Ungdomsven, Don Gonsalvo de Lara, samlet Don Henriks Venner i Estremadura og Andalusien og indtaget mange et befæstet Slot, mangen vigtig By. Midelpunktet for deres Magt var det faste Slot i Albuquerque, og da Don Pedro endnu andensteds havde Fjender at bekæmpe, bleve Don Henriks Venner endnu bestandig Herrer over denne Egn.

Alfons, som kjendte sin Sosters Modbydelighed for Klosteret, maastee ogsaa af en anden vigtigere Grund, bad hende om at vælge Albuquerque til hendes fremti-

bige Opholdssted, hvor hun tillige kunde virke mere for Don Henriko end i Klostret.

„Da vi, skrev han: paa nogle Stæder nær, ere i Besiddelse af Estremadura og Andalusien, og da vi i Castilien blot have nodig at overnatte paa vore Benneres Slotte, behøver Du ikke at være nogen Frygt. Jeg selv skal afhente Dig, Du vil leve her overensstemmende med Din Stand og mere trygt end i det vanskelmodige Arragoniens Rige, og hvad der er mere end Alt dette, Du vil være hos Din Broder, som saa inderlig elsker Dig, hvem Du kan aabne Dit Hjerte og om hvis Deeltagelse Du er forsikret. Det kan ikke være min værdige Tante ligegyldigt, at see mig i Spidsen for et Foretagende, som vil give vor Familie fornøyet Glands. Ved hende derfor om at følge denne min Indbydelse.“

Catharinas Hjerte bankede stormende ved Gjennemlæsningen af dette Brev; ogsaa Donna Maria glemte Klostret og de fromme Søstre; hendes Stolthed troede at finde mere Tilfredsstillelse i Albuquerque, og den gamle Dame længtes endnu mere efter at komme til dette Sted end Catharina; thi den Sidste maatte jo nu drage længere bort fra den Elskte. Imidlertid afholdt denne Betragtning hende ikke fra at følge Alfonsos Indbydelse; thi hun troede der at kunne virke mere for Kongens Planer, og denne Tanke indgav hende Mod. Hun lovede desaaarsag med Donna Marias Samtykke at ville være beredt til at følge med Alfons, naar han kom, for at hente dem. Med dette Svar blev Budet sendt tilbage.

Abbedissen rystede betænkelig med Hovedet, da Donna Maria underrettede hende om den lagte Plan: „Jeg over meget i denne frigerske Tid! sagde hun: Ofte bliver Den, som i Dag var Seierherre, i Morgen overvunden, desuden er Eders Fætter endnu kun en Ung-

ling, som vel er ifstand til raske og dristige Foretagender, men som endnu mangler Mandens folde, rolige Overlæg. Jeg kan ikke følge min Forundring over Eders Plan, og beder til Gud, at han vil lede Alt til det Bedste!"

Fra denne Dag af havde Længselen efter at forlade Klosteret endnu heftigere betaget Donna Maria end Catharina. Den stolte Dame saae sig, som Kongens Tante, omgiben af Spaniens Store, hun ønskede at indblande sig i Statens Anliggender, og sysselsatte sig Dag og Nat med at overtænke Maaden, hvorpaa hun vilde fremtræde i Albuquerque. Catharina derimod glædede sig over at skulle see sin Broder igjen; hun haabede der i Stilhed at kunne virke for Henrico, hendes Hjerter sølte sig draget hen til Alfons, ikke hendes Stolthed. Derfor oppebiede hun sin Broders Ankomst med Rolighed, medens den ellers saa betænksomme, stive og afmaalte Dame urolig gik omkring og med Længsel saae den Dag imøde, da hendes Stolthed skulde feire en saa hertilg Triumph.

Endelig kom Don Alfons, men ikke ene; hans Ven Don Gonsalvo de Lara ledsagede ham. Catharina saae sin Broder igjen, men Jerngitteret adskilte dem; snart kunde de imidlertid forlade Klosteret, og under den blaae Himmel hvile Catharina i sin Broders Arme.

"See, min Alfons! talte hun, uden at bemærke den i nogen Afstand gaaende Fremmede: Dersom Elskoret havde dækket mig, dersom et usvigeligt Løfte havde holdt mig tilbage mellem de skumle Mure, da vilde Jerngitteret for stedse have adskilt os, og jeg skulde ikke have kunnet trykke Dig til mit Hjerter."

"Derfor lad os endnu i Morgen ile bort herfra! gjentog han: Jeg hører, at Don Pedro rykker frem mod Albuquerque og at min Nærværelse sammesteds

bliver nødvendig. Men nærvæd havde jeg over Gjen-
synets Glæde glemt at forestille Dig min Baabenbroder
Don Gonsalvo de Lara, sin Konges meest trofaste
Tjener og min inderlig hengivne Ven."

Gonsalvo traadte noget forvirret hen for Catha-
rina og sagde: „Donna Catharina! Jeg føler mig
særdeles smigret ved at kunne hilse min Vens Søster
og at kunne bringe hende min Hylдинг."

„Jeg takker Eder, ædle Herre!“ gjentog Catha-
rina overrasket ved Synet af den smukke Mand, som
hastig henvendte sig til Donna Maria, for at gjøre
Vennens Forseelse god igjen.

Catharina syntes, uagtet sin Overraskelse, kun at
betragte Don Gonsalvo med et flygtigt Blik, men
desto opmærksommere betragtede Denne hende. Alfons
havde ofte i fortrolige Timer fortalt ham om Cathari-
na; maaskee ikke uden Hensigt havde han priist hendes
Hjerte, hendes Aand og Skjønhed, men bestandig havde
han fortiet hendes Tilboielighed til Don Henrique. Hans
inderligste Ønske var at see sin Ven og Søster forenede,
og, uersfaren i Kjærligheden, nærede han det Haab, at
Catharina ikke vilde kunne modstaae den smukkeste Mand
i Castilien. Men ikke desto mindre blev hun kold ved
Synet af Lara, behandlede ham, som en Ven af hendes
Broder, med al mulig Agtelse, men gik heller ikke videre.
Imidlertid ordnede man Alt til den forestaaende Afreise,
og pakkede de nødvendigeste Ting ind.

„Skjøndt I forlader mit Kloster saa hurtig, og jeg til-
staaer det, mod mit Ønske, sagde Abbedissen den følgende
Dag til Catharina, da hun tog Afsked: vil jeg dog tilbyde
Eder det som et Tilflugtssted, naar Livets Storme node
Eder til at søge et skjærmende Ly. Imellem disse stille
Mure vil I da kunne være sikker. Mine Arme skulle da
med den samme moderlige Følelse omfavne Eder, som nu,
da jeg med sorgmodigt Hjerte tager Afsked med Eder. Him-

len styrke Eder; jeg frygter for I vil komme til at behøve Mod!" Med disse Ord omfavnede hun rørt Catharina, og de Reisende droge bort.

Alfons tilligemed nogle Tjenere ledsagede dem den første Dag, Gonsalvo var allerede Aftenen i Forveien reden bort, for at samle den ved Arragoniens Grændser opstillede Bedækning, som imidlertid var tagen ind paa de Medforbundnes Slotte. Den bestod omtrent af 40 Landsedragere, som paa Hidreisen havde udøvet mangen vidderlig Daad.

Alfons havde derfor Leilighed til at tale usforstyrret med sin Søster angaaende hendes Forhold til Kongen. Nu da han troede at hans Ven kunde gjøre hende lykkelig, da han saa inderlig attraaede denne Forbindelse, ansaae han det saameget mere for sin Pligt oprigtig og aabenhjertig at tale med Catharina angaaende denne Gjenstand, som hendes Tilbøielighed til Kongen altid havde været ham imod. Alt for ung, alt for uerfaren til at kjende det menneskelige Hjerter, og mindst det qvindelige, saa han i denne Kjærlighed, om end ikke nogen Forbrydelse, saa dog en Svaghed. Bant til at afveie Alt paa Wrens Vægtstaaal blev han nu en uretfærdig Dommer over Catharinas Kjærlighed, om hvilken han saameget mindre var istand til at danne sig noget Begreb, som han selv aldrig havde elsket.

„Catharina! begyndte han: Jeg har hidtil tiet angaaende Din Kjærlighed; jeg har ikke ved alvorlig Tale villet forsøge Dit Hjertes Kummer, men nu er der Tid til at tale. Leonore Guzmans staaer i Dine Dine som en Helgen, hendes forsmædelige Død synes Dig at være en Martyrs Endeligt og et efterlignelsesværdigt Mønster!"

„Du tager feil, Alfons! afbrød Catharina ham: Men fuldbend Din Tale!" tilføiede hun alvorlig.

„I mine Dine staaer vor Faders uslykkelige Søster ikke saa høit! vedblev Alfons: Hun elskede Alfons af Castilien, Maria af Portugals Gemal, hun handlede uret, og døde som et Offer for Pedros Grusomhed. Kun hendes Død var istand til at affone hendes Brøde. Du elsker hendes Søn; han var forhen min ømmeste Ven, og er nu min elskede Konge. Men hvad kan han være for Dig? Han er Dig nær beslægtet, Kirkens Love adskille Eder, den hellige Fader har allerede to Gange nægtet sin Dispensation og truet med Banstraalen. Hvad kan Du være for ham?“

„Hans Livs venlige Drøm! gjentog Catharina med Ild: Morgenrøden som opklarer hans Nat. Tro mig, Alfons, et Hjerter, som med uegennyttig Kjærlighed og Trostak er en Konge hengiven, har formedelt sin Sjældenhed et uberegneligt Værd i hans Dine. Men dette er uforstaaeligt for Dig, lad os derfor hellere tie derom, og forstyr ikke Gjensynets Glæde!“

„Og dog maa jeg vove det, og aabenbare noget for Dig — —“

„Kjære Alfons! Inderligt elskede Broder! afbrød Catharina ham: Tal ikke derom; jeg veed, hvad Du vil sige mig.“

„Hvorledes kunde Du vide det?“

„Du troer, den smukkeste Mand i Castilien maatte gjøre Indtryk paa mit Hjerter! blev Catharina ved: Men ogsaa i denne Henseende tager Du feil. Jeg aner kjender hans Fortrin, jeg ynder hans Bæstedenhed, men mit Hjerter er urørt. O, Du kjender ikke Kjærligheden med al dens Henrykkelse, med al dens Qual. Med Tryklemagt fængsler den Hjerteret og fylder det med unævnelig Salighed. Den sande Kjærlighed tømmer freidig Lidelsesnes Ralk, selv da, naar den er fyldt til Randen, den offerer Alt for den Elskede, kun Utrostaak taaler den ikke; Denne er Ormen, som ødelægger dens Knop, som lams

mer dens Kraft." Og jeg skulde være Genriko utro, jeg skulde være den Orm, som forgiftede hans Livs Lykke? Nei, min Broder, det vil jeg ikke, derfor lad os tie des angaaende; prøv ikke paa at holde mig tilbage paa den Bane jeg har begyndt at vandre. Maalet staaer klart for mit Blik, og dette Maal er Don Genriko."

Alfons blev rystet ved denne Tale; han bemærkede en Taare i sin Søsters Øie og tang. Donna Maria havde ligeledes faaet Rys om den Hensigt, hvori Alfons lod sig ledsage af sin Ven, endogsaa hans undvigende Svar bestyrkede denne hendes Formodning. Hun prøvede nu paa at efterspore hvilket Indtryk Don Lara havde gjort paa Donna Catharina. Men den Sidste gjentog frimodig hvad hun havde sagt til sin Broder, og Damen, hvem en Forbindelse med Laraernes Familie vilde have været høist velkommen, viste sig meget ilde tilfreds med hendes Beslutning.

Den følgende Dag mødte de Gonsalvo ved Molina, og deres Efforte blev nu saameget pragtfuldere, som flere Adelsmænd fra Castilien vare stødte til ham og deres Antal daglig blev forøget. Da de havde naaet Junta, erfoer de, at Don Pedro med en betydelig Hær var brudt op fra Burgos mod Toledo, desaaarsag forlode de Tajo-flodens Bredder og nærmede sig mere Guadalquivær, i det de lagde Veien om ad Orgaz. Her kunde Alfons ikke længere følge for sin Ven, at Denne ei turde nære det fjerneste Haab om Catharinas Haand; at han havde udfrikket sin Søster desangaaende, og at denne havde svaret: at hendes Hjerter folte Intet for Gonsalvo. Lara svarte intet Ord. Castilianerens Stoltshed var bleven fornærmet, saavel ved Alfons overilede Opførsel, som ved Catharinas Svar. Om Morgen, da de reiste fra Orgaz til Elestrella, erfoer Alfons, at Lara var brudt op tilligemed sine Benner og havde

fiernet sig fra Alfons's Skare. Desuden bragte en Sjener følgende Brev fra Lara til Alfons:

„Min dyrebare Alfons!

Dit Venskab for mig har gjort Dig altfor ubesindig i at aabenbare Donna Catharina min Eidskab. Hun forsmaaer mig. Begge Dele have saaret min Vresfølelse, krænket min Stolthed, og det var mig umuligt længere at blive i Sennoraens Nærhed. Ero ikke, min Ven, at jeg vredes paa Dig eller paa Din ædle Søster; jeg vredes kun paa mit eget svage Hjerte. Endnu mindre maa Du troe, at smaalig Hævnløst har bevæget mig til at forlade Eder. Jeg skal snart forene mig med Dig, for at forsvare Dig mod Don Pedro, om hvem jeg med Visshed veed, at han rykker fremmod Toledo. Naar jeg har erfaret Din og Dine Slægtningers Ankomst til Albuquerque, da begiver jeg mig til Cordoba; hvor Donna Catharina opholder sig, kan jeg for Fremtiden ikke være. Lev vel! Om endog et langt Mellemrum adskiller os, skal dog Intet være istand til at adskille vort Venskab.

Gonsalvo de Lara."

Dette Brev beroligede Alfons, som ved sin Vens pludselige Afreise var bleven høilig forundret; imidlertid var Tabet af saamange Riddere tilligemed deres Folge i dette Dieblik temmelig ubeleiligt, og kun Efterretningen om, at Don Pedro først den næste Dag vilde drage ind i Toledo, beroligede Alfons, da han nu havde et Forspring paa flere Dagsreiser for Kongen. Han fortaug viselig Faren for Damerne, og disse fortsatte nu uden Ahnelse derom rolig deres Reise til Truxillos.

Her havde Rygtet om Don Pedros Nærmelse overalt udbredt Rædsel og Forfærdelse. Truxillos var Don Henrico hengiven, og Indvaanerne bade Alfons om at blive med sine Folk hos dem. Men da han troede, at

Don Pedro snart vilde rykke mod Sevilla, gav han Indbyggerne den trøstende Forsikring, at Tyrannen ikke vilde besøge dem. Selskabet drog han den næste Morgen videre, og nærmede sig allerede Albuquerque paa to Dagsreise.

Der, hvor Veien fra Plagentia bøier sig henimod Merida, staaer en Brønd, af samme Beskaffenhed, som de, hvilke man ofte til Vandrerens Bedrøvelse finder anlagte ved Veiene. Frem af Granitklippen sprudler her en kjoelig Kilde ned i et Steenbassin, som omkrygges af Ege og Ahorntræer. Her hviler Vandreren sig mædig af den sandede Bei, og Trærnes kjoelige Skygger følge ham for Solens brændende Straaler. Ogsaa Alfons leirede sig under de skyggesfulde Træer og raadslog med sine Venner, om de idag skulde tage ind i Urojo de Puerto, eller endnu fortsætte Reisen nogle Mile.

Imidlertid udspændte man nogle Telte for Damerne, da disse vare trætte af den lange Bei i Middagsheden. Mændene raadslog nu med hverandre og besluttede eenstemmig at man skulde tage ind i Urojo, for at kunne naae Albuquerque endnu før Middag.

Man havde udbredt Tæpper og pakket de medbragte Levnsmidler ud, da En af de udvalgte Vagter iulde til med den Efterretning, at en Skare Bevæbnede kom jagende ud af Skoven; om det var Venner eller Fjender mægtede han ikke at afgjøre. Hurtig lod Alfons sine Folk stige til Hest, gav en tro Tjener den Befaling at føre Damerne til Siden bag ved Høien, for der at oppebie Udfaldet af Sagen. Dersom han bemærkede at det var Fjender, da skulde han med de Andre hastig ile til Albuquerque.

Med bankende Hjerter forlode Damerne Alfons, som med sine Folk reed op ad Høien, og Donna Maria vilde gjerne i dette Dieblis have forsalet alle sine Drømme

om den pragtfulde Modtagelse i Albuquerque og vnsket sig tilbage til Klosteret. Næppe vare de komne tyve Skridt bort fra Stedet, hvor de havde været leiret, før de horte Trompeterne stralde og saae Alfons tilligemed sine Folk jagende ned ad Høien med fældede Landser. Snart forsvandt han gandske for deres Blik, og deres Ledsager bad dem indstændig om at drive paa Muulæsterne, da det ingen Tvivl var underkastet at Alfons havde tilligemed sine Folk indladt sig i Kamp med Gjenderne. Han viste dem en nærliggende Hule, hvor de med større Tryghed kunde oppebie Kampens Udfald, thi allerede horte man de Stridendes vilde Kampraad og Raabenes Klirren.

Med ængsteligt tilbagevendt Blik joge Damerne op ad Høien. Men endnu havde de ikke naaet dens Spids, før de bleve deres Bestjærmeres Flugt vaer. „Stakfels Alfons!“ sukkede Catharina. „Kun Gud kan frelse os!“ udbød Donna Maria, og pidskede i dette Dieblik saa heftig løs paa sit Væsel, at hun før alle de Andre naaede Høien, hvor hun ogsaa først blev greben og fangen af en Skare castilianiske Ryttere. Donna Catharina tilligemed Ejenerne havde den samme Skjæbne. „Paa hvis Befaling angribe I værgeløse Vindere?“ spurgte Donna Maria i den skrækkeligste Angst.

„Paa Kong Pedros Befaling!“ gjentog Anføreren.

„Velan! Før mig hvorhen I lyster!“ svarte Damerne med den hende egne Stolthed, som i dette afgjørende Dieblik seirede over hendes Angst. Men Catharina fandt sig derimod ikke med Rolighed i sin Skjæbne. Ikke destomindre gjorde denne et mindre heftigt Indtryk paa hende, end Befymringen for Alfons's Liv, og hede Taarer strømmede ned over hendes Kinder.

Donna Maria sagde bebreidende: „Endogsaa gjennem Eløret seer man Dine Taarer blinke frem. En

ædel Castilianerinde maa ingensinde lade en Sjende sine fine Taarer!"

„Men Alfons! —"

„Gyd vil beskjærme ham! gjentog hun tillidsfuld, men pludselig hvisttede hun sagte: Han er den Sidste af sin Stamme; det vilde være skrækkeligt om han skulde falde!"

Anføreren for Rytterne slog nu Veien ind til Merida. „J fører os til Sevilla?" spurgte Donna Maria.

„Formodentlig!" svarte han, og søgte at afbryde enhver Samtale, skjøndt han iøvrigt behandlede Damerne med almindelig Ugtelse, ja endogsaa med Uerbødighed.

Nu bleve de langt borte en betydelig Skare vaer, som kom dem imøde. Anføreren bød Damerne at holde stille, og da nu de Andre nærmede sig, saae man flere Fanger i deres Midte; Alfons var iblandt dem. Hans saarede Hest var styrtet, og han havde maattet overgive sig, da han saae sig afvæbnet.

Anføreren for Don Pedros Livvagt, Don Jaime Mendoza, kom nu ridende Damerne imøde, hilste dem med Uresfrygt, undskyldte sig med sin Herres Befalinger, og bad dem om ikke at betragte sig som Fanger, men kun i hans Person at see en Ledfager og Beskytter. Derpaa førte han Don Alfons hen til dem.

Catharina blev sælsomt tilmode ved Synet af Broderen. Hendes Faders Henrettelse svævede for hendes Blik, og næsten havde hun ønsket at Don Alfons var falden i Kampen, da hun nu frygtede for at han skulde lide en vanærende Død. Paa Fangens Ansigt vekslede Skam og Brede, Smerte og Kummer spillede sig i Catharinas Nie, Brede og frænklet Stolthed rynkede den gamle Dames Pande, som først i dette Dieblif tænkte paa, at en Guzmán stod for hende som overvunden.

Da Ledfagerne af Agtelse for de Fængne holdt sig i nogen Afstand fra dem, kunde Donna Maria lade sin Brede frit Løb, og benyttede det første Dieblit, som frembød sig til at udøse sin Harmen over Donna Catharina.

„Ulykkelige! To Offre ere ikke nok for Dig, ogsaa det Tredie maa falde. Havde Du ikke saa ligegyldig afsløist Don Gonsalvo de Lara, da skulde han ikke have forraadt os; han har ført Don Pedros Skarer hid, hans krænkede Stolthed har hævet sig paa en frygtelig Maade.“

„J maae ikke nære slige Formodninger! gjentog Alfons hurtig: Lara er ikke istand til at hæve sig paa en saa lav Maade. Gud maa vide, hvo der har forraadt os, men han har ikke været Forræderen! Jeg maa desuden bede Eder om at skaaene min Søster. Vær ikke haard mod den Ulykkelige. Hvo formaaer at kæmpe mod Skæbnen? Hun gaar en endnu frygteligere Tilfikkelse imøde end jeg; mig truer Døden, hende — —“

„Alfons! udbød Catharina nu, som forhen havde tiet: Hvilken Skæbne kan ikke forekommes ved Døden, hvilken Brøde kan ikke forsones ved den? Frygt ikke for mig, jeg er fattet paa Alt — hellere Død end Skjændsel.“

„Dette var et christeligt Ord af en Guzmans Mund! afbrød Donna Maria hende: Dette var talt ud af mit Hjerte. Men Du kan forebygge Alt, gaae i et Kloster!“

„Bestandig den gamle Tone! sagde Alfons halvhøit, greb Catharinas Muulæsel i Lommerne og førte det til Siden: „Søster! blev han ved: Jeg er indviet til Døden, maaskee endnu idag slaar Adskillensens Time, derfor maa jeg tale med Dig, som om det var den sidste Gang, vi vare samlede. Tag denne Dolk, gjemt den hos Dig Dag og Nat, den kunde maaskee blive Din Frelser i Nøden. Glem Don Genrifo, Bessignelse

kan denne Kjærlighed aldrig bringe med sig, og gaae ikke i noget Kloster!"

"Alfons!" gjentog hun, men i det samme Dieblif affbrød Trompettskrald deres Samtale, og hun saae en lille Skare Bevæbnede jagende ind imod dem med fældede Landser. Mendoza samlede hurtig sine Folk, og en gammel Ridder paatog sig at bevogte de Sangne, medens Mendoza skyndsomt ordnede sine Soldater for at møde Fienden, hvem han var mere end tre Gange overlegen. "Se, Catharina! hvistede Alfons til sin Søster: Se hiin Ridder med den sorte Hjelmhuf, som rider foran de Øvrige; dersom jeg ikke tager Feil, da er det Lara, som for at befrie os styrter sig selv i Døden! Seer I Donna Maria, at I gjorde den Edle Uret!"

"Gud skænke ham Seiren og os Friheden!" svarte Donna Maria, idet hun vendte Blikket tilbage, for at iagttage de Sridende, som allerede gif løs paa hinanden.

"D kunde jeg tage Deel i Kampen, kunde jeg staa ved den Edles Side! udbrod Alfons fortvovlende: Min trolose Ganger skulde ikke anden Gang styrte under mig. Men see! den sorte Hjelmhuf forsvinder — vore Venner flye — den brune Hingst, som jager imod os, jeg kjender den, det er Gonsalvos. Stakkels, trofaste Ven! Du faldt for os! Gid en ærefuld Død maatte blive Din Lod, ikke de vanærende Lænker, som tynge mig."

"Skæffeligt! hvistede Catharina sagte: Enhver, som elsker mig, gaaer en sorgelig Skjæbne imøde! Enhver, som nærmer sig mig, er indviet til Fordærvelsen!"

"Herre! udbrod Alfons og vendte sig til den gamle Ridder: Kampen er til Ende; hisset paa Balpladsen ligger, formoder jeg, En af mine Venner, vær menneskelig, før mig hen til ham, for at jeg endnu engang kan see ham og sige ham mit sidste Levvel!"

„Det vilde være grusomt at nægte Eder denne Begjæring, ædle Guzmann! Kom! gjentog den gamle Ridder: Men skal Damerne ledsage Eder, eller blive her tilbage?“

„Jeg ledsager Dig!“ sagde Catharina, medens Donna Maria steg af, og satte sig ved Siden af et Krucifix.

Da de vare komne til Valpladsen, saae Alfons snart, at han ikke havde taget Feil. Det var Gonfalso, som havde søgt og fundet Døden for Catharina. Et Landsfæst havde truffet ham imellem Harnisket og Hjelmkronen og kastet ham ned af Hesten. Alfons ilte hen til ham, Catharina holdt sig i nogen Afstand. Mendoza gav sine Folk et Vink til ikke at nærme sig, og medens Catharina med Bysen betragtede den blodige Valplads, nærmede Alfons sig Gonfalso, som lænet op til et Figentræ, med matte Blik betragtede ham og fremtvang et Smil. „Jeg var ikke i stand til at frelse Eder!“ sagde han og rakte Alfons sin Haand: Jeg kunde ikke gjøre min Forseelse, at have forladt Eder, god igjen; kun med min Død formaaede jeg at affone den.“ — „O, min Ven!“ sagde Alfons med kvalt Stemme, men før han kunde fuldende disse Ord, spurgte Lara: „Hvor er Catharina, Din Søster?“

„Her i Nærheden!“ gjentog Guzmann. — „Bed hende om at stænke den Døende kun eet eneste Nieblik!“

Alfons gav sin Søster et Vink til at træde nærmere: „Donna! udbød Gonfalso: For jeg endnu før jeg siger Farvel til Livet vove en Bøn, som I neppe vil nægte den Døende før han tiltræder den lange Vandring til et bedre Land.“ Catharina gav ham et bekræftende Svar. „Gaa løst Eders Elor til Side, at jeg endnu engang kan see Eders Ansigt.“ Catharina fastede Eløret tilbage. Han fastede sit Nie stivt paa hende, og hans Træk bleve efterhaanden meer og mere

forklarede. Et Minut sad han saaledes ubevægelig, da fremtrængte et dybt Suk sig af hans Bryst, hans Die brast, og hans Hoved sank ned mod Brystet.

„Hvil sødt, ædle Yngling! udbrod Catharina, og uden at ændse de Omkringslaaende, knælte hun ved Siden af den Døde og trykte hans Dine til: Du har overvundet! Held Dig! sukkede hun: Den barmhjertige Gud maa vide, hvo der skal trykke mit Die til!“

Efter nogle Dages Forløb indtraf Alfons med Damerne i Mendozas Selskab til Sevilla, hvor de ikke, som de havde frygtet, bleve bragte i Fængsel, men til et pragtfuldt Pallads. Her nød de enhver Frihed, kun turde de ikke forlade Bygningen eller tale med Nogen. Desuden blev Huset bevogtet af væbnede Krigere, for at hindre ethvert muligt Forsøg af Fangerne paa at slippe bort.

Don Pedro var endnu i Toledo, men daglig ventede man paa hans festlige Indtog i Sevilla. De Fængne saae med Vængstelse Dieblirket imøde da deres Skjæbne skulde blive afgjort. Donna Maria var Den, som meest beholdt sin Fatning, thi hendes Stoltthed hævede hendes Mod i Ulykken, ogsaa Alfons havde gjort sig fortrolig med Tanken om at dø, og syntes at gaae Fremtiden med Tillid imøde. Kun Donna Catharina var ikke istand til at fatte sig. I Sevilla var hendes Faders, hendes Broders Hoved faldet under Bøddeløxen, i hiint graae Taarn, som saa rødselsfuldt hævede sine dunkle Mure mod Skyerne, havde hun for sidste Gang sagt de Ulykkelige Farvel. Kongeborgens Spiir blinkede hende truende imøde, hisset skulde hun træde frem for den vellystige Tyrans Alsyn. Fremtiden steg mørk og uheld: svanger frem for hendes Blik, ingen Hjælp, ingen Medlidenhed kunde hun haabe, og Fortidens blodige Skygger søvede truende imod hende.

Samme Dag som Don Pedro holdt sit Indtog i Sevilla gik Catharina tilligemed Alfons om Aftenen rause frem og tilbage i Bærelset, ventende hvert Dieblif den sorgelige Opløsning af deres Ekjæbne. Hendes Tanker syntes at være langt borte, og desuagtet dvælede de kun paa Familiemalerierne, som vare ophængte paa Væggene i det store pragtfulde Bærelse, thi uvilkaarlig blev nu Alfons staaende stille foran en Mand's Portrait, som var i fuld Rustning, medens Catharinas Blik hvilede paa en ung Mand i pragtfuld Klædning, med lange castaniebrune Lokker. Et dybt Suk fremtrængte sig af hendes beklemt Bryst.

Alfons vendte sig om og sagde, idet han ømt tog hende i sine Arme: „Catharina! Lad de Døde hvile, de have det godt, de ere hos Gud!“

Catharina trykte et glødende Kys paa hans Pande. „Du allene er bleven mig tilbage, og hvorlænge? sagde hun bevæget: Ak, vi nedstamme fra en uheldig Slægt. Eleonora, min Fader og Broder sank som Offere for Bøddeløren. Gud være mig og os Alle naadig!“

„Vær rolig, Søster! afbrød Alfons hende: Du staaer som en Helgen tilbage, efter at Hine have udaanzet det deres sidste Suk: Erindrer Du min Faders Ord, da han i Sevilla blev slæbt til Retterstedet? Catharina! sagde han og trykte Dig til sit Hjerte: Lad os Alle trostigen vandre den sidste Strid imøde. Tænk paa Din døende Faders Ord! Og skal Du følge os, da følg os reen og skyldfri, lad Intet drage Dig bort fra Pliktens Vej, ikke Frygt for Døden, ikke en syndig Kjærlighed. Hvert Dieblif kunne vi blive adskilte; jeg spørger Dig desaa: sag for sidste Gang: Hvorhen skal Din Lidenskab for Don Henrique føre os?“

„Etviler Du paa min Kjærligheds Reenhed? afbrød hun ham heftig: Frygt ikke for mig, min Stoltshed er ikke mindre end Din, min Være er for mig det

Høieste, det Helligste paa Jorden, for den offerer jeg Alt, endogsaa Livet."

"Hidtil ihukom Du Din Faders Bøn! vedblev Alfons: Du modsatte Dig Kongens Eidensskab — — —"

"Og min Faders og min Broders Hoved sank blødende under Bøddeløxen! gjentog hun med Rædsel: Og saa Dit Hoved seer jeg falde; thi umættelig er Tyrannens Blødtørst, frygtelig er hans Eidensskab!"

I dette Dieblik traadte Donna Maria ind, Catharina taug. Donna Maria kastede Sløret over Catharinas Ansigt og sagde med alvorlig bebreidende Stemme: „O gid et evigt Slør havde dækket denne Skjønhed, som bragte Fordærvelse over vor hele Slægt!"

Catharina saae paa hende med et bønligt Diekast. „Kun mellem Klosters tause Mure er der Frelse for Dig, kun ved Bod og Anger kan Du anraabe Guds Barmhertighed, kun naar Du river Dit bedaarede Hjerterød fra Verden, kan Du engang med Grimodighed træde frem for den Eviges Throne!"

„Kan jeg, tør jeg?" gjentog Catharina.

„Jeg skulde have overladt Dig, Du Haardnakkede, til Din egen Skjebne, vedblev den gamle Dame: saas fremt jeg ikke havde lovet Din Fader, at være Din beskyttende Engel, saa længe jeg aander."

„O saa vær det, Donna Maria! kaldt Alfons hende i Taler: Vær en kjærlig Moder for min Søster, men saar hende ikke med heftige Bebreidelser, og fordom ikke den Skjønhed, som Gud begavede hende med!"

„Velan! gjentog den gamle Dame i en frygtelig Tone: Betrægt hende kun! Men viid, at af hendes Dine lyner Fordærvelsen Dig imøde, at de engang som brændende Fakler skulle tænde Baalet for Dig!"

I dette Dieblik traadte En af Kongens Hoffolk ind, ledsaget af Bevæbnede.

„Nei! Nei! afbrød Catharina hende heftig: Derhen fører ikke min Vej mig, hist er Kjærlighedens Gang. Aldrig drager jeg ind, hvor de øde, sørgelige Mure trænde aabne sig for mig, jeg trænger ikke til et saadant Ulyk; overalt bevogter en skjærmende Engel Dyden, og endnu ligger Fremtiden for mig som en frodigblomstrende Mark.“

„Tilvisse! gjentog den alvorlige Dame med bitter Haan: Et herligt Landskab ligger grønnende og blomstrende for Dine Blik. Hisset paa den øde Klippe ligger Montesillo's, Dine Forfædres Slot. Lyng og Heurter voxer paa Høien, hvor Borgen hæver sig, Vedbendet slynger sine Ranker opad dens forfaldne Mure, Rabne bygge Nester i de øde Bærelser, og Vildtiet springer sorgløst omkring blandt de nedstyrtede Ruiner. Intet menneskeligt Væsen seer man hisset, thi Herrens Forbandelse ramte den Slægt som forhen beboede Slotstet. Øde og mennesketomt er det trindt om Dig; Drænen svæver i langsomme Kredse omkring den udtørrede Flod og søger forgæves den klare Strøm, endogsaa Krægen flager forvirret op fra hine Træer, thi de see Dig, den uheldbringende Mand, som styrtede Familien i Fordærvelse. Seer Du hist paa den nøgne Høi den af Stormen oprykkede Ege? Seer Du hine to yngre Træer ved Siden af den, som ere i uvisnede? Ingen Livskraft gennemstrømmer deres Bark, det er ude med dem; veed Du hvad de betegne? Catharina! Hvor en ædel Slægt gaaer under, der fælde Himlens Engle Taarer, og et Paradiis bliver til en Ørk. Derfor vee den Ulykkelige, som har fremkaldt deres Undergang, vee Den, som var Aarsag i at Fader og Broder blev slæbt til Retterstedet! See, dette er Billedet af Dit Liv! En øde Egn, hvor Døden forpester Alt med sin kolde Mande.“

„Jeg er mig ingen Brode bevidst! gjentog Catharina: Hvad kan Solens Straaler gjøre for at den af-

„Undskyld Signora! talte han og vendte sig mod Catharina: at jeg nodes til at udføre Kongens strenge Befaling, ifølge hvilken jeg maa bede Eders Broder om at følge mig!”

„Bed min Broder om at undskyldte Eder, gjentog Catharina: thi, skøndt fangen, er han dog Den, som har her at befale, ikke jeg.”

„Han er nu min Fange! svarte Kongens Affending: Men et Ord fra Eders Læber, et venligt Blik fra Eders Nie er istand til at løse hans Lænker!”

„Elendige!” gjentog Catharina, og vendte ham Ryggen, medens Alfons greb hendes Haand.

„Du kjender mine Grundsætninger, Søster! sagde han modig: Jeg frygter ikke for Døden, jeg frygter kun for Skændsel.”

Donna Maria havde hidtil tiet stille og betragtet Catharina med faste Blik, men da Alfons skulde føres bort, traadte hun hen til ham.

„Alfons Guzmán! sagde hun: Endnu lever der en Gud i Himlen, til ham maa Du henvende Dig med Dine Bønner, og skal Du døe, da døe som en Mand!”

Efter at Alfons havde forladt dem tilligemed Kongens Affending, vendte Donna Maria sig til Catharina og sagde: „Ulykkelige! Den Sidste af den ædle Stamme gaaer Døden imøde, med ham uddøer den, og Du staaer ene tilbage!”

„Endnu lever han!” gjentog Catharina, og saaet tillidsfuld mod Himlen.

„Men naar han er død, staaer Du eensom tilbage! blev Donna Maria ved: Hvad vil Du da gjøre?”

„Gud vil selv vise mig et Tilflugtssted, hvorhen jeg kan flye og skjule mig.”

„Vel talt, Barn! svarte Donna Maria: Du følger mig da i det fromme Kloster.”

sofer det friske Græs? Hvad kan Lynet gøre for at det tænder Menneskenes fredelige Boliger? Jeg var et Bærktot i Skjæbnens Haand; jeg maatte ofre min eller min Families Vre. De offrede kun deres jordiske Liv, men jeg skulde have bragt det himmelske Akenodie som Offer? Hvorledes kunde jeg handle anderledes, hvad kan jeg nu gøre for at oprette det Tabte?"

„Tilintetgøre denne Skjønhed, som liig en uheldbringende Trolddom har bragt Død og Fordærvelse over vor Familie! Sætte al Din Lid til Gud alene, og frasige Dig Verden med dens forsængelige Glimmer!"

„Jeg skulde frasige mig hans Kjærlighed? afbrød Catharina hende: Nei, det er umuligt!"

„Ja! Ogsaa Din Kjærlighed bør Du frasige Dig, og skulde end Dit Hjerter briste derved. Du lader Dig af den forlede til at eftertrægte et Maal, hvilket Du ingensinde vil kunne opnaae. Riv Dig løs fra denne urimelige Tilbøielighed til Henrik!"

„Jeg skulde glemme ham? Nei, jeg er ikke istand dertil! I det mørke, sørgelige Billed, som Du fremskillede af mit Liv, hævede sig en Sol frem af Nattens Skygger. Dens milde Glands adspalttede Taagen, og da dens første Straale glimtede paa den nøgne Klippe, rislede Rilden paany, og tusinde andre sprængte deres Boand, forenede sig med den og styrtede over Klipperne ned i Dalen. Solens oplivende Skjær fremlokkede Græs og Blomster af Jorden, den øde Mark blev til et broget Tæppe, Lærker og Rattergale omsvævede mig med deres melodiske Sang, og hvor Ravne og Ugler bange slagrede ud af de tomme Bærelser, der fremblomstrede nyt Liv, Riddere tilligemed deres Svende drog ind ad de mægtige Hvalvinger, og lystig klang Pokalen, medens oplivende Samtaler tonede fra Alles Læber."

„Og hævede den oprevne Stamme sig i sin gamle Pragt? afbrød Donna Maria hende mørk: Spirede det

grønne Løv atter paa de hentørrede Grene? Mægtede Solens Straale at sprænge Gravene og at tilraabe de Døde: Baagner op af Eders Søn, Den, som styrtede Eder i Døden, giver Eder atter tilbage til Livet?"

"Kun Gud mægter at kalde de Døde frem til Livet!" gjentog Catharina, og for hendes Nie svævede Faderens og Broderens blodige Skygger.

"Og hvad kunde det hjælpe at Din Kjærligheds Drøm gif i Opfyldelse? vedblev Donna Maria: Dvinden er kun en overflødig Green paa Familiens Stamme, aldrig slaar den Rod, aldrig skyder den friske Blade; om den grønnes eller visner er aldeles ligegyldigt!"

En heftig Banken afbrød Samtalen. Donna Maria befalede at Palladsens Dør skulde aabnes, og en Tjener traadte ind med den Bænk, at en Herre stod udenfor og ønskede at tale med Donna Catharina i Kongens Navn.

"For ham ind!" befalede den gamle Dame, og fort derpaa sprang Døren op. Begge Damerne stod skjælvende et Skridt tilbage, thi det var Don Pedro selv, som hilste paa dem. Efter at have talt nogle forbindtlig Ord til Donna Catharina, vendte han sig til Donna Maria og bød hende at forlade Bærelset. Hun adlød ikke; opbragt bød Kongen hende endnu en gang at gaae bort, men med Værdighed svarte hun: "Sennor! Pligten byder mig at blive hos min Niece, som ikke har nogen anden Beskytter end mig."

"Endogsaa da, naar Eders Konge befaler Eder at gaae bort?"

"Endogsaa da!"

"Dame! gjentog Don Pedro, rasende opbragt, uden at ændse Catharinas Nærværelse: Jeg meente at I kjendte mig og vidste, at Kong Pedro ikke ustraffet lader sig fornærme; derfor gaae bort!"

„Jeg bliver! gjentog hun med Fasthed: Intet uden mit Liv er i Eders Vold, og en ædel Castilianerinde offerer gjerne dette, naar Vren staaer paa Spil.“

„Velan! svarte Kongen haanligt smilende: Bliv da! Jeg vil bilde mig ind, at I ikke er her. Hør da, hvad Eders jomfruelige Dre, som kun er vant til Bønner, med Nædsel vil fornemme! Mig kan det være det samme, men opir ikke min Brede, thi jeg sværger Eder til, at dette skal ikke gaae ustraffet hen. Catharina! vedblev han, og henvendte sig til den bange Vige, som i ængstelig Forventning stod i nogen Graastand: Catharina! Det er tredje Gang, at Eders Konge nærmer sig Eder som en Bønsfaldende, skjøndt det stod i hans Magt at tage det, hvorom han beder. Vilis mig ikke nu tilbage, tal et forsonende Ord, lad min Kjærlighed finde Indgang hos Eder, og Alfons Guzmans skal blandt alle de castilianske Adelsmænd staae Thronen nærmest!“

„Sennor! gjentog Catharina: Jeg har allerede eengang givet Eder et afgjørende Svar paa Eders Forlangende.“

Kongen svarte koldt: „Alfons er i min Vold, jeg venter desaaarsag paa et Svar fra Eders Læber, som kan være tilfredsstillende og fresse Eders Broder!“

„Og hvad kunde det hjælpe, naar Frygt og ikke Kjærlighed førte mig i Eders Arme?“ spurgte Catharina skjælvende.

„Spørg ikke derom, saalidt som jeg gjør det! gjentog Don Pedro; Lad mig favne Eder, og jeg seer en Himmel fuld af Salighed aaben, men spørger ikke om Frygt eller Kjærlighed var den virkende Bevæggrund.“

„Nei, Konge! gjentog Catharina fortørnet over denne Ytring: Nei, ingensinde vil jeg synke i Eders Arme, før skal Døden favne mig! Lad min Broder udaande sit sidste Suk paa Natterstedet, lad Snigmordere hemmelig ombringe ham i Fængslet, Døden vil ikke

være saa bitter for ham som hans Søsters Skjædsel. J vil dele Eders Throne med mig? Kan Thronen have Tillokkelser for en ædel Qvinde, siden J lod den ulykkelige Blanka af Frankrig, Eders retmæssige Gemalinde, myrde, siden J forstødte den lettroende Johanna de Castro? Nei, Don Pedro! Ingeninde vil jeg dele det med Blod plettede Purpur med Eder!”

Lig en rasende Tiger saae Kongen ned paa Pigen, som uden Frygt stod for ham; hans Forbittrelse vilde bryde løs, men Synet af hendes Skjønhed holdt ham endnu tilbage, han havde en haard Kamp at udholde; omfider traadte han med sunkende Blik hen for hende: „Elsker J Henrique af Trastamara?” spurgte han i en rædsom Tone.

Catharina tang.

„Jeg vil have et Svar! gjentog han: J staaer for Eders Konge, Catharina Guzmán!”

„Hvad Hjertet maaftue ikke selv veed, hvad det bærer indsluttet i sig selv, derom tør en Pige, selv ikke for Kongen, aflægge Regnskab!” svarte Donna Maria.

„J er stolt, Sennora! sagde Don Pedro med haans lig Latter til Catharina, uden at ændse den gamle Dames Ord: Og Eders Stolthed byder Eder at tie. J skammer Eder ved at være en Bastards Elskerinde, derfor skjuler J Eders Kjærlighed, som alligevel ikke er nogen Hemmelighed for Sevillas Gadedrenge. J har ikke Mod nok til at sige: Kong Alfonso's Bastard, Henrique af Trastamara, er min Veiler.”

„Jeg skulde ikke have Mod til at gjøre denne Tilstaaelse? Jeg skulde skamme mig ved at være denne Mand's Elskede? afbrød Catharina Kongen: J tager feil, Herre! Don Henrique er af en ligesaa ædel Byrd, som nogen Anden der beklædte Castiliens Throne. Enhver Pige, som han værdigede at kalde sin Elskede, vil med glad Stolthed bekjende, at han er hendes Hjertes Udvalgte,

og derfor aflægger jeg aabent den Tilstaaelse: Jeg elsker Henriko af Trastamara, og skal ei aflade at elske ham, saa længe mit Hjerter slaaer! "

Kongen var altfor overrasket af Catharinas Dristighed til strax at kunne svare hende, men paa hans Ansigt viste sig tydelig den Kamp, som stridige Lidenskaber kjæmpede i hans Sjæl.

„J seer altsaa, Sennor! blev Catharina ved, idet hun kastede sig ned for Monarkens Fod: At jeg ikke er Eders Kjærlighed værdig. En Konge maa besidde et Hjerter, som ikke er deelt, og mit er Don Henrikos Eiendom! "

„Staa op! afbrød Donna Maria hende heftig: Der er ikke Din Plads! "

„Jeg bønfaller Eder, hvem Gud forlenede Castiliens herlige Krone! blev Catharina ved, uden at ændse Donna Marias Befaling: Jeg bønfaller Eder om Medlidenshed. Vælg Eder en Gemalinde blandt Castiliens blomstrende Ungmøer, og J vil finde tusinde Skjønnere end jeg; tænk ikke mere paa den Ulykkelige, hvis uheld bringende Ynde lod Fader og Broder bestige Retterstet det. Giv min Broder fri, den Eneste hvem Eders Grusomhed endnu lod mig beholde tilbage! "

„Aldrig maa J haabe dette! gjentog Kongen med iisnende Kulde: Jeg kunde endnu idag afgjøre Eders Skjæbne, men som et Beviiis paa min Kjærlighed til Eder lader jeg Eder endnu beholde den følgende Dag til Overveielse. Saafernt J vedbliver i Eders Haardnakkenhed, da vil Eders Broders Hoved falde paa Retterstedet, og desuagtet maae J give efter for min Villie, og lade mig hylde Eders Skjønhed, thi jeg er forlænget siden feed af at tøve længer! " Med disse Ord forlod han Bærelset, og Donna Maria ledsagede ham til Døren.

Da hun kom tilbage, fandt hun Catharina bedende. Hun laae paa Knæ, hængsunket i brændende Andagt, men stod op, da Donna Maria traadte ind. Den Sidste slyngede Armen om hende og sagde: „Kun for Gud maa en ædel Castilianerinde falde paa Knæ, men ikke for noget Menneſte, ei engang for en Konge. Troer Du endnu at kunne virke noget paa Kongens blodtørſtige Hjerter? Hvo der, som han, myrder af Blodtørst, kan vel af Sandſelighedens Tummel lade sig henrive, men intet forlende Hjerter ſlaaer i hans Bryst. Haab intet, frygt intet mere! Alfons falder ſom et Offer for Tyrannens Grusomhed, og Du vil ikke være iſtand til at frelſe ham.“

„Jeg fortrivler ikke! gjentog Catharina modig: Og ſkjøndt jeg flyet Kloſtrets Mure, ſkjøndt jeg ikke er ſaa from ſom J er, har jeg dog mere Tillid til Gud end J. Hvad er Kongens Villie, naar Himlens Konge vil anderledes? Hvad formaaer jordift Magt, naar Gud beſkjærmer mig?“

„Der ſkeer intet Underværk mere!“ afbrød Donna Maria hende.

„Ja, J har Ret, der ſkeer ingen Underværker mere, og mit Haab maatte vel forlængſt være udſluttet, ſaa fremt ikke den levende Overbeviisning om Guds Naade og Barmhertighed havde opretholdt mit Mod.“

„Gud være os Alle naadige!“ ſagde Donna Maria, og forlod Bærelſet.

Den følgende Dag gik ligeledes hen under ængſtelige Bekymringer. Catharina lagde tusinde Planer og forkaſtede dem paany, og eſterhaanden forsvandt endog ſaa det ſidſte Glimt af Haab, ſom endnu havde trøſtet hende. Solen nærmede ſig ſin Nedgang, og med dens

Dalen sank Catharinas Mod. Kun hendes Tillid til Gud bredte endnu, liig Aftenrøden, sine gyldne Vinger ud, og bar hendes Sjæl mod Himlen, thi der troede hun alene at burde søge Trøst i hendes betrængte Forsatning.

Da Dæmringen sænkede sit skyggende Halvmørke over Egnen, traadte En af Hoffolkene ind i Bærelset, og henvendte sig med følgende Ord til Catharina: „Kongen, min Herre, sender mig til Eder, Sennora, for at høre om Eders Beslutning endnu uforandret er den samme.“

„Hvad jeg igaar erklærede for Kongen, gjentog Catharina: er og bliver min uforanderlige Villie!“

„Sennora! udbrød den gamle Hofmand rørt: J er ung og smuk, Eders Broder er en ædel, haabefuld Yngling, men J styrter Eder selv i Fordærvelsen. Giv efter for Skjæbnens Tilstikkelse, og modtag Kongens Haand og Hjerte!“

„Ikke hans blodtørstige Hjerte, ikke hans blodbesmittede Haand forlanger jeg!“ faldt Catharina ham i Talen.

„Overvei nøie Alting! gjentog Hofmanden: Endog: saa den Edleste maa bukke under for Overmagten. Eders Broder vil falde som et Offer paa Retterstedet, og J — — —“

„Jeg beder Eder, lad denne Materie fare! afbrød Catharina ham: Bring Kongen mit Svar, thi min Beslutning er urokkelig.“

„Er det saa, sagde Hofmanden: da maa jeg tie, og dernæst bringe Eder et andet Budskab fra Kongen. Han ønsker nemlig, at J tilligemed Donna Maria vil komme op paa Palladset, Klokken ni. Stormesteren af Alcantara vil møde for at afse. Eder med et anstændigt Følge.“

„Jeg skal være beredt . . . at indfinde mig!“ gjentog Catharina, og Hofmanden gik bort.

„Hvad vil han forlange af Dig? spurgte Donna Maria: Hvorfor skulle vi møde paa Slottet? Frygter Du ikke for at give Dig i hans Vold?“

„Er jeg da ikke ligesaa vel i hans Vold her som i Pallads set? Vil Gud ikke være barmhjertig mod mig, da er det ude med mig, hvad enten jeg bliver her eller begiver mig didhen.“

„Jeg plages af skrækkelige Ahnelser! sagde den gamle Dame, efter at hun længe havde stirret hen for sig: Din Faders, Din Broders Død kunde ikke bringe Din Dyd til at vakle; for at fage den til at vakle, skal maaskee Alfons henrettes for Dine Dine.“

„Det vilde være skrækkeligt!“ gjentog Catharina.

„Naar Du nu seer Bødlens Sværd draget over Ynglingens Hoved, naar Medlidenhed, naar Søsterkjærlighed stormer ind paa Dit Hjerte, da vil Kongen haabe at Din Stoltthed, Dit Mod skal blive brudt.“

„Jeg sætter al min Tillid, alt mit Haab til Gud alene! svarte Catharina med rolig Fatning: Hvad jeg vil gjøre, naar Eders frygtelige Ahnelse gaaer i Opfyldelse, veed jeg ikke. Jeg er ikke istand til at fatte det Skrækkelige, men vær ubekymret for mig, endogsaa i dette rædselsfulde Øieblik. Jeg veed, hvad jeg skylder mig selv og Familiens Hæder, som endnu ikke blev fordunklet ved nogen vanærende Handling af nogen Guzmán. Retfærdige Gud! Giv Du mig Kraft til at bære, hvad Skjæbnen vil tilfiske mig, og styrk min Aand, naar det afgjørende Øieblik nærmer sig!“

I Morgendæmringen sprang Catharina, gjennemtiisnet af navnløs Rædsel, op fra sit Leie: „Venlige Solstraale, udbrød hun: vækker Du ogsaa mørke Ahnelser i mit Bryst? Hvor gjerne hilste jeg ikke den nysødte Dag med et hjertes

ligt Velkommen, men, hvad vil den bringe, hvilket trøstende Haab vil den lade opstige i min Sjæl? Det bæres mig næsten for, som om jeg skulde sige Morgenrøden mit sidste Leveel, som om jeg for evig skulde flye den oplivende Sol's milde Straaleglands. Men jeg vil ikke forsale, Herrens Dje vaager over mig!" Med disse Ord foldede hun sine Hænder og holdt sin Morgenbøn.

Imidlertid var Solen stegen høiere og blinkede klart gennem Ruderne. Catharina traadte hen for Speilet og ordnede sit lange Haar, som i rige Lokker rullede ned over hendes Skuldre. „Uheldsvangre Træk! Fordærvelige Skjønhed! udbød hun: Som har opflammet Tyrannens vilde Lidenkab. Skal Sløret dække Eder, for at Ingen mere kan fryde sit Blik ved Synet af Eder? Og Henriko! — — Nei! For ham skabte Naturen dem, for ham maa jeg søge at bevare dem!" Hun kaldte nu paa Kammerfruerne, for at blive paaflædt.

„Jeg er et Offerlam, sagde hun: og I veed man pleiede forhen at pryde det med Blomster, for det blev slået til Alteret og myrdet, derfor lad de rigeste Smykker slynge sig i mit Haar, thi jeg vil snart sige Verden mit sidste Farvel!"

Da hun nu i al sin Skjønhed, liig en himmelsk Aand, stod for de bedrøvede Kammerfruer, traadte Donna Maria ind og blev meget forbauset, ved at see hendes rige Dragt.

„Hvorfor smykker Du Dig saa festlig idag?" udbød hun. — „Jeg træder frem for Kongen i min Sorgedragt, den eneste Klædning som endnu sømmer sig for en Guezmänn." — „Haaber Du maaskee at gaae en glad Fremtid imøde? Frygter Du ikke for at Din hvide Klædning skal blive plettet med Blod?"

„Maaskee med mit eget!" hvisttede Catharina.

„Kast Rosen bort, som slynger sig gennem Dine Lokker, skjul Dit Ansigt under Sorgens Slør, for at

man ei skal see Dine Taarer, naar Din Broders Hoved ruller hen for Dine Fodder!"

„Bring mig mit Elor!" udbrod Catharina, traadte endnu engang hen for Speilet og indhyllede sit sorgende Ansigt. Derpaa forlod hun Bærelset og satte sig taus paa en Stol, idet hun med rolig Fatning oppebiede, hvad Skjebnen vilde tilskikke hende.

Stormesteren, ledsaget af et talrigt Følge, traadte ind. Catharina modtog ham med en stum Hilsen, besvarte ikke hans Tiltale, men fulgte ham uden Vægring, og besteg tilligemed Donna Maria de udenfor staaende, pragtfuldt smykkede Muulæsker.

Saaledes drog de gennem Sevillas Gader hen til Slottet; overalt mødte de Deeltagelse og Medlidenhed, thi Enhver vidste, hvad der forestod dem i Palladset; overalt hørte de fromme Bønner og Velsignelser.

Nu førte deres Vej dem forbi et Kloster; Catharina standsede sit Muulæsel, thi hun fornam Messelokkens Toner gennem de høie Hvælvinger. „Lillad mig, Herre! udbrod hun til den gamle Stormester: at staa af, og have mit Hjerte i andægtig Bøn til den Høieste!"

„Gjør det, Sennora! svarte Stormesteren, som kun med Modbydelighed udførte sin Herres Befalinger: Hæved Eders Hjerte til Gud, I vil komme til at behøve hans Bistand!"

Catharina traadte med Donna Maria ind i Klostersklosterets Capel, og bad længe inderligt og stille. Da hun atter stod op, hvilede hun til Donna Maria: „Jeg har vendt mig med min Bøn til Gud; jeg har atter vundet Mod og Tillid, han vil sikkert frelse min Broder!" Med disse Ord forlod hun Kirken, besteg paany Muulæsket, og fortsatte nu med rolig Fatning Veien, som førte til de castilianiske Kongers Pallads.

Man tog imod hende med den samme Urefrygt som om det var en Dronning, der holdt sit Indtog.

Hun fleg ned og gik med Donna Maria gennem en Række af Bevæbnede op ad den brede Trappe, hvor Kongens Hoffolk modtog dem med stumme Hilsener. Intet Ord afbrød den almindelige Stilhed, det var, som om Forventningen om noget Usædvanligt holdt Alles Hjerter fængslet i bange Uro. De traadte nu ind i den store Ridderhal, hvis Gløddørre atter bleve lukkede efter dem.

De gamle castillianiske Kongers Billeder hang i Lejemæssigheder trindt om paa Væggene, men intet menneskeligt Bæsen var at see eller høre, og rædselsfuldt gjenslød Klangen af deres Trin gennem de øde Hvælvinger.

„Du har dog ikke glemt Din Dolk, Catharina?“ spurgte nu Donna Maria.

„Den hviler ved mit Hjerter, og saafremt Omstændighederne fordre det, støder jeg den i mit Bryst!“ svarte Catharina, da pludseligt ligeoverfor dem en Dør blev aabnet, og Kongen traadte imod dem, uden nogen Fødsagere, greb Catharinas Haand og førte hende ud paa Altanen, der vendte hen ad den østlige Side af Gaarden. Catharina skjælvede, idet hun betraadte Altanen. Alt var her stille og tyst ligesom i Salen; ingen menneskelig Stemme lod sig høre, Palladset var ligesom uddødt, men det med sort Klæde bedækkede Skaffot, som tæt foran dem var opreist, talte mere tydeligt end tusinde Stemmer, og lod Catharina ahne det Værste.

„Al Kjerlighed til Eder, begyndte Kongen: har jeg bragt Eder hid. For hvem dette Skaffot er opreist kan I let gjette. Men troz ikke, at Synet af Eders Undigheder, selv om I afflørede dem, vilde være istand til at stemme mig mildere. De vilde kun endnu mere opflamme min Lidenskab og mit Raserie!“

„Gjør hvad I troer at kunne forsvare for Eders himmelske Dommer!“ svarte Catharina med rolig Fatning.

„Og I, gamle Dame! spurgte Kongen, vendende sig mod Donna Maria: vil I, som med saa overdreven en Kjærlighed er Eders Slægt hengiven, see den sidste Green af Eders Familie falde?“

„For ønsker jeg at Slægtens Stamme maa henvises, end blive vanæret!“ svarte den Tilstalte med stolt Værlighed.

Et djævelst Smil fortrak Don Pedro's Læber; han gav et Tegn, og den øde, mennesketomme Gaard fyldtes ned Tjenere og Bevæbnede, en Jerndør blev aabnet, og Don Alfons Guzman traadte frem, med stolt og værdig Holdning. Hans Die mødte Catharina, idet han baskede det sortbeklædte Skaffot, og hun greb blegnende fat i Jerngitteret paa Altanen, for ikke at synke afmægtig til Jorden.

„Skjælv ikke, Catharina! talte han med lydelig Røst: Ihukom vor Families Hæder, vor døende Faders sidste Ord!“ Catharina nikkede taus med Hovedet, Kongen gav et Vink, og Skarpretteren blottede sit brede Sværd. Hans Medhjelpere nærmede sig Unglingen for at aflæde ham, men vred stødte han dem fra sig.

„Rører ikke ved mig!“ raabte han, kastede Rappen og Halskraven, og blottede sin Hals. „Men før jeg synker under det dræbende Slag, lad mig endnu engang see Dit Ansigt, udbrød han: Løst Sløret tilside, for at jeg kan see Dig ind i Diet!“

Catharina efterkom hans Begjæring og svarte: „Lev vel! Gud vil hævne Dig!“

„Han vil det!“ gentog Alfons og knælede ned; Skarpretteren traadte hen til ham med det dragne Sværd; da skreg pludseligt Catharina halvaffindig: „Hold inde! Kun et eneste Dieblik endnu!“ Kongen gav et Vink, og Boddelen sænkede atter sit Sværd.

„Vee Dig, Catharina, saafremt Du ved Familiens Ekjændsel vil tilskjæbe mig Livet!“ skreg Unglingen, men,

hun hørte ikke hans frygtelige Ord, greb dristig Kongens Haand, og traadte ned fra Altanen midt imellem Hofffolkene.

„Konge! udbød hun, og betragtede den blodtørstige Tyran med flammende Blikke: Siig, hvad fængsler Eder til mig med en saa frygtelig Trolddom?”

„Eders sorte Dine, Sennora! gjentog Kongen: Jeg seer Himlen aaben i dem, og deres Besiddelse agter jeg høiere end Castiliens Kongekrone.”

„Velan! svarte Catharina med rolig Verdighed: Sværg ved Castiliens Krone, ved Eders Væ, som gjelder mere i Mandens Dine end Livet, at J vil give min Broder, Don Alfons Guzmann fri, saakæmt jeg offerer Eder det, hvis Besiddelse gjelder Alt i Eders Dine.”

„Jeg sværger! gjentog Kongen henrykt: Jeg sværger ved Gud, ved min Krone, ved min Væ!”

„Saa tillad mig at træde ind i det nærmeste Bærelse, kun saa Minuter lad mig alene, og kom derpaa, for at modtage Eders Offer!”

„Jeg tillader det!” svarte Kongen, og Catharina sank i Donna Marias Arme, men Denne stødte hende forbitret bort fra sig. „Ulykkelige! udbød hun: Du bringer Ekjændsel og Vanære over vor Slægt; gaae, jeg forbander Dig!”

„Velsign mig! gjentog Catharina: Velsign mig! Jeg fortjener Eders Velsignelse!” Men den Forbitrede vendte hende Ryggen og forlod hende. Pludselig reiste Catharina sig, som imidlertid var falden paa Knæ, gik med faste Skridt gennem den forbausede Mængde, og forsvandt i Sideværelset.

Donna Maria vilde nærme sig Kongen, men afmægtig sank hun til Jorden, og Kongen bød, at man skulde føre hende bort. Længe var han ikke istand til at holde sin Utaalmodighed i Tæmme, og efter nogle Minuters Forløb vilde han gaae ind i Værelset, da et

Skrig, som lød indenfor, fremskyndede hans Skridt. Uter hørte man et Skrig, og Hoffolkene stode i ængstelig Forventning. Ingen vovede at følge Kongen, kun Inigo Lopez, hans Fortrolige, tog Mod til sig og vilde følge ham, da Kongen med forstyrret og blegt Ansigt traadte ud af Værelset; med hastige Skridt gik han gennem de bange Hoffolks Rækker løs paa Inigo, greb ham i Brystet og kastede ham med det Udraab: „Elendige!“ til Jorden. Derpaa ilte han, liig en Afsindig, ud paa Altanen og skreg: „Giv den Fangne løs!“ Hurtig efterkom man hans Befaling, og Don Alfons's Lænker bleve tagne af.

De kongelige Drabanter havde bragt Donna Maria, som befandt sig i en bevidstløs Tilstand, til hendes Bolig; her lagde de hende paa en Divan, og Kammersfruen gjorde sig længe forgjæves Umage, for at kalde hende til Live paany. Da hun endelig kom til sig selv igjen, saae hun stift paa de Omkringsstaende, og spurgte: „Hvor er Donna Catharina?“ Endnu før man kunde give hende noget Svar, sprang hun op fra sit Leie og vred forvildet sine Hænder, da sprang Døren pludseligt op, og Alfons styrtede ind med vild Latter: „Jeg er fri! Skreg han: Men for hvilken Priis?“

Donna Maria søgte med ham det Skrækkelige i hans Stilling; imidlertid havde hun Fatning nok til ikke at glemme den Fare hvori de svævede. „Alfons! sagde hun: Mit Liv tilhører Dig alene; den Banærede har selv revet sig løs fra mit Bryst, og kun Du alene binder mig til Livet. Forlad Sevilla vieblikkelig, thi ingsinde, endog i sin Volderskes Arme, vil Don Pedro tilgive Dig Din Hengivenhed for Don Henrique. Derfor flye! Jeg følger Dig imorgen, og skal møde Dig i

Klostret *nuestra Sennora de herrera*.“ Bedgvet fulgte Alfons hendes Raad, og forlod Sevilla.

Da Donna Maria saae ham ile bort, blev hun forunderlig ængsteligt tilmode. Da lød en forvirret Tummel paa Gaden, man bankede paa Døren, og forlangte i Kongens Ravn at blive indladt. Catharina traadte ind, ledsaget af to Kammerfruer; hun bar et sort Slør over Ansigtet, og bød de Andre at gaae bort.

„Hvad vil Du, Banærede, som har bragt Skjændsel over vor Familie? Freg Donna Maria: Vend tilbage til Tyrannens Slot, som maaskee i den næste Time vil forstøde Dig ligesom Blanka af Bourbon!“ Hun skjulte sit Ansigt med begge Hænderne, og vendte sig bort fra Donna Catharina.

Denne kastede Sløret tilside: „See! udbrød hun, overvældet af Smerte: See, hvad jeg har offret!“ Donna Maria saae Catharinas Dine bedækkede med et Bind, gennem hvilket enkelte Bloddraaber trængte sig frem: „Jesus Maria! freg hun: Hvad er foregaaet?“

„Mine Dines Lys har jeg udslukket, har tilintetgjort det, som opflammede Uhyrets Begjærlighed, og saaledes reddet min Broder!“ gjentog Catharina.

Donna Maria stirrede maalløs paa Pigen, som i dette Dieblis syntes hende helligere end noget andet jordisk Væsen. Hun traadte nærmere, bøiede sit Kne for hende, og udbrød: „Tilgiv mig, Du Hellige, min Haarhed!“

„Kald mig ikke saaledes! gjentog Catharina, og søgte at finde en Stol, for at sætte sig ned: Jeg er ingen Helgen, jeg er et syndigt Væsen, som kunde græde blodige Taarer over sin Daad. Mine Dines Lys er slukket, og jeg skal ikke mere see ham, han skal ikke mere i dem stue mit elskende Hjertes Speil. Han vil glemme den Blinde, og jeg vil som en Forladt rave i Mør-

ket til Døden rækker mig sin Haand, for at føre mig til en lysere Verden, hvor det brustne Die vil aabne sig for klarere Straaler. Hav Medlidenhed med mig, thi jeg er fattigere end en Bettlerstke, elendigere end noget andet Væsen, som Guds Die bevogter. Jeg har mistet Alt: Lyk og Liv, Kjærlighed og Lykke!"

Donna Maria sølte ikke Catharinas Ulykke saa dybt som hun burde; at en Guzmán havde handlet saa heltemodigt for hele Spaniens Dine, denne Tanke dulmede hendes Smerte. Mere stolt end nogensinde betragtede hun den Blinde, thi denne var nu Familiens Glorie, og nærvæd havde hun raktet Gud for denne uventede Hændelse. Men midt i hendes Hjertes stolte og høymodige Indbildninger glemte hun ikke det Jordiske. Da hun kjendte Pedros Hævnjerrighed, lod hun Alt beredes til en Skyndsom Afreise, og endnu før Dagen gryede, var hun paa Veien til Arragonien, ledsaget af Donna Catharina og en Saarlæge.

Efterretningen om Catharinas Daad var allevegne gaaet forud for dem; overalt blev hun modtagen som en Helgeninde, og hendes Reise lignede et Triumphtog. Dette smigrede den gamle Dame og hun meddeelte Catharina sin Glæde, skjøndt Denne ikke tog nogen Deel i den. Hun tænkte kun paa Don Genríko, og brød sig kun lidet om den glimrende Modtagelse, som man overalt lod hende vedsfæres.

I Klostret Herrera modtog Abbeddisen dem med forekommende Velvillie. Catharina blev pleiet af hende som af en Moder, og efter nogle Maaneders Forløb nærmede hendes Helbredelse sig sin Fuldbendelse.

Ved Bjergets Fod, paa hvilket Klostret Herrera ligger, flynger en sølvklar Kilde sig gjennem Dalen, som er gjennemstjæret af Enge og beplantet med Mandel-

træer; langs med Dalen seer man Biinbjerge og Olivenstove i broget Afvevling. Her sad Catharina tilligemed Donna Maria paa Grønsbæret og ventede paa Alfons's Komme. Han havde nylig skrevet hende til, at han vilde møde dem i Klosteret. Solen var allerede forlængst dalet bag Bjergene, og Donna Maria bad Catharina om at følge hende tilbage til Klosteret, men hun vilde ikke lade sig bevæge hertil og sagde: „Lad mig blive her! Hvad enten Solen brænder eller Maanen strøer sit Sølvlys over Jorden, er det ubekjendt for mig, som raver i en evig Nat. Her under dette Træ er det svalt og kjøligt, Natvinden hvisler gennem Bladene og vækker Erindringens dunkle Billeder i min Sjæl. Lad mig blive her! Medlidende Hjerter ville vel bevogte mig, og Alfons skal see med hvormegen Længsel jeg har oppebiet hans Ankomst.“

Ingen Overtalelser vare istand til at bringe Catharina fra det Sted, hvor hun sad. Donna Maria blev omsider nødt til at give efter, og begav sig tilbage til Klosteret, efter at have anbefalet Catharina til Kammerfruerne's Omsorg.

Saaledes gik flere Timer hen, da man pludselig blev en Hob Ryttere vaer, som galopperede henad Veien, der førte til Klosteret. Tre af dem steg ned af Hestene, og den Fjerde blev tilbage, medens de to Andre nærmede sig Stedet, hvor Donna Catharina sad. Hun mærkede intet til deres Komme, thi Trætheden havde dækket hende i en sagte Slummer. Kammerfruerne sprang forkrækkede op, men bleve snart beroligede ved Don Alfons's Forsikring, at de kom som Venner. Han traadte nu tilligemed Don Henrik hen til Stedet, hvor Catharina sad.

„Det er hende!“ udbrød Henrik.

„Rolig, min Konge! gjentog Ynglingen: Lad den Ulykkelige lumre, Overraskelsen kunde let virke dræben: de paa hende.“

Kongen var heftig bevæget, imidlertid gav han efter for Alfons's, Bonner, og Vegge satte sig i nogen Afstand fra den Sovende. Catharinas Ulykke, hendes Helttemod, hendes frivillige Opoffrelse var Gjenstanden for deres Samtale, og Don Henrico svor, opflammet af sin Lidenskab, at ville hævne den Skyldfrie.

„Ewig, udbød han: skal jeg elste hende! Og er end hendes Dines Lys slukt, jeg beholder dog det Skjønne, det Edelste paa Jorden tilbage.“

„Sværg ikke! gjentog Alfons: Sværg ikke, før J har seet hende. J kunde maaskee bære forfærdet tilbage ved Synet af hendes tilintetgjorte Skjønhed.“

„Troer Du, min Ven, svarte Kongen begejstret: at hendes Skjønhed, hendes Glommeblis ene har fortryllet mig? Nei, hendes Ejels Adel, hendes ædelmodige Opoffrelse har gjort hende langt mere tilbedelsesværdig i mine Dine.“

„Prøv Eder først, naadige Herre! sagde Ynglingen: Og afgjør hendes Skjæbne ikke før J har seet hende.“

„Er Du udsprungen af en castilisk Slægt, Alfons, udbød Henrico heftig: og kan være saa kold, saa betænksom ved en Sag, som jager alt mit Blod stormende gjennem Aarerne? Troer Du alene Skjønhed formaaer at gjøre Indtryk paa mig? See, min Ven, jeg har allerede ofte tænkt mig Catharina med Bindet for Næsen, jeg har prøvet mit Hjerte, og det var usforandret.“

„J dette Dieblis vaagnede Catharina: „Hvilke Toner! udbød hun: Var det en sød Drøm, eller hørte jeg virkelig hans Stemme?“

„Bliv tilbage! bad Alfons sin Ven, som vilde styrte sig for hendes Fodder: Hav Medlidenhed med hende!“

„Hvo taler hist?“ spurgte Catharina paany.

„Kjender Du ikke Din Broders Stemme mere?“
spurgte Alfons og traadte nærmere.

„Alfons! udbrød hun, strakte Armene ud efter ham og sank op til hans Bryst: Har Du seet ham? Hvor er han? Siig mig, om jeg atter skal høre hans Røst, om jeg skal synke i hans Arme eller om det var en sød Drøm, som skuffede mig?“

„Han er i Nærheden!“ gjentog Alfons.

„Og ligger her ved Din Fod, Elskte!“ raabte Kongen, og trykte hendes Haand op til sine Læber.

„Saa var det ingen Drøm? udbrød hun henrykt: O Gud! Mit Hjerte mægter ikke at rumme saa megen Salighed. Alfons! Før mig hen til mit Sæde, mine Knæe vakle.“

Længe sad hun taus, uden at hendes Følelser kunde finde Ord, pludselig stod hun nu op og sagde: „Konge! Jeg kjendte den Røst, som adskilte os, før Skjebnens kolde Haand faldt tungt paa mit Hoved, og overlod mig aldrig gandske til skuffende Forhaabninger, men alligevel fulgte jeg altfor villig mit Hjertes Stemme. Dog nu, da ethvert Haab har forladt mig, da jeg vanker om som en forvildet Pillegrim og mine Dines Lys er slukt, nu er jeg vaagnet op af min Drøm, den er forsvunden, og jeg føler, at Eders Kjærlighed, om I endog troer at kunne være mig tro for evigt, snart vil flygte hen liig en Døendes sidste Suk. Jeg er fattet paa Alt, og tør ikke vente at min Skjæbne skal faae et andet Udfald. Og hermed siger jeg Eder et sorgmodigt Levvel. Leonora Guzmans Søn være i Fremtiden min Ven, og Kongen min Beskytter!“

„Catharina! afbrød Henrik med Ild: Hvorledes er det muligt, at I kan nære saa flette Tanker om mig? Menner I, at min Kjærlighed kun har været en flygtig

Sandsferus? Troer I ikke, at den har et ædlere Udspring?"

„Henriko! gjentog hun: Skuf mig ikke, skuf ikke Eder selv; Eders Phantasie blænder Eder, jeg maa søn: derrise Taagesløret, som hviler over Eders Dine.“

Morgenrøden steg frem i Østen og belyste Pigen i dette Dieblis med sin gyldne Purpurglands. „Det falder mig tungt! sagde hun ængstelig og løstede den skjælpende Haand: Det falder mig tungt, selv at tilintetgjøre min Lykkes Drøm, men jeg maa! See, Ulykkelige! Din Kjærligheds knuste Blomst, Din Lykkes slukte Stjerner neglinit!“ Hun vilde løse Bindet, men Henriko holdt hendes Haand tilbage. „Gjør det ikke, Catharina! udbrød han: Ved Alt hvad der er Dig helligt, ved vor Kjærlighed besværges jeg Dig, gjør det ikke! Lad Bindet skjule Dine Dine, riv mig ikke ud af den skønne Drøm, i hvilken min Phantasie har trollet mig!“

„Sagde jeg det ikke, Don Henriko? blev Catharina ved: Sagde jeg det ikke, at Kjærligheden er jordist, men at det Himmelske i den er Venkabet? Ræk Din Veninde Haanden, glem den frygtelige Skjebne, som har truffet mig, men lad ikke en usalig Eidsenskab forblinde Dit Die.“

„Har Du da ingen Tillid til mit Hjerte? spurgte Don Henriko: Troer Du at det frygter for at prøves? Tag Bindet af, lad mig see det Skrækkelige! O, det maa være rædsomt at see det Skønneste paa Jorden tilintetgjort!“

„Men endnu rædsommere er det at være blind!“ gjentog Pigen sagte.

„Tyran! skreg Henriko, og hans hele Væsen var forandret: Min Moder døde ved den Gift, som Du lod hende give; min Elskede maatte bringe sine Dines Lys som et Offer for Din Velslyst; mig selv forfulgt med Gift og Dolke, og mit Fædreland bliver ødelagt ved Din

Drusomhed! Velan! Men ved dette Naturens haanede Messerværk, ved den Smerte, som griber mig, ved at tænke mig Catharinas Dine paa en saa frygtelig Maa: de blindede, sværger jeg at ville sønderrive Blodets Baand, som knytte os til hinanden, at ville glemme at Du er min Faders Søn, og at kjole min Hævn i Dit Blod!"

„Saaledes være det!" talte en qvindelig Stemme. Det var Donna Maria, som imidlertid var traadt nær: mere: Søn af min Søster, Søn af Kong Alfons i Castilien! Til Hævn maa denne Ulykkelige opflamme Dig, men ikke til Kjærlighed! Hendes Billed ledsage Dig paa Toget mod Sevilla; men Du, Catharina, haab intet mere, thi Mandens Kjærlighed er en Sandseruus, som flygter bort, naar Ekshonhedens Rose visner."

„Det kunde dog være, at J tog Feil! afbrød Don Henrik hende: Tro ikke, Donna Maria, at min Kjærlighed er forsvunden, den er toertimod, liig en Phønix, helligere, renere stegen frem af sin Aske. Saalænge jeg lever, skal Catharina leve i mit Hjerter; saalænge jeg aander, skal mit Hjerter slaae for hende; hun skal være den Helgeninde, som jeg tilbeder, og ingensinde skal Flammen som gjennemgløder min Sjæl, som i ufordunklet Glands luer for hende, udslukkes." Han havde, medens han talte disse Ord, grebet Pigens Hænder; et sagte Tryk gjengjeldte hans begejstrede Tale, og et dybt Suk arbejdede sig frem af hendes ængstede Bryst; thi Smerten over ikke at kunne besvare hans Kjærlighed med et venligt Blik, med en taknemmelig Taare, maatte i dette Dieblif gjøre et dobbelt sørgeligt Indtryk paa hende.

Kun af kort Varighed var Don Henriks Ophold i Klostret. Hans Hær var dragen forud for ham imod Toledo, og Don Pedro gjorde sig beredt til at gaae

ham imøde. Den Sidste havde endnu ikke forladt Sevilla, da han næsten frygtede mere for sine her opdyngede Skatte end for Castiliens Throne, men nu, da Don Henriko nærmede sig og Prindsen af Wallis havde nægtet ham videre Bistand, blev han nødt til at tænke paa virksommere Forholdsregler. Han sluttede derfor et Forbund med Kongen af Granada, som lod 6000 Mand til Hest og 30,000 Fodfolk stode til hans Tropper. Efter at have modtaget denne Forstærkning drog han mod Cordova for at beleire denne Stad, som var bleven Don Henriko tro.

Don Henriko havde tilbragt en salig Dag ved Catharinas Side i Klosteret. Hun havde ikke løst Bindet, og han troede at have overtydet Pigen om at hans Hjerter endnu slog ligesaa varmt for hende, som eengang. Hun syntes kun at troe det, i hendes Hjerter opsteg endnu bestandig Tvivl om hans Kjærlighed. Medens hun var i denne Stemning, kom Henriko og Alfons, for at sige hende Levvel. For at undskylde sig med Hensyn til den hurtige Afreise gjorde Henriko hende bekendt med Aarsagen, og meddeelte hende Underretning om den talrige Hær, som han havde samlet under sine Faner.

„Lad mig drage med Eder! udbrød hun: Lad mig bære Eders Banner; den Blinde skal drage foran Eders, og føre Eder til Seier, gennem Kampens Bulder!“

„Nei! nei! gentog Don Henriko: Hvorledes kan Dit svage Legeme udholde en saadan Anstrengelse, hvorendes kunde jeg udsætte Dig for saa stor en Fare.“

„Hvilken Fare? afbrød hun ham med Rasthed: Troer I jeg frygter Døden? Hvilken Skønnere Lod kunde jeg tænke mig, end at døe for Eder? Hvorfor skulde Døden synes mig frygtelig? Den vilde dog ikke tillukke mine Dine, thi dem har Livet allerede lukket til.“

Men disse Ord vare ikke istand til at bevæge Don Henrico, han nægtede hende sin Bøn, og hun følte sig inderlig bedrøvet. „Min Konge! udbrød hun: Allerede eensgang drog I i Spidsen af Eders Hær mod Tyrannen og Lykken forlod Eder. Ved mig kan I fængsle den til Eders Fæner. Naar den Blinde, ført af sin Broder, drager foran Hæren med dens Banner i Haanden, da vilde Soldaterne troe, at en Udsendt fra Himlen gaaer foran dem, og Ingen vil vige. Jeg fører Eder til Seier, og Castiliens Kongekrone skal paany smykke Eders Hoved.“

Da Kongen saae, hvormeget hans Bægning smertede hende, sagde han, for at berolige hende: „Velan, saafremt Fare skulde true os, da kalder jeg Dig til mig, Du skal da ledsage mig og føre Hærens Banner.“ Han trykkede hende derpaa op til sit Hjerte, sagde hende Farvel, og ilste bort til Hævn.

Kort efter Don Henricos Afreise kom Eremiten fra Soria til Klosteret Herrera, og hans trøstende Tale gjød atter Trøst i Catharinas Hjerte. Imidlertid gik Toledos Beleiring kun langsomt fremad; Don Pedro havde stormet tre Gange, men var hver Gang bleven slaget tilbage med Tab. Catharina skjælvede for Henricos Lykke, da modtog hun den glædelige Efterretning at Bertrand du Guesclin var løsladt af Prindsen af Wallis's Fangenskab og ilste Don Henrico til Hjælp med 500 Landsker. Men endnu mere glædede hun sig over et Brev, som Alfons skrev hende til, hvori han meldte, at ifølge Kongens Ord skulde Catharina og Donna Maria begive sig til deres Fædrene Slot Montefillos, for at være Toledo saameget nærmere. Dette Henricos Ord stemte altfor meget overeens med Catharinas Tilbøielighed til at hun ikke strax skulde anmode Donna Maria om at give sit Samtykke. Den Sidste gav sit Minde dertil, og Eremiten fra Soria lovede at ledsage dem.

Jo nærmere de kom Montefillos, desto mørkere blev Catharinas Stemning; hun haabede, at Kongen skulde komme derhen, og alligevel frygtede hun for hans Nær-
værelse. Hjernet fra ham var hun, ved Eneboerens
Formaninger, Herre over sine Lidenstaber, men naar hun
horte hans Stemme, naar hun ahnede hans Nærhed,
da vaagnede Længslen paany, og hun folte dobbelt bit-
tert sit Tab.

Don Henriko besluttede imidlertid, i Spidsen for
25000 Mand at rykke imod Don Pedro og indlade sig
i et Slag med ham. Han drog nu henimod Orgaz,
og herfra gjorde han en Reise til Montefillos.

Catharina bad atter Kongen om at følge med ham i det
forestaaende Slag og at drage foran Hæren med dens
Banner: „Ofte har min Ahnelse bedraget mig! sagde
hun: Men idag hvister en Stemme sagte til mig: Først,
naar Du er død, vil Henrikos Lykke blive grund-
fæstet, først da vil Kronen smykke ham for bestandig.
Lad mig derfor drage med Eder!”

Men Kongen vægrede sig standhaftig: „Ahnelsen
bedrager! sagde han: Hvorfor skulde jeg udsætte Dig
for en saadan Fare! Nei, Catharina, bliv paa Dine
Fædres Slot. Vender jeg seirende tilbage, da — — —”

„Da stift et Abbedie med kongelig Gæmildhed!
gjentog Donna Maria: Sæt Donna Catharina i Spids-
sen af Klostersruerne, og lad hende saaledes i stille Een-
somhed henleve sine øvrige Dage!”

„Er dette Dit Hjertes Ønske?” spurgte Kongen.

„Dette skulde være Maalet for min Kiærlighed?
afbrød Catharina ham med Bitterhed: Henriko kunde
sende mig i Klosteret? Nei, et saadant Endeligt anstaaer
ikke Catharina Guzmán!”

Fra dette Dieblik af var hun stille og indsluttet i
sig selv, kun mod Eremiten af Coria var hun meget

mere deeltagende, og den fromme Mands trøstende For-
maninger gjød atter Fred i hendes Sjæl.

Don Henrikos Hær havde allerede ved Calatrava
sat over Guadiana og rykkede frem mod Bjergene, da
Kongen fik den Efterretning, at Don Pedro tillig-
gemed en Hær, der bestod af 30,000 Spaniere og lige-
saamange Maurer fra Granada, allerede havde leiret
sig paa Sletterne ved Montial i den Tanke, at Hen-
riko endnu med sin hele Hær stod ved Toledo. Man
besluttede derfor eenstemmig at overraske ham og rykke
imod ham paa Sletten.

Don Pedro fik imidlertid Nys om sin Modstan-
ders Marsch, og da Henrikos Hær nærmede sig, fandt
den ikke Fjenderne uforberedte. Det første Angreb blev
slaget tilbage, men da du Guesclin med en Afdeling
af Hæren styrtede ind paa Maurerne, flygtede de. Don
Pedro havde imidlertid sat sin Hær i Bevægelse og
var stormet ind paa Henrikos Rytterie, som i dette
Øieblik svævede i en stor Fare, da du Guesclin ikke
kunde komme sin Konge til Hjælp, eftersom han forfulgte
de Flygtende.

Efter en kraftig Modstand maatte Don Henriko
vige for Pedros rasende Angreb. Han blev drevet
tilbage til Foden af en Høi, paa hvis Spids et stort
Kors af Steen var opreist, som kunde sees rundt om
paa Sletten. Her fornyedes Kampen; Don Henriko
søgte ved sit eget Exempel at opflamme sine Medfrie-
ders Mod, men Fjendernes Overmagt var for stor, og
allerede begyndte Seiren at helde til Don Pedros Si-
de, da pludselig et overraskende Syn standsede Don Pe-
dro i sine Fremfærd. Eremiten fra Soria, og ved hans
Side Catharina Guzmán, med en Fane i Haanden,
viste sig paa Høien. En Skare af de Flygtende stor-

mede just i dette Dieblif op ad Sfraaningen, da holdt Eremiten sit Krucifix imod dem og freg med tordnende Rost: „Tilbage, I Feige! Don Henriko er Castiliens retmæssige Konge, dette bød Alherren mig at forkynde Eder; tilbage, I Usslinger! Tilbage!”

„Følger mig! udbrød Catharina begejstret, og svang den hvide Fane: Fremad til Seier! Gud er med os!” De Flygtende fulgte den blinde Pige, som ved Eremitens Haand styrede sig ind i Kampens Bulder. Den modløse Hærs Stemning var som ved et Trylleflag pludselig forandret. Naany trængte Henriko's Krigere ind paa den vigende Fjende, som overalt, hvor den Blinde viste sig, forfærdet flygtede. Forgjæves søgte Don Pedro at opflamme de modløse Soldater. Henriko styrtede med uimodstaaelig Magt ind paa hans forlagte Skarer; da sank pludselig den hvide Fane. Henriko bævede, men snart slagrede den atter i Binden, og du Guesclin, som imidlertid med sine Krigere var kommen tilbage fra Maurernes Forfølgelse, afgjorde nu Kampens Udfald. Fjenderne flyede til alle Sider, og Henriko trængte sig frem til Stedet, hvor den hvide Fane blinkede ham imøde; men Catharina tvang den ikke mere, Eneboeren havde taget den i sin Haand, og skælvende spurgte Kongen, hvor Catharina Guzmán var.

„Hist seer I Fjenden! afbrød en gammel Krieger ham: Hisset flygter Don Pedro! Fremad, Castiliens Konge, for at forfølge ham!”

Henriko forstod dette Vink og fulgte Vrens Stemme. Snart var Fjendens Nederlag fuldkomment, og Kongen havde vundet en afgjørende Seier. Don Pedro havde med nogle Faa frelst sig ved Flugten og kaster sig ind i det faste Slot Montial. Da Henriko erfoer dette, lod han siebliffelig Elottet omringe og hele Hæren leire sig paa Eletten udenfor Befæstningen, som

man antog for uindtagelig. Alligevel mistvilede du Guesclin ingenlunde om at erobre Slottet, men da han den følgende Dag lod dets Beliggenhed nøiere undersøge, fandt han sig skuffet i sit Haab, og misfornøiet red han tilbage til Leiren, hvor han fandt Krigerne i en usædvanlig Bevægelse.

Gremten af Soria drog nemlig med de Saarede ind i Leiren, og Don Alfons tilligemed Aldskillige af sine Venner ledsagede ham. Du Guesclin red dem imøde og spurgte deeltagende efter Catharina. Han fandt hende ved Høiens Fod, og Kongen ved hendes Side; et Landskæft havde saaret hende i den venstre Side, og saaledes havde Kongen fundet hende, da han kom tilbage fra Forfølgelsen.

„Ulykkelige Pige! udbød Kongen dybt rystet: Saa har Du da søgt Døden for mig og fundet den!”

Endnu ikke, Don Henrique! gjentog hun med mat Stemme: Den nærmer sig endnu ikke paa de kommende Dagers Ringer; først Fremtiden vil fremkalde den, thi endnu lever Tyrannen!”

„Catharina! udbød Kongen bevæget: Hvor meget smertes det mig, at være Marsagen til Din Død, da jeg dog i Livet kun var Dig saa Lidet!”

„Og dog kunde have været mig saa Meget! hviskede Catharina sagte: Men forlad mig, Konge af Castilien! Ikke sømmer det sig for Eder at knæle ned for mig, jeg er jo kun et forlængesiden knust Halmstraae paa Dødens blodige Mark. Til tilbage til Eders Krigere, forfølg Don Pedro, og hvil ikke, før I har faaet ham i Eders Bold. Jeg skal følge Eder, mit Saar tillader mig det, og Gud, til hvem jeg med brændende Bønner har vendt mig, vil styrke min synkende Kraft.”

Medens hun talte disse Ord erholdt Kongen Efterretning om, at Gjenderne begyndte en levende Ranzade fra Slottet; han ilte ud tilligemed du Guesclin

og lod Donna Maria blive tilbage hos Catharina. Særgene havde forlængesiden erklæret at Gaaret var dødeligt, men flere Dage gik hen uden at hendes Livslampe blev slukt. Ivertimod syntes hun at vise sig mere deeltagende mod sine Omgivelser, og Donna Maria begyndte allerede at nære Haab om at hun skulde helbredes.

Hæren laae imidlertid uvirksom udenfor Montial. Nogle Overløbere berettede, at Bandet begyndte at mangle paa Slottet, saa at det følgerig neppe vilde kunne holde sig ret længe. Man besluttede derfor at træffe de nødsnødvendige Forsigtighedsregler, for at Don Pedro ikke skulde undslippe.

En Aftensund befandt Alfons og Eneboeren sig hos Catharina, som kort tilforn havde modtaget den sidste Olie. En ængstelig Tausched herskede trindt om i Bærelset, men pludselig brød Catharina den med følgende Ord: „Jeg takker Eder, ærværdige Fader fra Soria, fordi I har forberedt mig med saamegen om Deeltagelse til min sidste Pilgrimsgang. Men nu, da jeg føler at min Ende nærmer sig, vil Gud vel tilgive mig, at jeg helliger den Mand, som var mig det dyrebareste paa Jorden, mine sidste Diebliske. Lad Kongen kalde hid, jeg ønsker at tale med ham. Hans Stemme skal tone for mig som Englenes Røst, der kalder mig bort fra denne Verden.“

Alfons efterkom den Døendes Begjæring, og Don Henrique traadte snart ind i Bærelset. „Sæt Eder ved min Side, Don Henrique! udbrød Catharina: For at intet af mine Ord skal undgaae Eders Opmærksomhed! Jeg har elsket Eder med Lidenskab, og jeg handlede urigtig i at nære Haabet om at dele Castiliens Thron med Eder. Men endnu i de sidste Diebliske, da jeg skal træde frem for den Eviges Ansigt, tænker jeg med Henrykkelse paa den foundne Tid. Lev vel! Endnu engang

lev vel, og tænk stundom med Kjærlighed paa Eders Catharina!"

Hun sank afmægtig ned paa Leiets; da traadte en fransk Ridder ind og bragte Kongen den Efterretning at Don Pedro var fangen.

"Jeg kommer! udbrød Kongen med skjælvende Stemme, og lagde sin Haand paa Catharinas kolde Pande: Jeg kommer for at hævne Dig, Ulykkelige!"

"Vær menneskelig — tilgiv!" hviskede hun, og hendes Stemme blev bestandig svagere.

"Lev vel!" gjentog Kongen og styrtede ud af Bærelset. Paa Veien til du Guesclins Telt blev han underrettet om at Don Pedro havde villet snige sig ud af Slottet i en Forklædning og var bleven fangen af de udsilte Bagter.

I du Guesclins Telt fandt Kongen Hærens Anførere forsamlede, men han bemærkede dem ikke, hans rullende Øie søgte efter Don Pedro, som stod i Baggrunden, omringet af Officerer. Saa snart Denne blev sin Broder vaer, styrtede han, liig en saaret Tiger, gennem de Omkringsstaaendes Rækker med dragen Dolk ind paa ham. Don Henrique greb fat paa ham med det samme Naferie, og var heldig nok til at støde sin Dolk i Uhyrets Hjerte. Da han nu saae den Dødes Legeme udstrakt for sine Fødder, vred han sine Hænder og slyngede Dolken langt fra sig. Derpaa kastede han et andægtigt Blik mod Himmelen og sagde: „Gode Gud tilgiv, hvad jeg har maattet gjøre af Nødværge!" Han bejalede at den Dødes Legeme skulde bæres bort, og lod Alt berede til en pragtfuld Liigbegjængelse. Da han derpaa med langsomme Skridt gik tilbage til den Døende, traadte Eneboeren ham imøde med de Ord: „Hun er hensovet." Nærm Eder ikke den Hellige, thi Broderblodet flækker endnu ved Eders Hænder!" Kongen blev ydmyg staaende i nogen Graastand. „Hun har velsignet Eder, Herre!"

gjentog nu Alfons: Med Eder's Navn paa Læberne udaandede hun det sidste Suf. "

Den følgende Dag strømnede Folket sammen, for at see den Døde. Hun laae, med en Palmegreen i Haanden, paa et pragtfuldt Leie; over hendes Hoved vasede Fanen, som hun havde baaaret i Slaget. Donna Maria og Alfons stode sorgmodige ved hendes Side. Ved hendes Fødder sad Eneboeren fra Soria. Soldaterne nærmede sig med Bæfrygt den Døde og trykte hendes Haand til deres Læber. Den ædle Bertrand du Guesclin sagde rørt: „Mine Venner! Hun var en sjelden Kvinde! Et ædelt Hjerter slog i hendes Bryst, og hendes Mod stod langt over vort eget. Gud give os Alle en salig Død og en glædelig Opstandelse!"

Medens det forsamlede Folk alvorsfulde stod trindt om den Døde, nærmede Kongen sig i dyb Sørgedragt, knælede ned ved hendes Side, greb hendes Haand og vadede den med sine Taarer. Med udmærket Pragt lod han hendes Liig bisætte i Cathedralkirken i Burgos; Pavlen erklærede paa Don Henrikos Begjæring, Catharina for en Helgen, og som en Saadan bliver hun endnu tilbedt trindt om i Spanien. Kongen søgte ved en mild og faderlig Regjering at udlette Erindringen om den usalige Brodertvist; Folket velsignede ham, og hans Stamme udbredte sine Grene næsten over alle Europas Kongethroner.

A. v. Tromlitz.

Sangerinden d'Aubigny.

Angelique d'Aubigny var i Glorningen af det 17de Aarhundrede En af de berømteste Sangerinder ved den parisiske Opera. Hun udmærkede sig ligesaameget ved sin Kjønnede Stemme og Aktion, som ved sin Billedskab og frie Opførsel. Allerede temmelig ung var hun bleven gift med en vis Maupin, men da Denne engang var reist bort, forelskede hun sig i en Fægtemester ved Navn Serane, som gav hende Underviisning i at fægte, hvilken Kunst hun bragte til en høj Grad af Fuldkommenhed. Hun flygtede med ham, og da han ligeledes besad en smuk Stemme og Talent for Theatret, lod Begge sig engagere ved Operaen i Marseille.

Siden efter vendte hun tilbage til Paris, antog igjen sit forrige Navn, og fremtraadte med overordentligt Bifald som Minerva i Tragoedien Admus. Tilskuernes Jubel var saa vedholdende, at Angelique maatte tage sin Hjelm af og hilse Publikum.

Da hun engang var bleven fornærmet af en Acteur ved Navn Dumenil, opsogte hun ham en Aften paa Gaden forklædt som Mandfolk, gik løs paa ham med Raarden og pryglede ham dygtig igjennem med Stokken, da han ikke havde Mod nok til at forsvare sig. Efter at have banket ham, forlangte hun hans Daase og Uhr, hvilke Ting Krysteren Skælvende rakte hende. Den følgende Dag fortalte Dumenil i Operaen at han om Aftenen var bleven anholdt af tre Røvere, men at han med usøfærdet Mod havde slaget dem paa Flugten. „Du lyver, feige, elendige Menneske! afbrød Angelique ham og fremviste hans Uhr og Daase: Jeg har ene attakeret Dig, og da Du nu har faaet Dine forjente Prygl, kan Du tage Beviserne paa Din Skam tilbage.“

Den berømte Skuespiller Thevenard maatte ved en lignende Anledning skule sig i tre Uger, for at undgaae den opbragte Sangerindes Hævn, og siden eftergjøre hende offentlig Udbigt.

Paa et Bal som Monsieur, Ludvig den XIV Broder, gav, befandt Angelique sig i Mandfolkedragt. Hun fornærmede En af Damerne ved sin frie Opførsel, og tre Cavalierer fremtraadte, for at hævne denne Fornærmelse udenfor Salen. Hun havde kun behovet at nævne sit Navn for at undgaae den ulige Kamp; men raast drog hun sin Kaarde, og alle Kavelererne svømmede i deres Blod, for aldrig mere at staae op. Kold og rolig gik hun tilbage i Dandsesalen, fortalte Prindsen det Foresaldne, og erholdt fuldkommen Tilgivelse.

Da hun blev senere forelsket i en vis Sauchon Moreau, men forsmaaet af ham, stak hun sig med en Pensnekniv i Brystet, men da Stikket ikke var dødeligt, forlod hun Frankrig, reiste til Brüssel, og blev Churfyrsten af Bayerns Maitresse. Denne blev imidlertid snart kjed af hende, og ombyttede hende med en Grevinde d'Arcos.

Churfyrsten gav den Sidstes Gemal 40,000 Livres, hvilke han skulde overbringe Angelique med det Bink til hende at forlade Brüssel. Da Greven bragte Sangerinden Pengene, kastede hun ham Pungen i Hovedet. Derpaa vendte hun tilbage til Paris, betraadte atter Theatret, og forlod det først 1705. Hun udsøndede sig derpaa med sin første Mand, og døde i sit 34te Aar.

Jagttagelser paa en Reise til Bobberan.

(af Originalien von G. L. o. g.)

I Kirken, hvor mange af Mecklenborgs Forster ere begravne, findes og Liggene over Andre, hvilte Liggene have synderlige Indskrifter.

Saaledes paa En:

In dieser Welt hab' ich meine Lust
Allein mit kahler Schalen gebusst.
Hilf mir, Herr, in den Freudenahl,
Und gib mir die ewige Kalte schahl.

Paa en Anden:

Hier ruhet Ahlche, Ahlche Pott.
Bewar my lese Herre Gott!
Als ich der wel Bewahren,
Wenn Du wehrst Ahlche, Ahlche Pott,
Und ich wähet liebe Herre Gott!

Denne Gravskrift har noget ret lignende med den bekjendte danske over Præsten Siverud.

Blandt andet Synderligt i Kirken findes og et Malerie, der forestiller hvorledes Djævelen overraster en Munk, der hurtig skjuler en Pige, han har lukket sig inde med i Kirken, under sin Kappe, og siger til ham: Quid facis hic, frater? Quid habes hic? Vade mecum! Hvorpaa den gudfrygtige Munk, bister over dette Broderskab, og over Unmodningen at gaae med ham, svarer: Nil in me reperies mali, cruenta bestia!

Paa Bæggen i et Kapel staae disse syndige Ord, der paa Dansk omtrent kunne lyde saaledes:

Viig Satan, viig kun bort fra mig!
Jeg bryder mig kun lidt om Dig,
Jeg Mecklenborgske Abelsmand.
Hvad Satan gaaer min Drik Dig an?
Jeg drikker med min Herre Christ,
Naar Du maa tørste stedt forviss.

Mens sidder Du paa Helvedbaal
 Jeg drifker mig en Kop Koldfaal.
 Thi, siger jeg, viig, rend og gaa!
 Hvis ei Du hug vil ha'e, Dig paa.

I Kirken findes Reliquier, 25 i Tallet:

Hør, som Maria har havt paa sin Nøkkerot; Lær:
 red, som hun har vævet.

En Haandsfuld Hø, som de østerlandske Bise har
 faaet tilovers fra deres Nvæg.

En Lap af den bekjendte Rappe, Joseph havde paa,
 da han løb fra Potifars Hustrue.

Et Haar af den hellige Jeronimi^s Anebelsbart.

En Green af det Træ, hvori Absalon hængte sig,
 og a. fl. s.

En besynderlig Rangstrid.

I Stockholm hændte sig i Julimaaned 1675 følgende Begivenhed: Tvende Fruer vare i Kirken komne i Klamsmerie om deres Rang og havde forstyrret Gudstjenesten, over hvilken Forargelse de i 3 Dage maatte staae for Kirkedøren, den Stund Gudstjenesten holdtes. Og blev der gjort Bøn fra alle Prædikestole, at Folket vilde betænke de fattige, og lægge Almisse i Bøkkenerne for Kirkedørrene, thi saameget som for alle Kirkerne blev samlet, skulde hver af hine Damer give til Straf. Hvoreil Folket lod sig finde saa villigt, at disse kom til at betale deres Rangstrid dyrt nok.

H o v e d b a n d s æ g g e t.

Et Indfald.

// „Hvad skal Den gøres ved som eier dette Pant?“ — „Er det et Mandfolk, saa skal han — — —“ „Ja vist; det er jo det sidste Pant, det tilhører saamen Hr. Hansen.“ — „Ja saa! Ih nu lad mig see; Den som eier dette Pant skal fortælle en Historie.“

Den stakkels Hansen, som havde gjort Regning paa Holmens Kirkegang eller paa at hænge, blev bedrøvet over det feilslagne Haab; men idet han som en god Borger fandt sig i den antagne Lovgivning, sukkede han, rømmede sig og begyndte:

I Aggershuus Stift, Hedemarkens Amt, Østerdalens Fogderie, ligger Gaarden Gaarder, hvor der i mangfoldige Aar hver Vinter har været holdt et Marked, som kaldes Grundsæt; Marked. Dithen strømmer da, som især var Tilfældet i de forrige Tider, imedens Skillingerne vare flere, en heel Mængde Folk sammen fra alle Hjørner; Nogle for at sælge, Nogle for at kjøbe, Nogle for at snyde, Nogle for at spille i Brætter, Nogle af Føielighed, Nogle af Bane, Nogle af ingen Aarsag. Fra Christiania, den nærmeste Stad, er naturligtvis Tillobet størst, og det seer ret underlig broget ud paa den store Markedsplads; og gjør det et eget Indtryk at see midt imellem Fjeldene langt fra Byen en saadan Brimmel bevæge sig over den sammentraadte Sne. Det forekommer da En som et træffende Modstykke til de sydlige Sommerlandes Baderimmet.

Fra Aar til Aar staae de tomrede Boder paa Pladsen, og vente paa Kjøbmanden, der for nogle saa Dage tager dem i Besiddelse. Et øde Huus har altid noget Alvorligt, Høitideligt; men især opvækkes et dybt Alvor ved at see disse aabne, uvenlige Skure, der igjennem et Aarhundrede har modtaget hvert Aar en ny Herre. Den stille Markedsplads har derfor det hele Aar igjennem et uvenligt, affrækkende

Udseende; man gaaer derover som over en gammel, uddøet Stads Ruiner. Kirkegaarden frembyder Vandringssmanden en blidere Fornemmelse; thi den minder om de Hens gangnes Ro; denne Plads derimod med dens forladte Skure minder om den menneskelige Travlhed og Uro, og i det samme om hvor forsængeligt det Alt er; men see, denne Blanding af Følelser sætter Sjelen i en gysfuld Tilstand, og man skynder sig derfra.

Men det brogede Liv fortrænger i nogle Dage de alvorlige Erindringer. Den nye Slægt boer i den gamle By, ubekymrede om hvad der var og hvad der kommer. Uægte Guld og bredblommede Tøklæder, falske Meerstums; Hoveder og opsminkede Tøier spille med spraglede Farver fra de opfyldte Boder. Den glade Menneſke, Brimmel gaaer, opvarmet af Punsch og Caffe, over den bragende, frodne Jord, og Haabet om Binding er malet paa Alles Ansigt.

Jeg fører dem nu, Høistærede, hen paa Pladsen, et godt halvt Aarhundrede tilbage i Tiden. Det er Alften; den livlige Handel er bleven afbrudt ved et afføjet Hundevair, og alle Stuer paa Gaarder ere propfulde af Menneſter fra alle Kanter og af alle Stænder. De saakaldte Honoratioreſ havde fornemmelig samlet sig i to Værelser. I det ene stod Tærning-Brættet midt i Værelset; de rullende smaae Ruber vare uophørligen i Bevægelse, og Dyrger af gode gamle blaae Sedler flyttede sig fra Raboe til Raboe. En lystig Stoien og Snakken hørtes fra den anden Stue, hvor et stort Selskab sad, indhyllt i en umaadelig Tobaksrøg, omkringet af uhyre stor ryggede Bolle. Dengang, mine ærede Damer og Herrer, havde Folk det i mange Henseender tværtimod os. Blandt Andet havde de endnu dengang i Hjertet baade Tro og Overtroe og bare hemmelig et Stykke Staal hos sig imod Trolddom, men skammede sig høiligen over at vedkjendes enten Tro eller Overtroe og talte bestandig om Oplysning. Nuomstunder har Folk derimod, som De selv veed, hverken Tro eller Overtroe, og klipper ei engang sine Negle om Frie

dagen, men derimod tør Ingen være andet bekjendt, end at han har begge Dele i anstændig Grad, og man taler altid om Livets hemmelighedsfulde, dybe Toner. Eventyr og Underhistorier kunde Folk ret godt lide, da som nu, ligesom vore Bestemødre gif med Stof saagodt som deres Datterdøtre gjøre det den Dag idag; kun at Eventyrerne nu hede Sagn eller Noveller, Stoffet derimod Bombasin. Kort at fortælle, Selskabet underholder sig om Punschebollen med allehaande mærkværdige Spørgelse: Historier og Misse: Eventyr, men Alt belyst med Oplysningens Beegfrands og underlydelig Skoggerlatter. Fouque har, som De veed, skrevet et underholdende Eventyr, som hedder *das Galgenmännlein*. Den Tid, jeg nu taler om, havde hverken Dehlens: schlægers Fader drømt om at hans tilkommende Søn skulde oversætte, eller den lille Friherre Fouque, at han engang skulde skrive et saadant Eventyr. Imidlertid — det gjør mig ondt, men Sandheden maa ikke dølges — maa jeg imellem os her underrette dem om, at denne Galgemand slet ikke er Fouques egen Opfindelse, men har i en naturligviis mindre udviklet Skikkelse været til længe før hans Tid. Netop udgjorde hans curieuse Liv og Levnet Selskabets Underholdning ved den tredie Bolles Slutning, og da den Tid som forløb imedens man ventede paa en ny, netop syntes skicket til at opvække alvorlige og moralske Betragtninger, tog ogsaa just et Par oplyste Landfræmmere Ordet, og talte om de forrige Tiders Lettroenhed og Overtroe.

Længe inde i Rakkelovns Krogen sad en liden, fælsøiet, bredskuldret Mand, som ingen Deel havde taget i den stoisende Samtale, og som, da han ikke havde Part med i Punschen eller var kjendt af Noget, heller ikke var bleven værdigget de Dvriges Opmærksomhed. Hvad man vidste om Personen var, at han hed Hak, boede i Finland, og for et Par Dage siden havde med et ældgammelt, hæsligt Qvindemenneske indlogeret sig i en Stald paa nærmeste Gaard. Hr. Hak var isvrigt temmelig velklædt, og lod til at kunne be-

tale et bedre Logis. Paa engang traadte denne Haak frem til Bordet, strøg det tykke Haar tilside over Panden, og begyndte med hæs Stemme: „Men hvoraf veed de gode Herrer saa vist, at der aldrig hændes slige Ting i Verden?“ Alle bleve taus og Piberne kom med eet fra alle Munde. Der var ikke et Smil at see, mindre en Latter at høre. Thi det forekom Enhver, som om Ganden eller i det mindste hans Vicarius i dette Dieblik stod færdig at give dem Troen i Hænderne. „Jeg vil nu ogsaa, vedblev han: fortælle dem noget. Udi Finland, hvor jeg boer, levede i en eensom Stue en gammel Jomfrue, sing som en Dyr, fattig og sygelig. I de sidste tredive Aar havde hun været nødt til at opgive Haabet om nogensinde at kære en Mand; men skøndt Haabet gik sløiten, fulgte dog ingenlunde Ultraaen med. Iverimod, jo ældre hun blev, desto værre blev hun i saa Maade. I hvor fattig og forladt den arme Pige var, maa hun dog sikkerlig have haft fornemt Slægtskab, thi ellers havde Ganden vel neppe taget sig saa stærkt af hende. Det være nu hvordan det vil, nok, en Dag afbrydes Jomfruens begravdelige Betragtninger over hendes Eenlighed af en fremmed Person, der meget godmodigen forærer hende en kostelig liden Gave. Det var hverken mere eller mindre end et Hovedvandsæg af Sølv, men hvis rare Egenskaber skulde skaffe hende en Mand. Dette Klenodie, maane de vide, mine Herrer, havde og har endnu den synderlige Beskaffenhed, at Enhver der besidder det, kan gjøre et Ønske, om hvilket han vil af Jordens Guder, og det skal strax opfyldes. Jomfruen fik nu den Instruction, at sælge det til den første den bedste Cavaleer imod en Forskrivning paa hans Haand og Hjerte til evig Tid, dog saaledes, at han efter opfyldt Ønske kunde overdrage sin Skat tilligemed Forskrivningen paa hvem han vilde, dersom han ikke over et Kvarteer havde Hovedvandsægget i Cie. Thi i saa

Bald maatte han med Hud og Haar og Sjæl høre Jomfruen til."

Selskabet, som ikke havde ret Lyst til at lee over denne meget alvorligt fortalte Historie, meente, at det maatte være en herlig Ting at erholde dette Hovedvandsæg, da der sagtes altid inden et Kvarteer kunde findes en ny Liebhaber. „Ja, men De maa vide, vedblev Hr. Hak: at Klenodiet ikke mere end eengang kan opfylde samme Slags Ønske, og til Slutning blive da disse Ønsker udtømte, som Alt i Verden, saa at Den, der har erholdt den sidste Gave af Klenodiet, ventelig ei bliver af med det igjen." Man fandt det rigtignok slemt; men der vare dog Udskillige af Selskabet, som meente, at der som ikke Ønskerne vare altfor opbrugte, kunde det være Umagen værd at vove sig paa den glatte Jis.

„Siden jeg finder Dem af denne Mening, sagde Hr. Hak: saa vil jeg oprigtig tilstaae, at jeg er i Besiddelse af Skatten, og altsaa for Dieblicket Jomfrue Froshes Brudgom, og tillige at jeg er hjertelig kjed deraf. Den hele vide Verden er endnu tilbage at ønske; thi jeg var den Første, som bed paa hendes Krog, og min bestedne Fordring var alene at faae to Been igjen, da jeg havde mistet mit ene. Dette Forlangende har jeg ogsaa rigtig faaet opfyldt. Vel har jeg nu haft baade Hovedvandsægget og Bruden i flere Dage, og har saaledes forlængst tabt min Ret til at skille mig ved begge Dele; men af særdeles Føielighed og formodentlig fordi jeg, uroft, er den styggeste Karl i hele Finland, har Jomfruen tilladt mig at tuske med hvem jeg vil." Dermed traf han op af sin Lomme et lidet skinnende Hovedvandsæg og holdt det for Lyset. „Hvo har Lyst?" raabte han. I det samme gik Døren op og en qvindelig Skabning traadte ind, saa umaneerlig hæslig, at ingen Beskrivelse vil kunne række til at give en fjern Idee om hende. Det ene Øie, der var grønt, laae langt inde i Hovedet og

spillede som en Kats i Mørke; det andet var sprængt frem som paa en død Glynder og laae næsten nede paa Rinden, i Munden, der blev borte imellem Hage og Næse, havde hun en eneste mørkeblaae Tand, og paa de violette Klæver stod en Rød Svineborster lige i Veiret. Hun krøb ved en Stof frem i Stuen og hostede uophørlig, idet hun spyttede og harkede. Det er umuligt at forestille sig de Tilstedeværendes Forfærdelse ved dette Syn, især da hun med smægtende Kjælnskab kyssede sin smukke Brudgom og med halvt lukkede Øine lagde sig ind til hans Bryst. Han stødte hende temmelig umildt fra sig og begyndte igjen: „Hvo har Lyft? — Men det er sandt, jeg maa dog sige Dem, at dersom det skulde falde Nogen ind at forære Egget, efter at han havde faaet det, til Jomfruen, og hun notabene tog derimod, saa var det forbi med alle dets gode Egenskaber; saa mistede jeg igjen mit gode Been og Enhver hvad han havde faaet. Men det har sagtens ingen Fare; thi det gifter lystne Beest (her smilte Jomfrue Grosche skjelmst; kjærlent, saa at Munden trak sig hen til begge Øren) tager sig vel iagt for at løse Nogens Forpligtelse paa denne Maade. Nu, hvo har Lyft?“ —

„Jeg!“ sagde endelig en forgjeldet, forloren Søn, der var styrtet ind fra Pasadixboret, hvor han havde tabt baade Penge og Uhr. Hurtig skød Hr. Hak med et Skadefro Smil sin Forfkrivning hen til ham, han undertegnede den, og modtog meget taalmodig sin nye Bruds fyrige Kys. Alle stode forbausede omkring ham. Men han lod sig ikke forstyrre. „Ja, mit lille Eg! sagde han: Du veed nu for en Ulykke vel hvad jeg vil have. Herhid med Penge!“ Men der kom ingen Penge. „Kommer nok, min Engel!“ smidskede Jomfrue Grosche. Hr. Hak var borte. Lidt betænkelig greb Brudgommen i sin Lomme, og see, en eneste, men en splinterny Da-

Ierskedet lod sig see. „Ha ha ! Jeg forstaaer det !“ raabte
 Foroderen og ilte ind med sin Daler til Tærningebor-
 det. Med elskværdig Behændighed hinkede den skønne
 Elskerinde efter ham, og det hele Punsche-Selskab lei-
 rede sig omkring. Spillerne, som ikke vidste det mindste
 af hvad der var foregaaet i Naboværelset, forbausedes
 over denne Tummel. Med stedse stigende Held spille
 nu den lykkelige Brudgom, og i et Dieblisk havde han
 en Dynge Bancosedler foran sig; men hans Epikkelykke
 flulde bleven ham dyr nok hvis han ikke ved at see paa
 sit gjenbundne Uhr med Forstrækkelse var bleven vaer,
 at Quarteret næsten var udløbet. „Hvo har Lyst ?“
 spurgte han og saae sig urolig omkring. „Jeg !“ sagde
 en velstaaende Tobaksspinder, der var bekendt for at
 have en anseelig Portion honet Ambition. Han skrev
 under, til den berigede Exbrudgoms store Glæde, og nu
 betroede han, efter at have modtaget Brudgoms Ryk-
 set, til sit Hovedvandsæg og Selskabet, at han i Tolels-
 sen af indre Værd og ugemene Talenter, nok ønskede sig
 hensat paa en vigtig og anseelig Post i Staten, og for-
 langte i det allermindste at blive Kammerherre. Dette
 Ønske lod sig nu ifølge sin Natur ikke realisere paa Ste-
 det; imidlertid saae Enhver saa tydelig at Kammerher-
 ren allerede sad i Maven paa Manden, og en naadig
 Protection lyste saa tydelig frem af hans noble Smil,
 at Enhver bukkede uvilkaarlig for ham, og man kappedes
 om at byde ham en Stol, en Pris Tobak, og at
 stoppe hans Pibe. Med inderlig Betsilfredshed saae den
 nye Stormand ned paa sine Clienter, og inden Quar-
 teret var omme, begyndte han alt at klage over Podas-
 gra og en svag Mave. Dog — det var paatide at
 sælge Bruden. „Hvo har Lyst ?“ — „Jeg,“ svarte en
 elendig Gigtkræmmer, som et nødvendigt Ørinde havde
 bragt ud af den trange Stue og de Siltens Tøfler og
 hen paa det støjende Marked. Misundelig havde han

siddet den hele Aften i en Krog og betragtet den sjære forbudne Punsch, hans gamle Vndlingsdrif. „Jeg!“ sagde han, skrev under, kyskede sin yndige Brud og tog Hovedbandsægget i Haanden. Hans Ønske var naturligtvis at blive frisk og sund; og neppe havde han udtaalt det, førend det forekom ham som om Gigten var reent strøgen bort, og i sin Glæde styrtede han frem imod Punschbollen, og drak af alle Kræfter. Endnu sad han ved denne behagelige Forretning, og enten det nu var Sundhedens eller en anden Rødme, men han forekom det hele Selskab som en Bacchus, istedetfor han nylig saae ud som en Lazarus. Nær havde han glemt at Liden løb hen, og leende forsikrede han, idet han savnede sin ædle Brud, at dersom ingen Liebhaber meldte sig, kunde det skam være det samme. Just vilde Jomfrue Grosche tage ham paa Ordet, da traadte Hr. Slink frem. Han havde lige fra Begyndelsen af siddet i en Krog, og spekulerende tygget sine Regle. Nu havde han endelig fattet sin Beslutning og modtog Ægget. Denne Hr. Slink, vel meriteret Kammerraad, havde, sagde Spottefugle, sit Navn som lucus a non lucendo. Thi et større Drog af en Embedsmand fandtes da ikke, om man endog gennemgik Registret paa alle de mange Adelsmænd, der i den Tid bleve sendte op til Norge fordi de ikke dueede til Andet. Personen havde faaet et temmelig vigtigt Embede, som man sagde, fordi han var forlovet med et Nær: Godskendebarn af en Geheimeraads Svogers Fætter; men saa indbringende end hans Embede var, saa ulykkelig befandt dog den lille tydske Kammerraad sig; thi hvad han aldrig havde tænkt for indtraf, at han hoi-ligen savnede en Emule Hjerne. Han var ved sin Uvidenhed og Dumbhed kommen i en saa hæslig Knibe, at han hverken vidste ud eller ind. Som sagt, han tog Ægget, og kradsede sit Navn under Forfrøningen. „Nu, hvad ønsker De Dem?“ spurgte alle Munde; men Kam-

merraaden smilte tilfreds og meente, det var slet ikke nødvendigt at publicere Ønsket. Man gjættede imidlertid overalt at Kammerraaden havde begjært et Pund Hjerne; og hans opklarede Blik og sammenhængende Tale syntes virkelig at bevise denne Gjærnings Rigtighed. Men fuldkomment Beviis derpaa fik man inden Quar-teret forgif. Kammerraaden lod nemlig intet Minut forsvinde, efter at have modtaget det ædle Brudgomskys, førend han raabte: „Hvo har Lyst?“ Men Ingen meldte sig, og han raabte sig hæß. Med halv Skadesfrohed, halv Medynk saae Enhver paa sit Uhr, og Gratulationerne begyndte allerede. Endnu var der eet Minut tilbage; da sprang Kammerraaden op, løb ud af Stuen, og kom som et Lyn tilbage med — en lille treaars Dreng, der havde Skatten i sine smaae Hænder. „Understrikten er med iholden Pen, men han har frivillig taget imod Ægget.“ Forsærdelse over Menneskets Ondskab afveklede med Beundring over hans pludselige Forstand. Da styrtede Jomfruen frem som en Furie og holdt saadant Spectakel, at hun davede det tyssende Selstak. „Han kan jo vore til!“ meente Een. — „Men hvad vilde Du med det, Dreng?“ spurgte en Anden. — „Leg med!“ gav det uskyldige Barn til Svar. — „Dig kan jeg ikke gjøre noget med!“ hvinede Jomfru Grosche: Men skynd Dig min Dreng, at give det bort; Du brænder Dine Fingre.“ Men Barnet løb og glædede sig over det blanke Solv, og Ingen af Selstaket havde desuden Lyst til at affnakke ham det. Da hvistede paa engang Glink til sin Naboe: „Lad os for Guds Skyld saae Barnet ud, for at ikke Hexen, naar hun mærker at Ingen vil bide paa, skal bringe Hovedvands; Ægget i sine Hænder; thi saa miste vi Alle vore saa farlige tilkjøbte Egenstaber.“ Naboen fandt, at han havde Ret; men det var for seent; Jomfrue Grosche passede paa det første Dieblik da den Lille var møt af sit Legetoi

og bad ham derom. I et Dieblif var hun forfunden dermed, og Gigtkræmmerens pludselige Af- og Beeraab vakte alle Brudgommene op af deres glade Drømme. Da styrtede ind fra Sideværelset med rasende Eder den nylig saa lykkelige Spiller. Han havde tabt sine Penge igjen og mere til. Men den skarpsindige Vert bemærkede, at da Jomfrue Grosche forlod Værelset, efterlod hun en affhyelig Stank som af Svool og Beeg.

De kan tænke Dem, mine Damer og Herrer, hvor flusøret det hele Selskab sad der. Markedet den følgende Dag var uholdt usælt. Og dermed har jeg indløst mit Pant."

Stedsebarende Theater.

(Af Leipziger Mobezeitung.)

Verden er Skuepladsen.
 Mennekene ere Skuespillerne.
 Tilfældet er Stykkets Forfatter.
 Lykken uddeler Rollerne.
 Narrene forandre Scenen.
 Philosopherne ere Tilskuerne.
 De Rige sidde i Logerne.
 De Mægtige have deres Plads i Parterret.
 De fattige ere paa Galleriet.
 Det smukke Kjøn beværter med Forfriskninger.
 Tyrannerne sidde ved Kassen.
 De som ere forladte eller glemte af Lykken, pudse
 Lysene.
 Videnskaberne levere Musiken,
 og:
 Tiden ruller Dækket op og ned.

Portnerskens Hjemkomst.

Legende.

(Efter Fouque.)

Sorgeligt paa Kolde Marmorlilie
 Sitt en ung ufskyldig Himmelbrud;
 Kloftergivet uden Valg og Villie
 Stormed' Tankerne i Verden ud.
 Skønhed lyst i de Miner blide,
 Længsel ulmed i det Jomfrubryst,
 Og det varme Hjerte slog saa vide
 Efter Livets Skjønne, lyse Lyst.

Og de mørke Kloftermure bleve
 Dag for Dag den Hulde meer forhabt;
 Hvilken Fremtid, uden Haab at leve
 Mellem Grave, i en evig Nat!
 Skildt fra Dagens klare Morgenrøde,
 Uden hellig Fred — den unge Varm
 Seer det Skjulte dobbelt fro imøde,
 Længes dobbelt efter Verdens Larm.

Lenlig mellem Sands og Pligt hun strider,
 Troer at skaffe Pligten mere Mod:
 At forgjæves under Farten flyder
 Med af Marmornakken hendes Blod!
 At forgjæves skaber hun sig Smerte!
 Clara vinder ingen Sjelerø,
 Lige vilbt er Clara's lille Hjerte,
 Lige vankelmødigt hendes Tro.

„Lykkelige Fugl! Du frit kan synge;
 Stige høit, som Dine Ønsker naaer!“
 Saa hun sukked' — naar paa lette Vinge
 Løften flaggred mod det hvalte Blaa.

„Lyftig i det Klare Rum Du soever,
 Føler Dig saa fro, saa hjerteglad
 Naar i Friheds Rige Du Dig hæver
 Qvibdrende Dit fromme Morgenqvad !“

„See hvor Grene bøie sig mod Grene
 Paa de høie Toppe udenfor !
 Intet i Naturen staaer allene,
 Træet selv — sin stille Søster naaer.
 Mens de fylgte Blomsterqviste glæde
 Tratte Vandringsmand som gaaer forbi,
 Medens Vinden strøer de Blade spæde
 Venlig paa den unge Piges Sti.

„Men i denne slumme Grav herinde
 Vexler Laushed kun med Suk og Graad,
 Langsomt Livets lange Timer spinde
 Sig en farveløs, en dunkel Traad.
 Kolde vi paa Kolde Pligter tænke
 Ufrivilligt — uden Enighed —
 Slaver — lænket i den samme Lænke
 Kjende sjelden Venstabs høie Fred !“

Saa dan drømmende i mørke Gange
 Fuld af verdslig Langsel vanter hun,
 Underligt hun isner fhy og bange
 Naar det kimer huult i Gjenfærdstund.
 Kun eet Væsen har det arme Hjerte
 — Haardt bespændt af Angst — som det kan troe,
 Som det freidigt tolker al sin Smerte,
 Alle Tvivl som dybt i Varmen boe.

See ! i Templets høie Forgaard hoiler,
 Dannet af andægtig Mesterhaand,
 Himlens Dronning ! — Kunstens Arbejd smiler
 Som besjælet af en venlig Aand.

I den tykke Purpurkaabe hyllet
 Tronende med ydmyg Herlighed,
 Saa den Hulde — fra det skønne Billed
 Strømmet rige brune Lokker ned.

Inderlig hun bær i sine Arme
 Jesusbarnet, fuld af hellig Lyst;
 Gjennemtrængt af Moderblikkets Varme
 Smiler Glutten ved det rene Bryst.
 Hjerten straalte paa Marias Krone
 Paa Gevandtets gyldne Somme ned,
 Om den høies Jese synes troner
 Stille Sindsro, evig Sjelesfred.

Uvilkaarlig Elaras Knaa sig bøie
 Og hun beder hestig hullende;
 „O Maria! Kæst Dit milde Øie
 End engang paa den Fortvivlede!
 At forgjæves vil Du paa mig virke
 Med Dit rene Blik! — jeg glemmer Gud,
 Onde Vænder, smilende og stærke,
 Trække mig i Verdens Lummel ud.“

Der jeg maa den hede Længsel kjøle
 Kjende Smerte selv, og kjende Lyst,
 Liv og Nydelse jeg der maa føle,
 Nød og Elskov i mit eget Bryst.
 Derfor mine Nøgler jeg vil lægge,
 Hellige, for Dine Fodder her!
 Evig flyer jeg Dine hulde Blikke,
 Vogter aldrigen Dit Tempel meer.

Lusindgange hørte Du min Klage,
 Thi min hele Sjæl tilhørte Dig,
 O da straalte hjærtlig Du tilbage
 Himlens stille Fred og Trøst til mig.

Oste har jeg Krandsse for Dig vunden
 Paa taknemlig Andagts fromme Vils,
 Bogtet har jeg ridt i Midnatsstunden
 Din, den stille Lampes blege Lys.

Dog for sidste Gang idag jeg pryder
 Frist med Blomster Dine Urner nu,
 Og for sidste Gang jeg Dine gyder
 I Din Lampe med vemodig Hu.
 O Maria! Du kan ikke hade
 Den som flygter fra Din stille Bo!
 Ingen Anden vil Dig saa forlade,
 Og dog elsked Ingen Dig saa tro.

Og hun tilte fra de stille Mure
 Bort fra Fredens fromme sikre Hjem,
 Did, hvor tusind skulte Farer lure,
 Al, hvem aner — frygter ikke dem!
 Længselfuldt som hendes Hjerter stunded?
 For den lønløse Glød at naae,
 Har kun altfor let den Mand hun fundet
 Som hun elste snart — og hade maa.

Hendes Ufkylds Rose fræk han bryder
 Og forgifter hendes Sjæle,ro,
 Maa og mættet han tilbageflyder
 Hendes varme Hjerter smert og tro.
 Kan da Elskov ei til Trostløb røre?
 Spirer Falskhed af Fortrolighed?
 Maa det Sødste til Synden føre?
 Et Bedrag da hele Livets Mæd?

Saa dan deelt imellem Haab og Smerte
 Styrter hun i Sandsens vilde Lyst,
 Lykken boer ei meer i Elaras Hjerter,
 Men Begjærlighed i hendes Bryst,

Smiger lokker, Lystigheber kalbe
 Hvorhen svimlende den Arme-seer.
 Al, for Den, som engang maatte falbe
 Vaager ingen venlig Engel meer.

Dg syv vilde Nar henrunde snare,
 Altid lige langt fra varigt Helb,
 Nød hun ei af Livets Strøm den klare
 Men af Daarffabs giftigsorte Vælb.
 See: da mindes hun de soundne Dage,
 Pludselig for hendes Syn de stod;
 Paa Maria tænkte hun tilbage,
 Paa den Ustyldsverden hun forlod.

Dg en vælbegjæret Længsel gjennemgleder
 Hendes Væsen. — „D jeg frygter ei
 Om end nok saa strængt mit Legem bøder,
 Naar kun Sjælen vandrør Frelsens Wei.
 Naar kun, o Maria! mine Blikke
 End engang maa see Dit Dies Fred,
 Vil jeg, sikker paa Din Forbøn, drikke
 Livets bittre Kalk med Freidighed.“

Dg til Klofret hendes Fjed sig vende,
 Naft hun gaaer sin strenge Pilgrimsang;
 Snart hun i det Fjerne grant kan kjende
 I den stille Morgen Choret's Sang.
 Vævende paa Klofken Clara ringer
 Dg med Sjæleangst hun synker hen;
 Thi op Gitterporten hurtig springer
 Dg Maria selv er Portnersten.

Mildt bebreidende, mens Clara beger,
 Talte nu Guds Moder: „Kjender Du,
 Arme Pige! Verdens tomme Glæder
 Dg Dit eget svage Hjerte nu?

Slig: Hvad verdslig Lyst har Du oplevet
 Som ei Sorg og Nag kan komme nær;
 Hvilken jordist Fryd har Elara prøvet,
 Der er saadan Qvad og Anger værd?

Viid, at fjernt fra verdslig Lant allene,
 Som oprører Sandsen vilbt i Varm,
 Blomstrer Himmelfreden for den Rene
 Ubrørt af Jordens Kamp og Larm.
 Salig den, som villig kan forlade
 Livets løse Fryd! O vær ei seen!
 Anger kalder Ukyld ei tilbage,
 Men den tvætter Synden atter reen.

Tro imedens jeg Dit Kald har røgtet,
 Blomstrende i disse Urner staae
 Endnu Dine Roser, fra Du flygted,
 Endnu brænder Lampens Lue blaae.
 Thi forført, i Synd, Bedrag og Smerte,
 Tænkte Du, o Datter, end paa mig.
 Den som glemte mig saa tro i Hjerte
 Skal ei være tabt for Himmerig."

Og da skued' Elara hine Blommer
 Som engang hun bandt i fagre Krands,
 Blomstrende igjennem mangen Sommer
 Endnu friske, i fornyet Glæds.
 Og hun knæled', som i hine Dage,
 Og fra oven venlig Trøst hun fik;
 Alle tabte Taarer kom tilbage
 For den rene Jomfrues Naadeblik.

Dog Maria med alvorlig Mine
 Viser hende hen til Messen nu:
 „Alt syv lange Aar man saae mig trine
 Sjungende i dunkle Chor som Du!

Gil! og naar Din stille Jammer ender,
 Naar Du ganger ind til Herrens Fæd,
 Hæv da til den Frelser Dine Hænder,
 Som jeg tjener tro i Ydmyghed!"

Altet modig i de vante Nætter
 Stille bedende ffjøn Clara staaer,
 Ingen Ofsigt hun i Choret vækker
 Alle hilse mildt, som fra igaar.
 Og hun hæver sine hvide Hænder
 Inderligt til Himlens store Gud;
 Herre! Du som Clara's Hjerter kjender,
 D lad Anger flette Synden ud!

D. V. Levetzow.

Hvor findes Lykken?

For at opføge Lykkens Boelig
 Den vise Sadi vandred trolig
 Halvhundred Aar, i Glæds af Throner,
 I Nordens og i Sydens Zoner;
 Men aldrig Lykken til ham smilede;
 I hvor han gik, i hvor han hviled,
 Han ingensteds dens Bolig fandt;
 Hvor han sig nærmed Glæden svandt.

Engang han vandred i en Lund
 Udi en hellig Aftenstund,
 Da viste sig blandt Skovens Hytter

Dybt i det Fjerne nogle hvide Støtter.
 Som mod et Lys blandt Mattens Wintergrene
 Saaer han begjerlig mod de fjerne Stene.

Han seer et Tempel for sig staae,
 Hvis Mure stige mod det fjerne Blaa;
 Med Andagt han i Templets Haller triner,
 Og henrykt staaer blandt Hedenolds Ruiner;
 Tilfældt han seer en Marmorbør, hvorpaa
 Med Guldbegstaver disse Ord mon staae:
 „Her lyder ei Klage, her lides ei Smerte,
 Her finder det længselsfuldt bankende Hjerter
 Sin savnede Glæde, sin Fred og sin Røe
 I Lykkens Boe!“

„L, salige Glæde! Jeg Lykken har funden
 I Livet blandt Kummer og Sorg er udrunden!“
 Saa raabte den Vise med henrykket Sind,
 Oplukkede Døren og stirrede ind.
 Men, Himmel! Hvad saae han? — Ved Afgrundens
 Bred,
 Saa dybt, at han knap kunde sine derved,
 Han saae, — mens han støtted sig angst paa sin
 Stav,
 Og skjælved og stirred og ffued — en Grav.

A. Olsen.

Den rigeste Første.

Rundt i Keiserborgens Hal
 Konger sadde venligt sammen,
 Priste høit med Lov og Gammen
 Deres Landes Værd og Tal,

„Mægtigt kneise mine Bjerger,
 — roeste En sit Riges Magt —
 „Der er Sølv i dybe Schacht,
 „Der er Staal til Helteværge.“

„Rigdom dække mine Dale,
 „Edel Wiin bær Høiens Rand,
 — saadan lød den Andens Tale —
 „Ingen har et bedre Land.“

„Skulde mit da Eders vige?
 — Lydt til Svar den Tredie gav —
 „Store Stæder har mit Rige,
 „Store Flaader bær mit Hav.“ —

„Mit har ikke store Stæder,
 — svared' nu den Fjerde sidst —
 „Ikke guldne Herligheder,
 „Dog een Skat det eier vist:
 „Hver en Undersaat, jeg finder
 „Midt i Skov, i Mulm, i Nød,
 „Jeg tør lægge, uden Hinder
 „Trygt mit Hoved i hans Skjød!“

Op da Alle reiste sig,
 Alle raabte: „I allene,
 Dannerkonger, I er riig,
 Eders Land bær Edelstene.“

Askyld og Ondskab.

Fortælling af J. W. Lembergt.

Huult lod Skytsers Torden fra den S...ste Grændse over til F...r. Kun siden to Dage vare Fiendtlighederne udbrudte, og allerede laae sex Landsbyer i Aske. I Morgensolens første Straaler Fred den gamle Forpagter Hermann gennem sine i yppig Frodighed velsgende Kornmarker ved Grændserne af S... og B..., og velsignede i Tankerne sin vise Fyrste, der med landsfaderlig Klogskab holdt Krigens Rædsler bortfjernede fra sit lille Riges Grændser.

Stærkere brølte nu Kanontordenen, rædsom accompagneret af Smaageværernes Knalden, og tydede paa et afgjørende Slag. Den vakkre Hermanns Hjerter blødte, thi han kunde ikke haabe noget godt Udfald for sit Fødeland. Hvert Skud saarede hans Jnderste, det var ham umuligt at holde det længere ud i det Frie; derfor iulte han at tiltræde Tilbageveien. Da blev han vaer paa Skrænten af en Høi en qvindelig Skikkelse; idet han traadte nærmere saae han en sovende Pige, hvis Dragt ingenlunde røbede den laveste Herkomst, og hvis skjønne, men blege Aasyn forraadte Spor af dyb Kummer. Stakkels Barn! tænkte Hermann: Dig have Krigens Rædsler vist ogsaa jaget fra Dit Hjem! Hvem veed hvormange ulukkelige Offere for umættelig Herkesyge, ligesom Du, nu vanke om uden Huus og uden Brød. Et dybt Suk trængte sig frem af den Gjevnes Bryst — Pigen slog Dinene op, og vilde, da hun blev Hermann vaer, forskrækket springe op. „Af mig har De Intet at befrygte, kjære Barn! sagde Hermann for at berolige hende: Søger De Beskyttelse og Hjælp, saa har De funden begge Dele! Hvad mine Kræfter fors

maae, tilbyder jeg dem med Glæde. Vizens Dine fyldtes med Taarer, hulkende skjulte hun det hulde Ansyn. „Arme Barn! vedblev Hermann rørt: De maa have mistet Meget, lidt Meget?“ Med Udtryk af den dybeste Jammer løftede hun sine skjønnede Dine mod Himlen. „Kan jeg end ikke erstatte Deres Tab, sagde Hermann: er jeg dog istand til for Diebliffet at skænke Dem et sikkert Opholdsted, hvor De kan vederqvæges, og hvor fra De kan give Deres Frænder Efterretning.“ — „Mine Frænder? svarte Vigen hulkende: Paa hele Jorden lever Ingen, jeg kan kalde Mine!“ — „Ingen? Hm! De er meget ullykkelig!“ brummede den gode Gamle, og astørrede hemmelig en Taare, der blinkede i hans Øie. — „Ja, saaledes er det! vedblev Vigen i den haabløse Fortvivlelses Toner: Jeg staaer ene i hele Verden, forladt af Himmel og Jord!“ — „Det er ikke sandt! afbrød den Gamle hende: Gud forlader Ingen. Der gives endnu deeltagende Hjerter, man maae kun ikke stode den hjælpende Haand tilbage. Vil De følge med mig til mit Huus, skal De være mig velkommen, thi min Dør staaer enhver Ulykkelig aaben. Jeg giver Dem herved det Løfte, at ære Deres Kummer, og aldrig ved utidig Nysgjerrighed oprive Deres Saar. De skal ikke sige mig, hvem De er, eller hvorfra De kommer, før Tiden har lindret Deres Smerte, og astørret Deres Taarer. De er ullykkelig, det er mig nok, det giver Dem gyldigt Krav paa min Bistand. Etot Dem paa min Arm, og følg mig freidig.“ Overrasket stirrede Vigen paa ham med sine store skjønnede Dine, som betvivlede hun Sandheden af hans Ord; men hans trohjertige Blik, det venlige Smil hvormed han tilnæfede hende, syntes at hæve enhver Tvivl. Med et takkende Blik mod Himlen vilde hun trykke hans Haand til sine Læber; brummende søgte han at forhindre det, og drog hende til sit bankende Bryst. Blidere randt

nu hendes Taarer, og taus, men med salige Følelser i sin Barm, ledsagede den brave Gamle hende til sit Huus.

Egne Lidelser havde aabnet den gode Hermanns Hjerter for fremmed Kummer. Hans Fader, en velhavende Bager, foragtede den Stand, der havde beriget ham. Den eneste Søn skulde, for engang som stor Mand at give Navnet Hermann Glands, studere, men denne Søn, opdragen af en Moder, som havde bevaret og overført den jævne tydske Gjævhed paa Sønnen, følte ikke Rald til at forlade den gyldne Middelvei, hvortil Fødselen havde bestemt ham. Alligevel maatte han, for at adlyde sin Fader, drage til Universitetet. Her forelskede han sig i en fattig Kobberstikkeres Datter. Kjerlighed overdøvede den barnlige Pligtfølelse. En hemmelig Forening tildrog ham Faderens Forbandelse og Forvisning fra det faderlige Huus.

Med Noie ernærede han sig og Kone ved en sparsommelig Gage, han fortjente som Regnskabsfører hos en rig Leverandør, der forhen havde staaet i Forbindelse med hans Fader, og som han fra den Tid kjendte. Paa Dødsleiet vidste den ømme Moder at røre Faderens Haardhed, saa han tilbagetog den udsagte Forbandelse, og fuldkastede det Testament, der gjorde den ulydige Søn arveløs. Fra den meest trængende Nødsfortigthed saae Hermann sig nu, efter begge sine Forældres Død, der fulgte snart efter hinanden, pludselig i glimrende Overflodighed. Men denne lykkelige Forandring havde aldeles ingen Indflydelse paa hans Tænkemaade. En Ben af Landlivet, kjøbte han sig i en smuk Egn en Eiendom, for der at henleve i philosophisk Ro. Men Skjæbnen var endnu ikke træt af at forfølge ham. Den franske Revolution brød ud, og udbredte ogsaa sine rædsomme Følger over det blomstrende Tydskland. Ry:

frankernes Horder oversvømmede, liig Græshopper, Hermanns Opholdssted. Hans Gaard blev et Rov for Luerne. Hans Slagteqvæg faldt for de Graadiges Ører, hans fulde Lader udtømtes, hans med Sæden prængende Marker nedtraadtes, og hans Kone døde af Følgerne af de udstandne Lidelser. Han flyede med sit Barn, en smuk Dreng, en Egn, hvor Rædsler af ethvert Slags og martrende Erindringer daglig hug nye Saar i hans blødende Hjerte, og forsøgte med det Overblevne af hans Formue i det F... ske at tiltræde en Forpagtning. Gud velsignede rigelig hans Flid, Hermann blev i kort Tid den rigeste Forpagter i hele Landet. Men neppe havde han igjen begyndt nogenlunde at glemme sit Tab, og atter at fryde sig ved Livet, før et nyt Uveir truede at formørke hans huuslige Lyksaligheds Himmel. Hans Søn, Grands, voxet op til en kraftfuld blomstrende, nittenaarig Yngling, forraadte et vildt fyrigt Gemyt. Den blomstrende Dal, i hvilken han var opvoxet, blev snart Ynglingens Hu for snever; hans kraftfulde Aand syntes at drive ham ud i den vide Verden. Daglig bad han Faderen om Tilladelse til at vorde Soldat, en Stand der syntes meest at egne sig for hans Fyrighed. Dette Forsæt, der truede at berøve ham hans eneste Barn, forbausede den arme Fader. Han kjendte Verden, han vidste, at man i dens Storme vel beriger sig med Erfaringer, men ingenlunde med Lykke; at Tilfredshed kun boer i stille Huusligheds indskrænkede Kreds.

Men Grands havde ingen Sands derfor, eller meget mere, hans Time var endnu ikke kommen. Uophørlig bestormede han Faderen med Bønner, indtil Denne endelig, skjøndt med blødende Hjerte, lovede, naar Høsten var tilende, og han nogenlunde kunde undvære den ellers saa raske Arbejder, at opfylde hans Ønske.

Saaledes stode Sagerne i Hermanns Huus, da den Ubekjendte ved hans Side betraadte det. Med

hende syntes en velgjørende Engel at drage ind. Med utrættelig Virksomhed paatog Louise, saaledes heed den Ubekjendte, sig Huusholdningen. Under hendes Haand lykkedes Alt. Karle og Piger arbejdede med fordoblet Iver; et venligt Blik fra Louise formaaede at anspore selv den meest Esterladne. Saaledes udøvede hun, uden selv at vide det eller ville det, et uindskrænket Herres domme i Hermanns Huus. Den gode Gamle takkede Forsynet, der i Louise erstattede ham Savnet af hans afdøde huuslige Kone. Alle elskede, Alle agtede Louise, dog saae man aldrig noget Glædessaal oplive hendes blege Kinder; ja ikke sjeldent overraskede man hende paa hendes eensomme Kammer henslydt i Taarer. Morgens solen fandt hende allerede ved sit Arbejde, og Maanen belyste ofte den Travles Glid; det syntes som hun ved utrættelig Virksomhed vilde forjage Erindringer, der mar: trede hende.

Hermann ærede, sit Løfte troe, hendes Kummer. Louise havde fortalt ham, at hun var en afdød Skole: mesters efterladte Barn, at Krigen havde berøvet hende Forældre og Hjem, dermed nøiedes han, og undveeg enhver Leilighed til, ved unyttige Spørgsmaal at forøge hendes Lidelser.

Den fattige og dertil skønne Pige blev ikke ubemærket af Landsbyens Ynglinge. Mangt et længselsfuldt Blik sendtes til Louises Etol, naar hun om Søndagen bivaante Gudstjenesten, og, hensjunken i hjertelig Bøn, omsiraaleet af Andagtsens Glorie, lignede en Helgeninde. Mangen Moder ønskede sig en saadan Evi: gerdatter, mangen Yngling en saadan Ægtefælle. Saare antagelige Forslag gjordes Louise, men standhaftig af: slog hun ethvert, selv det meest glimrende.

Grands var ikke den Sidste blandt de unge Mænd, hvis Hjerter vare gennemtrængte af Louises Yndigheder. Siden hun var kommet i Huset, tænkte han ikke mere paa at forlade det. Fædrenedalen forekom ham mere ynderlig, Egnen mere paradisisk, naar han engang imellem, efter fuldendt Arbeide, torde ledsage Louise paa en Spadseregang. Raskere end forhen udførte han sine Forretninger, især naar Louise var i Nærheden, da folte han Kraft hos sig til at vælte Bjerge. Den gamle Hermann saae med Glæde den Forandring, der foregik med hans Søn, og pristede Guds Godhed, at han ogsaa afvendte dette Stød fra hans Hoved; da det syntes som den unge vævre Grands ikke havde gjort noget ugunstigt Indtryk paa Louise, da han bemærkede hvorledes hun udmærkede ham blandt alle Landsbyens Unglinge, og medens disse forgjæves beilede til eet eneste Diekast, den lykkelige Grands derimod, i den fortroligste Samtale, hele Timer kunde gennemvandre Markerne ved hendes Haand.

Men paa eengang forandrede Scenen sig. Den raske muntre Grands blev nedslaaet, sørgmodig hang han med Hovedet, og ofte stegede Lærere, hvilke han ligesaa hurtig søgte at skjule, ham uvilkaarligt i Dinene. Ogsaa Louise syntes mere nedslagen. Man saae hende ikke mere lystvandre med Grands om Aftenen; naar Arbeidet var tilende, lukkede hun sig inde i sit Kammer, hvor man ofte horte hende halve Nætter igjennem vandre op og ned, snart langsommere, snart hurtigere. Hun syntes omhyggelig at skjule Grandses Selvskab, og naar Tilfælde eller Nødvendighed førte dem sammen, viste Rindens høiere Carmin, det nedslagne Die, og den usikre vaklende Stemme hendes Forlegenhed. Den gode Fader rystede brummende det solvgraae Hoved, forgjæves søgte han at udfritte sin Søn om det Passerede. Grands taug og sukkede. Forgjæves forsøgte han hos

Louise, en Taarestrøm var Svaret. Synlig tog den arme Grands med hver Dag af, Jlden i hans fyrige talende Die sluktedes, Sundhedens Carmin forsvandt af den indsoundne Kind, og den gultne Liigfarve traadte istedet. Ogsaa paa Louises Ansyn viste den dybe Kummers neppe udslettede Spor sig synligere end forhen.

Sukkende saae den Gamle sine skønneste Forhaabninger forsvinde, hans Huus, i hvilket forhen Glæde og Munterhed herskede, lignede nu et Sørgehuus, hvor enhver syntes at begræde en tabt Lykke, og at gaae i Rette med Forsynet, hvem man ellers tilbød med glad Hjerte. Endelig laae Grandses kraftfulde Legeme under for Kummers stedse nagende Land. En hidsig Feber kastede ham paa Sygeleiet, og førte ham nær Gravens Bred. Trøstesløs stod Faderen ved sin eneste Søn Dødsleie. „Med Dig forsvinder al min Lykke, alle mit Livs Glæder! udbød den Gamle med en af Taarer qvalt Stemsme: Nu, Gud vil vel ogsaa forbarme sig over mig, og forløse mig fra denne Jammerdal!“ — „Nei, min Fader! afbrød den Syge ham: Du maa leve og worde lykkelig. Antag Louise i Barns Sted, hun vil rigelig erstatte Dig Tabet af mig. Siig hende, at jeg døer af Kjærlighed til hende, at jeg tilgiver hende Alt — at —“ Her formaaede han for Taarer ikke at tale videre.

Disse Ord vakte Hermanns Opmærksomhed; forsigtig søgte han, da Sønnen igjen var kommen noget til sig selv, at fraløkke ham Hemmeligheden. Den Døende troede ikke paa Gravens Bred at burde skjule sin Fader noget, og den forbausende Hermann erfoer: at hans Søn elskede Louise med den første Kjærligheds hele Varme, at han — da Louises Opførsel havde givet ham noget Haab — havde vovet at tilstaae hende sin Kjærlighed, at bede hende om Gjentkjærlighed og hendes Haand, at dette Forslag voldsomt havde rystet hende, men at hun efter en lang Pause, i synlig indvortes Kamp, havde er-

klæret, hun aldrig kunde vorde hans, og at han maatte opgive et Ønske, hvis Opfyldelse kun vilde gøre ham ullykkelig." Istedetfor at formindste, formerede denne Opdagelse meget mere Hermanns Forundring. „Hvorfor vægrer hun sig ved at vorde min Søns Ægtesælle? spurgte han sig selv: Frygter hun maaskee at hendes Fattigdom kunde bestemme mig til at nægte mit Samtykke? Naar dette kun var Grunden! Store Gud! — Hvorledes, dersom jeg talte med hende, forklarte mig; naar hun samtykkede, og Haabets Straaler atter oplydede min Søn." — Han formaaede ikke at tænke videre. Hurtig, kæmpende mellem Frygt og Haab, sprang han op, og iilte til Louises Kammer. Høitblyvende saae Louise bedende paa hendes Knæ, forstrækket foer hun op, da hun saae Oldingen og hans forgrædte Dine. „Er han død?" raabte hun i den smerteligste Jammerens Tone. — „Gud være lovet, endnu lever han, svarte Oldingen med bævende Stemme: og til Dig staaer det, om han skal leve, eller i sin Alders Blomsfren henvisne." — „Til mig?" sukkede Louise med et smerteligt Blik. — „Jeg kjender ikke de Grunde, der bestemme Dig til, at aflaae min Søns Haand, jeg veed kun, at han uden Dig kan ikke leve! Har Du kun betaget ham Haabet om Din Besiddelse, fordi Du frygtede at jeg, formedelst Din Fattigdom, vilde nægte mit Samtykke, saa viid, Du har gjort mig Uret. Din Forbindelse med min Søn var mit inderligste Ønske. Har Du altsaa ingen større Grund til at nægte ham Din Haand, o, saa forbarm Dig over en Ulykkelig, der staaer paa Gravens Bred, og uden Din hjælpende Haand synker derved! Forbarm Dig over en Olding, der, berøvet sin eneste Støtte, snart vil følge ham. Kan Du ikke elske min Søn saa høit som han fortjener det, og som Du anseer det nødvendigt til et lykkeligt Ægteskab, saa viid, at Kjærlighedsens altfor varme Lue ofte udtørre den humslige Lyk-

saligheds Blomster; og at Venskabs milde Solstraaler derimod modne sine haabrige Blomster til søde Frugter. Det vil lykkes min Søn at vinde Din Agtelse, thi han er brav og elsker Dig grændseløst, Du vil vorde lykkelig ved ham, og jeg ved Eder. Troer Du at være mig nogen Tak skyldig, saa er nu Gjengjeldsens Time kommen. Giv mig min Søn tilbage, Du kan det! Kom, følg mig til den Døendes Leie! Udfiig der vores Dom!"

Med disse Ord greb han den Hulkende ved Armen, og drog hende med sig hen til Sønnens Sygeseng. Nytt Liv vendte ved Synet af Louise tilbage i Grandfættens matte Dø. „Kommer Du for at tage Afsked med mig? sagde han og udbredte sine Arme mod hende: Jeg takker Dig! Snart er det fuldendt. Det være langt fra mig, at bebrejde Dig min Død, hvortil Du dog er den eneste Aarsag. Hvad kan Du for, at jeg kun gløder for Dig, at Dit Hjerte ikke er istand til at dele mine Gølelser? Snart vil Graven afsjæle den Flamme der fortærer mig! Lev vel! Og naar Du engang vorder lykkelig i en anden Mand's Arme, saa tænk undertiden paa den Ulykkelige, der i sin blomstrende Alder døde af Kjærlighed til Dig!" — Høit hulkende sank Louise ned ved Sengen. — „Louise! raabte Faderen: Vokler Du endnu?" — „Nei, nei! afbrød Louise, idet hun greb Grandfættens Haand: Lev, jeg er Din, jeg elsker Dig ligesaa varmt som Du nogensinde har elsket mig! Gud vil være mig naadig og staae mig bi, at Du aldrig skal angre denne Forbindelse!" — Liig en Dømmende stirrede Grandfættens paa hende. Lidt efter lidt vendte igjen Liv tilbage i de allerede stivnede Træk, en Saligs Smil forklarede hans indfaldne Ansigt, med blide Taarer trykte han den Hensjunkne til sin bankende Barm. „Gud, vor Fader! Vi prise Dig!" jublede Faderen med høi Røst, og lagde velsignende sine Hænder paa de Elskendes Hoveder.

Louises Ja syntes paa eengang at have forjaget Grandses Sygdom, synlig bedredes hans Tilstand, efter fire Dages Forløb kunde han allerede forlade Sengen, og efter otte Sygestuen. Hans usvækkede Legeme gjen: vandt snart sine forrige Kræfter, og før et Gierdingaars Forløb stod den Salige med sin Louise for Altret, for der at modtage hendes Haand, og med den sin højeste Lykke. Han svømmede i et Hav af Fryd; thi snart over: tydede ogsaa Louise ham om, med hvilken Varme han gjenelsedes.

Saaledes svandt et Aar i uforstyrret Ro, kun Tid til anden overraskede Grands sin elskede Kone, henseen: ken i dyb Sorgmod; forskrækket foer hun op saasnart hun bemærkede ham, forgjæves forsøgte han efter Aarsagen, hun søgte altid under et eller andet Paaskud, at bringe ham paa andre Tanker, og tvang sig til at synes munter. Grands betragtede denne Tungsindighed som Følge af overstandne Lidelser, og søgte ved om Forekom: menhed af alle hendes Ønsker, at opmuntre den Elskede. — Den gamle Hermann derimod rystede betænke: lig det sølvgraae Hoved, og frygtede Fremtiden.

Det tor vel ikke være paa urette Sted her at gjøre Læserne bekendte med Aarsagen til hendes gaadefulde Fremfærd.

Budet i Laarer vendte den gamle Kiøbmand Nor: berts unge Enke fra hendes Mand's Liigbegængelse til: bage til Sørgehuset. De dadlesyge Naboersker stak Ho: vederne sammen, og undrede sig høilig over, at en Enke, der endnu var i sine bedste Aar, og om hvem man vidste, at hun ikke havde levet i det bedste Forhold med den Afdøde, ja endog, som nogle onde Tunger lode sig for: lyde med, siden nogle Aar skulde have staaet paa en alt: for fortrolig Fod med den gamle Hr. Norberts smukke

unge Bogholder, kunde lade sig et saadant Tab gaae saa nær til Hjertet. Efter at man med smidig Tunge behørig havde affhandlet denne Materie, blev man deri enig, at Enkens Sorg var hyklet og hendes Taarer kunsts lede. Virkelig var det ogsaa saaledes. — Neppe havde Begravelses-Gjæsterne forladt Huset, og Opvarterne bortfjernet sig, før Madame Norbert lod den nylig omtalte Bogholder, Hr. Salk, kalde til sig, og omfavnende ham udbød: „Gud skee Tak! Nu ere da de besværlige Lænder brudte; jeg er fri! Kun endnu Sørgeaaret overstaaet, og denne Haand tilligemed min hele Formue være Belønningen for Din Troskab.“

Men med denne Troskab havde det en egen Beskaffenhed. Hr. Salk var en letsindig Glane, med et letsængende Hjerter. Dog var han klog nok til, at skjule for hans forelskede Principalinde, at han hos yngre og smukkere Piger hemmelig igjen bortodskede de Penge, han fik af hende. Madamen bedrog hendes gamle Mand, Salk fulgte hendes Exempel og bedrog igjen hende. To Maaneder vare henrundne siden den gamle Herres Død, da Madame Norberts Huusholderiske, formedelst Giftermaal forlangte sin Afsted. Dette Tab satte Madamen i stor Forlegenhed; thi hun var vant til gandske at overlade Huusholderiske, paa hvis Troskab og Iver hun kunde forlade sig, Bestyrelsen af sit Huis, og selv kun at leve for sin Fornøielse. Hvor skulde hun nu finde en Person, der vilde paatage sig den ledige Plads med saamegen Redelighed? Da blev hende anbefalet en ung Pige, Datter af en Landsbyestokolemester, der for kort Tid siden var død, og ikke havde efterladt sit eneste Barn noget uden Dyd og en skøn Skabning. Denne Pige var Louise. Madame Norbert lod Louise komme til sig, og blev snart enig med hende; thi da det kun var den arme Forældreløse om at gjøre, at faae en anstændig Plads, nøiedes hun med en ringe Løn, en Omstænd-

dighed, der bevægede Madame Norbert til at oversee Pigens Ungdom og Ynde. Louise udførte sine paaliggende Forretninger med Nsiagtighed og Orden, og Madamen vilde have havt Aarsag til at være tilfreds med hende, dersom ikke en Omstændighed havde gjort hende mere forhadet end Døden. Den fremblomstrende Louises friske Yndigheder bleve ikke ubemærkede af Hr. Salk; det sjeldne Bytte vakte hans Uttraa, og med Bellsyningens Graadighed lagde han an paa den Armes Dyd. Men alle hans Forsøg strandede paa den Uskyldiges faste Grundsætninger. Sligt var endnu ikke hændet ham; han var vant til at man overalt kom ham imøde; her saa han sig for første Gang viist tilbage; forgjæves anvendte han alle sine Kunstgreb og Snarer, de pressede ham tilbage fra Dydens helligede Skjold. Modstand den sporede ham stærkere, og opflammede hans Liden- skab til en frygtelig Høide. Louises Besiddelse var Maalet, for hvis Opnaaelse Intet syntes ham for tungt, Intet for helligt; han forglemte sin Fordeel, Fremtiden og det Nærværende, og besluttede at tilbyde hende sin Haand.

Lilsældigviis traf han Louise alene; et saa gunstigt Nieblik vilde han ikke lade gaae unyttet hen, han sank for hendes Fodder, og begyndte sit Giftermaals Andrag med en Sværm af fyrige Kjærligheds Forsikringer. Liden skab havde gjort ham blind og døv; thi han saa og hørte ikke, at Madame Norbert var traadt ind i Bærelset kort efter ham, og havde været Vidne til det hele Opttrin. Ligesom forstenet stod den Skuffede der; længe kunde hun for Brede og Forbauselse ikke give nogen Lyd fra sig, endelig løsnedes hendes stivnede Tunge og gav hendes Kaserie Luft i en Strøm af Skjeldsord. Med de meest ufortjente Bebreidelser overøstes den arme Louise, som tillige fik Befaling sieblikkelig at forlade Huset. Oprørt over en saa ufortjent Grusomhed,

traadte nu Salk mellem den rasende Medea og den skjælvende Louise, og erklærte i en fast Tone, at dersom Louise skulde forlade Huset, var han fast besluttet, heller ikke et Dieblif at tøve der, og gjorde sig tillige al Umag for at bevise Pigenes Uskyldighed i det Foretaldne. Den Tone, i hvilken han talte, og som Madame Norbert nu for første Gang hørte af ham, Frygt for at miste ham, ved hvem hun hang med den heftigste Lidenstkaab, overraskede hende, og bevægede hende til, at tilbagekalde den affagte Dom, og tilsyneladende at forlige sig med Louise; men i hendes Bryst kogte Hævnt og Maserie. Da siden Hr. Salk, efter bedre at have besindet sig, krøb til Korset, og lovede ikke at gjøre det tiere, og virkelig heller aldrig mere forfulgte Louise med sin Kjærlighed, da ogsaa siden i nogen Tid hendes Hjerstaaet viste sig mildere end forhen, troede den trostydige Louise Faren overstaaet, og opfyldte nu atter glad og munter sine Pligter. — Arme Pige, Du saae ikke det mørke Uveir, der truende trak sammen over Dit skyldfrie Hoved, og endnu skjulte det dræbende Lyn, der skulde sønderknuse Dig!

En Aften var Madame Norbert buden i Selskab, og overdrog Louise et Arbeide, hun skulde fuldføre i Dagligstuen. Just som hun vilde gaae ud, kom Salk og overbragte hende en betydelig Sum Guldpenge, der nylig var indkommen. Madame Norbert lagde, i Louises og Salks Nærværelse, Pengene i et i Stuen værende Chatol, tog Røglen, hvilken hun stak til sig, af, og bortskjernede sig med Salk. Louise blev til sidst ud paa Ratten alene i Stuen, og forlod den, efter fuldendt Arbeide, træt, for paa sit Bærelse at begive sig til Ro. Neppe havde hun lukket Vinene, før en usædvanlig Larm i Huset forstrækkede hende. Vengstelig stod hun op, og ilste ned for der at erkjendige sig om Aarsagen. Da kom Madame Norbert, ude af sig selv, hende imøde.

„Ulykkelige! tilraabte hun den Forbausede: Hvem har i min Gravværelse været i min Stue?“ — Ingen uden jeg!“ svarte Louise. — „Jeg er bestjaalen! kreg Madame Norbert: Mit Bureau er opbrudt, og de tusinde Rigsdaler, jeg, før jeg gik ud, lagde deri, ere borte; ikke en fremmed Sjæl har været i Huset, altsaa et Huustyverie, og der maa holdes Huusundersøgelse.“ — Louise vidste sig uskyldig, og sagde derfor rolig: „Dermed er jeg tilfreds.“ Alle Huusfolkene kaldtes sammen. Madame Norbert løb op og ned, endelig kom en Politicommissair. Ethvert Værelse blev nøiagtig gennemført, men ingensteds fandtes den savnede Sum. Nu kom Røden til Louises Kammer. Sig sin Uskyldighed bevidst aabnede Louise sin Kuffert og sit Skab, man fandt Intet. Allerede vilde man forlade Kammeret, da Gælt bemærkede: Man burde dog ogsaa gennemføre Sengen. Til Overflødighed skete det ogsaa, og see! — I Madrasen fandt man Rullen med Pengene. Louise stod der tilintetgjort og besvoer sin Uskyldighed, men Beviserne talte mod hende; man skjældte hende for en Tyv og Løgnerske, og Konen i Huset paasat stod hende arresteret. Politicommissairen opfyldte sin Pligt, førte den Sønderknuste bort med sig, og overleverede hende som Tyv til Opsynsmanden over Stadsfængselet. I en skummel Hvalving indspærredes den ulykkelige Pige til flere Fanger, som Størstedelen bestode af Høbelens Udskud. Hvo skildrer hendes Gølelser, da hun vanæret, i den fuldeste Bevidsthed af sin Uskyldighed, saa sig i Selskab med de gemeneste Forbrydere, der modtog deres Ulykkesdeeltagerinde med skadefro Spot. Den Arme drog sig tilbage i en Krog, hvor hun gennemgræd den hele øvrige Deel af denne frygtelige Nat.

Næste Morgen blev hun kaldet i Forhør, her skulde hun tilstaae en Forbrydelse, hun aldrig havde begaaet. Forgjæves besvor hun sin Uskyldighed; Beviserne vare imod hende, og Dommerne besluttede, ved Evangsmidler at bringe Inquisitinden til Bekjendelse. Hun indsværredes alene i et mørkt Hul, erholdt kun Vand og Brød, ja, man truede hende endog med Elag, naar hun ikke tilstod Sandheden. Paa raadent Straae laae den Elendige den følgende Nat, Sønnen flyede hendes forgrædte Dine; med Længsel ønskede hun sig Døden, som Ende paa hendes uforkyldte Lidelser; da hørte hun ovenover sit Leie en stærk Løben frem og tilbage, og en forvirret Stoi af Menneskestemmer; pludselig faldt et klart Skin gennem det lille, med Jerngitter forsynede Hul, gennem hvilket om Dagen nogle Lysstraaler trængte ind i hendes Fængsel, paa hendes Straaleie, og snart skjelnede hun enkelte Stemmer, som raabte: „Brand! Brand!“ I Fængslets Halmmagazin var ved Uagtsomhed udbrudt Ild, som hurtig greb om sig, en heel Floi af Bygningerne stod i lys Lue. Ildmassen greb stedse videre om sig, man opgav alt Haab om Redning, og var kun betænkt paa at sikke Sidebygningerne; Fangerne bleve hentede ud af deres Fængsler, og, omgivne af en lille Vagt, opstillede i et Hjørne af Gaden; blandt dem stod ogsaa Louise. Pludselig greb En hende ved Armen, og drog hende hurtig bort fra Vagten, der, Dinene hæftede paa Brandstedet, ikke bemærkede det; endnu hurtigere kastede man en Kappe om hende, og trykte hende en Hat ned over Dinene. „Følg mig, uden Betænkning!“ lød en hende bekjendt Stemme. Uvilkaarlig fulgte hun. De skrækkeligste Begivenheders hurtige Følge havde aldeles svækket hendes Mandskraft. I en mørk Gade sagde hendes Ledfager, idet han trykte hende nogle Penge i Haanden: „Tag dette, og flygt ud af hiin Port! Den fører til Grændserne; endnu før Dagens Frembrud kan Du naa

dem; tøver Du, er Skjændsæl og Fordærvelse Din Lod!" Med disse Ord bortfjernede han sig hurtig. Louise stod et Dieblisk ubevægelig, da gav Frygt og Haab hende nyt Liv; hun flygtede, og naaede Grændsen endnu før Dagens Frembrud. Aldeles udtømt sank hun ned under en Bust; det ved de skrækkeligste Lidelser haardt angrebne Legeme nægtede sin Tjeneste; Naturen krævede sin Ret: hun faldt i en dyb Søvn. Saaledes fandt den gamle Hermann hende.

Lettelig vil Læseren nu kunne forklare sig Aarsagen til Louises Kummer. Stedse kæmpede hun med en Tilstaaelse; men Undseelse og den Bekymring, derved at forstyrre nogle hende saa dyrebart blevne Menneffers Lykke, fængslede hendes Mund. Hun elskede allerede længe Frands med det varme Hjertes hele Fyrighed, og alligevel bragte hun Pligten det tungeste Offer, idet hun, for ikke at gjøre den Elskede ulykkelig, frasagde sig ham. Hun rakte ham siden, for at redde hans Liv, sin Haand, og vilde ved hans Side have nydt Livets høieste Salighed, havde ikke, idet hun plukkede Kjærligheds sødeste Roser, martrende Erindringer og Frygt for Opdagelse rakte hende Lidelsernes bittere Kalk til Udtømmelse.

Louise blev Moder. Navnløs var den lykkelige Faders Fryd; thi nu saae han Opfyldelsen af sit inderligste Ønske. Daaben skulde feires med festlig Pragt, derfor udsattes den til Barselkonens fuldkomne Helbredelse. Helbredelsen fulgte, den til Daaben fastsatte, høitideligt forberedte Dag kom. Et stort Antal Venner og Bekjendtere opfyldte Huset; den meest usminkede Glæde besjælte den muntre Kred, og oplivede det festlige Maaltid. Allerede var man Stegen bort og Ragen frem, da den gamle Hermann, fordi en Fremmed ønskede at tale med ham, kaldtes ud. Allerede blinkede mangt et Diefyrigere, allerede glødede mangen Næse i høiere Purpur, da greb Frands sit Glas, og udbragte følgende Skaal:

„Paa min gode Kones Velgaaende! Hende skylder jeg min Lykke, mit Liv, hende skylder vi denne glade Dag. Hun leve længe til min Fryd og Lykke!“ Just vilde de omkring Bordet Siddende reise sig, allerede havde mangen Mund aabnet sig til et venligt „Vivat,“ da Døren gik op, og en gammel Mand af mørk Udseende, ved Hermanns Side, traadte ind. Louise, der sad lige overfor Døren, og just rødmede i de saligste Jøleiser, slog Dinene op, saa den Indtrædende, og sank med et skærende Angstskrig afmægtig til Jorden. Alle ilte den Afmægtige til Hjælp, den Fremmede ogsaa. Ved Synet af Louise studsede han; men da hun senere aabnede Dinene, ængstelig stirrede omkring sig, og, da hendes Blik faldt paa den Fremmede, jamrende skjulte sit Ansigt med sine Hænder, da udbroød han: „Ved Gud! Jeg skuffer mig ikke, det er hende, saa sandt jeg lever, det er hende!“ — „Hvem?“ spurgte Alle ligesom med een Mund. „En for Tyverie anklaget, der for fire Aar siden undveeg af vort Fængsel!“ var det skrækkelige Svar. Hvilket Indtryk disse Ord gjorde paa de Omstaaende, lader sig ikke beskrive, saameget mere som Louise, tilintetgjort i rædsomme Gravens Toner, stønnede: „Ja, det er mig!“

Den Fremmede var Arrestforvareren fra den sex Mile fra Grændsen beliggende . . . ste Stad N Han befandt sig paa Tilbagereisen fra D . . . , hvor Rets-ten holdt en fra N . . . undvegen Arrestant i Forvaring. Den Fængslede benægtede haardnakket at være den i Stikbrevet beskrevne Flygtning, desaaarsag sendte man Arrestforvareren, for at han med egne Dine kunde overbevise sig. Han kom til Forpagteren, for af ham at udbede sig en Vogn til Fængens videre Transportering, modtoges venlig af Hermann og blev indbudet, at lade sig et Stykke Røge og et Glas Viin smage. Saaledes

hidledte den gode Gamle, uden selv at vide det, Katastrophen.

Endnu aldrig afbrødes nogen Fest, hvor sand Glæde saaledes yttrede sig, paa en saa stræffelig Maade. Liig Billedstøtter stode Gjesterne trindt om i de synderligste Grupper. Udmattet var den gamle Hermann sjunken ned paa en Stol, frampagtig foldede han sine Hænder, stirrende med taareblændte Øine hen for sig. Grands var den Første, der sprængte Forsærdelsens stivnende Baand; fortvivlet sluttede han Louise i sine Arme: „Nei! raabte han med rædsom Røst: Nei, saasandt Gud være mig naadig, det er, det kan ikke være Dig!“ — „Det er mig!“ jamrede Louise. Da snege Gæsterne sig tausé bort, og snart befandt Louise, den gamle Hermann, hans Søn og Arrestforvareren sig ene i Stuen. Arrestforvareren erklærede nu, at han forbandede den Time, der havde ført ham som Ulykkens Budskab til dette Hus, men Eed og Embede gjorde ham det til Pligt, at paa-
staae den Undvegnes Udlevering. Som rasende sprang Grands op, og svor, at man kun med Opoffrelse af hans Liv kunde rive hans Dødsrue ud af hans Arme. Den gamle Hermann var imidlertid kommen til sig selv igjen, og med mandig Fatning formanede han sin Søn til Hengivelse i Skjebnens Villie.

Nu kom det til Forklaring. Louise fortalte sin Historie. Intet Ord blev tørt, selv i Arrestforvarerens gamle Øine blinkede en Taare. Grands, overtydet om sin Kones Uskyldighed, besluttede at reise med hende, og hverken at spare Penge eller Møie for at retfærdiggjøre hende for Verdens Domstol. Den gamle Hermann, der ikke torde stole paa sin Søns Vilddhed, tilbød ogsaa sin Ledsagelse.

De ankom til R... Louise overleveredes i Rets-
tens Hænder, men tillodes dog, ved Hermanns Ind-
virkning, at beboe en lille men dog reenlig Stue hos
Arrestforvareren; ogsaa var det hende tilladt, Tid til an-
den at modtage Besøg af hendes Familie. Fader og
Søn anvendte Alt for at tilveiebringe Beviser for hende
Ufskyldighed. Forgjæves! Mistanken for Tyveriet
hæftede uudslættelig paa hende, og den formeredes endnu
mere ved Undvigelsen. En Dag, da Frands var hos
hende, og holdt den Ulykkelige, der bar sit spæde Barn
paa Skjødets, indsluttet i sine Arme, kom Arrestforvare-
ren for at føre Louise for Retten, hvor hendes Dom
nu var falden.

Frands besluttede at ledsage hende, og saaledes
traadte de ulykkelige Egtefæller, Arm i Arm, den Spæ-
de ved Moderens Bryst, ind i Domsalen. Dette Syn
rystede Dommeren saa dybt, at han kun efter en Pause
og med bævende Røst kunde forelæse Dommen.

Louise, som i høieste Grad mistænkt for Tyveriet,
var dømt til sex Maaneders Tugthunsarbejde! — Vi
kaste et Glæs over den Jammercene, der nu fulgte.

Fortvivlelse bestemte Frands til at forsøge det
Yderste. Han vilde ile til Residentsen, og ved Thron-
nens Fod bønfalde om den Ufskyldiges Benaadelse. Den
menneskekjærlige Dommer lovede, at udsætte den Doms-
tes Bortsendelse, indtil hans Tilbagekomst. Frands
fløi til Residentsen. Tre Dage maatte han vente, før
han fik Audience. Han kastede sig for den ophøiede
Monarks Fodder, og foredrog sin Bøn med Hjertets
varmeste Inderlighed. Neppe havde han udtalt, før en
mild Glands omstraalte Fyrstens ædle Ansigt. „De kom-
mer i en lykkelig Time! udbrød den fyrstelige Menne-
ske: Deres Kone er ufskyldig; just i dette Dieblig mod-
tog jeg Beviserne derfor. Vend tilbage til hende, og

vær De Den, der overbringer Befalingen til hendes Løs-
ladelse. Erstatningen for de uskyldte Lidelser være,
forsaavidt det staaer i min Magt, mig overdraget." —
Ealigere kan vel ikke nogen Pardon overraske den arme
Synder paa Retterstedet, end disse Ord den lykkelige
F r a n d s.

Han vilde takke, men formaaede ikke; dog hans
Taarer talte forstaaeligere end Ord til Fyrstens ædle
Hjerte.

Efter et Kvarteers Forløb erholdt han den foresg-
jede Ordre, og ilte paa den gladeste Utaalmodigheds
Binger med den tilbage til R. . .

*

*

*

Madame Norbert havde, efter Louise's Bortfer-
nelse, ægtet Hr. Falk, havde opgivet sin Handel i
R. . . , og var med sin unge Gemal flyttet til Resi-
dentsen. Her begyndte et lystigt Liv, men som snart
spaaede en sorgelig Ende, naar ikke imidlertid opdagedes
nye Erhvervskilder. Falk var en duelig Skjønstriver;
overtalt dertil af sin Egethalvdeel, vovede han at for-
falske Banknoter. Flere Aar drev han denne skjønne
Haandtering, men endelig robede et Tilfælde ham. Han
og Gemalinde bleve nogle Dage for Frandses's Ankomst
til Residentsen hæftede. Overført en Forbrydelse, der
allerede kostede hende sin Friheds evige Tab, tilstod Ma-
dame Norbert, blandt andre skjændige Handlinger, og
saa at hun, drevet af Skinsyge, for at rydde en forhadt
Medbeilerske af Veien, selv havde stukket Pengene i Lo-
uise's Madradse. Hun havde efter Louise's Arrestes
ring tilstaaet hendes nærværende Mand det. Ved Fæng-
slets Brand var ogsaa Falk illet til. I Skindet af
Luerne saae han Louise staae blandt de andre Fanger,
hans Samvittighed vaagnede, og han blev hendes Befrier.

Frands naade R . . . og styrtede med det Glædeskraab: „Naade! Naade! Du er kjendt uskyldig!“ ind i Louises Fængsel. Bedende sank den Gode paa Knæ, foldende sine Hænder andægtigt fulgte den gamle Hermann hendes Exempel. Frands ilte, efter den første Henrykkelsens Opbrusning, til Domreben. En sjælsfuld Glæde overfoer den Edles Afsyn ved Gjennemlæsningen af den fyrstelige Ordre. „Deres Rone er fri! sagde han til Frands: I Morgen mere.“ Ratten, der fulgte paa denne Dag, var for Hermann, hans Søn og Louise en af de saligste i deres Liv. Glæden forjog Sønnen, under fryderige Samtaler overraskede Moren dem. Nu gjorde man Anstalter til Afreisen, da traadte Arrestforvareren ind, og bad med muntert Afsyn Familien at følge sig. Han førte dem over Gaarden til Udgangen; da han aabnede denne saae de den Plads, paa hvilken det nye Fængsel var bygget, gandske opfyldt med Mennesker. De studsede, men ventlig bad Arrestforvareren dem følge sig. Han førte dem gennem Folkemængden til et ophøiet Støllads, paa hvilket, i Embedsdragt, alle Magistratspersonerne sadde. Høit forkyndte Dommeren herfra Louises Uskyldighed, og den fyrstelige Befaling, der bestemte den Skyldfrie et Erstatningsgratual af 1000 Rigsdaler, hvortil Magistraten endnu af egen Drift foiede Borgersret, som uden Betaling meddelees Louises Mand. Et almindeligt Fryderaaab pristede den Retfærd elskende Fyrstes Høimod. Louise tog kun mod den fyrstelige Gave, for at nedlægge den hos Magistraten til fattige Borgerdøttres Udsstyr, og vendte med sin Mand og hans Fader tilbage til sit Hjem, hvor husselig Lykke og uforstyrrede Glæder ydede hende rigelig Erstatning for overstandne Prøvelser.

(Oversat af Kjeldsen.)

Mødet i den polske Kroe.

Jeg var paa en Reise med min Ven Baron R. som, ligesom jeg, dengang var Officeer i s . . st Tjeneste. Tolv Mile vare tilbagelagte, og efter Formodning havde vi neppe en halv Miil til Kredsstaden Przemisl, da det begyndte at skumre; Snee faldt i tætte Snokke, som Nordenvinden blæste os lige i Ansigtet og gandske til; feg den lidet banede Vej; snart havde vi gandske tabt denne; uden at kunne opdage en Landsby eller blot et Huus, kjørte vi omkring i Sneen; de fire raske Skimler, som vare spændte for Slæden, trætte af den lange Vej, paa hvilken de ikke kunde hvile, gik kun langsomme frem i den dybe Snee. Vor Tilstand var ikke behagelig, det var en stormende Januari Nat; ved ethvert Skridt vi kom fremad, vare vi usikre paa om vi ikke kom i et Hul eller paa en spag tilfrosen Park, hvoraf der i denne Egn gives mange, hvor Døden var uundgaaelig, eller om ikke en Hjord hungrige Ulve skulde møde os, for hvis Hunger vi skulde blive Offere; disse Udsigter vare just ikke af de behageligste. Vi overlagde hvad herved var at gjøre: om vi skulde overnatte paa Stedet, og vente Dagens Begyndelse, eller om vi skulde kjøre videre; da det sidste forekom os at være det farligste, saa besluttede vi os til at iværksætte det første, uagtet alle de ventende Ubehageligheder. Repeteer: Uhrret slog ni, det var altsaa endnu ikke sildig, Natten meget lang og Foretagendet i højeste Grad ubehageligt, dog fattede vi os som frække Krigere, og da vi troede at vine i nogen Afstand igjennem Snee: Hvirvlerne nogle Træer, saa besluttede vi at kjøre derhen, for om mulig der at gjøre Ild paa, og saaledes at gjentage en Scene af et Winter-Feldttog. Da vi havde naaet Træerne, befandt vi os i en Allé, hvor vi syntes at vine et svagt Lys; meget glade bleve Skimlerne drevne fremad, hvilke,

ahnende et godt Natteqvarteer, ogsaa igjen travede rast
 affted, og snart holdt vi ved det første Huus i en Lands-
 bye, som just var Værtshuset, hvor vi ogsaa strax kjørte
 ind i den vidt aabnede Port, og vare glade over at have
 fundet Tag over Hovedet. Den jødiske Vært modtog os,
 forundret over hvorledes vi havde forvildet os herhen,
 og vi fik nu at vide, at vi befandt os fire Mile paa
 Siden af Przemiśl paa Grevinde Ls. Gods, som laae
 meget langt fra Landeveien. Trætte spurgte vi om en
 Seng, men i Huset var intet Værelse uden Kroestuen;
 man indskrænkede sig og tog til Takke med hvad Nøds-
 vendigheden bød, tog Plads ved Raminen, lod af Man-
 gel paa andre Levnetsmidler, Kartofler sætte frem og Væg,
 en god Bouteille Ertauer, samt en liden Rest af kold
 Steeg, som blev hentet ind fra Slæden, og saae forme-
 delst disse Anstalter en tilstrækkelig Styrkning imøde.
 Imedens at min Ven R. ordnede dette, sad jeg ved
 Ilden, lod det frogne Posthorn optæ, og blæste da flere
 Stykker paa det, hvorved Tilhørerne høiligen glædede
 dem, ved de falske Toner, som de endnu i Hornet væ-
 rende Jisklumper forarsagede. „Drager Du til det Land,
 hvor Citronen den blomstrer? afbrød mig pludselig en
 Stemme: Oh, tag mig da med!“ foiede hun bedende
 til. Overrasket drejede jeg mig om, og saae en skøn,
 ung Pige, kun så meget bleg, indsvøbt i en sort Kappe,
 at staae bag ved mig. Just da jeg vilde svare, raabte
 R., som var traadt ind i Værelset: „For Guds Skyld!
 Blandine er det Dem?“ Hun saae sig om, og da hun
 saae R. faldt hun med et høit Skrig afmægtig til Jor-
 den. I dette Dieblis kom 2 til 3 Betjente samt et Par
 Fruentimmer, løftede den Afmægtige op og bare hende
 hurtig derfra. R. havde vendt sig bort, skjult Ansigtet
 med et Klæde, og jeg saae forundret paa den hele Scene,
 uden at vide, hvad jeg skulde tænke derom. Rysgjæ-
 rige trængte en Mængde halv Drufne, med næsten mis-

troiste Blikke, sig omkring os; det forekom os som de blandede Erudfler imellem deres Stoiem. Men vi forholdt os rolige, rykkede vore Sabler nærmere til os, knappede vore lange Peltse op, lode vore Uniformer see, og Alle trak sig snart tilbage, med den i dette Land vante slaviske Underdanighed. Efter en Stund, da K. ikke talte, og jeg af Betskedenhed ikke spurgte, da jeg saae at hiin var fordybet i Eftertanke, traadte en Mand ind, der meldte sig som Grevindens Kammerjener og i sit Herskabs Navn indbød os meget forbindelig til Aftensmaal tid og Natteleje paa Slottet, da vi i dette Stette Herberge maatte savne alle Bequemmeligheder. Vi toge imod Indbydelsen og bleve førte til det nærved liggende Slot. Undervejs bad K. mig indstændigen, ikke at nævne hans Navn, men at benævne ham med K., som jeg naturligtviis lovede ham. Grevinden modtog os paa det artigste; vi undskyldte os med vor Reisedragt, fortalte Aarsagen til vores Nærværelse her, ved Feilfjorsel af Veien i Sneebæret, og takkede den gode Verrinde for hendes venstabelige Indbydelse. I Værelset var endnu 3 a 4 unge Fruentimmer, Selskabsdamer og Kammerjomfruer, idet de nyde Vren som hine, men ogsaa tildeels forrette Tjeneste som disse, for det meste ere de meget danskede, som oftest fattige Elægtninge, eller ellers fattige Frøkener, som nyde lige Opdragelse med Døtrene i Huset, som sadde ved et Sidebord og bestjæftigede sig med Arbejder, men som snart paa Grevindens Bink bortfjæredede sig. „Tor jeg spørge, begyndte Denne efter forfjællige Samtaler, gandske utvungen: hoorsaa Deres Bekjendtskab med det unge syge Fruentimmer hidrører, som man nylig bragte bevidstløs hjem, og tor jeg bede om Forklaring paa denne Hændelse, som forekommer mig gandske besynderlig? Hvis andet end Tilfældet, mine Herrer have ført dem herhen, og Deres Nærværelse

skulde staae i Forbindelse med hiin Tildragelse, saa tør jeg vel haabe, jeg som staaer hiin Ulykkelige nu i Mors-
ders Sted, at De vilse opløse mig Gaaden." — „Jeg
har, svarte jeg: aldrig før seet den unge Dame, og jeg
forsikkrer Dem ved mit Gresdord, at blot Tilfældet og
Feiltagelse af Veien forstaaer os den Lykke, at være her
og knytte et for os saa behageligt Bekjendtskab. Jeg
var ligesaa forundret over Synet af dette unge Fruens-
timmer, som over hendes pludselige Synadom, og —“
„Jeg, afbrød min Ven Baronen mig: kan blot bekræfte,
hvad min Ven siger: at Natens Dunkelhed og Feil-
tagelse af Veien have bragt os hid. Hvad Damen ang-
gaaer, saa troede jeg virkelig at see en Vaarørende af
mig, som jeg ogsaa nærnede ved hendes Navn Blan-
dine, men siden saa jeg, at jeg havde taget feil, og den
hurtige Afmagt begriber jeg ligesaa lidet som min Ven.“

„Det synes altsaa, vedblev Greyinden, og som jeg
bemærkede, med nogen mere Beroligelse: at den hele
Sag var et Tilfælde, thi det er ogsaa rigtig, at det
Navn, som De min Herre nærnede, ikke er det Fruens-
timmers Navn, som De saa. Denne er en vidtloftig
Slægtning af mig, som blev født og opdraget i Udland-
det. Godt i et varmt Clima, med en meget levende
Indbildningskraft og med et Heng til Lungsind og
Sværmere, rystede nogle meget svære Gemtsbevæel-
ser hende saa heftig, at der gives Diebliske, hvor hende
des Sjæl lider meget. Min Eosler sendte mig hende
fra Italien, for at adsprede og helbrede hende, men det
herværende Clima vil hun ikke kunne vænne sig til; i
sine Phantasier har hun en idelig Længsel efter sit For-
deland, og gaaer bestandig omkring med Tanken om at
vende tilbage til det. Sandsynligvis har Lyden af Post-
hornet loffet hende, hun undveeg i Feberanfald hendes
uagtsomme Paapasserinders Opsigt; hendes levende Ind-
bildningskraft har stufet hende, maaskee ogsaa Stræk-

ken ved pludselig at see Ubekjendte, da naturligviis ved Sygdommen hendes Nerver ere meget svædte, og have forarsaget hende denne Afmagt."

"Saa uforklarligt dette Tilfælde er for os, som er tilfødt den unge Dame, saa meget beklage vi samme! sagde Baronnen: Og jeg angrer min Overilelse, at have været saa uforsigtig, og derved at have forstræffet et for mig gandske ubekjendt Fruentimmer. Men da Overraskelsen for mig var ligesaa stor, saa maa dette undskyldes mig; thi virkelig er denne unge Dames Liighed med min Slægtning ved første Blik frappant. Jeg blev meget forundret, ved at see Denne paa et fremmed Sted saa langt fra sit Hjem, og først ved nærmere Undersøgelse fandt jeg at hiin var mig gandske ubekjendt."

Grevinden beroligede sig gandske ved disse Fortællinger og Erklæringer, som med den største Troværdighed, i Særdeleshed af mig, bleve foredragne. Selskabsdamerne traadte igjen ind, vi gik til Bords, og vi tilbragte Tiden paa det behageligste indtil Midnat; paa den unge Afmægtige blev ikke tænkt mere, og saa ofte jeg ogsaa forsøgte paa, igjen at dreie Samtalen paa hende, indlod dog hverken Grevinden eller de unge Fruentimmer sig derpaa. Vi agtede at reise tidlig, derfor toge vi Afsked fra vores venstabelige Vertinde, som tog meget ærztig Afsked med os, og anmodede os endnu, som ved et Tilfælde, ikke at omtale Hændelsen med den unge Dame, da man søgte at skjule hendes Sundheds Tilstand der i Eggen, og al Samtale derom derfor vilde være hende meget ubehagelig; derpaa udbad hun sig vores Besøg paa Tilbageveien, og overvældede os med Artigheder.

Da vi vare komne paa vort Kammer, kunde jeg ikke længere tvinge min Nysgjerrighed, jeg spurgte Baronnen, hvorledes det forholdt sig med denne Dame; thi for mig, som kjendte min Ven bedre, var det indlysende, at det ikke forholdt sig saaledes, som det var lykkedes ham, at

bilde Grebinder ind. Men Denne besvoer mig ved sit Venskab, ikke at trænge ind i ham, at aabenbare en Hemmelighed, som mere var en Fremmeds end hans egen, og ikke mere at efterforske; hvilket jeg naturligviis ogsaa gjorde, idet jeg ærede hans Villie. Den hele Sag blev ikke mere omtalt med en eneste Stavelse; den anden Morgen, med Dagens Begyndelse, reiste vi videre, og begave os til vores ikke langt fra hinanden værende Garnisoner, hvor vi kunde indtræffe endnu den samme Dag.

Tre Maaneder vare forløbne, jeg havde allerede gandske forglemt denne Begivenhed, da pludselig en Morgen K. hurtig kom kjørende til mit Kvarteer i Lv..., som laae ved Landeveien (enhver Officeer i Cavalleriet har i Polen et særskildt Huus, Stald og Have gandske til sit egen Brug) og bad mig saa hurtig som mulig, at spænde mine fire Skimler for hans Vogn, og naar jeg langt fra vinede nogle Ryttere, da at kjøre bort ad Vejen til L., saa langt og saa hurtigt jeg ikkun var istand til, og derimod strax at lade et Par Leieheste spænde for min Vogn, idet han paa det hurtigste maatte dreje om af en anden Vej; siden vilde han om mulig komme bag efter mig, tillige bad han mig ikke at spille nogen Tid ved Spørgsmaal, idet hans og Andres Vel og Lykke ahang af Hurtigheden. I Tiden vilde han opklare mig det Hele. Jeg betænkte mig ikke længe, spurgte ikke, lod mine fire Skimler spænde for Baronens Vogn, og efter at jeg havde skaffet i en Hast en Jødes 10 Heste for min egen Vogn, bragte han blot nogle Pakker af sin Vogn i min, og ilte med den bort af en anden Vej. Jeg ventede indtil Støvet forkyndte de ventede Ridende langt borte, da satte jeg mig i min Vens Vogn og gav de modige Heste Tømmen saa længe de vilde gaae. To Stationer var jeg kjørt, uden at vide hvorfor, da holdt jeg endelig i en Gjestgivergaard, hvor et Par Ridende paa

Stummende Heste en halv Time senere ankom, erkjendte
 sig om en Herre og to Fruentimmer, som skulde
 være komne i min Vogn, og da man gav og viste
 dem den Bæst, at blot en Herre var kommen i den,
 ilte de hovedrystende og i slet Lune videre. Men snart
 kom de tilbage, ledsagede af en Mand, som gav sig ud
 for en Commissair; Denne vilde udfricte mig. Da jeg
 vel formodede, at min Ven, vilde lede Nogen fra Sporet
 efter ham, og det maatte være ham kjær, at vinde
 Tid, opgav jeg, naagtet denne Commissair ingen Em-
 bedsmænd var, en Mængde Sager til Protocollen; men
 efter at næsten den hele Dag var gaaet hen med dette,
 bad jeg, ikke at gjøre sig videre Illage, og betragte alt
 det Redskrevne som Konsens, hvorover han vel blev høis-
 lig vred, men dog ikke kunde gjøre mig noget, da han
 var gaaet lovstridigt tilværks. Endelig afreiste det hele
 Selskab brummende. Allerede i nogen Tid havde jeg
 faaet Breve under min Adresse, nogle Linier i Omflas-
 get bad mig om at gemme dem, og efter nogen Tid
 bleve de afhentede af en Ubekjendt. Jeg formodede vel,
 at disse Breve stode i Sammenhæng med min vildfa-
 rende Ridetur, og min Nysgjerrighed foregedes blot
 lerved. Forsjævet ventede jeg om Natten og den hele
 følgende Dag paa Baronnen, Denne kom ikke, og da jeg
 ikke vidste, hvad jeg videre skulde gjøre, førte jeg igjen
 hjem, hvor endelig efter tre Dages Korlob, Jøden, som
 havde ført Baronnen, bragte min Vogn tilbage, med en
 Seddel, som indeholdt megen Tak og et Løfte om en
 snar Oplosning paa denne Sag. Jøden selv vidste in-
 tet, han havde kunskiort Baronnen to Mile, og der vent-
 tet paa den tilbagesendte Vogn; i et lille Hus ved Ind-
 kjørselen til Landsbyen, hvori jeg laae i Kvarteer, havde
 to Fruentimmer ventet paa Baronnen, og sat sig i Vog-
 nen til ham, de vare hurtig førte til den næste Station,
 hvor Baronnen havde betalt Jøden meget godt, og var

fjort videre med fire Postheste. Det var Alt, hvad Jø: den kunde fortælle mig.

Jeg ventede altsaa med Utaalmodighed fra Dag til Dag om Forklaring, men den udeblev; endelig horte jeg K. havde tidligere taget Permission, og var siden efter indkommen med sin Ansøgning om Afsked, dateret Dres: den, som man havde sendt ham derhen; videre vidste man ikke om ham, og jeg blev i gandske Uvished om den hele Historie.

Efter flere Aar, da ogsaa jeg var gaaet ud af Tjenesten, og gjorde en Reise deels i Forretninger, deels for Fornøielse til Wien, streifede jeg omkring i de skønne, nærliggende Egne. Jeg kom ogsaa til Baden. Paa en skøn Aften blev Brimmelen paa Promenaden mig besværlig; for at nyde den uforskyrret i den herlige frie Natur, vendte jeg mine Skridt til den underfulde skønne Helene-Dal, som, uendelig riig paa Natur-Skønheder, endnu er gjort behageligere ved smukke anlagte Veie og Bænke, som byde Vandreren tusinde Ufoerklinger og uendelig Nydelse, og som med Rette saa ofte er bleven beskrevet og besungen formedelsi sine mange romantiske Naturskønheder.

Nedssunken i Eftertanke over en for mig vigtig Sag, gik jeg ad en Vej, som til høire langs med en Bæk fører længere ind mellem Bjergene; kun en smal Sti følger hiin og ved det lille skummende Vandfald ere anbragte Sæder for den trætte eller grublende Vandrers. Kun lidet betraadt bliver denne Sti, som blot Den elsker, som søger Eensomhed; ogsaa jeg mødte kun Faa, som i denne Skovomgivne, stille Gang ubeluret udgjøde deres Hjerters sørgelige Tanker. Da jeg grublende og inderlig tilfreds vandrede saaledes, kom jeg til en af Naturen bygget Nische, omgivet med Bænke, som vare besatte af to Herrer og et Fruentimmer. Uden at agte derpaa, vilde jeg gaae forbi, da pludselig En af Her:

rerne sprang op, nævnte mig ved Navn, sluttede mig i sine Arme, og ikke kunde udtrykke sin Glæde over at see mig igjen. Til min Forundring erkjendte jeg i denne Baron K. Jeg glædede mig ligeledes ved igjen at træffe min Ungdoms Ven, en gammel Krigskammerat. Efter de første, snart paa hinanden følgende gjensidige Spørgsmaal, førte han mig til sit Selskab. „Dette er min Broder! sagde han, idet han fremstillede dem for mig: Og denne Dame min Svigerinde; kjender Du hende ikke?“ Jeg saa paa hende, men kunde ikke besinde mig, omendstjøndt hendes Træk vare mig bekjendte. „Erindrer De Dem — sagde Damen med megen Bevægelse: Erindrer De Dem ikke mere det Gruentimmer, som i Vertshuset i næsten faldt asinægtig i Deres Arme? Jeg er den samme, og jeg er ogsaa den, som i største Tilfæle Dem forskjellige Gange til, hvorover De indtil Dato ingen Forklaring har, og hvorfor jeg bestandig skal være Dem taknemmelig.“ — „Ja, vedblev hendes Gemal, idet han omfavnede mig: Dem har jeg tildeels at takke for mit Livs Lykke, uden Dem var jeg neppe kommen i Besiddelse af min kjære Kone. Jeg bliver evig Deres Debitor, og veed ikke hvortledes jeg skal kunde gjengælde saa megen Forbindtighed.“ — „Jeg var yderst forundret derved, sagde jeg: at De fortæller mig, hvortledes alt dette hænger sammen, og da, naar jeg veed alt dette, at tillade mig at tage Deel i Deres Lykke, thi saa vil denne Gjeld, hvorom De taler, være afgjort med tilstrækkelige Renter.“ Da det snart var Aften, tog min gamle og min nye Ven mig under Armen, bade mig, at ledsage dem hjem, og der vente ved et venstabeligt Aftensmaaltid, at Bindet for Dinene blev mig løst, hvilket hidtil havde fordunklet mig Sagens Sammenhæng. Jeg tog imod Tilbudet. Efter at jeg under Maaltidet havde fortalt om mine Hændelser, erindrede jeg Baronen om hans lovede Fortælling. Han meente

felv, at det nok var paa Eiden, at stille min Nysgjær-
 righed, og at gjøre mig til Medvinder i en Sag hvor
 jeg, uden at jeg vidste det, spillede en Rolle, hvilken
 Fortrolighed jeg desuden ved mit sande Venskab imod
 hans Broder havde erhvervet mig Ret til.

„Det var i Aaret 1800, fortalte Baronen: da jeg
 blev kommanderet i Nærheden af Cremona (Du veed jeg
 var dengang endnu i den samme Tjeneste, hvori Du og
 min Broder stode) med noget Mandskab til Sanvegærde
 (Beskytter) for et Kloster. Dette var ikke et med strenge
 Regler, men mere et Opdragelses-Institut for unge Fru-
 entimmer, og stod i saa godt et Rygte, at de første Fa-
 milier betroede det sine Døttre. Ved flere betydelige Foie-
 ligheder, som jeg havde Leilighed til at kunne gjøre de
 fromme Beboere, og ved min Opførsel, erhvervede jeg
 mig deres Tiltro, og da jeg oftere i Embeds-Forret-
 ninger maatte besøge Klosteret, som ikke havde for strenge
 Regler, og hvilke ved Krigen endnu bleve mindre over-
 holdte, saa var jeg næsten daglig Gjæst der, og behagede
 mig meget imellem saa mange unge Damer, som for
 det meste vare temmelig voksne og meget dannede. Der
 lærte jeg ogsaa at kjende Blandine; hun var dengang
 16 Aar gammel. Blandine er Greven af M's eneste
 Datter; hendes Moder døde, da hun var 6 Maaneder
 gammel, hendes Fader giftede sig derefter med en Sø-
 ster af Grevinde L., en Polakinde, som han lærte at
 kjende i Mailand, Denne havde af første Ægteskab to
 Sønner. Da Blandine var 6 Aar gammel, mistede
 hun sin Fader, og hendes Stedmoder giftede sig tredie
 Gang med Blandines Formynder, Marquien af J.
 Blandine blev indtil sit 12te Aar opdragen hos en Sø-
 ster af hendes Moder, en fortræffelig Kone; da ogsaa
 Denne døde, blev hun bragt i Opdragelses-Institutet.
 For at tilvende sin Familje hendes meget betydelige For-
 mue, havde Marquise J. bestemt et Giftermaal imel-

Iem denne hendes Steddatter og den Ældste af hendes
 Sønner af første Ægteskab. Endnu kjendte Blandine
 ikke Den, som var hende bestemt, men allerede torde jeg
 haabe, at han ei var anseet med gunstige Dine, thi hun
 havde tiltænkt mig sit Hjerter, og allerede dengang havde
 Kjærligheden fæstet de dybe Rødder, som nu forbinder os
 uopløselige og gjør os lykkelige. Efter at jeg flere Maas-
 neder havde lagt med mit Compagnie i Nærheden af
 dette Kloster, rykkede vi fremad; i en af de første Fægt-
 ninger blev jeg farlig saaret, og til Lykke bragt til hiint
 Kloster, hvor de gode Damer af Taknemmelighed og med
 Venlighed modtog mig. Du kan tænke, hvilken Om-
 hyggelighed Blandine bar for mig, hvor uopløselig dette
 bandt mig til hende, og hvor tættre og inderligere vore
 Hjerter knyttede sig til hinanden. Min Formue og min
 Stand berettigede mig til et Giftermaal med hende, og
 jeg var i Begreb med at skrive til Mailand, for at an-
 mode hendes Forældre og Formyndere om hendes Haand,
 da en Dag pludselig hendes Moder og Dennes Con-
 ankam, og befalte Blandine, at berede sig til Afreise,
 da hun inden 14 Dage skulde række den unge Starost
 sin Haand. Denne var En af de modbydeligste Men-
 nesker som Jorden bærer; hans syge Udvoortes foroges-
 des ved hans Paatrængenhed og ved en utaalelig Glæde-
 der, som ere de Mennesker egne, der have høie Begre-
 ber om sig selv. Blandine kastede sig med Hjertelig-
 hed til sin Moders Bryst, fortalte hende vort Forhold,
 forestillede mig for hende, og bad hende at forene hende
 med mig, og ikke at forstyrre dette Forhold. Marquis-
 sen svarte hende med Haardhed, mig anmodede hun med
 en spottende Tone, ikke i Fremtiden at være bekymret
 for hendes Datter, at henvende min Kjærlighed paa en
 anden Gjenstand og ikke mere at tænke paa hende. Neppe
 havde jeg endnu Tid til at sige min Elskede et Leveel,
 kun en lille Billet kunde hun stifte til mig, hvori hun

svor mig evig Kjærlighed og Trost, og bad mig, at haabe af Fremtiden, og at stole paa hendes Standhaftighed. Hurtig førte Marquisen hende i Vognen og ilte derfra.

„Jeg var ude af mig selv, jeg kunde ikke strax følge efter, og hvis jeg ogsaa havde kunnet, saa bød Veie og Pligt mig, at vende tilbage til mit Regiment. Ulykkelige Krigs-Begivenheder tvang snart derpaa vor Hær, som er Dig godt bekendt, at forlade Italien, ogsaa jeg maatte følge, uden at tilfredsstille mit Hjertes Trang, og uden at kunne faae den mindste Efterretning fra min Blandine. Jeg svævede i den største Uro over hendes Skjebne. Vil hun være istand til at modstaae de Storme, som jeg formodede maatte være brudte ud over hende? I denne Tilstand blev jeg, indtil jeg ved Freden i Luneville tog min Afsked, og kunde da følge hvor mit Hjerte kaldte mig. Med bevinget Fjil reiste jeg, med min Broder Frands, som havde taget Permission, til Mailand. Ved min Ankomst erkundigede jeg mig strax om Marquisen og Blandine; man fortalte mig, at de just nu vare fraværende, man vidste ikke hvor. Den Sidste vel endnu ugift, men allerede længe det Rygte i Om'øb, at hun skulde formæles med den unge Starost St. Hvad der endnu var i Veien for dette Giftermaal, vidste man ikke; dog formodede man en Modbydelighed hos den unge Grevinde, som aldeles ikke var urimelig, da Marquisens tvende Sønner slet ikke vare afholdte og ingen Afgtelse nøde.“

„Al optænkkelig Umage at opdage Blandines Opholdssted var frugtesløs. Vi besøgte alle Stæder og Emaabyer i Italien, gennemstrøg Neapel, Rom, Florenz og Venedig i alle Hjørner og Kanter, og nær ved at tvivle paa nogensinde at gjenfinde Blandine i Italien, besluttede vi fra Mailand, hvor vi atter fornyede

vore Efterforskninger, at vende tilbage igjennem Schweiz til Tyoskland, da den herlige Egn ved Lago Maggiore, og en lille Upasselighed hos min Broder, opholdt os nogle Dage i Arona. Jeg streifede længe omkring paa Bredderne af Søen, og en Aften, da min Broder igjen turde gaae ud, tilbragte vi paa Isola Madre; der mødte vi en Polak, just en fordums Officeer og gammel Bekjendter; da han var En af de Benner, hvoraf man i en Armee har mange, saa glædede det os at see ham, og spurgte ham, hvad der førte ham herhid og hvilket Tilfælde der samlede os her? „Jeg, svarte han: vilde gjøre en Reise i det skønne Italien, og da jeg i denne Egn har en Paarørende, til hvem jeg var anbefalet, saa blev jeg nogen Tid hos denne, men vil ei opholde mig her længere, da jeg fandt et Par Fætttere hos hende, som ere ligesaa uundstaelige, som min Slægtnings Steddatter er elskværdig og skøn. Jeg kan ikke længere taale at see, hvorledes den stakkels Pige bliver mishandlet, ogsaa er den klosterlige Eensomhed, som føres paa denne Villa (det samme som Landsted) mig gandske imod.“ Du kan let tænke Dig den Virkning som denne Fortælling gjorde paa mig. Neppe behøvedes endnu, at lade min Ven nævne Navnet paa sin Slægtning, for at overtøge mig om, at jeg endelig havde fundet min Elskede. Dog undertrykkede jeg min Høielse, saa godt som mulig, og bad Kaminski (saaledes heed Polakken) ikke at nævne vor Families Navn her i Egnen, fordi vore Pæsse ved et Tilfælde lode paa et andet Navn. Efter at vi havde aftalt at mødes den følgende Dag, skildtes vi ad. Jeg trængte høiligen til dette, thi mit Hjerte var saa beængstet, at det knap kunde faae Lust. Nu var jeg da, hvad jeg med den største Glid havde forsøgt, i Nærheden af min dyres bære Blandine. Jeg trykte min Broder mod mit Hjerte, og græd af Henrykkelse, thi allerede troede jeg alle Banfeligheder at være borttryddede, fordi jeg havde fundet

Gjenstanden for min inderligste Længsel. Dog Grands, som roligere overlagde, gjorde mig opmærksom paa, at meget var at betænke, at der maatte gaaes tilværks med Forsigtighed, at man først maatte udforske Blandines Sindelag, da Tiden jo kunde have forandret det."

— „Den stemme Broder! kaldt hun ham i Talem, trusende ham med Fingeren: Han tvivlede paa min Troskab og Standhaftighed." — „Jeg kjendte Dig dengang ikke som nu! sagde Grands: Og at man ikke altid kan bygge paa qvindelig Troskab, er ofte hendes mig. Derfor har jeg ogsaa paaheftet mig dette sorte Kors, som, evig tro, aldrig skal forlade mit Bryst." — At det blot ikke engang maa blive Din Straffe: Gudinde, og derved hævnne Kjønnet!" svarte Baronessen. — „Stille Børn! raabte Baronen: Saaledes komme vi ikke til Enden, og vor Ven A. længe efter Udfaldet, og paa den Rolles Udvikling, som er bleven ham til Deel heri." — „Det blev altsaa besluttet, vedblev han: fremfor Alt at underrette Blandine om vores Nærværelse, at bede hende om Underretning om hendes Tilstand, om Raad og Befalinger hvorledes vi skulde forholde os. Da den inderligste Kjærlighed førte Pennen til dette Brev, saa kan Du vel ikke tvivle om dets kjærlige Indhold, blot var endnu Spørgsmaalet hvorledes hun skulde faae det. Kaminsky syntes os den bedste Hjælper, dog maatte Denne først mere udfrittes. Den anden Dag traf vi sammen med ham, han var venlig, og ved et Glas Vin begyndte han saaledes at nedrive Marquisen og hendes tvende Sønner, og at beklage den arme Blandine, som havde det meget haardt, fordi hun ikke vilde række den unge Starost sin Haand, at jeg i den Overbeviisning, at kunne betjene mig af ham, blev yderst bevæget. Grands, som var mere fattet, spurgte om Aarsagen, hvorfor Blandine ikke vilde indgaae denne Forbindelse? „Hun skal

svarte Hiin: have givet sit Hjerte til en Officeer, som hun har lært at kjende i det Kloster, hvori hun er opdraget. Gud veed, hvor Denne nu er, eller om han lever? Men naar han er en ærlig Karl, kunde jeg hellere unde ham denne Pige, end den fatale Mar, min Hr. Fætter." — „Naar dette er Dit Alvor, sagde jeg til ham: saa kan Du strax give en Haandskrækning, thi hiin Officeer var jeg; nu er jeg vel ikke mere Officeer, men jeg søgte dog Blandine i hele Italien, for endnu engang at tilbyde hende min Haand og Hjerte. Mit Hjertes Besiddelse har hun forhen ikke forsmaaet, men min Haand blev hun tvungen til af sin Stedmoder at opgive." Kaminsky blev meget glad, han forsikrede, jeg og ingen Anden skulde besidde Blandine, og han vilde sætte Himmel og Helvede i Bevægelse, for at opnaae sit Niemed. For det første bad jeg ham, at bringe Blandine mit Brev. „I Morgen, sagde han: skal Du faae Svar!" Og uden at tage Afsked, sprang han væk. Han gjorde sine Sager godt, overleverede Brevet, og indfandt sig igjen Dagen derpaa med Svar. Blandine, ligesaa forundret som fornøiet, at vide mig i Nærheden af sig, forsikrede mig om hendes vedholdende Tølelse, Klagede over haard Behandling og Indskrænkning i hendes Frihed; men fordrede fremfor Alt at jeg atter skulde forsøge med det Gode hos hendes Forældre at faae deres Indvilligelse. Indtil da kunde hun ikke see mig, hendes fine Tølelse for Belansthændighed forbad hende det, og hvis hun ogsaa vilde gjøre det, vare der dog uovervindelige Hindringer iveien, da hun næsten levede i Klosterlig Evang. Dog forsikrede hun mig, at holde ud, ligesom hun endnu stedse kjæft havde tilbageslaaet alle Storme. Mig forekom hendes Beslutning: ikke at see mig, temmelig haard — dog maatte jeg finde mig deri. Ifølge hendes Raad, skrev jeg altsaa til Marquien, hendes Formynder og Stedsfader, og bad atter om

Blandines Haand; beskeden, men fast fremskillede jeg ham alle mine Grunde, som berettede mig til at kunde fordre hende. Men derved brugte jeg den Forsigtighed, at anføre en bortfjernet Stad i Brevet som mit Opholdssted, for at kunne tage mine Forholdsregler i Tilfælde af et Afslag. Min mailandske Banquier, en mig henzigiven gammel Bekjendter, som jeg havde bedet at skjule min Nærværelse, paatog sig at overrække denne Skrivelse. Ikke længe ventede jeg paa Svar, det indeholdt, i ikke mindre end forbindelige Udtryk, et aldeles Afslag, med den Forsikring: Blandine havde just skjænket Starosten sin Haand, og Familien saae den nære Forbindelse imøde. Dette Svar havde jeg ventet; jeg meddeelte Blandine det og spurgte hende, om hun nu, efter at Alt var forsøgt, vilde tage i Betænkning, at kaste sig i mine Arme, eller gaae tabt for mig ved et forhadet Giftermaal? Imellem Begge laae Balget; thi vilde jeg ogsaa tage Retten til Hjelp, saa vilde hendes Stedforældre, som havde mægtige Venner, snart saae mig dømt som en Fremmed, eller det ogsaa var at befrygte, at en øvet Haand, hvoraf der i Italien gives saa mange, hurtig kunde rydde Starostens forhadte Medbeiler af Veien. Kaminsky, vore Breves tro Postbud, og Grands, som han havde introduceret i Huset hos Marquien som en Bekjendt under et laant Navn, tilstalte Blandine paa det bevægeligste; hun vaklede, og da hun endelig saae, at intet andet Middel gaves, til at blive Min, end et voldsomt, indvilligede hun. See kunde jeg hende ikke, dertil var hun for vel bevogtet; Kaminsky ledte Underhandlingerne. Det blev aftalt, hun skulde flygte med mig; i Schweiz vilde vi lade os vie, og fra mine Godser vilde vi fordre hendes Formue."

„Paa den anden Side af Søen, næsten ligeoverfor hendes Bolig, havde min Broder og jeg leiet en lille Bolig for at være i Nærheden af hende. Alt var paa

der bedste aftalt: Kaminsky skulde om Natten seile med hende og hendes Kammerfrue, som havde været hos hende fra hendes Barndom af, til den ligeoverfor værende Søekyst; der stod min Vogn i Beredskab, vi skulde da da hurtigst ile derfra med bestilte raske Heste, og Skatten, som jeg saalænge havde søgt forgjæves, vilde da være min. Men såa lykkelig skulde jeg ikke være. Alt var lykkedes, allerede var Blandine og hendes Ledsagerinde ved Hjælp af Hovednøgler, som Kaminsky havde besørget, ude af Huset, da Denne, som holdt meget af Wiin, og ogsaa i Dag havde dyrket Bacchus for meget, begyndte en Strid med Søefolkene, som dog de to Fruentimmer, ved Hjælp af et Par Guldstykker til Folkene, neddyssede; de stødte fra Land og gik i Søen. Os blev Tiden for lang, fordi det blev sildigt; ogsaa vi foretog en liden Seilads, for i den maaneklare Nat at seile dem imøde. Allerede saae vi Fartøiet, vi vare nær ved det; uden at spille nogen Tid, seilede vi igjen mod Land, for der at modtage dem; da kom seilende med mægtige Røerslag et andet Fartoi, vi bleve hange — og ikke uden Grund. Ved Kaminskys Strid var der gjort Allarm i Villaen, som laae tæt ved Strandbredden; man savnede Blandine, Starosten havde allerede fattet Mistanke til Kaminsky, Dennes Ljener, som var bleven tilbage, havde i Angesten, da man satte ham en Pistol for Brystet, tilstaaet Alt. De to Brødre kastede sig i en Baad, og da de brugte mange Arer, indhentede de vort Fartoi, just som det vilde til at lande; hiint som havde Blandine ombord blev anholdt, vi vilde ile til Hjælp; da vi vare nær nok for at naae Skibet, skød Starosten en Pistol af, hvoraf Ruglen streifede tæt forbi mit Hoved, og kastede mig sandseesløs overende; ved mit Fald fandrede Baaden, og vi Begge tilligemed min tro Jæger styrtede i Søen. Min Broder, som er en meget god Svømmer, havde grebet mig, og naaede Landet med

mig; Jægeren var frelst af Skipperen. Mine Født bare
 mig i min Bolig, hvor jeg først kom til mig selv, men
 kun for at geraade i Fortvivlelse over vort mislykkede
 Foretagende. Strax mod Dagens Anbrud sendte vi en
 Fortrolig til Marquisens Landgods. Vi hørte at alle:
 rede tidlig Alle vare reiste til Mailand. Kaminsky
 havde rasende forsvaret sig paa Skibet, men var endelig
 faldet bedækket med Saar, Starosten var let saaret i
 Armen, Blandine havde man bragt afmægtig bort, og
 næsten i samme Tilstand var hun bragt i Vognen, som
 førte hende til Mailand. Tænk min Tilstand, min Rum:
 mer! Min ærlige Frands deelte den med mig. Da jeg
 blev noget bedre, vilde jeg ile til Mailand, jeg vilde
 anraabe Lovene, jeg vilde sætte Himmel og Jord i Be:
 vægelse. Da vi vilde afreise, kom just nogle Gensd'ars
 mer til os, som arresterede os, og førte os netop derhen.
 Vi vidste ikke hvorfor, ei heller hvorledes dette vilde løbe
 af; der bleve vi satte i Castellet, jeg strengt bevogtet, men
 min Broder paa sit Ordesord tilladt at gaae omkring i
 Staden. Han henvendte sig til den kommanderende fran:
 ske General, og fordrede som o . . . ff Officeer hurtigst
 Undersøgelse. Denne udeblev ogsaa ikke længe; vi kunde
 saa tydeligt bevise Marquisens ugrundede Klage, at vi
 snart bleve frigivne, med den udrykkelige Anviisning at
 klage over falsk Bestydning. Jeg henvendte mig umidi:
 delbar, da jeg havde forladt Castellet, til det competente
 Sted. At erholde Ret over hende, var ikke min Hen:
 sigt, jeg vilde kun reklamere min kjære Blandine, og
 opnaae hendes Besiddelse ved ethvert Offer. Man hørte
 paa mig, man forsikkrede mig, at Ingen efter Lovene
 kunde nægte mig Blandine, men man beklagede — at
 jeg ikke kunde gifte mig med et Liig, og Blandine var
 allerede for tre Dage siden død.¹⁴

„Hvorledes denne Efterretning nedtordnede mig, be:
 høver ingen Forsikkring; jeg var ude af mig selv, utroligt

forekom mig dette; bedøvet lod jeg mig føre af min Broder i vor Bolig; der kom jeg først til mig selv, Raserie og Fortvivelse bemægtigede sig mig; jeg vilde strax ile til Marquisens Pallads, jeg vilde tage blodig Hævn. Grands søgte at berolige mig, han gav mig det svage Haab at det maaskee ikke var sandt, hvad man havde sagt; jeg maatte love ham at blive hjemme; han vilde gaae ud at faae Underretning, og snart bringe mig Efterretning tilbage. I hvilken dødelig Angest tilbragte jeg den Tid han var borte! — Snart vendte han tilbage, hans Ansigt viste mig den sorgelige Sandhed, jeg berørte ham, Intet at skjule for mig. Grands havde været i Marquisens Huus, Ingen kjendte ham. Den samme Morgen havde Blandines Liigbegjængelse været med alle optænkelige Høitideligheder, en hidsig Feber havde dræbt hende, hun blev almindelig begravet. Jeg var i Fortvivelse; saa nær ved Maalet for mine ivrigste Ønsker, og nu at være dem berøvet for evig! Min Elsker, de et Klov for Døden, Kaminsky for min Skyld offeret — og jeg var Ophavsmanden til alle disse Ulykker. Jeg anklagede mig selv, jeg gjorde mig de bitterste Bebrejdelser, jeg vilde ikke forlade det Sted, hvor Blandine hvilede. Men et Bink fra Gouvernøren, om at reise, nødte os hertil; næsten med Magt førte Grands mig bort. Han førte mig paa mine Godser, der overlod jeg mig til Tungsinidighed, som endnu forhoiedes, da min gode Broder nødtes til at forlade mig, for at vende tilbage til sit Regiment, og denne Stemning forlod mig ikke, førend en Efterretning, som han skrev mig, fastede mig i et Hav af Henrykkelse.“ — „Nu! afbrød Baronessen, idet hun tørrede sine skjønne Dine: Nu er det til mig at fortælle. Vor Ben maa høre denne Deel af Historien af min Mund.“

„Da jeg, fortalte Baronessen: i hiin ulykkelige Nat saae min gode Raimund falde, og han samt alle

de Øvrige opslugtes af Bolgerne, omtaagedes mit Dø, og bevidstløs faldt jeg min Henriette i Armen; da jeg kom til mig selv, stod min Stedmoder foran Sengen; med rasende Stemme sagde hun mig Alt hvad haardt og skrækkeligt hun kunde sige mig; hun kaldte mig en Morder, da Kaminsky var død og Ingen af dem, som vare i Baaden, vare reddede. Frygtelig skreg hun mig i Ørene, om jeg nu vilde gifte mig med den Drukne? Alt Dette gjorde saadant et Indtryk paa mig, at jeg atter faldt i Asmagt; i denne blev jeg bragt i en Vogn og ført til Mailand. Meget syg ankom jeg der, min Forstand var gandske forvirret, jeg kunde intet besinde mig paa, Alt var mig ligegyldigt, og blot ofte nævnte jeg min Elskede, og faldt da stedse paa ny i Asmagt. Da opstod den frygtelige Plan, som siden lykkelig udførtes. I Huset laae en ung Pige syg af en hidsig Feber, Denne døde just i det samme Moment; det blev besluttet at hendes Liig skulde gaae for mit; man sagde, at jeg var død, og hun blev begravet som Blandine med megen Pragt. Hendes Dødsnat blev jeg ført i en luffet Vogn, min Henriette maatte, under den Betingelse at turde ledsage mig, sværge en frygtelig Ed, aldrig at opdage noget om dette sorte Bedragerie. Marquisens anden Søn ledsagede mig, og saaledes førte vi Dag og Nat indtil den polske Grændse, hvor jeg, for medelst min fuldkomne Svækkelse, hvilede to Dage, men derpaa blev ført videre til Grevinden, min Stedmoders Søster. Der blev jeg behandlet som en Strykt. Ofte havde jeg endnu lyse Ø-blikke, men min Tungsind tog til, Musik var min eneste Beskæftigelse. Dog, da jeg blev mere rolig, intet talte, gav man liden Agt paa mig; jeg beboede en Floi af Slotter, hvor jeg gandske levede for mig selv og sjelden blev besøgt af Grevinden. Hun behandlede mig meget godt, ja hun søgte endogsaa Medlidenhed med mig. For at holde mig endnu mere skjult,

havde man givet mig et andet Døbenavn, og de Saa, for hvem min Nærvarrelse ingen Hemmelighed var, kjendte mig blot under Navnet Thekla. Saaledes forløb næsten to Aar, indtil hiin Aften, hvor Tilfældet, kjære Greve, førte Dem og min Svoger til den usle Kro i . . . hvor Posthornet, som tonte i min Ensomhed, uimodstaaelig tiltrak sig mig. Jeg løb ud af Værelset og ilte til Værtshuset; hvad der hændtes, ved De; at see den døds troede Grands, oversteeg mine Kræfter; jeg blev uden Bevidsthed bragt hjem. Da faldt jeg i en heftig Feber, man kaldte en meget dyelig Læge; han behandlede mig med rosværdig Omhyggelighed. Sygdommen var skrækkelig. I 18 Dage svævede jeg mellem Liv og Død; endelig vaagnede jeg af denne Feber-Bedøvelse, og med denne Opvaagnen, var ogsaa min Forstand vendt tilbage. Lægen var en redelig Mand, han blev en hjælpsom Ven for mig. Under min Sygdom havde Grands skrevet sin Broder til, at han havde fundet mig igjen; han havde spioneret; han erfarede min Sygdom; han udspurgte min Læge. Den gode Skjæbne vilde, at han i Denne traf en gammel Universitets Ven; de havde studeret samlede i Leipzig. Da han vidste, at han kunde bygge paa ham, gjorde han ham til sin Fortrolige. Lægen var rørt over min Skjæbne, han tilbød sin Hjælp. Grands kom ved ham i Underhandling med mig; den Efterretning, at min Raimund endnu var i Live, fyldte mit Herte med Fryd; da jeg saa troløs blev behandlet af mine Slægtninge, saa troede jeg heller ikke at skaar dem; jeg holdt det for ingen Forbrydelse, at unddrage mig dem ved List, og derpaa at gøre min Ret gjeldende. Igjennem Dem, kjære Greve, gif alle Breve og Underhandlinger; uden at De vidste det, var De os behjælpelig. Der blev atter besluttet en Vortførsel, som lykkedes bedre, end hiins uheldige Forsøg paa Villaaen. For at bringe Forfølgere, som vare os i Hælene, paa galt Spor, maatte ogsaa

saa De kjøre nogle Stationer, og saaledes bleve de vildledte. Hav Tak for Deres Klogskab og Venskab! Vi tog Veien til Warschau, hvor vi ogsaa lykkelig ankom; der fandt jeg min kjære Raimund, og blev der forbunden med ham evigt og uoploselig, og priser mig siden som den lykkeligste Kone paa Jorden."

Hun taug meget rørt. Frands tog Ordet og sagde: „Banskelig vil Du tilgive mig Ben, at jeg var saa hemmelighedsfuld imod Dig; men for Grevinden var mit Hjerter saa fuldt, jeg kunde der endnu ikke udvikle mine Følelser, og med al den uendelige Fortrolighed som jeg har til Dig, vilde jeg først selv prøve, hvad der var at gøre ved Sagen, da ofte paa en uskyldig Maade Tilfældet bliver Forræder af en Hemmelighed, om ogsaa blot To veed den, og Erfaringen havde haardt prøvet mig. Den lange Traværelse og den Uvisshed, hvor Du opholdt Dig i Verden, vare siden Aarsagerne, at Alt blev en Hemmelighed for Dig; men desuagtet tænkte vi Alle paa Dig med Taknemmelighed, og ogsaa nu takke vi Dig hjertelig og inderlig, og ifkun Dit Hjerter kan belønne Dig for Dine udviste Venkabs-Tjenester, da Du grundede en Families Held og Lykke." Blandine og Raimund stemmede i med, og overvældede mig med Taknemmeligheds Forsikringer, saa meget jeg ogsaa stred derimod.

„Nu blot Enden paa min Fortælling! begyndte Baron paa ny: Da jeg i Warschau blev den lykkeligste Egtemand, reiste vi strax til Paris; derfra sendte jeg en Procurator til Mailand; jeg lod sige Marquisen og hendes Gemal, at jeg igjen havde fundet Blandine, og at jeg var forenet med hende. I Kraft af, som hendes Gemal, spurgte jeg dem nu, om de vilde udbetale godvillig hendes Formue, eller vilde vente, at jeg skulde henvende mig til mit Fødelands Consul og foredrage ham den hele Sag samt deres Fremgangsmaade. De forstrækkedes, indgif alle mine billige Fordrin:

ger, da vi sluttede et Forlig, hvorved min Kone kom i Besiddelse af hele sin betydelige Formue."

„Ogsaa fra Kaminsky hørte vi, at han ikke var død; han var haardt saaret. Men Marquisen og hendes Mand sørgede for hans hemmelige Forpleining, og lod vide ham Taushed om det Foregaaende; os holdt han for døde, indtil vi tilfældigvis traf hinanden i Paris. Hans Glæde og Forundring var grændseløs; nu kjæmper han under de polske Legioner i Spanien. At intet Offer var faldet for vores Lykke, forhøier saa meget mere Nydelsen af denne; siden leve vi deels paa mine Godser, deels gjøre vi Reiser, og denne, som vi herhen har foretaget os, regne vi iblandt de behageligste og lykkeligste, fordi den skaffer os Leilighed, at lære Dem at kjende, og at befrie os fra den Tak, som vi længe have haaret i vore Hjerter.

Han taug, og Alle omfavnede mig. Kort skildte jeg mig fra dem, da det allerede var mørk Nat; dog maatte jeg love, endnu at skjenke dem et Par Dage i Baden, hvilket jeg ogsaa gjerne gjorde. Da jeg endelig maatte videre fort, gjorde det mig ondt, at jeg skulde forlade dem.

Oftre erholder jeg Efterretning om disse lykkelige Mennesker; de leve endnu Alle forenede og tilfredse, og Ægteparret nyder endnu den høie og rene Lykke, som var dem saa vanskelig at opnaae.

Albert, Greve af Pappenheim.

S k a k s p i l l e t.

(Et Sagn.)

Lidlig tørstende efter Berømmelse og Stordaad, drog den unge Sachserhelt Henrik von Loeben med Korsbanneret til det hellige Land, for at befrie Christi Grav fra Hedningernes Haan. I en Fægtning ved Palæstina blev han haardt saaret, liggende mellem de Døde, og en Flok persiske Krigere droge de Faldne de guldbesatte Rustninger af og toge deres Kofsbarheder.

Men det begav sig, at Persiens Kongedatter, bestemt til Gemalinde for den tyrkiske Sultan, kom forbi Balpladsen med et rigt Følge og Elefanter, og at det ædle Dyr, som bar hende, pludseligt stod stille og var ikke til at bringe af Stedet. En persisk Kriiger, der just var i Begreb med at løse et lidet Marserie, besat med Diamanter, af den unge Ridder Henriks Hals, og var ude af sig selv af Glæde over det kostelige Bytte, rakte det jublende i Beiret, saa det gav en forunderlig Glands fra sig i Aftensolens Straaler. Kongedatteren vilde nærmere besee det ziirlige fremmede Klenodie, og gav Befaling at række hende det, hvilket Perseren gjorde, i Haab om en Gave. Da blev Prindsessen en vidunderlig deilig Qvindes Billede vaer med en gylden Glorie, om hende blomstrede Lilier og Roser, et Springvand spillede lystigt ved Siden i Græsset, og paa hendes Skjød hvilede en sød Dreng med Glorie, som tankesfuld saae paa et Kors han bar i Haanden, idet en Mængde hulde Smaahoveder med Regnbuevinger tittede ned fra Skyerne og fluttede en Krands om Moderen og Barnet. Prindsessen kunde ikke see sig møet paa den kostelige Table; der var en Glæde og et Liv deri, om hvilken hun aldrig havde forhen havt Ahnelse, thi Qvinden og Barnet og de smaa vingede Hoveder havde Alle en sød Blomsterglands, og dog kunde

Prindsessen næsten græde, naar hun saae ind i de vee-
modige Blikke. Alt var saa vidunderligt smaat paa
Pergamentet, og dog stod det saa levende der.

Idet nu Prindsessen lod Krigeren spørge, om han
vilde overlade hende det sjældne Klenodie, sagde han:
„Det ligger for Eders Høiheds Fodder!“ og da hun tak-
nemmelig sendte ham en kostelig Kjortel, to Armbaand
af det fineste Guld og en stor Guldsumma, blev han saa
glad over sin Lykke, at han ikke kunde afholde sig fra
at føle en om Medlidenhed for det blege, guulloffede Lige,
fra hvem han havde røvet Smykket. Det var for ham,
som han havde modtaget en mild Tølelse i Hjertet, da
han løste det kostelige Billede af den blegnende Sach-
serhelts Bryst. Derfor tog han sin uldne Kappe ud af
sin Badsæk, søbte Liget deri, lagde det i en Palankin
i Prindsessens Følge, og drog derpaa til Jerusalem,
hvor han vilde overvære Prindsessens festlige Vilager.

Da begav det sig, at der kom Prindsessen et Bud
indøde fra Jerusalem, for at forkynde hende, at Sultas-
nen var meget syg, og Staden et usikkert Opholdssted,
da den trueedes af Korsriddernes Hær. Hun vendte der-
for tilbage, og besluttede paa det snarreste at ile til Per-
sien. Men Krigeren benyttede den korte Hvile under
nogle Palmetræer, som Prindsessen havde valgt til at
overnatte under, til at see til sin Christen, thi han meente
at der vel vare dem iblandt Schakens Hoffolk, som
gjerne saae den guulloffede, ranke Yngling, og saa vilde
han ogsaa gjerne vise sig taknemmelig mod Sachserne.
Han tog ham derfor ud af Palankinen, lagde ham
paa den grønne Græstov ved en blomstrende Rildes
Rand, antændte en Ild, og vaskede Christenligets Saar
med varm Viin, forbandt dem derpaa med lægende Kry-
derurter, som han havde hos sig, derpaa afhug han saa
meget af det høie Græs med sin Sabel, at han kunde
gjøre en blød Hovedpude deraf, hvorpaa han lagde Yng-

lingens blege Hoved sagte ned, og dryppede ham varm Viin i Munden; han mærkede vel Vandedræt og Liv og tilbagevendende Varme, og glædede sig ret derover, thi Maanen skinnede rund, og et blidt, christeligt Hjertes Fred talte ud af de blege Træk og forklarede den rene Pande, dog havde Ynglingen endnu ikke faaet sin Besvidsthed tilbage.

Udmatter hvilede Perseren et Dieblif, da begav det sig, at Kongedatteren steg ned af Palatkinen med sin kjæreste Jomfru, Sulmayma, for at gaae til Kilden i den klare Maanefkins Nat. Hun havde Billedet hængende om Halsen, og saae glad paa det, glædende sig over dets Skjønhed. Da blev hun Ridderen vaer, liggende ubevægelig og bleg mellem Blomsterne, saa mild og skjøn mellem de skjønne Guldblokker, at Kongedatteren meente, at det var En af Billedets Engle, der slumrede saa bleg og elskelig der. Hun kunde ikke ophøre med at betragte Ynglingen; Morgenstjernen steg over Himmelbuen, og Maanefkiven sank bag Bjergene, uden at Kongedatteren endnu var vegen fra sit Sted. Dæmringen frembrød og Morgenens Purpurstraaler glødede og spillede paa Ynglingens Kind og Læber. Da oplykte han de blaae Dine, og blev sin Table vaer, hængende om den skjønne Prindsesses Hals, men han sank atter tilbage i Almagt. Perseren sprang op og kom ham til Hjelp, og da Prindsessen erfoer af ham, at det var en Christenridder, som han havde fundet imellem de Døde, priste hun Perserens Mildhed, og rakte ham en kostelig Ring, idet hun befalte ham at pleie den Syge, og derpaa at overgive ham til Gartneren, for at arbejde i Haven og paa Slottets Terrasser.

Da nu Prindsessen atter var kommen tilbage til Persien, kom den Esterretning, at Sultanen var igjen bleven frisk, men havde, frænklet over hendes Tilbagevenden, afbrudt Giftermaalsforslaget. Hun glædede sig

over, at hun ikke skulde giftes, og legede i tusinde søde Drømme med Billedet, saa at det ofte forekom hende, som var det Nat og sænkte sig den milde Kvinde ned fra Skyerne med sit Barn og og kyskede hendes Pande. Da saae hun igjen Korset i Morgenglandsen, og derpaa igjen den blege Ridder, og alle disse Tanker vege ikke fra hende.

Imidlertid helbredtes snart den unge Sachserhelt i den varme Luft og ved god Pleie, og han bad bestaa dig i sine Feberdrømme: at han maatte igjen erholde sit Raadebillede, thi han havde seet det paa sin Bruds Bryst. Eftersom han kun talte Tydsk, forstode Ingen ham; dog lærte den unge Ridder snart Persisk, da Perserens venlige Hustrue gjorde sig al mulig Umage med at gjøre sig forstaaelig for Ynglingen.

Da han var helbredet, satte hans Beskytter ham til at arbeide som Slave ved Slottets skjærmende Blomsterterrasser. Med Taalmodighed bar han sin Skiebne, og vederqvægede sig tusindfoldig ved Synet af det umaadelige Vandspeil; de smaragdgrønne Bjerger, Palmeskove, og det blomstrende Liv i Orientens vidunderlige skjønne Blomster, henrykte ham. Naar han saaledes saae Blomsterne, hvorledes de altid vendte Røggeret mod Solen, indtil den, ligesom gjennemglødet af Længsel, udfoldede deres Blade, da troede han at see fangne skjønne Smaafugle, der gjerne vilde flyve op til Lyset, og nu visnede i stille Længsel. Naar saa Ridder Henrik havde endt sit Arbeide, greb han en Cithar, som hans Bertinde havde givet ham, og sang en smuk gammel tydsk Vise.

Bag sit tætsluttede Gitter hørte Prindsessen den nye Nattergals Sang, som kjærtegnede hendes Roser, og lurende Dag og Nat, indtil hendes Hjerter blev fanget i Tonernes Nær; thi gyldne flagrede Ridderens store Lokker i Maanelysen, og et fiint Purpurskjær farvede Rins-

berne, Idet den blaae Himmel straaledes sødt ud af det fugtige Dinepar og Rubinlæbernes Toner vuggedes sagte hen i Duften af Sommeren.

En Morgenstund lod Kongedatteren sin Frokost berede under Blomsterlovet, og satte sig ned paa Teppe med Suleyma, hendes Jomfru. Paa en Græsbænk sad noget derfra de kunstferne Jomfruer, hvis behagelige Beskæftigelse det var, at opmuntre Prindsessen ved Dands og Sang. Men Prindsessen elskede ingen andre Toner end den fangne Christens, og befalte, at han skulde komme og adspilde hende ved sin Sang, hvorved hun tilligemed de andre Jomfruer lod Sløret fælde, efter østerlandsk Skik. Det skønne Billede, der ikke kom fra hendes Hjerter, glimtede i Morgensolen; og efter at nu Ridderen havde, med sænket Blik spillet en sørgelig Vise, og hævede Diet, da blev han sit kjære Billede vaer paa den skønneste Varm, og sank inderlig vemodig paa Knæ, som var han allerede reddet og i Hjemmet.

Da nu Prindsessen erfoer, at dette Malerie tilhørte Fangen, løste hun det med sine Fingre, og lod ham det overrække, fordi hun ikke vilde bære fremmed Eiendom. Men Ridderen, som havde seet hende i Maanekinnene uden Slør, og ikke havde forglemt hende, lod hende det igjen overrække, og bede at beholde det som sin Eiendom, men forinden gav han Billedet et langt Afskedskys. Kongedatteren saae gjerne alt dette, og da hun mærkede, at den hulde Yngling var ikke mindre forstandig og fin, end som skøn og elskelig, bad hun ham at spille nok engang, og idet hun atter paaany smykkede den hvide Hals med Klenodier, lod hun bringe et Skakspil, for at skjule sin Forvirring.

Hun valgte Figurerne af de hvide Diamanter, der vare et Under af Riigdom og ziirlig Kunst; hendes Jomfruer derimod erholdt de sorte Koraller, der vare ikke

mindre kunstige og sindrige, end hine. Det herlige Spil var ubekjendt for Henrik v. Loeben, og det tildrog sig hans hele Opmærksomhed. Han saae, hvorlunde Prindsessens lynende Heste omringede og sloge den sorte Dronning, hvorlunde de tunge Taarne rykkede frem mod den fjendtlige Magt, og atter derpaa at maatte vige for den sikke Snildhed. Han fordybede sig desaaarsag saaledes i Spillet's Aand, at han forglemte at synge, og Prindsessen, der nu var ikke mindre i Effect end han, at forfølge sin Seier, indtil Jomfruen, hvis Konge ingen Redning mere saae, erklærte sig for mat og raadte: „Altid feire de hvide Figurer!“

„Forklar mig engang dette Spil's Betydning, Christenridder!“ sagde Prindsessen; og med fin Anstand knælede Ynglingen paa sit ene Knæ, og sagde: „Skjønne Prindsesse! Jeg troer at have fattet dette Spil's Betydning. Kongen, som kun behøver at gjøre et Skridt, og er forloren hvis de Andre ikke beskytte ham, er Menneſket, blottet for sin Aands og Hjertes Kræfter; Dronningen, hans Gemalinde, thronende paa hoire Side, er Sophia, Wiisdommen; hende er enhver Bane aaben, og ingen Grændser er sat hende. De tunge Taarne ere Kraften og Magten, Hestene Skarpsindighed og Bane, Løberne hurtig Daad, Wiisdommens Hjelpere og Kræfter, samt lidet formaaende, hvor disse mangle. Bønderne ere de underordnede Midler i enhver Hensigt, som man efter Godtbefindende opoffrer eller stræber efter at erholde. Eet eneste Træk fordærver hele Spillet, saaledes formaaer ogsaa een Gjerning at formørke det hele Liv. Men at de hvide Figurer staae ligeover for de sorte, det, skjønne Fyrstinde, betyder de to Menneſker i Menneſket: Mørkets og Lysets Aander, det betyder de to evige Magter: Nat og Dag, der kjæmpe om Seieren, det betyder den himmelske Sophia og den døvelſke Lifi. Og saaledes

glæder det mig ret meget, at hiin skønne Jomfrue, sagde, at altid de Hvide seirede."

Da loe Prindsessen og sagde: „Hvor I Christne dog ere sindrige, og gjettede dog alligevel feil! Spillet er opfundet, for at tyde paa Krigen mellem Mohrerne og de Hvide; Bønderne er Folket, stedse beredt til Beshyttelse og Selvopoffrelse; Taarnene ere Fæstningerne, Løberne ere Godfolket, Hestene de ridende Tropper, Kongen er Sultanen, og Dronningen — ja, det veed jeg ikke saa lige, det er vel Klogskaben, hvorm alle de andre Kræfter maae ligge under for og tjene. Men saasom Du dog ret godt har fattet Spillet, saa siig mig, om Du vel fordrister Dig til at spille det?" — „Med Glæde!" sagde Ridderen. — „Saa kom og spil! sagde Prindsessen: Og hvis Du vinder, da skal Prisen være Din Frihed."

„Det er vel en høi Priis! svarte Ridder Henrik: Og hvad har jeg at sætte derimod?" — „Jeg vil nok finde noget, som behager mig, hvis jeg vinder!" svarte Prindsessen. Derpaa bleve Figurerne opstilte igjen af Jomfruen, og Spillet begyndte. Men under Spillet maatte Ridder Henrik forklare Prindsessen, hvad det var for vidunderlig, deilige Smaaabørn, som vare maalede paa Billedet, og hvad den høie Kvinde med Barret betydede. Som nu Henrik talte med salig Glæde om den hellige Jomfru og Kristusbarnet, om Hjemmets Kjærlighed og Forløsningens Under, da blev Prindsessen saa rørt, og saa estertænkfuld, at hun selv ikke længere vidste, hvad hun talte og hvorledes hun trak, saa at Ridder Henrik slog hendes Dronning og vandt Spillet.

„Du est fri, Ridder! sagde den skønne Prindsesse sagte: Men Du tager to Fanger med Dig: mit Hjerter og min Sjæl!" Henrik blev purpurrød, slog Vinene ned, bævede og græd. Prindsessen befalte alle Slaver

inderne at bortffjerne sig, og beholdt kun sin kjære Suleyma, derpaa rakte hun Henrik den hvide Haand, elskelig som en Lilie, og med den anden Haand trak hun Sløret fra det blomstrende Ansigt. Da sank Henrik ned paa Knæ, og sagde: „Du elskelige Skikkelse, vil Du da troe og elske?“ — „Jeg troer og elsker, og vil altid være Din!“ sagde Prindsessen, og Pagten var sluttet. Den tro Suleyma og den hjælpsomme persiske Kriger beredte Alt til Flugten, og med umaadelige Skatte stoi et let Skib henover Bølgerne for en gunstig Vind og naaede til Damietta, hvor mange af Christenridderne dvælte. Der modtog Prindsessen Ravnet Maria i den hellige Daab, og efter Daaben Ridderens Haand. Derpaa droge de Begge ind i Sachserlandet, hvor Maria levede som Ridder Henriks gudsfrygtige Hustru, byggede mange Borge, og blev Moder til blomstrende Sønner.

Reiseren optog Ridder von Loeben i Grevestanden, og endnu til denne Dag fortæller Familiens Baaben om Henriks og Marias Kjærlighed, førende Skatbrettet med den ranke, høie Jomfru med flagrende Slør, og over det en Krone i sit Mærke. Ikke mindre hviler over Forbindelsen af Jomfruen fra Orienten og den tydske Ridderhelt den blomstrende Poesies og from Kjærligheds hulde Genius.

Selmine v. Chezy.

Den sorte Ederkop.

Et Eventyr.

Tre Nætter efter hinanden var et frygteligt Hyl hørt i den tætte Skov, hvori Skovrider Rudolph boede. Med Beklagelser over den Augsburg han i de tre Dage, hendes Herre havde været fraværende, havde udstaaet, traadte den gamle Huusholderske Marthe ham imøde, da han endelig mod den fjerde Dags Aften kom tilbage til sit Hjem. „Vel i det Høieste en Ulv eller et andet Roddyr, der har forvildet sig i vor Skov! sagde den modige Yngling: I Morgen vil jeg opsøge det, og, om Gud vil, fælde det.“

Da han havde hængt Geværet paa Bæggen, og hørt Marthes omstændelige Beretning over hvad der i hans Fraværelse var forefaldet i hans lille Huusholdning, greb han igjen sin Hat, for endnu at aflægge et Besøg i den nærliggende Kjøbstad. Den Gamle, som ikke gjerne vilde være alene, knurrede derover. „Vær kun rolig, Moertille! sagde Rudolph: Jeg har ikke seet Leonore i fire Dage, og hun venter mig i Aften; men jeg kommer snart igjen. Lad imidlertid hyle, hvad der hyle vil; mine troe Hunde ere Dig en sikker Beskyttelse.“

Glad sprang Leonore, Urtekræmmer Peter Grifflings Datter, der boede i Nærheden af Porten, den Elskede imøde. Under de kjærligste Hilsener, og medens de ikke havde Dine eller Dren for andet end dem selv, traadte Faderen ubemærket ind i Stuen. Han listede sig sagte nærmere, og undersøgte Indholdet af Rudolphs Jagttaske. Da den var rigelig fyldt, fik han Lyst til Spøg, vinkede ad Datteren, der nu blev ham vaer, at hun ikke maatte forraade ham, og udstrakte derpaa de korte Arme saa høit som muligt, for at bedække Ru-

Dolphs Dine med sine smaae Hænder. Den Gangne viklede sig behændig løs, og gjorde den Gamle den Forskielse, hjertelig at lee over hans Spøg.

„Naa, læg dog Eder's Taske fra Eder og tag Plads!“ sagde Hr. Peter, for at fremstynde det Medbragtes Udlevering. Rudolph, som forstod det givne Vink, fremtog en Hare, nogle Ugerhøns og et Par Sneyper. „Ah, jeg seer dog I har tænkt paa mig! jublede Kræmmeren, idet han peiede den ene Gave efter den anden i Haanden: Gud gjengjælde Eder det!“ Leonore vilde bære Forsængerne ud i Spisestuen, men den over Tassens rige Indhold venlige Gamle holdt hende tilbage med de Ord: „Lad kun være! Det skal jeg selv gjøre. I blive dog helst sammen!“

Da han kom tilbage, begyndte han at tale om det i Skoven hørte Hyl, og anførte alle de Røyer og Børn, der i hans Bod havde fortalt ham derom. Rudolph svarte ham, ligesom han havde svaret Marthe, at Noget lighed: Forskynneren formodentlig var en Ræv, eller Uls, som han imorgen vilde opsøge og skyde. — „Hør! sagde den lille Peter: Har han en smuk Pels, da udbeder jeg mig den, jeg kan bruge den i Vinter.“ Ikke ganske tilfreds med, at den begjerlige Fader kun tænkte paa sin Fordeel, uden at overveie Farerne ved en Ulsjagt, bad Leonore den unge Mand at opgive sit Forsæt. Ulsen, meente hun, forlod nok Skoven af sig selv igjen. „Passiar! afbrød Faderen hende: Rudolph maa skyde den, det er en Tjenestefag — og ellers havde jeg jo forgjæves glædet mig til Bælgen.“

Paa Hjemvejen hørte Rudolph virkelig Hylet, men det forekom ham ikke at være en Uls eller noget andet Roddyrs Stemme. Han vidste ikke at forklare sig de græsselige Toner, der lode sig høre, omtrent tusinde Skridt bagefter hans Bolig. Nattetid var han uden Raaben, vovede han at gaae efter dem. De førte ham

til Skovens høieste Fyrretræ, Kongefyrren kaldet, der syntes at være det hylende Udyrs Opholdssted. Da der ingen nærmere Undersøgelse lod sig anstille i den mørke Nat, gik han hjem, og ladede sit bedste Gevær til den følgende Dag, endskjøndt han ahnede, at det Væsen, der hvinede saa frygtelig, neppe vilde yde den tilkomende Hr. Svigerfader hans Winterpelts.

Med Dagens Frembrud var han atter ved Kongefyrren, besaae den fra neden af og opad, gik flere Gange omkring den, men opdagede Intet. I det han vil forlade den, hører han et dybt Suk, og hans Navn at nævnes. Rast vendte han sig om, og spørger, hvem der kalder paa ham. En ulykkelig, til dette Træes Stamme forvilst Mand! — „Dertil veed jeg ikke Raad!“ sagde Rudolph. — „O, Du kan let hjælpe mig! vedblev Manden: Seer Du ikke paa Nordsiden af Stammen en lille Tap, betegnet med tre Kors? Naar Du trækker den ud, er mit Fængsel aabnet, og jeg evig Din Skyldner.“

Rudolph fandt Tappen, men Sagen forekom ham betænkelig. „Jeg har altid hørt, sagde han: at man kun forviser onde Mander; altsaa er Du vel ikke heller nogen Engel, og det er da ret godt, at Du er kommen i denne snevre Forvaring.“

„O, hvor streng Du dømmer! sukkede Manden: Bliver da Ufskyldigheden aldrig forfulgt af de grusomme Menneſker? Eller var det ikke at gjøre en saare urigtig Slutning, om man vilde fordømme hver Den, som den mægtige Voldsmand nedtræder i Støvet? Jeg, som ikke fornærmede noget Barn, saldt allerede i min Ungdom — jeg veed ikke selv hvorfor — i Unnaade hos en ondskaabsfuld Trolldmand, og som List og Bedragerie ikke sjelden seirer over den umistænkelige Ufskyldighed, lykkes des det ham at lokke mig i denne Fælde. Løv derfor

ikke, ædle Jæger, at frelse en ulykkelig Undertrykt, der ikke fortjener sin Skjebne."

Rudolph lod sig bevæge, drog Tappen ud, og traadte nu nogle Skridt tilbage, for at see, hvad for et Bæsen der vilde komme frem. Da frob en usædvanlig stor beegsort Edderkop, med otte tindrende Dine, frem af Huulheden, ned ad Træets Stamme, dreiede sig et Par Gange om i Mossen ved samme, og — forsvandt derpaa pludselig. Men i samme Dieblis hævede Jorden sig i Beiret paa samme Sted, og en høi Mand, med indfaldne Kinder, en krum Næse og smaae skelende Dine, steg frem, grinede venlig ad Jægeren, løftede en Smule paa den med Guld og Sjædre smykkede Hat, og sagde i en fornem Tone: „Jeg takker!“ — Han bar en ildrød Kappe, som han strax søgte at bringe i Orden, men jo mere han slog den sammen, desto synligere blev det, at han havde Bukkesødder.

Rudolph forfærdedes ikke, thi han havde Mod til at binde an med hvem det skulde være; men det ærgrede ham, at Føgneren havde gjort sig saa fremmed for al Brøde. Fortrædelig spurgte han derfor: „Er det den sorte Edderkop, der var indsluttet hist i Træet?“ — „Ja! svarte den Bukkesøddede med fræk Latter: Det var en moersom Forvandling!“ — „Harde jeg vidst det, vedblev Rudolph: jeg skulde ikke have været saa taabelig, at hjælpe Eder ud.“ — „Allid gjør dog i Eders elendige Verden Kjolen Manden! raabte Hiin: Du vilde behandlet mig høfligere end Du gjør, om ikke min fordomte Skrædder havde skaaet Kappen for kort og ladet et Par Allen Toi spadserere ind i sin Hule, men derfor skal han nu have den Gornsielse at spadserere ind i min. Forresten forlanger jeg ikke den Møie, Du for min Skyld har havt, saa ubetydelig den end var, omsonst. Hvormed kan jeg tjene Dig? Behager Du en Sæt Dug? Skal jeg indrette Dit Bevær saaledes, at det

aldrig gjør noget Feilskud? Eller ønsker Du at vide, hvorledes man holder Skovtyve fast, saa de blive staaende forstenede med Øxen i Haanden ved det Træ, de vil omhuuge, indtil Du kommer og prygler dem tillive igjen? Alt saadant er brugeligt for Dig. Sig kun, hvad Du forlanger!"

"Slet Intet! Jeg er tilfreds med det jeg har."

"Du er det første Menneske, jeg har hørt tale saaledes. Den Lykkeligste vil være endnu lykkeligere. Konger begynde Krig, for at erobre flere Lande, den Rige aagrer, for at hans Gulddynger daglig kunne voxe, og Den der har ti Ordener, gad gjerne seet endnu ligesaar mange at smykke hans stjernebestroede Klædning. Kun Du, der dog slet ikke synes at være et Lykkens Skioder barn, kun Du er tilfreds! Har Du maaskee hemmelige Skatte? Eller gjør Kjærlighed Dig saa lykkelig? Ha! Du rødmer, jeg har truffet det!"

Medens den Frygtelige talte saaledes, skintede Rudolph en hvid Skikkelse imellem Træerne. Det var Leonore, hvis Bekymring for den elskede Ulvejæger ikke tilod hende at blive hjemme, uden at undersøge om ingen Ulykke var tilstødt ham. Han gik hende rast imøde, for at hun ikke, naar hun kom nærmere, skulde see Rødkappen og hans gruelige Fædder. De sidste undgik hendes Opmærksomhed, men ham selv var hun bleven vaer, og spurgte hvem det var. Rudolph gav ham ud for en rig Sommerhandler, med hvem han havde havt Forretninger. "Og hvorledes løb Ulvejagten af?" spurgte hun videre. — "Meget slet! svarte Rudolph: Isgrim maa have erfaret, at Din Fader havde Lyst til hans Pelts, derfor har han itide gjort sig usynlig."

Med denne Rødtal og fulgte han Pigen til Byen. Rødkappen sneg sig et langt Stykke bag efter dem, og

trak sig først tilbage, da han havde seet dem træde ind i det faderlige Huus.

Otte Dage derefter kom en fremmed ung Herre i en grøn Floiels Ridedragt udenfor Hr. Peters Huus, Engstelig holdende sig i Sadelknappen, overgav han nu en stærk med Guld besat Ridedragt den vælige Skim mel, og sprang paa staaende Fod ind i Urteboden. Hr. Peter, der just var isærd med at tage en Veste ned fra en af de øverste Hylde, forskrækkedes over det glim rende Syn, der som en Lynstraale trængte ind hos ham, gled ned af Stigen, spildte Kryderierne, rev sin Slaabrok i Stykker, og kom til Lykke til at sidde paa Disken, hvor han dog knuste et hundrede der liggende Riddetpis ber. Snart kom han imidlertid paa Fødderne igjen, rev Nathuen af Hovedet, og spurgte med et dybt Buf, hvad der var til Tjeneste. Herren med den Floiels Kjole, hvis lange Knokkelfingre vare besatte med Ringe af alle Farver, satte en stor Gulddaase paa Disken, og bad at fylde den med det bedste Snuustobak, man havde. „Men førend vi gaae videre, gode Ven! vedblev han: Gjør mig en Beregning over den Skade, jeg ved min pludselige Ankomst forarsagede.“

„Jeg beder underdanigst! raabte den glade Kræm mer: Ingen Beregning, Herskaber betale efter Behag.“

„Gamle Næv! sagde den Grønne: J veed nok, J ikke kommer til kort derved!“ Ved denne plumpe Spøg trak han en Pung frem, og kastede et Dusin Dukater paa Disken, saa ligegyldig som om det var Reg nepenge. Kort indtil Laarer greb Hr. Peter den gavs milde Haand og kyssede den trofast.

J dette Nieblik kom Leonore; hun forskrækkedes over Synet af de mange ødelagte Viber, og oversaae derover gandske den fornemme Kunde. „Ak, hvilken Sol

gaaer der op for mig! raabte Denne: Er det Eders Datter, gamle Herre?"

„Til høieste Tjeneste, Eders Durchlauchtighed!"

„Det smukke Barn er altsaa til min Tjeneste? God Morgen min Blut!" Med disse Ord lod han sin Haand glide hen over Leonores Ansigt, for at knibe hende i Kinderne. Men høit rødmende over Faderens tvetydige Høflighed og de Kjærtegn, hvortil den gav Anledning, lalte hun i Hast ud af Bodden. Forbittret saae den Gamle efter hende, og had vemodig den forsmaaede Tilbeder, naadigst at tilgive hendes dumme Undseelse. Den heimodige Herre smilte tilgivende, betalte tre Dukater for Fyldningen af sin Daase, og tog Afsked. Med Livsfare sprang Peter over Dissen, for at følge ham ud og holde Strigboilen for ham, og ventede kun paa et Vink, for at staae Bux for den fornemme Gjest. Denne hjalp sig imidlertid uden den levende Gudskaammelse, svingede sig med temmelig Besværlighed op paa den høie Hest, og red til Gjestgivergaarden. Forskende saae Peter til alle Naboernes Vinduer og Dørre, for at see om man havde bemærket hans prægtige Kunde, og da han overalt blev de store Dine vaer, man gjorde, vandrede han med stolte Skridt tilbage til sin Bounik.

Her fandt han Leonore, der var ifærd med at bortrydde Ruinerne af Kridtpiberne. „O, Du Gaas!" raabte han, idet han ilte henimod hende: Hvor dumt Du dog bærer Dig ad! Maatte Du ikke anseet det for en Ære, at en stor Herre, der for ingen Ting giver mig over en halv Snees Dukater, vil sjaase med Dig. Ja, havde det været en anden Grønkjole, den løber Du efter, og for den Fløiels tager Du Flugten. Hvem veed, hvad der kunde have skeet. Har man ikke Exempler paa, at Fyrster have ægtet Borgerdøttre? Gud! Hvad for en Mand kunde jeg ikke blive paa mine gamle Dage! Og hvad bliver jeg nu? Af Guds Naade Svigersfader til en Jæ:

ger!" Medens han skjændte saaledes, samlede den gode Pige de sonderbrudte Piber sammen, og listede sig bort med vaade Vine.

For paa en behagelig Maade at forjage sin Uergrelse, besaae Hr. Peter de skønne Dufater, fandt dem alle fuldvægtige, og kyskede den ene efter den anden. Han var just isfærd med at prøve den sidste, da hans høie Belgjører pludselig traadte ind igjen, og, da Dufaterne og Bægten ikke saa hastigen kunde skjules, tilraabte ham: „Hvad gjør J der? En Hest, der er os foræret, maae vi ikke figge i Munden." Men snart beklagede han i en fortrolig Tone, at der i Gjestgivergaarden ikke var en Mundfuld Mad at faae, der var passende for en Mand som ham. „Betænk! sagde han: Man vilde affpise mig, som neppe den bedste franske Kok kan tilfredsstille, med en Gild!"

„Ha, Ha, Ha! Med en Skrædderkarpe!" raabte Hr. Peter.

Den Grønne rødmede, og midt i Boden, hvor de to Talende vare de eneste Personer, gjenlød en vild Latter. „Hvem loe der? sagde Kræmmeren bestyrtet: Det maa vel dog have været paa Gaden." Vel rystede han ved den yttrede Formodning betænkelig paa Hovedet; men slog dog snart Sagen af Hovedet, da hans hele Tanke nu kun gik ud paa at afflokke den Fremmede endnu flere Dufater. I denne Hensigt tilbød han ham, inden 2 Timer at opvarte ham med et passende Maaltid. Den Fremmede, der virkelig havde overdrevet Gjestgiverens Mangel, for at spise med Leonore, tog naturligt vilis mod Tilbudet.

Da han, med det Løfte at komme igjen til rette Tid, var gaaet tilbage til Gjestgivergaarden, løb Peter til sin Kone, for at melde hende den høie Gjest, og bede hende gjøre sit Bedste. Hun forfrækkedes over denne Nyhed, da hun havde Rudolph meget kjær og allerede

af Leonore havde erfaret, hvor svimmel Tanken om at blive en Fyrstes Svigerfader havde gjort hendes Mand. Dog, for Huusfreds Skyld, satte hun Alt i Bevægelse til at kunne fremsætte det Bedste Kjøkken og Kjelder formaaede. Imidlertid feiede Hr. Peter selv Bærelserne, vaskede Solstøiet, fløb Knivene, dækkede Bordet og antændte Vokslysene. Leonore vilde forstaae ham for disse umandlige Forretninger, men han jog hende vlieblikkelig ind i hendes Kammer, med den Befaling, at isøre sig sine bedste Klæder.

Loungen til Naboskab med den Fremmede maatte hun, da Faderens truende Blik bevogtede hende, taalmodig finde sig i de flaaeste Smigrerier og Kjærtegn. Hendes Naboe forsikrede, at han ved ingen af Europas Hoffer, dem han alle havde besøgt, havde fundet en Skjønhed som hende. „Der siger Deres Kongelige Høi-hed dog nok ogsaa formeligt!“ smaaloe Hr. Peter. — „Nei, ingenlunde! forsikrede Gjesten: Men I titulerer mig alt for høit. Jeg er ikke Fyrste, kun Greve, — Greve af Zahnenfeld, og jeg priser mig lykkelig, at jeg ingen Kronprinds er; thi som en saadan kunde jeg ikke gifte mig efter min Tilboielighed. Men min naadige Fader, den regjerende Greve til Zahnenfeld, lader mig deri fri Haand. Han er overalt en herlig Mand; I skal lære at kjende ham. Hans Grevskab ligger vel over hundrede Mile herfra, men han er nu paa en Reise, der vil føre ham igjennem denne Bye, og jeg er just i Begreb med at ride ham imøde. I Dag otte Dage indtræffe vi her, og spise da til Middag hos Eder, om den gode Huusmoder vil have den Uleilighed, at sørge for Kjøkkenet.

„Med største Fornøielse!“ raabte Peter i største Hast, og hun maatte altsaa erklære sig villig dertil, dog yttrede hun sin Frygt for at den grevelige Excellence ikke vilde blive tilfreds med hendes ringe Beværtning. „Gjør

Eder ingen Betænkning i denne Anledning! bad den høflige Gjest: J viser allerede idag, hvor mesterlig J forstaaer Kogekunsten. Det smagte mig aldrig nogensinde i mit Liv saa godt, som idag ved Eders Bord, uagtet min Fader har et Taffel, som neppe nogen Fyrste kan vise Magen til. Alligevel kan J være rolig for, at han nok vil lade sig smage, hvad J frembære; til Afveksling holder han ogsaa af forsvaerlig Huusmandskost, og den vil smage ham dobbelt behagelig, om J, naturligviis paa hans Regning, indbyde Stadens fornemteste Mænd, for at de med egne Dine kunne see, hvor høit min Hr. Fader agter Eder. Det er vel endogsaa muligt, at Hs. Excellence efter Bordet vil gjøre Eder et Forslag, som de gabende Tilhørere, naar Forundringens Formindskelse atter tillader dem at afbenytte de fladderlystne Tunger, hurtigere end nogen Esbeild vil udbrede, og derved spare Eder den Uleilighed at bekoste Indrykkelsen i de offentlige Tidender."

Bedrøvet over den forestaaende Kamp, hvis Gjenstand den modbydelige Raboes skelende Dine forraadte hende, slog Leonore sine til Jorden; men Faderen var neppe istand til at styre sin Glæde. Da Greven ved Afskeden betalte 50 Dukater for Maaltidet, var der intet Udkomme mere med ham. Endnu i Gaar solgte han med den inderligste Glæde for en Skilling Specerier, og bad endogsaa, med et Greb til Huen, om fremtidig Søgning, nu drev han alle dem, der vovede at forlange saa smaae Quantiteter, i største Hast ud af Bodene, og erklærte, at han for siige Smaating ikke vilde forstyrres i sin Noe.

Da Rudolph om Aftenen kom for at aflægge et Besøg, hilste han den for saa venlige Modtagne med de Ord: „J har Die paa min Datter; men høiere Dine end Eders ere vendte til hende, og hun er ikke født for Eders Skovhytte. Betrød derfor ikke mere min Dør."

tærskel som Elsker, isvrigt er jeg Eder stedse bevaagen." Rudolph forbausedes; men i det den Overmodige vendte ham Ryggen, trykkede Leonore venlig hans Haand, og hvidskede ham i Dret: „Din til Døden!" Da gik han rolig hjem.

Den lille Byes indbudne Embedsmænd og fornemste Borgere vare allerede længe samlede i deres Stadsflæder, da endelig en Vogn med sex Heste fjørte frem for Griffings Dør. Peter, som allerede i lang Tid havde staaet paa Luur, foer frem, og rev Karethdøren op, for at komme de Herrer Grever til Hjelp. „Det gaaer ikke saa hastig med Hans høigrevelige Excellence!" forsikkrede En af Tjenerne, idet han fremsatte en pynstelig Skammel. Nu kom da endelig Grevens underlig beklædte Fodder lidt efter lidt tilsyne. De vare bedækkede med røde Halvstøvler, med en alenlang foroverkrummet Solvspids, paa hvilken en Hane af Guld, i Stilking af den galende Morgensanger, udbredte sine kostbare Vinger. Med megen Besværlighed humpede Hs. Excellence, ledsaget af to Tjenere, fra Vognen ind i Huset.

Da de ydmyge Gjester vare komne tilbage til deres naturlige Stilling efter det dybe Buk, hvormed de i dybeste Underdanighed hilste den høie Fremmede, var Denne saa naadig at tilfredsstille deres med Hensyn til hans Fodtøi vakte Nysgjerrighed. „Det undrer Dem, mine Herrer, sagde han: at jeg lever paa saa stor en Fod? Det er den høieste Mode i Frankrig, eller rettere sagt et Opkaag af en for flere Aarhundreder siden almindelig og nu for længst forglemt Stik. Da jeg for to Maaneder siden var ved det franske Hof, havde Kongen just opvakt den fra sin Grav. Han lod sig see med SnabelsFoe, der vare sine fulde to Alen lange. Jeg spøgede med ham desangaaende. „Er det ikke nok, sagde jeg: at

Rongerne have lange Hænder? Vil De ogsaa herste med Fødderne?" — „Nei, kjære Greve! svarte Hs. Majestæt, idet han klappede mig paa Skulderen: Jo større Fod vi have, desto mindre Plads har de Lande vi bringe derunder." Imidlertid efterabede de let bevægelige Pariserere snart Monarken, endstjøndt Ingen af dem gjorde Regning paa at gjøre nogen Erobring af Lande; men vel i det høieste paa et venligt Blik af Majestæten eller en og anden smuk Pige eller Kone. De vandrede snart Alle, idet mindste Hoffolkene af Betydning, med Kjæmpeffoe, for det meste besatte med en Bjelde foran. Kongen drillede mig saalænge, indtil jeg ogsaa anskaffede mig dette Narrerie. Istedetfor de saa almindelige Bjelder eller Klokke lod jeg imidlertid mit Vaabenbillede, en Hane, sætte derpaa, og De maa ikke troe, at han er saa stum, som han synes, mine Herrer!" Ved disse Ord bøiede den høie Person sig ned til Hanen, berørte den med Pegefingern, og i samme Dieblif galte den og udbredte de gyldne Vinger. „Det er et fransk Kunstværk! vedblev Greven i sin Fortælling til de forbausede Tilskuere: Gjør mig engang det efter!"

I dette Dieblif traadte Byens Præst, der var bleven noget opholdt, i fuld Ornat ind i Stuen. Greven viste ham et temmelig frastødende Ansigt til Gjengjæld for hans dybe Bukt, og greb diebliffelig til sin Hovedvandsflaske, som om han befandt sig ilde. Upasseligheden gik imidlertid snart over; men da Præsten ved Suppens Ankomst begyndte paa Bødbønnen, fordreiede Hs. Excellence Ansigtet endnu værre end før, reiste sig op fra sin Plads, og stak Hovedet ud af det i Hast oprevne Vindue, indtil Bønnen var tilende. Da formaaede endelig Bertens ydmyge Begjæring den høie Gjest til at nærme sig Tasselet, men uden at agte paa den af ham gjorte Bestemmelse, at Hans Velærværdighed, som den fornemste Person i Selskabet, skulde sidde ved Greven, greb

Denne Leonore med den ene, og sin Søn med den anden Haand, og satte dem hver paa sin Side af sig.

Den unge Greve, der for otte Dage siden havde saa flydende en Tunge, var i Faderens Nærværelse meget taus; men desto snaksommere var denne, kun udlod han sig med saa sælsomme Meninger, at samtlige Gjesster havde havt stor Lyst til at modsige samme, om ikke hans høie Rang havde lagt et Kapzun paa deres Mund.

Da Taleren iblandt Andet faldt paa, at man befrygtede en nær förestaaende Krig, raabte Hs. Excellence: „Krigen, mine Venner, er en glædelig Menneſkejagt, en sand Fyrſteglæde! Indſeér I da ikke dens Nødvendighed? Menneſkene fremvoxe jo ſom Ukrud, og vilde ſnart ikke mere have Rum paa Jorden, om ikke den velgjørende Krigsguds Jernhaand fra Tid til Tid ſkaffede dem Plads under Jorden.“

Ligesaa beſynderlige vare hans Ytringer, da man klagede over den nærværende dyre Tid, og onſkede Ondt over Korn/Magrerne. „ſkjelder mig dog ikke de brave Folk ud! faldt han Taleren i Ordet: Det er Menneſkehedens uundværlige Nidſogder, der drive den til Virkſomhed med Hungerens Svøbe. Iſærdeleshed ere vi Store dem Tak ſkyldige: de ſørge for at vi ikke ſelv maa pudſe vore Støvler; thi hvem vilde vel trække for Andre, naar han daglig kunde ſpiſe ſig mæt for et Par Skilling? Derfor burde man anlægge almindelig Sorg, naar en af diſſe förtjente Mænd ved Kornpriſernes pludſelige Fald, maa gribe til Strikken.“

Da den ſidſte Ret blev frembaaren, lænede Hs. Excellence ſig i al Magelighed tilbage i den velſtoppede Stool, idet han behagede at yttre: „Jeg er idag overordentlig vel tilmode! Hvorfor har vi dog ingen Taſſetſmusik, min kjære Bert?“

„Deres Excellence vil naadigst tilgive! gjensvarte Hr. Peter: Dermed ere vi kun maadelig forsynede. Vi har kun tre Violinspillere, som jeg ikke var istand til at faae herhen i Dag, da de lægge deres musikalske Talenter for Dagen ved et stort Bondebryllup, der skal høitideligholdes i otte samfulde Dage. Vil D. Excell. imidlertid tage til Taffe med Citharspil og Sang, da anseer min herværende Gudfader, Cantor Gabriel, det upaatvibelig for den største Ære, der endnu er mødt ham, underdanigst at lade sig høre.“

Hr. Gabriel, der bogstavelig havde ihukommet den bekjendte Sætning: Cantores amant humores, blev end nu meget rødere end han var, og vinkede ad Gudsfønnen, at han skulde lade ham drikke i Ro. Men Greven afbrød hans Vinken med de Ord: „Saa vi har endog en Navnebroder af den berømte Engel Gabriel med os tilbords? Na! Englene ere jo fortræffelige Sangere, jeg havde nok Lyst til at høre Hr. Cantoren spille og synge.“

Cantoren reiste sig med stor Besværlighed af sit Sæde, og forsikrede, at han var en alt for stor Styrmer til at vove at lade sig høre af Hs grevelige Excellence; men Peter sprang hastig op og hvidskede ham i Øret: „Staae dog ikke Eder selv i Lysen! Den Sag indbringer Eder maaskee en Haandfuld Dukater, og paa Drikkevarer skal det ikke mangle. I kan i Morgen lade to Flasker Hochheimer afhente hos mig uden Betaling.“ Slige Bevæggrunde var Cantoren ikke istand til at modstaae. Han vaklede saa hastig det var ham muligt hjem, hentede sin Cithar, og gav efter sin Tilbagekomst til Selskabet en lystig Farce, „den sonderbrudte Satan“ kaldet, til alle Tilstedeværendes og Excellencens Tilfredshed. Den Sidste lagde ved Slutningen en Pung med Guld paa sin Tallerken, og bød Tjeneren bringe Sangeren den. Med den fyrigste Taknemmelighed kyskede

den berusede Cantor den høie Givers Hænder og Klædet, og modtog omsider endnu det Tilbud, naar det ikke behagede ham længere i hans nuværende Stilling, at ombytte den med en Plads i Grevens Kapel.

Da Denne kort efter gav Tegn til at staae op fra Bordet, førte han Leonore hen til et Vindue, og vinkede ad sin Søn med de Ord: „Lad os nu ogsaa høre, hvor ziirlig Du, min Søn, veed at indklæde Dit Ansdragende!“ Men den unge Greve slog rødmenende Dinen til Jorden, og fremstammede omsider: „Jomfrue Leonore! Deres uforlignelige Straalers, hvad vilde jeg sige, Deres uforlignelige Skjønheds klare Straaler har — formørket — — har saaledes — —“ Videre kom han ikke, da den gamle Greve leende udbrød: „Du er jo idag gandske forbløffet? Jeg maa nok selv tale for Dig.“ Han gjorde nu Leonore, i Sønners Navn, en formelig Kjærligheds-Erklæring; forsikrede, at han, for sin Person, ikke vilde modsætte sig denne vist nok ikke ubetydelige Mesalliance, og opfordrede til Slutning Vægens Forældre til, ligeledes at meddele deres Samtykke.

„O, vi arme, til en saadan Lykke uærdige Mennesker! udbrød Peter med Glædestaarer: Hvor kunne vi et Dieblisk betænke os paa at modtage den Lyksalighed? Der saa nedladende tilbydes vor Datter?“

Men Moderen tillod sig at ytre en anden Mening: „Ege Børn lege bedst, naadige Herre! Vor Datter elsker den unge Skovrider i den nærliggende Skov, og bytter ham neppe bort for en Prinds. Og hvad har vel i Almindelighed en stakkels borgerlig Pige at vente af en fornem Gemal? Ringagt og Forstødelse, naar Roserne paa Rinderne ere afblomsirede, og de afblomsire ligesaa hurtig som de i Haverne. Deres Excellence ville derfor gunstigst tilgive, at jeg i min Datters Navn frabejder os den tiltænkte Vre.“

„Du taler som en Gaas! afbrød hende den forbittrede Egtemand, idet han stampede med Foden i Gulvet: Du taler, saa jeg maa skamme mig over Dig for Hs. Høigrevelige Excellence. Men jeg haaber, vedblev han, idet han vendte sig til Leonore: at Du er klogere end Din Sagfører. Du vil dog vel ikke give den unge Rigsgreve, der engang skal regjere over Folk og Land, Kurven?“

„Jo, Fader! svarte den vakre Pige, med dæmpet og dog fast Røst: Jeg lovede Rudolph evig Kjærlighed og Troskab.“

„Kjærlighed og Troskab! raabte Hr. Peter hidsig: Ved dem kan man sulte ihjel.“

Den regjerende Herre tilnækkede ham Bifald.

„Jeg befaler Dig, vedblev han: som Din Herre og Fader, at give Jægeren Afsked og Hr. Greven — Dit Jaord.“

„Nei! For vil jeg døe i dette Dieblif!“ sukkede Leonore med et Blik til Himmelen.

„Naa, saa kalder jeg da alle Byens Store, der med Forbauselse høre Din Frækhed, til Vidner paa Din uforskammede Ulydighed! skreg Peter, og slog Hænderne sammen over Hovedet: Men, jeg vil bruge min faderlige Myndighed, jeg vil tugte, jeg vil indspærre, jeg vil sulte Dig. — —“

„Stille, min kjære Bert!“ afbrød ham Hr. Greven, idet han forelagde Leonore det Spørgsmaal: om hun da, naar Rudolph frivillig løste hende fra det givne Løfte, vilde ægte den unge Greve?

Hun taug nogle Diebliffe, da hun ikke syntes at Spørgsmaalet fortjente noget Svar. Men da hun var vis paa, at den trofaste Rudolph under ingen Betingelse vilde opgive hende, fremstammede hendes Læber es sagte Ja, idet hendes Hjerter udtalte et lydeligt Nei.

„Saa spænde for!“ raabte Greven vieblikkelig til Tjeneren; og snart raslede den prægtige Kareth, der havde holdt forspændt et kort Stykke derfra, frem for Døren. Han undskyldte sig hos Selskabet, og lovede en hastig Tilbagekomst, idet han lod den unge Greve til Pant, og befalte at kjøre til Skovrideren.

Nysgjerrig kiggede gamle Marthe ud af det lille Bindue, da det pragtfulde Kjøretøi nærmede sig den stille Skovriderbolig. Rudolph var gaaet ud i Skoven, for at nyde den behagelige Ustkjøling, der havde afløst den varme Dag, og i Stilhed at gruble over den Uroe, som Efterretningen om Peter Griffings høie Fremmede vakte hos ham. En grevelig Tjener spurgte om ham. Marthe, der fuldt og fast troede, at Kongen selv sad i den prægtige Kareth, kastede i største Hast hendes Søndagskjole paa sig, og ilte at opsoge Rudolph. Innyttende af Begjærlighed efter at komme videre, travede de sex modige Heste efter hende. Til Lykke for hendes gamle Been havde hun ikke nødig, ret længe at fortsætte dette besværlige Løberembede; thi Rudolph, der just var ved Kongesyrren, ikke langt fra Weien, havde allerede lagt Mærke til det i hans Skov usædvanlige Syn: en Kareth med sex Heste for.

„Er De Skovrider Rudolph?“ tilraabte Greven ham, og lod sig løfte af Vognen, da han bekræftede dette Spørgsmaal. Han gik ind i Skoven med den unge Mand, som han fortrolig tog under Armen, for at hans Folk ikke skulde høre den forehavende Underhandling. Det var en besværlig Gang, da hans lange Skoe blev hængende i det høie Græs; endelig var han dog saa langt borte fra sine Folk som han ansaae nødvendigt, og begyndte: „Jeg er Greven af Zahnenfeld. Min eneste Søn saae for otte Dage siden Kjøbmand

Griffings smukke Datter, forelskede sig i hende, og paastaaer nu, at han vil ægte Pigen. Et rasende Indfald; men jeg gav efter. Vi frembragte vort Andragende idag, men fik af Hfr. Leonore den Bæstet: at hun allerede havde givet Dem sit Ord; men — vilde De, for ikke at hindre hendes Lykke, frivillig træde tilbage, da vilde hun ægte min Hr. Søn."

"Det har Leonore sagt?" kaldt Rudolph ham heftig i Taler.

"Maaskee med to eller tre andre Ord, men af samme Mening. Nu kommer det kun an paa, om De vil gjøre Pigen til Grevinde, og Dem selv — til Overjægermester. Denne Post med Adelsværdighed kan jeg med Sikkerhed love Dem, da jeg ved dette, som ved ethvert Hof, kan udrette hvad jeg vil. Ministrene og Hofnarrene, Skriftestædrene og de smukke Hofdammer — fortælle alle dem, hvoraf Tyrkerne sædvanlig lade sig beherske, dandse efter min Pibe. Derfor kan De gjøre sikker Regning paa den belovede Befordring."

Rudolph saae vist paa hans Fodder, og sagde: "Det forekommer mig som De allerede for fjorten Dage siden paa dette samme Sted har gjort mig forskellige andre Tilbud, dem jeg Alle forfæstede."

"Det maa være en Feiltagelse af min Person!" svarte Greven forlegen. — "Aldeles ikke! forsikrede Rudolph ham: Uagtet Deres forandrede Skikkelse er De upaatvivlelig den farlige Mand der var indsluttet i denne Tyr, som jeg var saa fælgelig at befrie af sit snevre Fængsel."

"Du har gode Dine, Knekt! raabte Denne leende: Altsaa, gjør hvad jeg forlanger! Du veed, jeg har Magt til at skade Dig!"

"Ja, var der ikke En over os, der er mægtigere end Du!" gjensvarte Rudolph: Du kan ligesaa lidt

frumme et Haar paa mit Hoved, som Du kunde det paa Dr. Luther, da han gav Dig sit Blækhorn i Vanden."

"Hvorfor rører Du op i den gamle Historie? brum: mede Vanden: Vi har intet mere at tale med hinanden. Bliv Du kun længe nok hvad Du er! Leonore skal dog ægte min Søn; derom forvisser mig Tanken om den gjerrige Kræmmer, hvem jeg blot behøver at tilbyde et Par Haandfulde Guld, for at faae ham til at pine hende indtil hun samtykker."

Med denne Trudsel gif han fra ham, men saa lang: som som den Gjerrige, der ikke kan faae Kjøbmanden til at aflaae de Par Skilling han ønsker at spare, og hvert Dieblæk venter at Denne skal kalde ham tilbage, og overlade ham sine Vare for Sporpræis.

Imidlertid overlagde Rudolph Sagen. Overbevist om at den gjerrige Fader ikke vilde tage i Betænkning at pløge den tro Pige, indtil hun samtykkede, grublede han paa et Middel til hendes Frelse. Snart faldt der ham et heldigt Indfald i Tanker. "J har store Ind: bildninger! tilraabte han Mørkhedens hintende Tyrste: Hvor kan Den, som for kort siden var tvungen til som en udsel Edderkop at boe i dette Træ, gjøre det J praler af? Jeg vedder, J er ikke istand til, af Eder selv at paatage Eder en saadan Skikkelse, og krybe ind i Eders forrige snævre Bolig."

"Det er mig en let Sag!" raabte Denne med Haanlatter.

"Jeg troer det ikke, førend jeg seer dette Kunst: stykke med mine egne Øine! svarte Rudolph: Og jeg er virkelig saa nysgjerrig derefter, at jeg kunde faae Lyst til at seie Eder i det Forlangte, om J paa Dieblækket viser mig den Kunst."

Bludsellig forsvandt Grevens Stikkelse, og en hæslig sort Edderkop løb i samme Dieblis op ad Kongeskyren, og krøb ind i det gamle Fængsel. Med Lynets Hurtighed satte Rudolph Tappen med de tre Kors paa, som han, uden at tænke derpaa, bar hos sig, i Alabning. Da den foregivne Greve trodsig afbrød al videre Underhandling, bevægede den sig nemlig i hans Lomme for ligesom at tilhyde sin Tjeneste, og vakte derved den Tanke, som han nu lykkelig udførte.

„Holla, luk op! raabte den Indsluttede: Hvad skal det betyde?“ Jægerens Svar var et Par Slag med Kolben af sin Flint, for at indbanke Tappen endnu fastere.

Og i det han derpaa vendte sig hen ad Veien til, forvandlede den grevelige Kæret sig for hans Dine til en Bist Halm, som sex bevingede, med Bomulds-garn forspændte Græshopper førte op i Luften med sig.

„O, jeg dumme Djævel! raabte Fangen: Der løb jeg mig anden Gang bedrage af et Menneske! Men, det er for silbdigt! Jeg har tabt, og skal ikke mere gjøre Dig Din Pige stridig. Drag derfor kun Tappen ud igjen; jeg skal da fortælle Dig, hvorledes Omstændighederne ere med min foregivne Søn, den unge Greve Sahnenfeld, for at Du uden Omstændigheder kan jage ham paa Døren.“

„Fortæl kun først! sagde Rudolph: Med Tappens Udtagelse er det tidsnok.“

„Den foregivne Greve, begyndte den Indspærrede: er hverken meer eller mindre end — en Skrædder, og det netop den selv samme, der for at bestjæle mig, stjar mig min Kappe for fort. Jeg vilde da ogsaa have ham tillivs. Men Mester Knap, det er hans Navn, foreskillede mig i al Ydmyghed at det Tyverie, han havde begaaet, var saa ubetydeligt, og desuden saa sædvanligt, at hans ringe Person umulig kunde have fortjent Hævede derfor. Imidlertid vilde han forskrive sig til mig,

naar jeg tilfredsstillede hans Begjærlighed efter Gruens
 timmer, og skaffede ham den smukkeste Vige jeg kunde
 opspore. Jeg veed ikke selv, hvorfor jeg var saa for-
 gabet i den usle Stræddersjel, da der dog daglig tilbyde
 sig tusinde federe Vækkerbidskener. Kort, jeg indlød mig i
 Handelen, fornedrede mig til hans Kobler, og lovede
 ham Leonore, som jeg havde seet et Par Dage før, da
 hun gik med Dig herfra Skoven. Rigelig forsynet med
 Penge kom Mester Knap til Din tilkommende Sviger-
 fader, hos hvem han gav sig ud for en regjerende Greve,
 og jeg — som om jeg ellers ikke havde nok at gjøre —
 spillede idag hans Faders Rolle. Men da jeg nu for
 hans Skyld er kommen ind i Fyrren igjen, vil jeg al-
 deles intet mere have med ham at gjøre. Gaae derfor
 Du hen, og jag ham ud af Huset! Nu har jeg gjort
 mit, gjør Du nu ogsaa Dit, og lad mig komme ud!”

„Nei, utaknemmelige Mand! sagde Jægeren: Du
 gjengjeldte mig Din første Befrielse for slet dertil.”

„Hvorledes? Du vil ikke holde Ord?”

„Jeg lovede Intet!” svarte Rudolph, og tilte bort.

Manden brølte de græsfeligste Forbandelser efter ham,
 og rystede Kongefyrren saa stærk, at Jorden hævede, og
 en nedstyrtende Lapregn bedækkede Stammens Omkreds.

„Holdt, Mester Knap!” raabte Rudolph, der hastig
 indtraadte til Griffings Fremmede, til den vindige
 Strædder, der, efter at Satan var kjørt til Skoven, var
 bleven ret lystig, og just nu brødes med Leonore om et
 Kys. Rasende sprang Peter den ubudne Gæst imøde
 med de Ord: „Hvad vil Du her?” Men see! I samme
 Dieblisk som Rudolph nævnte hans rette Navn, faldt
 de grevelige Pryddelser af den dødblege Mester, og for
 de forbausede Tilskuere stod den skjelvende, nylig saa over-

givne Helt i en gammel graae Kjole, af hvis Lommer et Par lange Maal hængte ud.

„Tag fat paa Saxen og Naalen igjen, Mester! tilraabte Rudolph ham: Den regjerende Herre har faaet sin Afsked. Han kan ikke mere spække Ederes Pung, for at I kan forblinde ærlige Folks Næse.“

Dybt bukkede sig den feige Bedrager og hoppede i største Hast ud af Døren, uden at mæle et Ord. Rudolph fortalte nu Tildragelsen i Skoven. Hvo skildrer Tilhørernes Forbauselse! Dog undrede Fortællingen den Geistlige mindst. „Jeg ahnede, forsikrede han: Ulsen i Gaareklæderne, da jeg, Guds Ordets Tjener, var ham en Torn i Øiet.“

„Men! raabte Hr. Peter: Hvem betaler mig Omkostningerne ved Gæstebudet idag? Jeg vil dog ikke haabe —“ Pludselig afbrydende styrtede han ud af Stuen, men kom efter nogle Minuter tilbage med et af Forbitrelse og Jammer aldeles fordreiet Ansigt, idet han skreg: „Ak, jeg ulykkelige, bedragne Mand! Alle mine Djævels dukater, som jeg fik af den fordømte Greve, har forvandet sig til Kul.“

Forstrækket stak Kantoren Haanden i Lommen, og trak istedetfor den ved Bordet modtagne Silkepung en Pose af grovt Sækkelærred frem. Med skjælvende Hænder aabnede han den, og fandt, formodentlig som en Hentydning til hans Drickelyst, et Par Dussin Proppe deri. Hele Selskabet brast i en lydelig Latter. Selv Peter glemte et Øieblik sin Værgelse; men hans onde Lune vendte snart igjen tilbage, og samtlige Gæster anbefalede sig.

Det bittere Lægemiddel havde isvrigt den gode Virkning, at han gandske slog sig den Tanke af Hovedet, at gifte sin Datter med en stor Herre. Han tog den vakre Skovrider til Naade igjen, og gjorde om en seie Tid selv deres Bryllup.

Den usalige Fange, der var saare utilsfreds med sin snevre Bolig, hylte hver en kommende Nat frygteligere og stærkere, indtil man, da Alarmen blev utaalig for de Omkringboende, fik ham henmanet til et andet Sted. Hans Uklogskab, da han gik tilbage til sit gamle Fængsel, blev snart almindelig bekjendt, og gav Anledning til at man kalder den Eenfoldige, der lader sig narre af Andre, en dum Djævel.

A. S. L. Langbein.

Manetto Adamantini.

En italiensk Novelle.

En Løverdagaften i Aaret 1409 var et Selskab forsamlet til Aftenspiisning hos en florentinsk Adelsmand, ved Navn Tomaso Pecori. Da man nu havde spist og samlet sig om Kaminen, spurgte En af Selskabet: „Hvorledes kan det være, at Manetto Adamantini ikke er kommen i Aften?“ Denne Manetto var Billedskærer og Træarbejder, og havde sit Værksted ligeover for Johannekirken. Han blev anset for at være en fortræffelig Mester i udlagt Arbeid og forfærdigede tillige kunstige Rammer til Altertavler. Iøvrigt var han en omgængelig Mand og meget godmodig. Da han var stærk og stor af Væxt, kaldte man ham ogsaa Grasso; Tykkerten. Man havde ventet ham i Selskabet, men han var udebleven, ikke fordi han havde saameget at bestille, som snarere af Bægelsindethed, hvilket ikke var sjældent hos ham.

Da man nu en Tidlang havde talt herom og ikke funnet udfunden nogen antagelig Grund til Mandens Udeblivelse, blev Resultatet af Selskabets Overveielse; at Grasso blot af Lunefuldhed ikke havde villet komme. Den Første, som havde bragt Samtalen i Gang, sagde: „Vi maa spille ham et Puds, for at han kan tabe Lysten til at lade os i Stikken en anden Gang.“ — „Hvori skal det bestaae?“ spurgte en Anden. — „Lad mig kun raade! sagde Silippo di Sir Brunellesco, den berømte Bygmester: Vi ville spille Grasso et Puds, som skal more os kosteligt. Det, som jeg har i Sinde, er intet mindre, end at bilde ham ind, at han bliver forvandlet til en Anden.“ De Øvrige tvivlede om Muligheden af Udførelsen; men Silippo, som var et spidsfindigt Hoved, gjorde Sagen saa anskuelig for dem, at de ikke længere kunde tvivle derom. Det blev derefter bestemt, hvad Enhver af dem skulde gjøre eller tale, for at faae Grasso til at troe, at han ikke mere var sig selv, men en vis Matteo, som ligeledes hørte til Selskabet.

Begyndelsen gjorde man dermed, at Brunellesco, som næriere kjendte Grasso, gik hen til Denne og ind i hans Bærksted. Han stod just og talte med Grasso, da pludselig en Dreng kom løbende gandske aandedløs, spørgende om Sir Brunellesco ikke var her? Silippo traadte hen til ham og spurgte hvad han vilde. Drengen svarte: „Skynd Eder at komme hjem, thi for to Timer siden har Eders Moder faaet en Rørelse, og der er endnu kun lidet Liv i hende.“ — „Gud hjælpe os!“ gjentog Brunellesco og lod, som om han var meget bestyrtet. Han vilde strax til at gaae, da Grasso meget venstabelig sagde til ham: „Jeg vil ledsage Dig, Du kunde maaskee have en Anden nødig. I flige Tilfælde kan man ofte trænge til en Ven.“ — Silippo takkede og sagde: „Lad mig kun nu gaae alene, naar Nød er paafærde, da skal jeg lade kalde paa Dig.“

Derpaa gik Silippo sin Vej, og lod som om han begav sig hjem. Men saasnart han var kommen omkring Hjørnet, vendte han om og gik til Grassos Huus, som laae ligeoverfor Domkirken, aabnede Døren med en Kniv, og traadte ind.

Grasso levede med sin Moder i det samme Huus. Hun var just dengang paa Landet og skulde snart komme hjem igjen. Brunellesco, som var vel bekendt med Husets Leilighed, skjød Slaaen for Døren, saa at Jngen kunde komme ind, og oppebiede nu Grassos Ankomst. Den Sidste havde imidlertid lukket sit Værksted, og var derpaa gaaet et Par Gange frem og tilbage paa den store Plads bagved Domkirken. Han tænkte paa Silippos Uheld og besluttede, da Natten brød frem, at gaae hjem, eftersom den Anden rimeligviis ikke trængte til hans Hjelp, da han ikke havde sendt Bud efter ham. Han gik op ad Gaden og hen til Døren for at lukke den op, da mærkede han først at den var laaset til indenfra. Han bankede paa og raabte: „Luk op!“ i den Tanke, at hans Moder var kommen hjem fra Landet og havde laaset Døren til indenfor. Silippo raabte ned fra Trappen, idet han efterlignede Grassos Stemme: „Hvo banker?“ Grasso svarte: „Luk op!“ Silippo lod nu, som om han antog ham for den tidligere nævnte Matteo, og raabte: „O Matteo! Lad mig være, jeg har ingen Tid. Nylig var Silippo di Sir Brunellesco hos mig paa Værkstedet og fortalte mig, at hans Moder ligger for Døden, og denne Efterretning fordærver mig hele Aftenen.“ Derpaa lod han som om han talte til En inde i Stuen og sagde: „Moder Johanne! (Saaledes hed Grassos Moder) See til at jeg faaer noget at spise. Det er ærgerligt, at I bliver saa længe borte, og først kommer hjem saa sild om Aftenen.“ Disse og flere Ord talte han i en vranten Tone, og efterlignede derhos bestandig Grassos Stemme, hvilket han

gjorde saameget mere skuffende, som han besad megen Færdighed i at efterabe Andres Tale.

Da nu Grasso hørte ham skjænde inde i Huset, og tillige troede at gjenkjende sin egen Røst, tænkte han: „Hvad vil dette sige? Han deroppe skaber sig jo, ligesom om det var mig selv; han siger at Silippo var hos mig i Bærkstedet, da man bragte ham det Budskab, at hans Moder var syg, og desuden skjænder han paa de Andre, som om han hørte hjemme her.“ Under disse Betragtninger gik han ned ad Gaden, hvor han mødte Donatello, en Billedhugger, som han ligeledes kjendte. Denne Sidste sagde, idet han gik forbi, til ham: „God Aften, Matteo! Søger Du Grasso? Han gik just nylig ind i Huset.“

Grasso blev gandske underlig tilmode ved disse Ord, og gik frem og tilbage paa Pladsen foran Domkirken, for at samle sine Tanker. Pludselig kom en Notar til, ligemed fire Politibetjente og en anden Mand, som havde Penge tilgode hos Matteo. Denne Sidste saae Grasso ind i Øinene og vendte sig derpaa til Notaren med de Ord: „Lad ham blive holdt fast; thi han er min Skyldner, og jeg har længe forgiæves eftersporet ham.“ Politibetjentene toge øieblikkelig fat paa Grasso, og gjorde Mine til at føre ham bort.

Den Sidste vendte sig til Den, som tog ham gribe, med følgende Ord: „Hvad har jeg at bestille med Dig? Siig til dem at de slippe mig, thi jeg er ikke Den Du søger, og vogt Dig for at gjøre mig en saadan Tort, thi det kunde let bekomme Dig ilde!“

Den Anden traadte nærmere og sagde, idet han opmærksomt betragtede ham: „Hvad? Skulde jeg ikke kjende min Skyldner Matteo? Dit Navn staaer i min Bog, og Din Forfkrivning har jeg allerede for et Aar siden i mine Hænder. Sandelig! Det er ikke smukt af Dig, at Du saaledes vil give Dig ud for at være en Anden

end Den Du er; men med saadant Foregivende lader jeg mig ingenlunde nøie. Afsted med ham, vi vilde see til at faae Sandheden at vide." Derpaa førte Politibetjenterne Grasso i Gjeldsfængslet; da det just var Episetid, mødte de Jøgen undervejs, som kjendte ham. Saa snart de vare komne til Fængslet lod Notaren hans Navn skrive ind i Bogen. De andre Sanger, som imidlertid havde hørt mumle om at en vis Matteo skulde gjøre dem Selskab, og som ikke kjendte videre til Grasso, begyndte nu at raabe: „Ei, god Aften, Matteo! Hvad fører Dig herhid?" Da Grasso hørte, at Sangerne ogsaa kaldte ham Matteo, begyndte det at løbe rundt i hans Hoved, og han var nærvæd at troe, at han virkelig var Matteo. Han svarte derfor: „Jeg skal betale nogle Penge; men imorgen tidlig vil jeg see at komme bort igjen." De Andre sagde: „Vel! Kom nu og spis til Aften med os, Du kan da i Morgen afgjøre Dine Sager."

Efter at Grasso havde spist med dem, lod En af Sangerne ham faae en Madras tilligemed nogle Puder, og sagde: „See nu til at hjælpe Dig dermed saa godt Du kan i Nat. I Morgen tidlig kan Du lade bringe Dine Sengeklæder hid, dersom Du ikke slipper løs." Grasso takkede og lagde sig til at sove.

Det varede imidlertid en Stund inden Morpheus vilde lukke hans Dine, thi hans Hoved blev gjennemkrydset af mangfoldige Tanker, og hans nærværende Stillsind var ham intet mindre end behagelig. Han sagde til sig selv: „Dersom jeg ikke meer er Grasso men Matteo, hvilket jeg nu næsten maa troe, da bliver jeg udeelt som et galt Menneske, naar jeg sender Bud til min Moders Huus. Men paa den anden Side foreskommer det mig dog bestandig at jeg er Grasso." Omfider faldt han i Søvn, men urolige Drømme lod ham ikke nyde nogen ret qvægende Hvile. Det første Mori

genstjæle vakte ham, og han traadte hen til Vinduet i det Haab, at En af hans Bekjendte vilde gaae forbi.

I dette Dieblik traadte Giovanni Ruccellai, en ung Mand, som var indviet i Brunellescos Plan, ind i Gaarden. Han kjendte Grasso meget vel, og da han just havde en Ramme i Arbeide hos ham, havde han Dagen i Forveien været hos ham i hans Værksted og bedt ham om at fæste Arbeidet færdigt til idag. Idet han gik forbi, kastede han et Blik op mod Vinduet, hvor Grasso stod. Denne betragtede Ruccellai med et Smil, idet Haab at han skulde blive kjendt af ham. Ruccellai maalte ham med et fremmed Blik, ligesom om han aldrig havde seet ham før, og sagde: „Hvorfor leer I ad mig?“ Da nu Grasso troede, at han ikke kjendte ham, svarte han: „Jeg leer slet ikke ad Eder; men siig mig blot, om I ikke kjender en Mand, som hedder Grasso, og boer ved Johanneskirken?“ — „Jø vist kjender jeg ham! gjentog Ruccellai: Han er min gode Ven, og jeg gaaer just nu hen til ham for at modtage en Ramme, som han har i Arbeide for mig.“ Grasso svarte: „Siden I gaaer hen til ham, saa gjør mig den Tjeneste og siig til ham at En af hans Venner sidder her i Arresten, og ønsker at tale med ham.“ Ruccellai gjentog: „Den Tjeneste kan jeg sagtens gjøre Eder!“ og gik sin Vej.

Grasso sagde til sig selv: „Nu kan jeg da være vis paa, at jeg ikke mere er Grasso men Matteo. Alt, hvilken Skjæbne! Naar jeg siger det, da vil man troe at jeg er bleven gal, og Drengene ville løbe efter mig paa Gaden. Men siger jeg det ikke, da ville tusinder Misforstaaelser foranlediges ligesom igaar Aftes, da jeg blev sat fast; saa jeg er ilde heran, hvorledes jeg end bærer mig ad. Men naar Grasso kommer, da vil jeg siige ham Alt, og vi kunne da see, hvad der er at gjøre ved Sagen.“ Efterat have ventet en Stund

ved Vinduet, gif han hen til de andre Fanger, da han ikke mærkede til at Nogen kom.

Blandt de Arresterede befandt sig just dengang en meget oprømt Jurist, hvis Navn vi imidlertid ikke vide. Denne besluttede at sætte Mod i Grasso, som han ikke kjendte, i den Tanke at han virkelig var arresteret for Gjeld. Han sagde derfor til ham: „Nu, Matteo! Du lader til at være saa nedslaaet, som om Du skulde miste Livet. Lad dog Dine Venner og Betslægtede komme, for at gaae i Borgen for Dig eller betale Din Gjeld, som jo ikke er synderlig stor!“

Grasso trak Juristen hen i en Krog af Fængslet og sagde: „Kjære Herre! Dersom J troer at min Gjeld gjør mig saa bedrøvet, da tager J meget feil. Jeg har gandske andre Ting i Hovedet, og da J lader til at tage Deel i min Skjæbne, vil jeg fortælle Eder hele Sammenhængen.“ Han begyndte nu at udvikle Sagen fra først til sidst, og bad ham dernæst om ikke at forraade hans Hemmelighed til Nogen, og at give ham et godt Raad. Da Juristen hørte denne Fortælling, tænkte han ved sig selv: „Manden er enten forrykt, eller man har spillet ham et Puds!“ Han sagde derfor: „Dette Tilfælde er slet ikke uhyrt eller usædvanligt.“ — „Men, gjentog Grasso: naar jeg er bleven Matteo, hvad er der da bleven af Matteo?“ Juristen svarte: „Han er upaatvivlelig bleven Grasso.“ Derpaa sagde Grasso: „Jeg gad blot tale med ham, for at blive flog paa Sammenhængen.“

Under disse og lignende Samtaler var Tiden gaaet hen og det lakkede allerede mod Vesperen, da Lo af Matteos Brødre traadte ind i Fængslet og spurgte Notaren, om deres Broder Matteo var arresteret, og hvor meget han skyldte? Notaren, som var indviet i Planen, lod som om han slog op i Bogen og søgte hvor meget

han skyldte bort. „Godt! gjentog de Andre: Vi ønske, at tale med ham et Diebsk, thi vi ere hans Brødre og ville betale hans Gjeld.“

Derpaa traadte de hen til Gitteret og sagde til En af de Fangne, som just stod ved Vinduet: „D, stig til Matteo, at hans Brødre ere her og ville betale for ham.“ Da nu Grasso traadte hen til Gitteret, sagde den ældste af Brødrene: „Matteo! Du veed, hvorofte vi have formanet Dig til at opføre Dig anderledes. Du gjør bestandig Gjeld, og betaler aldrig, hvad Du skylder bort. Du øder alle Dine Penge i Epil og paa andre usømmelige Maader. Nu er Du atter bleven arresteret, og vi have vel Midler i Hænde til at befrie Dig, men Dine Daarskaber koste os for meget. Vi ville desaaars sag advare Dig, og bede Dig om, ikke at falde tilbage til Din forrige Levemaade. I Aften henimod Avemaria, naar Følkebrimmelen taber sig paa Gaderne, ville vi komme, for at afhente Dig; thi vi ønske ikke at Enhver skal blive Vidne til den Skjændsel, som Du bringer over vor Familie.“

Grasso lovede dem, at forandre sin Levemaade, og i Fremtiden at vogte sig for Ting, som bragte ham i Slet Rygte. Han bad blot om, at de for Guds Skyld vilde komme og befrie ham. De Andre lovede dette og gik deres Vej. Grasso gik nu hen til Juristen og sagde: „Det bliver bedre og bedre. Just nylig kom To af Matteos Brødre, skjændte dygtig paa mig og underrettede mig om at de ved Avemaria vilde afhente mig, efter at have betalt min Gjeld. Men sæt nu, jeg slips per løs, hvorhen skal jeg da vende mig? Hjem tør jeg ikke gaae, thi hvad skal jeg gjøre, naar Grasso er der, for ikke at blive anseet for en Nar.“ Juristen svarte: „Gaae ikke hjem, men følg heller med de Andre, som troe at de ere Dine Brødre og see til, hvor de vilke føre Dig hen, og hvad de vilke gjøre med Dig.“

Mørket var imidlertid brudt frem, og de to Andre kom for at hente Grassø. Notaren underrettede den Sidste om, at hans Brødre nu havde betalt for ham, og at han kunde gaae. Grassø lod sig det ikke sige to Gange, og fulgte Hine til deres Baaning. Da de vare ankomne her, førte de ham ind i et Værelse i nederste Etage og sagde til ham: „Bliv her, til vi faae Aftensmaden istand.“

Den Ene af dem gik nu hen til en Præst, som boede i Nabolavet, og var et godt, ærligt Skind. Til ham sagde han: „Kjære Herre! Tilgiv mig min Dristighed, men Omstændighederne nøde mig til saaledes uden videre at bede Eder om at komme hjem i mit Huus. I maa vide, at vi ere tre Brødre, og at En af os hedder Matteo. Denne Matteo blev igaar arresteret for Gjæld, og har taget sig den Fængsling saa nær, at han synes at være bleven gandske forrykt. Han bilder sig nemlig ind, at han ikke mere er sig selv, men en vis Grassø, som boer ligeover for Domkirken, og denne Grille kunne vi paa ingen Maade faae ham affnakket. Vi have derfor løskøbt ham af Fængslet og spærret ham ind i et Værelse, for at han ikke skal gaae ud og gjøre sig til Nar. Thi I veed vel, at Den, som eengang har faaet saadanne Nykker, bestandig ansees som et galt Menneske, om han endog er nok saa fornuftig. Vi bede Eder derfor om, at komme hjem til os og tale med ham, for at faae disse Griller ud af hans Hjerne. I vilde derved gjøre os en stor Tjeneste.“

Præsten var en tjenstfærdig Mand, og erklærede sig villig til at følge med dem, i det Haab, at denne Omvendelse vilde lykkes for ham. De gik derpaa i Forening hjem, og Præsten gik ene ind til Grassø i Værelset. Efter at have hilset paa Denne, gik han strax over til sit Værelse, satte sig ved hans Side og sagde: „Jeg er

kommen her paa Grund af en Sag, som gjør mig meget bedrøvet. Din Arrestering skal, efter hvad jeg har hørt, gaae Dig saa nær til Hjerter, at Du er nærved at miste Forstanden. Blandt andre Daarskaber, som Du har gjort Dig skyldig i, skal ogsaa den være, at Du mener ikke mere at være Matteo men en vis Grasso, som boer ligeover for Domkirken og arbejder i Træ. Er dette sandt, da maa jeg høilig dadle Dig, fordi Du paa Grund af et saa ubetydeligt Uheld kan gandske gaae fra Sands og Samling. Jeg beder Dig derfor at tænke Dig om og at opgive den taabelige Indbildning, som forvirrer Din Hjerne, for at Du kan tage fat paa Dine Forretninger, ligesom andre flikkelige Folk. Thi dette vil glæde Dine Brødre og ikke mindre mig selv, ligesom det ogsaa vil være tjenligt for Dig, med Hensyn paa Din Stilling; dersom man hører at Du er gaaet fra Sands og Samling, da vil man aldrig holde op med at ansee Dig for et galt Menneske. Jeg beder Dig desaaarsag indstændig om, at lade de forrykte Indbildninger fare, som have betaget Din Sjæl og berøvet Dig Fornuftens Brug."

Da Grasso hørte Denne hans venlige Tiltale, svarte han: at han var fuldkommen beredt til at gjøre Alt hvad han forlangte af ham, da han klarliggen saae, at det var vel grundet og fornuftigt. Han lovede derfor at opgive sin Indbildning, men bad blot om den eneste Gunst, at tale med Grasso, for at han kunde blive fuldkommen overbevist." Dertil svarte Præsten: „Dette vilde være aldeles utjenligt; jeg seer vel at Dine Griller endnu ikke have forladt Dig. Hvorfor vil Du tale med Grasso? Tænk dog paa at jo mere Tingen rygtes, des mistligere bliver det for Dig."

I denne Tone blev han ved at tale saalænge til Grasso, at han omsider fik Denne bragt fra sit Forsæt, derpaa gik han sin Vej, og underrettede de Andre om hvorvidt hans Hverv var lykkedes for ham.

Medens dette foregik, var Gilippo Brunelleschi hemmelig traadt ind i Huset, og havde bragt de to Brødre en Flaske med en Sovedrik, hvilken han bad dem om at helde i Grassos Viin ved Aftensmaden. Dette skete. Da nu Driften begyndte at virke, og Grasso neppe kunde holde Vinene aabne, sagde de Andre til ham: „Matteo! Du er jo nærved at falde om af Mødigthed!“ Grasso svarte: „Sandelig, jeg har aldrig endnu i mine Levedage fornummet en større Lyst til at sove end nu. Jeg vil derfor helst strax gaae tilfængs.“ Neppe havde han klædt sig af, før Sønnen overvældede ham med en saadan Hefstighed, at han begyndte at snorke ligesom et Sviin. Gilippo tilligemed de Andre tog nu fat paa ham, og lagde ham med alle sine Klæder paa en Bærebør. De bære ham nu hjem til hans eget Huus, uden at Nogen mærkede det, thi Grassos Moder var endnu ikke kommen hjem fra Landet, lagde ham i hans Seng og bragte hans Klæder i Orden, saaledes som han selv pleiede at lægge dem, naar han forsoiede sig til Hvile. Derpaa tog de Røglen til hans Værksted, aabnede dette og kastede alle hans Redskaber omkring paa Gulvet. Endelig lukkede de Døren paany i Laas, hang Røglen i Grassos Sovestue, og gik bort efter at have tillaaet Døren.

Grasso sov hele Natten uafbrudt; først om Morgen blev han vakt ved Bedeklokkens Slag. Han kastede sine Blik rundt om i Værelset, og mærkede at han laae i sin egen Seng. Da han nu tydelig erindrede sig det Forbigangne, blev han meget forundret og sagde: „Gud være mig naadig!“ Derpaa sprang han ud af Sengen, klædte sig paa, og gik med Røglen ned til sit Værksted. Her blev han yderlig forbauset, ved at see hvorledes der var vendt op og ned paa alle hans Sager. Han gav sig imidlertid strax ifærd med at bringe dem i Orden, og under dette Arbejde traadte Matteos

Brødre ind til ham. Grassø spurgte dem om hvad de vilde, og den Ene af dem svarte, idet han lod som om han ikke kjendte ham: „Aarsagen til vort Komme er følgende: Vi have en Broder, som hedder Matteo, og Denne har i de sidste Dage været noget forstyrret i Hovedet, fordi man arresterede ham. Blandt andet har han ogsaa bildt sig ind, at han ikke mere var Matteo, men Mesteren her paa Værkstedet, som efter Siggende hedder Grassø. Vi formanede ham indstændig og lod Præsten i vort Nabolag komme, for at faae disse gode Tanker ud af hans Hoved. Han lovede ogsaa at ville forlade sin Galsskab, spiste med god Appetit til Aften og gik tilsengs. Men i Morges har han sneget sig ud af Huset, og vi vide ikke, hvor han er gaaet hen, derfor kom vi hid, for at spørge Eder om I ikke har seet noget til ham.“ Grassø blev ør i Hovedet ved denne Tiltale og svarte ærgerlig: „Jeg veed ikke noget af Eders Broder at sige. Han har ikke vilst sig her, og dersom han siger at han er mig, da er han en Skjelm. Og, sandelig, dersom jeg nogensinde faaer ham at see, da skal jeg vel faae at vide, om han er mig eller jeg er ham. Hvad er dette for et Kogleri, i Djævelens Skind og Been!“ Derpaa slog han harmfuld Døren i for de Andres Næse, og gik ned ad Gaden, bandende og truende.

De Andre gik deres Vej, men Grassø traadte ind i Domkirken, og medens han nu rasende gik op og ned i Gangene, kom en ung Mand hen til ham, som havde været i Lære med ham. Denne havde oftere villet formaae Grassø til at reise med sig til Ungarn, for at hverve nogle flere Mestere af deres Haandværk, da han havde saameget Arbeide, at han ikke kunde overkomme det ene. Grassø fattede sieblikkelig den Beslutning, at reise med, da han nu saa ham, og sagde: „Du har oftere gjort mig det Forslag, at reise med Dig til Un-

garn, men jeg har nægtet at ville indlade mig derpaa; nu har jeg imidlertid forandret mine Tanker, paa Grund af nogle Ubehageligheder, som ere tilstødte mig. Har Du derfor lyst, da lad os allerede i Morgen pakke sammen og reise bort, der kunde ellers maaskee komme noget i Veien." Den unge Mand glædede sig meget over hans Beslutning, og erklærede sig villig til at reise bort om nogle Dage. Grassø pakkede imidlertid sit bedste Værktøi sammen, bragte sine Sager i Orden, og skrev til sin Moder, at hun kunde sælge hvad der var blevet tilbage, eftersom han var reist til Ungarn.

Efter nogle Dages Forløb reiste Begge, naaede lykfælig Ungarn, hvor de havde god Fortjeneste og bleve til rige Folk. Grassø kom siden igjen tilbage til Florenz, og da Brunellesco spurgte ham om Aarsagen til hans pludselige Afreise, fortalte han alt det i Sammenshæng hvad vi i denne Novelle have berettet.

M a r i a S z e t s i.

Man har ofte af uretsfærdig Ringeagt kaldet Fruentimmerne det svage Køn, men i den fulde Bevidsthed om sin egen Kraft, siger den brittiske Elisabeth i Schillers *Maria Stuart*: „Qvinden er ikke svag, der gives stærke Sjæle af hendes Køn!“ Og hvor rigtig er ikke Historien paa Exempler, som bekræfte dette Udsagn. Hvormange forbausende Træk af qvindelig Heroisme, som fuldt kommen kunne staae ved Siden af Oldtidens meest berømmelige Handlinger, har endog den nyere Tid frembudt. Hvo mindes ikke en Corday, Roland, Desille, o. A., og hvo beundrer ikke de polske Qvinders Heltemod og Aandskraft i Frihedskampen? Men En af de meest høihjertede Qvinder, som Menneskehedens Historie kjender, var dog upaatvivlelig *Maria Szeysi* i Ungarn, hvis Minde vi i den følgende historiske sande Fortælling ville stræbe at opfriske.

Trediveaarskrigen rasede i Tydskland, efter Slaget ved Lützen, med skræffelig Voldsomhed. Svenskerne hævdede deres Konges Død ved uhorste Grusomheder, som endnu i den seneste Tid ere blevene til et Ordsprog, og som kun ere overgaaede af Tyrkernes Barbari i Grækernes Frihedskamp. Folkene vare kun ved svage Baand knyttede til deres Beherskere, og forvildede ved urigtige Meninger. Kongerne bleve af Skjebnens lunefulde Haand i Kampen kastede hid og did, snart seirende, snart overbundne, og overalt herskede Forvirring og Toilesløshed.

Keiser Ferdinand II døde i Maret 1637, og efterlod Regeringen til sin Søn, Ferdinand d. III. Denne skulde imidlertid neppe have kunnet holde sig, saafremt ikke kort tilforn Religionsstriden i Ungarn var bleven bilagt og Freden sluttet med Tyrkerne. Alligevel var Jlden ikke slukket herved, men kun for en Deel dæm-

pet, thi fjøndt Protestanterne havde faaet nogle Frihes-
der tilstaaede, troede de dog at være berettigede til langt
større Fordringer, saameget mere som deres væbnede
Troesbrødre i Tydskland vare blevne opmuntrede ved der-
res Fremskridt. Jo videre disse greb om sig, desto ty-
deligere yttrede Misfornoielsen sig, og snart kunde man
med Visshed forudsee et nyt Udbrud af Krigen.

Georg Rakozy den Ældre, hvem Stænderne eller
senere hans undersundige Machinationer efter Bethlens
Død havde sat paa Siebenbürgens Herskersæde, saae med
hemmelig Glæde paa det truende Uveir. Han havde
meget rigtig beregnet, at man ikke vilde kunne undvære
ham, saafremt det kom til et aabenbart Brud mellem
Protestanterne og Keiseren, og at han da vilde være istand
til, om end ikke at fornye sin Forgjængers Plan at blive
Konge i Ungarn, saa dog til at erobre et betydeligt Dis-
trict. Men skjulende sin Politik under Hemmelighedens
mørkeste Slør, tog han aldeles ingen Deel i den Gjø-
ring, som allerede hist og her yttrede sig, men søgte kun
paa alle optænkelige Maader at nære den. Endnu fore-
kom det ham ikke at være det beleilige Tidspunkt til at
bryde løs, thi en stor Plan, ikke blot en flygtigvarende
Opstand, skulde sættes i Værk, og hertil vare udstrakte
Forbindelser nødvendige.

Den tyrkiske Sultan Amuraths Død, i Aaret 1639,
med hvem Underhandlingerne allerede vare komne tem-
melig vidt, forarsagede en øieblikkelig Standsning, saa-
meget mere, som hans Broder og Efterfølger Ibrahim
havde nok at bestille med at holde sig paa Thronen, og
derfor hverken havde Tid eller Kraft til andre Foretag-
gender. Men snart sluttede Rakozy Forbund med de
mægtig fremtrængende Svenske, skaffede de nødvendige
Krigsfornødenheder tilveie, indgik Forbindelser med de
mægtigste Stæder og Slotte; og saaledes var Alt for-
beredt til det vigtige Foretagende.

Nu fremtraadte Rakozy i Aaret 1644 som Mægler mellem de undertrykte Protestanter i Ungarn og Keiseren, som kun tvungen af Omstændighederne og efter mange Bønner havde paataget sig dette Hverv. Han sendte Keiser Ferdinand d. III Forslag, som ingenlunde syntes Denne antagelige. Neppe var Afslaget kommet til Siebenbürgen, før Tyrsten lod et Krigsmanifest udgaae, hvori han opkastede sig til Beskytter af Troen, og opfordrede alle Ligesindede til virksom Understøttelse for at tilkæmpe sig de Rettigheder, til hvis Forsvar han nu drog Sværdet. Ved at rykke ind i Ungarn med en Hær paa 22,000 Mand, gav han denne Erklæring tilstrækkeligt Eftertryk, medens Ferdinand, som havde fuldt op at bestille i Tydskland, kun var istand til at byde Gjenden Spidsen med en svag Magt, under den tappre Palatin Niklas Esterhazy. Denne kunde ikke forhindre, at mange befæstede Byer i Ungarn bleve erobrede af Gjenderne. Endogsaa Murany, den vigtigste Fæstning i hele Overungarn, som var Maria Szelesi's, Stephan Bethlens efterladte Enkes, Eiendom, aabnede Portene og modtog Rakozys Skarer. De siebenbürgiske Soldater udbredte sig nu trindt om i Landet, og forenede sig med et stort Antal Misfornøiede, saa de endog truede Pressburg, Rigets Hovedstad.

Men nu voxede tillige Keiserens Stridskræfter, og en ny Hær under General Buchheim mødte Rakozys Skarer, hvilke de tvang til at trække sig tilbage. Rakozy blev endogsaa nødt til at overlade Keiserens Armee en stor Strækning, som han havde oversvømmet, med Undtagelse af Fæstningerne, som bleve forsynede med stærke Besætninger.

Hertil hørte ogsaa det ovenfor nævnte Murany, hvilket den velerfarne Feltherre skjænkede sin fortrinlige Opmærksomhed, overbevist om dette Steds Vigtighed, hvisaarsag han besatte det med Kjærnen af sine Troj-

per. Men mere endnu end paa disse kunde han stole paa Eierindens sjældne Vandskraft, som ikke lod sig frastage Kommandantværdigheden. Denne høihjertede Kvinde var den ældste Datter af Szetsi, En af de berømteste Helte i sin Tid, men tillige den sidste Green af denne navnkundige Slægt. Naturen syntes at have taget feil ved at give denne kraftige mandige Sjæl et kvindeeligt Legeme. Mod, Vandsnærværelse, Tapperhed, og en glødende Kjærlighed til Frihed vare Hovedtrækkene i Marias Charakter, og en sjelden Legemskraft begunstigede ikke lidet hendes mandige Grundsatninger.

Allerede i hendes tidlige Barndomsaar begyndte Heltepigens faste og standhaftige Charakter at udvikle sig, og da hun blev ældre vare ingen Trudsel istand til at paatvinge hende en Gemal, som hun ikke elskede. Kun hendes Faders indstændige Bønner formaaede dette; imidlertid varede denne Forbindelse ikke længe, og ved Krigens Udbrud var Maria Enke. Ved hendes Forældres Død arbede hun den faste Borg Murany, tilligemed det meget betydelige underliggende District. Da hun var en ivrig Tilhængerinde af den evangeliske Tro, havde hun grebet Rakozys Partie, og med Glæde aabnet Portene for ham, Og saa ved hans Tilbagezog lod hun hans Tropper besætte Borgen, og modtog selv Kommandoen, idet hun ivrig rustede sig til Modstand. I mandlig Klædedragt, med Staalpandser, en Hjelm prydet med væiende Fjederbust, og Sværd ved Siden, traadte hun, liig Pallas Athene, skjon og frygtelig frem blandt de forsamlede Krigere, og opflammede deres Mod ved en begejstret Tale, thi langt borte forkyndte Støvsfyerne allerede Fjendens Nærværelse.

Palatinen Esterhazy havde nemlig med Kjærnen af Armeen forfulgt den siebenbürgiske Tyrke, og sendt en betydelig Magt under Frantz Wesselenyis, en øvet Krigers, Anførsel mod Fæstningen Murany. Klog og for-

sigtig anvendte han de første Dage af sin Nærværelse paa at undersøge Fæstningens Beliggenhed og Forsvarsmidler. Han ihukom den lange og haardnakkede Beleiring, som denne Fæstning for hundrede Aar siden havde udstaaet af den store Feltherre, Grev Niklas Salm, og besluttede at anvende Alt, for at sætte sig i Besiddelse af Borgen.

En Affending, som opfordrede Kommandanten til Overgivelse, kom ikke længe efter tilbage, ikke blot med Afslag, men tilligemed den overraskende Efterretning, at Kommandanten ikke var nogen Anden end Maria Szetzi, hvem ikke blot hendes egne, men ogsaa de rakorystede Tropper adlode som Øverstkommanderende. Wesfelenyi havde vel været vidende om, at Maria var paa det beleirede Slot, men han havde ikke troet, at hun vilde tage nogen virksom Deel i Krigen. Hans Ergjerrighed følte sig nu heftigere ansporet til at anvende Alt muligt, for ikke at blive overvunden af en Kvinde. Kanonerne begyndte at udspye deres Jldstrømme mod Fæstningens Mure, men uroffelig trodsede Slottets Taarne Fjendens frugtesløse Anstrengelser. Træt af denne unyttige Kanonade lod Feltherren blæse til Storm, men kun for at hente sig den Lærdom, at han forgjæves styrede sig og sine Tropper i den visse Fordærvelse.

Dage og Uger svandt hen, Wesfelenyi kom sit Maal ikke et Skridt nærmere; vel tilkæmpede han sig mange smaae Fordele, men nødtes snart til at opgive dem paany. Han søgte ved Bestikkelser at komme i Fæstningens Besiddelse, men Marias Aarvaagenhed tilintetgjorde hans Plan. Han var nærved at forsvikle; thi det forekom ham næsten meer end rimeligt, at han maatte forlade Fæstningen, uden at kunne overvinde den. Men da han fik Efterretning om, at den siebenbürgske Hær, efter flere seierlige Fægtninger rykkede nærmere, foer en Tanke, lig en Lynstraale, gennem hans Sjæl. Han

indsluttede sig flere Timer i sit Telt, og sendte derpaa en Herold til Maria, med Bøn om sikkert Leide for En af Underfeltherrerne, i hvilken Tid alle Sjendtlighederne skulde ophøre.

Begge Dele bleve bevilgede, og Wesselenyi, som selv havde paataget sig Affendingens Rolle, stod kort efter paa en af de yderste Forstaaendelser for den høihjerte Kvinde. Mange Bønner ødslede han forgæves for at bevæge hende til at overgive Fæstningen, men da han intet kunde udrette, og Marias Brede over hans Begjæring begyndte at fremblusse, brød han hurtig af, overgav hende en forseglet Skrivelse, bad om hastigt Svar, og bortsejrede sig skyndsomt. Men hvo maler Marias Forbauselse, da hun i Brevet læste, at Wesselenyi, fuld af Beundring over hendes Mod og af en uimodstaaelig Drift efter at see hende, havde staaet for hendes Blik, og at han tilbød hende sit Hjerte og sin Haand. Overrasket ved dette Forslag vaklede Maria længe i sin Beslutning. Den ridderlige, kræftfulde og ikke uberømte Veiler havde ikke været hende ligegyldig, og Forslaget selv var af en saa besynderlig Natur, at det alene fra dette Synspunct ikke syntes at burde aldeles ringeagtes. Omfider gav Maria det Svar: „Alt dersom Wesselenyi ønskede Bæst, da maatte han selv hente den; saafremt han ellers meente det ærlig og havde Mod til at vove sig ene ind i Fæstningen, vilde han i Midnatstimen paa Slottets nordlige Side finde et oplyst Vindue og en Strikkestige, som førte op til dette, ad hvilken han, dog uden Fedsager, kunde ile Afgjørelsen imøde.“

Ikke fuldkommen efter Ønske og temmelig uventet var Marias Svar, men efter kort Overlæg fattede Wesselenyi den Beslutning, at følge Invitationen. Kun en Eneste af sine Baabenbrødre meddeelte han sin Plan, og traf alle de Foranstaltninger, som Omstændighederne syntes at gjøre nødvendige.

Nattens Skygger omhyllede Jorden, og dyb Tausshed herskede trindt om, kun stundom afbrudt af Bagternes eensformige Raab. Feltherren forlod sit Telt ubemærket og ilte hen til den nordlige Side af Fæstningen. I svimmelende Høide (thi her vare Klipperne steilest) glimtede et enkelt Lys ham imøde, liig en Stjerne bag mørke Taagefyer. Strikkestigen var efter Løste hidset ned, truende den usorgsigtige Vandrer med Døden, saafremt han gjorde et Feiltrin. Helten kunde ikke tvinge en uvilkaarlig Gysen ved Synet af den uhyre Høide, men desuagtet tiltraadte han modig sin Vandring med faste Skridt, og naaede lykkelig Binduet, ind ad hvilket han svang sig med et dristigt Spring. Men neppe havde hans Fod berørt Gulvet i det sparsomt oplyste Bærelse, før han blev greben og bunden af nogle maskerede Personer, som berøvede ham Sværd og Dolk, og truede ham med Døden, saafremt han ikke forholdt sig rolig. Kort efter aabnede man Døren til et lille med Jernstænger forsynet Bærelse, hvor han blev bragt ind. Han overveiede her sin mislige Stilling, saae sig ved Lyst i Fjendens Vold, sin Hæder fordunklet, og Hæren udsat for en truende Fare. Ikke længe kunde han imidlertid fortsætte sine Betragtninger, thi en høj og mørk Kriger traadte ind til ham, og talte med hunk Stemme følgende Ord: „Stedet, hvor J befinder Eder, siger Eder tydelig nok, i hvis Vold J befinder Eder. Min Beherskerinde tilbyder Eder alligevel sin Haand og Friheden, saafremt J forlader Keiseren og bliver en tro Tilhænger af Siebenbürgen; men vægrer J Eder, da venter Døden Eder om en Times Forløb, og Eders Hær er udsat for den visse Fordærvelse.“

Mismodig gjentog Fangen: „Jeg føler mig dybt frænklet ved et saadant Forslag, og ingensinde agter jeg at kjøbe mit Liv med Troløshed.“

Manden forlod ham, og den Fangne blev eensom tilbage, overveiede sin farlige Stilling. Hans Beslutning var

imidlertid uroffelig, og da efter en Times Forløb Kri-
geren kom, for at forespørge sig hos ham, om han havde
betænkt sig, gav han modig til Gjensvar, at han aldrig
vilde indgaae de foreslagne Betingelser.

Bludselig blev Bærelset opfyldt af Bevæbnede med
Fakler i Hænderne, og Boddelen traadte frem med et
blank slebet Sværd i Haanden. Wesselenyi sank paa
Knæ, og befalte sin Sjæl Gud i Vold, idet han rolig
oppebiede det dræbende Slag.

Da gik Døren op, og Slottets Beherskerinde stod for
den Gangne: „Du har ridderlig bestaaet i Prøven, talte
hun: og fortjener at jeg bringer Dig det høieste Offer — min
Frihed. Kun en høihjertet Mand turde vove at række mig
sig Haand; derfor maatte Dit Mod prøves ved en større
Fare end i Kampen. Her er min Haand, og med den over-
antvorder jeg Dig Fæstningen, idet jeg fra nu af er Din,
og tillige gaaer over paa Keiserens Parti!“ Bedøvet af tus-
sinde modstridende Følelser sank den lykkelige paa Knæ for
Marias Fod. Dog med mandig Uandsnærværelse minde-
de hun ham om, at Fæstningen ikke blot blev forsvaret af
hendes egne Folk, men tillige af Rakotzi, og at de Sidste kun
vilde give efter for Magten. Hurtig gav Feltherren den
Befaling, at hundrede af hans modigste Krigere skulde ad
Strikfestigen begive sig op paa Borgen, medens den øvrige
Hær begyndte Stormen udenfra. Planen lykkedes, og
neppe brød Solen frem i Øst, før Wesselenyis Hær
var i Besiddelse af Borgen, og den siebenbürgiske Besæt-
ning var fangen. Kort derpaa knyttede Præstens Haand
det uopløselige Baaud, som forenede det ædle Heltepar,
og gjorde dem lykkelige i en lang Række af Aar.

Schutz.

Nordan Verden dömmar.

(Efter Castelli.)

Den onde Verden ingen er

Tilpas;

Vor bedste Stræben den beleer

Som Hæs.

Dg er vor Sjæl end reen som Snæs

Kan den dog deri Pletter see.

En fattig Mand paa Gaden laae

Dg leed,

Jeg gav en Daler og løb saa

Affsted.

Men fræeg ei Pøblen efter mig:

Den Nar med Veldaad bryster sig!?

Et Barn som for min Dør var lagt,

Jeg tog

Dg som det stod udi min Magt

Dybdrog.

Dog hvad er her det Godes Løn?

Nu siger man, det er hans Søn.

Fra Slut til Slut med Fuglens Flugt

Jeg soer,

Kom ogsaa efter meget Smukt

Paa Expoer;

Men for en vindig Nar blev holdt,

Som med mit Hjerte spillede Bolde!

Da blev jeg i en Maaned tro

Mob Gen,

Nod sjelden Mad, men aldrig No,

Gik Spleen,

Da fraalte mine Venner: see!

Han er forlibt til Ørene.

Nu jeg ei mere sværme gad,
 Men vreb
 Paa Elfsøvs Gud, slog mig til Mad,
 Blev seeb;
 Nu Ordet lod; den Sag er klar,
 Den Fiskelump intet Hjerter har!
 Før fleed jeg sex Par Dandssefto
 Hvert Aar,
 Om Natten nu min Søvn i No
 Jeg faaer.
 Da kaldte man mig Dandssehest,
 Nu spør' man: er han bleven Præst.
 Jeg skrev engang et Sørgespil
 Med Mod;
 Men det gik alt for tragisk til
 Med Blod,
 Saa skrev jeg en Comedie,
 Den var for lystig, syntes de.
 Kort, hvad jeg siger eller gjør
 Er galt!
 Jeg snart ei Munden aabne tør,
 Maar alt
 Kun slet man kommer fra,
 Hvor er den bedste Verden da?
 Gaaer i min Grav, fra Verdens Qual
 Jeg ned,
 Selv Riv og Tvist forstyrre skal
 Min Fred;
 Man vil om Arven yppe Strid
 Og bande naar man ei seer Hvid.

Th. Overstou.

D a n n e b r o g e.

Tvende Hare seer jeg stride — Navne hæft om Bytte strige,
 Blodets røde Strømme sprubbe, Kampens Drøn mod Himlen stige,
 Sværdet klirrer, tusind Pile mørkne Solen lig en Sky,
 Skjoldet kløves, Hingsten vrinsker i det vilde Waabengny.

Nævn mig Helten hist, som modig styrter ind hvor Pilens Slinger
 Hvisle spillende med Braaden — dristig sporer han sin Ganger;
 Solens Flamme luer i hans Rustning blank og kobberklar —
 Det er Danmarks seierlige, holde Konning Valdemar.

Kjækt han fører sine Helte frem mod vilde Hedningsfare,
 Selv i Epidsen ei den gjæve Konning andser Død og Fare;
 Sværdet funkler i hans Høire, som et Lyn i Kampens Brag,
 Hvor han færdes styrter Fjenden, knust af Heltearmens Slag.

See! da synker Danmarks Banner — Kongens Skare vakler, standser;
 Fjenderne har rovet Fanen, buldre frem med strakte Landser;
 Helten seer med bitter Smerte hist den holde danske Hær
 Synke ned, som Ax for Leen, under grumme Hedningsværb.

Ladt er Rigets Banner — Kongen løfter andagtsfuld sit Øie
 Stillebedende mod Seirens store Giver i det Høie:
 „Helliget Dit Navn os vorde, Fader, Du som gav og tog!
 For at brede ud Dit Rige ene jeg mit Sværd uddrog.“

„Ei for Land og Stad at vinde, kom jeg hid med mine Skarer,
 Kun for Sandheds Lys at tænde, har jeg trodset Stridens Farer;
 Vær mig naadig, Himlens Konning! Lad, Algodheds rige Vald
 Alter Med i Hæren strømme, skjænk de danske Waaben Held!“

See! da knitrer Lynets Straale — over Himlen Braget ruller,
 Drønende, lig Herrens Stemme, med sit høitidsfulde Bulder;
 Skyen brister, og et Banner synker ned for Kongens Fod,
 Vølgende henover Hæren med det hvide Kors i Blod.

Lig en Ørn paa brede Vinger svæver det fra hvalte Bue:
 Fromheds lyse Farve blinker mildt i Kraftens røde Lue;
 Høit da blusse Modets Flamme, Danmarks Løve storme frem
 Med det himmelfendte Banner, Seirens Cherub følger dem.

Thi, hvor Kraftens røde Roser sig blandt Fromheds Liller slynge,
 Hvor de smykke Kongens Krone med de friske Blomsters Alynge,
 Engle frydes i det Høie, Seirens Laurbær frodig groe,
 Og til Riget Held og Hæder strømmer ned fra Lysets Bo.

Gefler sounde — dog du trodsed' Tidens Storme, Glud og Laage
 Uforbunklet og uplettet, himmelfendte Dannebroe!
 I dit Morgentrødt Du vifter over Danmarks Bøgegreen,
 Og i Flammen Korset blinker, lig en Stjerne klar og reen.

Og saa skal du, Danmarks Banner! stedsø dig uplettet svinge,
 Kampens Ørn, du Seiervante, paa din blodigrode Vinge,
 Hædret stolt i Fred i Striden svævende fra Kyst til Kyst,
 Medens Kraft og Fromhed lever i de danske Sønners Bryst.

Fr. Sneedorff Birch.

B l u s æ r d i g h e d e n.

Med muntert Sind den hulde Kjærlighed
 Saa let som unge Naakid hist i Lunden,
 Ad Veien ileb med bevinget Fjed;
 Mens skjelmste Smil sødt flokked' sig om Munden,
 I sorte Die overjordist Glands,
 I hvert et Skridt man Skjelmeris kan læse,
 Om Haaret havde hun en Rosenkrands,
 Lidt opad bøied' var den lille Nase.
 Med faste Skridt det ædle Ben skab gaaer,
 Med Kjenderblik Enhver hun prøver noie.
 I frie Lokker hænger hendes Haar,
 Melankolie staaer i det brune Die.
 Imellem Begge gaaer — hver Skabnings Fryd,
 Hvis Glands udbreder sig til Millioner;
 Hun hæver Bettersken til Kjonnets Pryd,
 Og styrter Frækhed — selv paa gyldne Throner.
 I tatte Folker lange Eløer hang ned,
 O, gjætter Ingen Navnet paa den Høie?
 Det er den himmelske Blusærdighed,
 Med guldgult Haar og med Kjærminde-Die.

En lille Reise de dem foretog,
 Og knudret Vei for dem blev til en Lillie,
 Da varmt der' Hjerter for hverandre slog.
 Og Alle havde kun eet Maal, een Villie.
 I muntert Skjemt de Lunet spille lod,
 Men hvad de talte veed jeg ei til Prikke,
 Kun det jeg veed, at som de gik — de stod —
 — de loe — de gik igjen — meer veed jeg ikke.
 Men da True Skjæbne standsed' dem paa Vei,
 Formaaer vel Ord nu deres Skæf beskriver? —
 Nei, søles kan den kun, beskrives ei,
 Thi flaa og mat maa hver en Skidring blive.

Hun bød dem strax at skilles fra hverandre ;
 Thi ene hver sin Vej de skulde vandre.
 De knæled ned — de folded deres Hænder,
 De bad — de bønfuldt, græd — sit stedse nei !
 Fru Skjæbne hold da Skjønne Nyggen vender
 Med et satanist Smil, og gaaer sin Vej.

Fortvivlet, sønderknust af navnløs Smerte
 Det Skjønne Kløverblad i Støvet laae,
 Venstebånd gav dybe Suk fra piinte Hjerte,
 Blufærdigheden taus mod Himlen saae ;
 Paa Døden Kjærligheden alt vil kalde,
 Fortvivlet vrider hun de Hænder smaae.
 Venstebånd — som meest fattet er af Alle,
 Sig reiser først, tiltaler hende saa :
 „Vi skilles maae, saa bød den grumme Skjæbne,
 Dog evigt ei, det siger Hjertet mig ;
 Lad os med kraftigt Mod os da bevæbne,
 Velslem et Sted, hvor vi kan finde Dig.
 „Ja ! raabte Kjærligheden : Ja, Veninde !
 Vi sees — og snart, det føler ogsaa jeg,
 Dog vil Du ei i Stæderne mig finde,
 Især ved Hofferne jeg kommer ei ;
 I lave Bondehytte boer min Lykke,
 Forsølger Skjæbnens Haand mig ogsaa her,
 Da vil i Skovens grønne Top jeg bygge
 I Duereben — søg, Veninde, der.“

„Mit Opholdsstед ! tog Venstebånd nu til Orde :
 Du længe vist forgjæves søge vil.
 Jeg i hver Skabnings Hjerte herske borde,
 Men kun i meget saa jeg hører til ;
 Altsaa bestemt kan jeg Jer intet sige,
 Søg mig i Midtelfjanden og blandt Mand,
 Men kom for Alting ikke nær de Rige,
 For mange har de — derfor ingen Ven.“

Nu havde Blufærbighed sin Stemme:
 „Beninde! jeg til Gud for Eder bad,
 Jeg aldrig — aldrig skal Jer Godhed glemme,
 Men her maae vi for evigt Skilles ad;
 Tænk ikke, Søstre, at jeg Eder hader,
 Med Jer jeg gjerne søgte Livet hen!
 Men hvo i Verden engang mig forlader,
 Den finder ingensinde mig igjen.

Wilhelm Solst.

Hvad jeg tænkte, og hvad jeg tænker.

Jeg tænkte forðum: Lykken sikkert boer
 Deroppe i de stolte, gyldne Sale,
 Paa Storheds Glands visnok dens Grad beroer,
 Den er lyfsaligst, om hvem Alle tale!

Jeg tænkte, naar jeg saae bestjernet Bryst:
 Der, under Stjernen, boe vist sjældne Dyder,
 Han gavner Landet, skænker Armod Trøst,
 Hans Hæderstegn jo noksom det antyder!

Jeg tænkte, da jeg saae en Lieutenants Pragt,
 Chacot, Mustascher, Sablen ved hans Side:
 Han er som Cæsar tapper! Vee den Magt,
 Der vover mod hans Fædeland at stride!

Jeg tænkte, naar en yndig Mo i Nord
 Jeg stirred ind i Diets milde Flammer:
 Hun er for god for denne usle Jord,
 Fra Himlen, troer jeg vist, den Engel flammer.

Jeg tænkte, da jeg hørte en Prælat
 Alt tordne mod hver Gjerrighedens Slave:
 Han faaer i Himlen vist et Pastorat,
 Og søger her ei Lyngby, Kallehave!

Saa tænkte dengang jeg, thi jeg var from,
 Dydraget fjernt fra Verdens store Stæder,
 Hvor al min Lykke, al min Eiendom
 Vestod i Ufkyld og i stille Glæder.

Men da jeg i den store Verden kom
 Og købte Briller af Erfarenheden,
 Med Tabet af mit Hjertes Helligdom,
 Gik andre Tanker jeg om Menneſſeheden !

Nu tænker jeg : at Lykken dog ei boer
 Just altid i de stolte, gyldne Sale,
 At ei paa Storheds Glands dens Grad berøer,
 Misunder den ei, om hvem Alle tale !

Nu tænker jeg : at mangen Stjernes Glands
 Lidt med et utaknemligt Hjerte følger
 Og troer, at mangen frodig Laurbærkrands
 En lille, tom, friseret Jøse følger !

Nu tænker jeg : at mangen Officeer
 Kan stadsse ziirligt paa en Bagtparade
 Og figurere smukt paa Asembleer,
 Men danser dog for Hjenden — Gallopade !

Nu tænker jeg : at mangt et yndigt Smil,
 Der om en Piges Mund med Fryd opdages,
 Maa ligned, at ! med Solſkin i April,
 Der af en Uveirſky heel tid forjages. —

Nu tænker jeg : Hans Høiærværdighed,
 Der torbød mod hver Gjerrighedens Slave,
 Hvis han fik Valget, i sin Hellighed,
 For Himmeriget valgte — Kallehave !

S. P. Solst.

Liigstenen i Aarhus Domkirke.

Det var ved stille Midnatstid,
Bag Laagestuen tæt og hvid
De blege Stjerner svømme,
Og Maanen luer rød som Blod;
Ung Harald vaagner op saa mod
Af bange Feberdrømme.

Støvregnen falder tæt og fin,
Den Døde slaaer med søle Griin.
Hist bag de lave Murer,
Hælhesten sparker med sin Hov,
Og Ulven skriger efter Rov,
I Krattet Uglen tuder.

Han hører grant den døde Fugl,
Som nys han traf bag Lovets Skjul,
I Ratten hæsligt skrige;
Han springer flux af Sengen ud
Og stirrer hen i Laagens Slud,
Men ei hans Angst vil vige.

„Hvor bliver vel den raske Svend,
Som jeg til Byen sendte hen,
For Budskab mig at bringe?
Jeg hører Ingen, — Alt er tyft,
Ei længer i det fulde Bryst
Jeg kan min Uro tvinge.“

Da droner huult et sælsomt Brage
Paa Porten dundre tunge Slage
Med Bulder op den springer;
Fra Rumhvid Ganger, fuld af Svede,
I Gaarden for ung Harald ned,
Sig Middersvenden spinger.

„Ja Herre! mæler han saa bleeg :
 Skjon Alfild trolos Eder foeeg,
 Fra Byen hid jeg iler —
 Jeg reed affled paa Eders Bud —
 I Morgen er hun D d d u r s Brud,
 Og i hans Arme hviler.“

U n g H a r a l d staaer, snart bleeg, snart rød,
 Hans Nie brænder som en Glød,
 Og voldsomt staaer hans Hjerte ;
 Han knuger Sværdet med sin Haand,
 Og mægtigt raser i hans Aand
 En dyb og rædsom Smerte.

Han længe staaer og tier qvæ,
 Han lader bleeg sit Jagtgevæhr,
 Hans Tanke sig forvirrer :
 „Ei længer her jeg tøve vil!“
 Saa taler han med sælsomt Smil,
 Mens vildt hans Nie stirrer.

„Hei, lystig! bort i Maanens Glæds,
 Jeg iler hen til Bryllupsbænds,
 Men rider hid alene.“
 Paa Gangeren han op sig svang,
 Afsted, i strakt Galop, den sprang,
 Henover Stok og Stene.

I Kirken toner Orgelklang
 Til forte Munkes Ottesang,
 Høit under hvalte Buer,
 Og Bryllupsfæren træder ind —
 I Morgensolens røde Skin
 Nat Altarkjerten luer.

Elfen Alfild gaaer ad Gangen ned,
 I Silke hvid, saa var hun klæd,
 Med blanke Sølvspænder;
 Hun rækker Dd ur Haanden glad,
 Og træder frem af Togets Råd,
 Dithen, hvor Lyset brænder.

Da knalder fjernt det sikker Skud,
 Bleg synker hen den skønne Brud,
 Med Ruglen i sit Hjerte;
 Hun segner ned med blodig Barm,
 Og griber mat om Dd urs Arm,
 I Dødens vilde Smerte.

Forsædet Brudekoren veeg —
 Frem, som et Gjenfærd, Harald steg,
 Med Døden i sit Døie;
 „Farvel, farvel! min Fæstemø!
 Nu kan jeg glad og rolig døe,
 Vi samles i det Høie.“

Saa taler han med hule Røst,
 Og støder Dokken i sit Bryst,
 Brat Kindens Nose blegner;
 Varmt sprudler frem det røde Blod,
 Og for sin dræbte Piges Fod
 Han død til Jorden segner.

I Kirken er en gammel Steen,
 Derunder gjemmes Alfilds Been,
 Der glemmer hun sin Smerte;
 Og dybt i Stenen gravet ud
 Hun staaer, den blege Dødens Brud,
 Med Ruglen i sit Hjerte.

De Drabtes Skygger svæve om
 I Templets dunkle Helligdom,
 Naar Maanens Straaler spille —
 Hun peger paa det knuste Bryst
 Og hvissler: „Harald!“ sagte, tyst,
 Han sukker bleeg: „Alfhilde!“

Saa svæve de den Nat saa lang
 Henad den øde Kirkegang,
 Til Himlens Stjerner blegne;
 Og ved det første Hanegal,
 Naar Morgenlusten aander sval,
 De ned i Graven segne.

Sr. Sneedorff Birch.

Det fjerde polske Grenadeerregiment.

In Warschau schwuren Tausend auf den Knien:
 Kein Schuß im heil'gen Kampfe sey gethan!
 Tambour, schlag an! Zum Blachfeld laßt uns ziehen,
 Wir greifen nur mit Bajonetten an! —
 Und dieß erkennt das Vaterland und nennt
 Mit stillem Schmerz sein „viertes Regiment.“

Und als wir dort bey Praga blutig rangen
 Hat doch kein Kam'rad einen Schuß gethan,
 Und als wir dort den Blutfeind zwangen:
 Mit Bajonetten ging es d'rauf und dran!
 Fragt Praga, daß die treuen Schaaren kennt,
 Sie waren dort, das „vierte Regiment.“

Drang auch der Feind mit tausend Feuerschlünden
 Bey Ostrolenka grimmig auf uns an,
 Doch wußten wir sein tückisch Herz zu finden
 Mit Bajonetten brachen wir uns Bahn.
 Fragt Ostrolenka, das uns blutend nennt:
 Sie waren dort, das „vierte Regiment.“

Und wenn viel tapfre Männerherzen brachen,
 Nur griffen sie mit Bajonetten an —
 Und ob sie auch dem Schicksal unterlagen,
 Doch hatte keiner einen Schuß gethan!
 Wo blutig roth zum Meer die Weichsel rennt,
 Dort blutete das „vierte Regiment.“

O, weh! das liebe Vaterland verlohren,
 Ach! — fraget nicht, wer uns das Leid gethan!
 Weh! Allen, die im Pohlenland gebohren,
 Denn um die Heimath ewig ist's gethan!
 Herr Gott im Himmel! schenck' ein gnädig End'
 Uns letzten Zehn vom „vierten Regiment!“

Von Pohlen her, im Nebelgrauen, rücken
 Zehn Grenadiere in das Preußenland,
 Mit dumpfen Schweigen, gramumwölkten Blicken,
 Ein „Wer da!“ schallt — sie stehen festgebannt,
 Und Einer spricht: „vom Vaterland getrennt,“
 „Die letzten Zehn vom vierten Regiment!“

